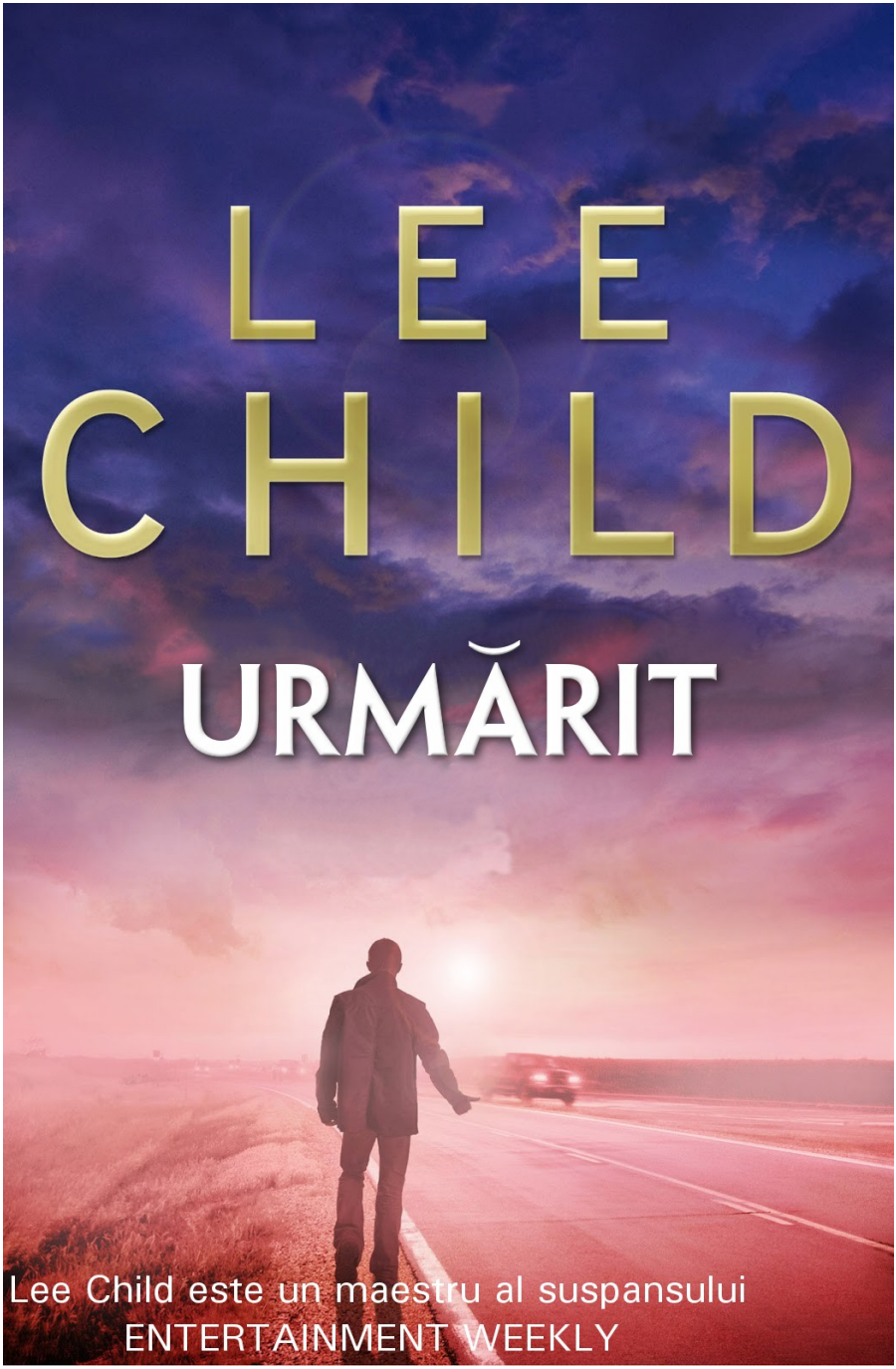
LEE
CHILD
URMĂRIT
Lee Child este un maestru al suspansului
ENTERTAINMENT WEEKLY

Lee Child

Urmărit

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

Editori:
Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactor: Domnica Drumea
Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Culiver/Cetty Images/ © Martin Barraud
Director producție: Cristian Claudiu Coban
Dtp:
Cabriela Chircea
Corectură: Mihail Nacu Dușa Udrea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHILD, LEE
Urmărit / Lee Child; trad.: Constantin Dumitru-Palcus. — București: Editura Trei, 2014
ISBN: 978-606-719-133-2

I. Dumitru-Palcus, Constantin (trad.)

821.111-31=135.1

Autor: Lee Child
Titlul original: *A Wanted Man*
Copyright © 2012 by Lee Child

Copyright © Editura Trei, 2014 pentru prezenta ediție

ISBN: 978-606-719-133-2

Pentru Jane, care așteaptă lângă stejarul secular

1

Martorul ocular spusese că, de fapt, nu văzuse ce se întâmplase. Dar cum altfel s-ar fi putut desfășura lucrurile? La scurt timp după miezul nopții, un bărbat într-o haină groasă de culoare verde intrase într-un mic buncăr din beton prin singura ușă a construcției. Doi indivizi în costume negre îl urmaseră. Nu după mult timp, cei doi bărbați în costume negre ieșiseră.

Bărbatul în haină verde nu mai ieșise.

Cei doi indivizi în costume negre parcurseseră rapid cam zece metri și se urcaseră într-o mașină de culoare roșu-aprins. Culoarea mașinilor de pompieri, după descrierea martorului ocular. Roșu-aprins. Destul de nouă. Un sedan obișnuit, cu patru uși, credea martorul. Sau poate cu cinci uși. Ori cu trei uși. Dar, fără doar și poate, nu un coupé cu două uși. O Toyota, bănuia martorul. Sau poate o Honda. Sau un Hyundai. Ori poate o KIA.

Dar, oricare ar fi fost marca mașinii, cei doi bărbați în costume negre plecaseră cu ea.

Bărbatul în haină verde tot nu apărea.

Apoi, pe sub ușa buncărului de beton, începuse să se prelingă sângele.

Martorul sunase la 911.

Șeriful de district își făcuse apariția și ascultase relatarea. Se pricepea să-i zorească pe oameni arătându-se totodată răbdător. Era unul dintre multele sale talente. În cele din urmă, martorul își încheiase relatarea. Apoi șeriful de district se gândise îndelung. Se afla într-o parte a țării în care în orice direcție te-ai fi îndreptat se întindeau sute de mile pătrate de pustiu

dincolo de orizontul întunecat. Un loc unde drumurile erau niște panglici lungi și singuratice.

Era într-un ținut al barajelor rutiere.

Așa că sunase la patrula autostrăzii, apoi ceruse un elicopter din capitala statului. Dăduse în urmărire generală de urgență mașina roșie de import având la bord doi bărbați în costume negre.

Jack Reacher parcurse aproape o sută cincizeci de kilometri în nouăzeci de minute cu o dubă cenușie murdară condusă de o femeie, apoi văzu în față luminile strălucitoare de neon de la intersecția „trifoi” a autostrăzilor, cu indicatoare mari și verzi arătând spre est și spre vest. Femeia încetini duba, opri, iar Reacher coborî, îi mulțumi și îi făcu semn cu mâna. Duba o luă pe prima rampă spre vest, către Denver și Salt Lake City, iar Reacher trecu pe sub pod și se postă pe rampa estică, având un picior pe acostament și celălalt pe carosabil, apoi începu să facă semn cu degetul mare, zâmbind și străduindu-se să pară prietenos.

Ceea ce nu era ușor. Reacher era o matahală de om, înalt de un metru și nouăzeci și trei de centimetri, cu o constituție solidă, și în acea noapte, ca întotdeauna, arăta puțin cam șifonat și neîngrijit. Șoferii singuratici voiau o companie plăcută și ne-amenințătoare, iar Reacher știa dintr-o lungă experiență că, văzându-l cum arată, nimeni nu l-ar fi preferat pe el drept însoțitor de drum. Era prea intimidant. În plus, mai avea și nasul spart. Își oblojise rana cu o bucată de bandă adezivă izolantă argintie, conștient fiind că asta-l făcea să arate și mai grotesc. Știa că în lumina gălbuie banda izolatoare arăta lucioasă și scânteietoare. Dacă nu îl lua nimeni în șaizeci de minute, avea de gând să-și dezlipească banda.

Și nu-l luă nimeni în șaizeci de minute. Traficul era rarefiat. Nebraska, noaptea, pe timp de iarnă. Frunza de trifoi era singura intersecție importantă de șosele pe o

ră de câțiva kilometri buni, dar, chiar și așa, trecuseră minute în șir fără să se întâmple nimic. Sus, pe pod, deși traficul era destul de susținut, puțini șoferi păreau dispuși să i se alăture. În prima oră, doar patruzeci de vehicule cotiseră spre est. Automobile, camioane, SUV-uri, mărci diferite, modele diferite, culori diferite. Treizeci dintre ele trecuseră în viteză, fără măcar să încetinească. Zece șoferi îl cântăriseră din priviri, după care se uitaseră în altă parte și accelераseră.

Nimic neobișnuit. În ultimii ani, să faci autostopul devenise tot mai greu.

Sosise momentul să dea o mână de ajutor probabilităților.

Se întoarse într-o parte și, cu unghia ruptă a degetului mare, desfăcu marginea benzii izolatoare de pe față. Dezlipi cam un centimetru și prinse capătul între degetul mare și arătător. Două școli de gândire. Una susținea desprinderea rapidă. Cealaltă propovăduia o desfacere lentă. O alegere iluzorie, se gândi Reacher. Oricum ai fi procedat, durerea era aceeași. Așa că, fără să mai stea pe gânduri, dezlipi brusc banda. Pe obraz nu era cine știe ce. Dar nu același lucru se putea spune în privința nasului. Tăieturile se redeschiseră, umflătura se ridică și se mută, fractura însăși pârâi.

Nici pe celălalt obraz nu se vedea cine știe ce.

Rulă banda însângerată într-un cilindru pe care-l băgă în buzunar. Scuipă pe degete și se șterse pe față. Auzi un elicopter la trei sute de metri altitudine și văzu fasciculul puternic al unui reflector de căutare străpungând întunericul, oprindu-se ici, oprindu-se colo, mișcându-se mai departe. Se întoarse și puse din nou piciorul pe carosabil, ridicând degetul mare. Elicopterul zăbovi în preajmă o vreme și apoi își pierdu interesul și continuă să se deplaseze spre vest până când zgomotul dispăru în depărtare. Traficul mașinilor de pe pod care traversau țara dintr-o parte în alta rămase rarefiat, dar constant. Traficul dinspre nord și sud, de pe șoseaua

districtuală, se rărise. Dar aproape toate mașinile coteau într-o direcție sau alta pe autostradă. Cu excepția câtorva vehicule, niciunul nu își continua drumul drept. Reacher își păstră optimismul.

Noaptea era rece, ceea ce îi făcea bine la față, căci amorțeala îi atenua durerea. O camionetă cu numere de înmatriculare din Kansas veni dinspre sud, coti spre est și încetini. Șoferul era un ins negru deșirat, înfofolit într-o haină groasă. Poate că nu-i funcționa aeroterma. Îl privi pe Reacher lung și insistent. Aproape că se opri. Dar n-o făcu. Se uită în altă parte și trecu mai departe.

Reacher avea bani în buzunar. Dacă ajungea până în Lincoln sau Omaha, putea lua autobuzul. Dar nu putea ajunge în Lincoln sau Omaha fără să facă autostopul. Ca să nu-i înghețe mâna dreaptă, începu să și-o vâre la subsuoară când nu treceau mașini. Bătu mărunt din picioare.

Aburul respirației îi învăluia capul ca un nor. O mașină a patrulei de autostradă trecu în viteză cu luminile aprinse, dar fără să aibă sirena pornită. Doi polițiști în mașină. Nici măcar nu aruncară o privire spre Reacher. Erau concentrați pe drumul din față. Probabil, vreun incident.

Alte două mașini aproape că opriră. Una venind dinspre sud, cealaltă, dinspre nord, la câteva minute distanță. Ambele încetiniră, se poticniră, șoferii luându-și răgazul să se uite bine la el, după care accelerară și își văzură de drum. „Se apropie”, își zise Reacher. „Nu mai e mult.” Poate că ora târzie era de ajutor. Oamenii au mai multă compasiune la miezul nopții decât la mijlocul zilei. Și deja condusul mașinii noaptea era puțin cam ieșit din comun. Să iei un străin de pe marginea drumului nu mai părea un fapt atât de neobișnuit.

Așa spera.

Încă un șofer se uită pe îndelete la el, dar își continuă drumul.

Și încă unul.

Reacher scuipă în palme și-și aranjă părul.

Își păstră zâmbetul pe chip.

Rămase optimist.

Și apoi, în sfârșit, după exact nouăzeci și trei de minute de așteptare pe rampă, o mașină opri să-l ia.

2

Mașina se opri la circa zece metri mai sus de el. Avea număr de înregistrare local și dimensiuni rezonabile, o marcă americană, de culoare închisă. Un Chevrolet, se gândi Reacher, probabil bleumarin, gri sau negru. La lumina neoanelor, cu greu puteai distinge culoarea. Noaptea, obiectele metalice de culori închise sunt anonime.

În mașină erau trei oameni. Doi bărbați în față și o femeie în spate. Cei doi bărbați se întorseseră spre spate, ca și cum ar fi purtat o discuție importantă în trei. În mod democratic. Să-l luăm pe omul ăsta sau nu? De unde Reacher deduse că cei trei ocupanți ai mașinii nu se cunoșteau foarte bine. Între prieteni buni, astfel de decizii erau de obicei instinctive. Ăștia trei erau colegi de serviciu, poate, o echipă de egali, reuniți pe durata deplasării, fiecare arătând un respect exagerat pentru pozițiile celorlalți, în special femeia aflată în inferioritate numerică.

Reacher o văzu pe femeie încuviințând din cap, citi pe buzele ei un „da”, și bărbații se întoarseră din nou cu fața spre parbriz, iar mașina rulă în față. Se opri din nou cu geamul din față-dreapta lângă șoldul lui Reacher. Geamul coborî. Reacher se aplecă și simți aerul cald pe față. Instalația de încălzire a mașinii funcționa perfect. Era un lucru cât se poate de cert.

Tipul de pe scaunul din dreapta întrebă:

— Unde mergeți în noaptea asta, domnule?

Reacher fusese polițist militar timp de treisprezece ani și apoi, aproape tot atâția ani, trăise de capul lui și supraviețuise în ambele faze ale vieții lui fiind precaut,

nu mai mult decât era nevoie, și păstrându-și mereu toate cele cinci simțuri în stare de alertă. Să decizi dacă să accepți sau nu să fii luat de o mașină depindea mai ales de miros. Simțea miros de bere? De marijuana? De whisky? Doar că în clipa aceea el nu simțea niciun miros. Nasul lui tocmai fusese spart. Umflăturile și sângele închegat îi înfundaseră căile nazale. Poate că suferise o deviație permanentă de sept. Părea întru totul posibil să nu mai miroasă niciodată nimic.

Nici pipăitul nu era o opțiune în acea situație. Și nici gustul. N-ar fi aflat nimic dacă ar fi bâjbâit în jur ca un orb sau dacă începea să lingă diverse obiecte. Așa că rămâneau vederea și auzul. De la pasagerul din față auzea tonuri neutre, niciun accent regional pronunțat, o cadență educată, un aer de autoritate și experiență executivă. La toți trei văzu mâini delicate, fără bătături, constituții fără masă musculară, părul bine aranjat, tenul nebronzat. Oameni de interior. Angajați de birou. Nu de la vârful ierarhiei, dar la o lungă distanță de partea de jos a acesteia. Fiecare părea să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani, probabil pe la jumătatea vieții, dar trecuți de jumătatea carierei. În termeni militari, cam ca niște locotenent-colonei. Profesioniști destoinici, dar nu superstaruri.

Fiecare dintre ei era îmbrăcat în pantaloni negri și cămașă din denim albastru. Ca niște uniforme. Cămășile păreau ieftine și noi, abia scoase din ambalaj. Un exercițiu de team-building, se gândi Reacher. O aiureală de tip corporatist. Scoate o gașcă de executivi de rang mediu din birourile lor regionale, adună-i undeva în pustietate, dă-le cămăși și împarte-le sarcini. Poate că întreaga chestie era ca să le crească un pic spiritul de aventură, așa explicându-se de ce îl luaseră de la marginea drumului. Și probabil că după aceea vor urma niște critici reciproce sincere, acesta fiind motivul pentru care trecuseră prin acea măreață dezbatere democratică.

Echipele trebuie să lucreze în echipă, iar lucrul în echipă are nevoie de consens. Pe de altă parte, consensul nu trebuie impus cu forța, iar problemele legate de sex sunt întotdeauna sensibile. De fapt, Reacher era puțin surprins că femeia nu ședea pe locul din față sau chiar la volan. Deși șofatul putea fi considerat un rol servil pentru singura femeie dintr-un trio. Ca și cum le-ar fi adus cafelele.

Un câmp minat.

— Merg spre est, spuse Reacher.

— În Iowa? întrebă pasagerul din față.

— Trec prin Iowa, replică Reacher. Tocmai până-n Virginia.

— Atunci, urcă-te, spuse individul. Te ducem noi o parte din drum.

Femeia ședea în spatele pasagerului din față, așa că Reacher ocoli portbagajul și se urcă pe partea șoferului. Se așeză pe banchetă și închise portiera. Femeia îl salută dând din cap ușor sfios. Poate puțin prudentă. Poate din cauza nasului rănit. Poate că imaginea o tulburase.

Tipul de la volan se uită în oglindă și urcă pe rampă.

3

Pe șeriful de district îl chema Victor Goodman, un nume pe care cei mai mulți îl considerau potrivit. Era un om bun și, de regulă, era victorios în tot ceea ce se hotăra să facă. Nu că ar fi existat o legătură necesară între cele două jumătăți ale numelui. Învingea nu pentru că era bun, ci pentru că era deștept. Îndeajuns de deștept, cu siguranță, ca să-și verifice și răsverifice deciziile anterioare înainte de a merge mai departe. Doi pași înainte, un pas înapoi. Ăsta era sistemul lui. Îi servea de minune, întotdeauna. Și chiar în acel moment îl făcea să creadă că se pripise cu apelul de urmărire generală.

Pentru că locul crimei din buncărul de beton era o treabă cât se poate de serioasă. În esență, bărbatul în haină groasă verde fusese executat. Ba chiar asasinat. Se acționase direct și la obiect cu cuțitul. Asta nu fusese o dispută sau o încăierare care să fi scăpat de sub control. Era o treabă de profesioniști, veniți direct din liga de elită. Ceea ce se întâmpla foarte rar în Nebraska rurală. Mai exact, niciodată.

Așa că Goodman i-a sunat mai întâi pe cei de la FBI din Omaha, ca să-i pună în temă. Era mult prea isteț ca să-și facă griji în privința luptelor pentru supremație între organizații. Și, în al doilea rând, a reconsiderat ipoteza cu cei doi bărbați într-o mașină roșie. Roșu de mașină de pompieri, după cum o numise martorul ocular. Roșu-aprins. Ceea ce nu avea nicio noimă. Era prea țipătoare pentru a fi folosită ca vehicul de fugă de niște profesioniști. Prea bătătoare la ochi. Prea ușor de ținut minte. Așa încât era probabil ca cei doi indivizi să

fi avut altă mașină ascunsă prin apropiere, într-un loc convenabil. Probabil că se duseseră până acolo și schimbaseră mașinile.

Iar de costume puteau să scape într-o secundă. Martorul ocular nu fusese clar în privința cămășilor. Albe, i se păruseră. În esență. Sau crem. Poate cu dungi. Sau în carouri. Sau ceva de genul. Fără cravate. Sau parcă unul dintre ei purta cravată.

Așa că Goodman sună din nou la patrula autostrăzii și la unitatea aeriană și modifică apelul de urmărire generală: acum voia doi bărbați, oricum ar fi arătat ei, în orice fel de vehicul.

Tipul de pe scaunul din dreapta șoferului se întoarse într-o manieră prietenoasă și spuse:

— Dacă nu te superi că te întreb, ce-ai pățit la față?

Reacher spuse:

— Am intrat într-o ușă.

— Serios?

— Nu, nu prea. M-am împiedicat și-am căzut. Nimic palpitant. Una dintre întâmplările alea…

— Când?

— Noaptea trecută.

— Te doare?

— Nu-i ceva care să nu treacă dacă iau o aspirină.

Tipul se răsuci și mai mult și se uită la femeie. Apoi la șofer.

— Avem vreo aspirină? Să-l ajutăm pe omul ăsta?

Reacher zâmbi. O echipă pregătită să rezolve problemele, mari sau mici. Spuse:

— Nu vă faceți griji.

Femeia spuse:

— Am eu una.

Se aplecă și-și luă geanta de pe podea. Scotoci prin ea. Tipul din dreapta șoferului o urmări cu atenție și nerăbdare. Părea agitat. Un țel fusese stabilit și era pe

cale să fie realizat. Femeia scoase din geantă o cutie de aspirine Bayer. Luă o pilulă scuturând cutia.

— Dă-i două, zise tipul din față. Nu cred că-i dăunează. La naiba, dă-i chiar trei.

Tonul individului i se păru lui Reacher puțin cam prea poruncitor. S-ar putea să nu dea bine în analizele post-factum. O pusese pe femeie într-o situație dificilă. Poate avea nevoie de aspirine pentru ea. Poate că suferea de o boală. Poate că se jena să recunoască. Ori poate că tipul din față juca un fel de cacealma dublă. Poate că era atât de fără pată în toate celelalte privințe, încât putea să se eschiveze făcând ca această mostră de autoritate să pară un gest de exuberanță inocentă.

Reacher spuse:

— Una e de-ajuns, mulțumesc.

Femeia răsturnă mica pilulă albă din palma ei într-a lui. Tipul din față îi întinse o sticlă cu apă. Nedesfăcută și încă rece, parcă abia scoasă din frigider. Reacher înghiți pastila, desfăcu dopul sticlei și bău câteva înghițituri zdravene.

— Vă mulțumesc, spuse el. Vă sunt recunoscător.

Înapoie sticla. Tipul din față o luă și i-o oferi șoferului. Acesta refuză clătinând din cap. Era concentrat la drumul din față, menținând viteza mașinii între 110 și 130 de kilometri pe oră. Avea în jur de un metru optzeci, socoti Reacher, dar era îngust în umeri și ușor adus de spate. Avea ceafa subțire, fără pic de păr pe ea. Se tunsese de curând, într-un stil conservator. Fără inele pe degete. Mânecile cămășii albastre ieftine erau prea scurte pentru el. Avea un ceas plin de cadrane mici și complicate.

Tipul din dreapta lui era mai scund, dar mai lat în umeri. Nu chiar gras, dar consumul exagerat de hamburgeri putea să-l treacă de limită. Avea fața încordată și roz. Părul era mai blond decât al șoferului, tuns la fel de recent și la fel de scurt și pieptănat într-o parte, școlărește. Cămașa avea mânecile prea lungi, era

strâmtă în talie și largă la umeri. Gulerul era încă triunghiular, ca scos din ambalaj, iar capetele stăteau strâns lipite de pielea gâtului.

De aproape, femeia părea să fie cu un an sau doi mai tânără decât bărbații. Abia trecută de patruzeci de ani mai degrabă decât în jur de patruzeci și cinci. Avea părul negru strâns într-un coc. Sau conci. Sau cum s-o fi numind. Reacher nu cunoștea denumirea exactă a coafurii. Femeia părea de înălțime medie și zveltă. Cămașa ei era clar o mărime mai mică decât a bărbaților, dar tot îi era largă. Era drăguță, într-un fel mai degrabă sever și lipsit de frivolitate. Chipul palid, ochii mari, mult fard. Arăta obosită și ușor stingheră. Poate că nu foarte încântată de aiureala asta corporatistă. Ceea ce, în opinia lui Reacher, o ridica deasupra celorlalți doi.

Tipul din dreapta șoferului se întoarse din nou și întinse mâna moale și rotundă, spunând:

— Mă numesc Alan King, apropo.

Reacher îi strânse mâna și zise:

— Jack Reacher.

— Încântat să te cunosc, domnule Reacher.

— Asemenea, domnule King.

— Don Mc Queen, spuse șoferul, dar nu încercă să-i întindă mâna.

— King și Mc Queen[1] în aceeași mașină? zise Reacher. Ce șanse erau să se-ntâmple una ca asta?

— Marfă, nu-i așa? replică King.

Femeia îi întinse mâna, mai mică, mai palidă și mai osoasă decât a lui King. Spuse:

— Karen Delfuenso, zise ea.

— Încântat să te cunosc, Karen! spuse Reacher și îi scutură ușor mâna.

Ea i-o reținu o fracțiune de secundă mai mult decât s-ar fi așteptat Reacher. Apoi Mc Queen ridică brusc piciorul de pe accelerație și toți simțiră cum sunt ușor

[1] în engleză, *king* = rege, *queen* = regină. (N.t.)

împinși înainte. În fața lor, stopurile roșii ale mașinilor se aprinseseră ca un zid compact.

Și foarte departe se vedeau girofarurile mai multor mașini de poliție luminând alternativ roșu-albastru.

4

Doi pași înainte, un pas înapoi. Verifică și răsverifică. Șeriful Victor Goodman reanaliza problema mașinii de schimb pe care se gândise că o avuseseră pregătită cei doi ucigași. Încerca să se țină cât mai la zi posibil, atât cât putea în pustietatea aia, ceea nu era simplu, dar cam cu un an în urmă citise într-un buletin al Homeland Security că, pe timp de noapte, culoarea bleumarin este cel mai greu de sesizat de camerele de supraveghere. Haine, pălării, mașini, indiferent despre ce era vorba, bleumarinul apărea ca o mică pată în întunericul nopții. Greu de văzut, greu de numit. Nu că în districtul lui Goodman ar fi existat vreo cameră de supraveghere. Dar se gândea că ceea ce era valabil pentru un obiectiv electronic era valabil și pentru ochiul omenesc. Și se mai gândea că cei doi bărbați știau astfel de chestii. După toate aparențele, erau niște profesioniști. Prin urmare, mașina pe care o ascunseseră putea fi bleumarin.

Sau poate că nu.

Atunci ce trebuia să facă?

În final, nu făcu nimic. Asta fiind, în opinia lui, cea mai înțeleaptă alegere. Dacă presupunerea lui era greșită, atunci să le spună celor de la barajele rutiere să dea o atenție specială mașinilor bleumarin ar fi însemnat să-și bată singur cuie-n talpă. Așa că lăsă neschimbat apelul de urmărire generală: voia doi bărbați, oricum ar fi arătat, în orice tip de vehicul.

În acel punct, autostrada Interstate era un drum cu șase benzi, iar cele trei benzi care se îndreptau spre est

erau înțesate de vehicule care se deplasau cu viteza melcului. Automobile, camioane, SUV-uri, toate se târau înainte, frânând, oprindu-se, așteptând, târându-se iar înainte. Mc Queen bătea cu degetele pe volan, cuprins de frustrare. King privea lung prin parbriz, răbdător și resemnat. Delfuenso privea și ea în față, neliniștită, ca și cum s-ar fi aflat în întârziere.

— Dar voi unde mergeți în noaptea asta? întrebă Reacher în tăcerea care se lăsase.

— La Chicago, spuse King.

Ceea ce avu darul să-l încânte pe Reacher. În Chicago erau o mulțime de autobuze. O mulțime de plecări dimineața. Spre sud prin Illinois, spre est prin Kentucky și apoi Virginia era la doi pași. Vești bune. Dar nu se bucură cu glas tare. Era noaptea târziu și se gândi că era mai potrivit un ton încărcat de compasiune.

— Aveți drum lung de făcut, remarcă el.

— Aproape o mie de kilometri, spuse King.

— Și de unde veniți?

Mașina se opri, înainta puțin, apoi se opri iar.

— Am fost în Kansas, zise King. Am mers chiar bine. Fără aglomerație. Fără întârzieri. Până acum. Aici e prima oară când ne-am oprit de mai bine de trei ore.

— Asta-i foarte bine.

— Marfă, nu? Minimum o sută la oră tot drumul. Cred că e chiar prima oară când Don a pus piciorul pe frână. Am dreptate, Don?

— În afară de momentul când l-am luat pe domnul Reacher cu noi, spuse Mc Queen.

— Desigur, zise King. Poate că asta a rupt vraja.

— Sunteți în călătorie de afaceri? întrebă Reacher.

— Întotdeauna.

— Ce fel de afaceri?

— Lucrăm în software.

— Serios? zise Reacher, încercând să fie politicos.

— Nu suntem programatori, spuse King. Aia-nseamnă pizza și skateboard. Noi lucrăm în vânzările de tip corporatist.

— Cred că munciți din greu.

— Întotdeauna, spuse din nou King.

— Până acum călătoria a fost cu folos?

— N-a mers rău.

— Am crezut că ați fost într-o chestie de genul team-building. Ca un exercițiu. Sau ca un fel de tabără.

— Nu, doar afaceri, ca de obicei.

— Care-i treaba cu cămășile?

King zâmbi.

— Marfă, nu-i așa? zise el. E noul stil corporatist. Toată săptămâna te-mbraci casual, ca la început de weekend. Dar să aibă brandul la vedere. Ca niște uniforme sportive. Pentru că așa e în software în vremurile astea. O concurență acerbă.

— Locuiți aici, în Nebraska?

King încuviință cu o mișcare a capului.

— La drept vorbind, nu foarte departe de-aici. Sunt o mulțime de firme tehnice în Omaha acum. Cu mult mai multe decât ai crede. Este un mediu bun pentru afaceri.

Mașina rulă înainte, se opri și porni mai departe. Reacher bănuia că era mașina personală a lui Mc Queen. Nu era una închiriată. Nici mașină de firmă nu era. Prea uzată și prost întreținută. Probabil că tipul trăsese paiul cel mai scurt. Șoferul desemnat pentru această călătorie. Sau poate că el era șoferul desemnat pentru toate călătoriile. Poate că era mai jos pe scara ierarhică. Sau poate că pur și simplu îi plăcea să șofeze. Un împătimit al șoselelor. Un împătimit al șoselelor care își răpea din timpul cuvenit familiei. Pentru că era familist, fără doar și poate. Iar mașina era una de familie. Deși nu neapărat. Prin ea erau împrăștiate lucrușoare de copii, dar nu foarte multe. Pe podea, se vedea un elastic roz pentru păr, cu sclipici. În opinia lui Reacher, nu era genul de lucru pe care l-ar purta o

femeie matură. În spațiul dintre cele două scaune din față, se găsea un animăluț din pluș. Materialul de umplutură era turtit, iar blănița artificială era linsă, ca și cum obiectul ar fi fost ronțăit cu regularitate. O fetiță, se gândi Reacher. Undeva între opt și doisprezece ani. Nu putea să estimeze mai precis de-atât. Știa foarte puține lucruri despre copii.

Dar copilul avea o mamă, adevărată sau vitregă. Mc Queen avea o soție sau o prietenă. Asta era clar. Peste tot în mașină erau lucruri ce sigur aparțineau unei femei. O cutie cu șervețele de hârtie, cu un model înflorat, un ruj uscat într-un mic compartiment, lângă animăluțul de pluș. Se vedea chiar și un pandantiv de cristal la chei. Reacher era foarte sigur că, dacă ar fi fost în stare, ar fi simțit miros de parfum pe tapițerie.

Reacher se întrebă dacă lui Mc Queen îi era dor de familie. Sau poate că individul era cât se poate de fericit. Poate nu-i plăcea propria familie. Apoi, de la volan, Mc Queen întrebă:

— Dar dumneata, domnule Reacher, cu ce te ocupi?

— Nu mă ocup cu ceva anume, spuse Reacher.

— Adică, munci ocazionale? Orice-ți iese-n cale?

— Nici măcar asta.

— Adică, ești șomer?

— Da, dar numai pentru că așa am hotărât.

— De când?

— De când am plecat din armată.

Mc Queen nu avu nicio replică la asta pentru că deveni brusc preocupat. În față, toate mașinile se strecurau unele pe lângă altele și se înghesuiau pe banda din dreapta. Acele manevre făcute cu încetinitorul blocau toată circulația. Vreun accident, se gândi Reacher. Poate că vreun șofer pierduse controlul volanului, lovise bariera și, din ricoșeu, se ciocnise cu alte câteva mașini. Deși nu se vedea nicio mașină de pompieri. Nicio ambulanță. Nicio mașină de tractare. Toate luminile girofarurilor erau la aceeași înălțime, pe

capotele mașinilor. Erau atât de multe și clipeau atât de rapid, încât păreau o lumină continuă, o apă strălucitoare cu reflexe roșii și albastre.

Mașina înainta cu greu. Start, stop, start, stop. După vreo cincizeci de metri, Mc Queen semnalizează schimbarea de direcție și își forță intrarea pe banda din dreapta. Ceea ce îi permise lui Reacher să vadă care era cauza obstrucției.

Nu era un accident.

Era un baraj rutier.

Cea mai apropiată mașină de poliție era parcată oblic pe banda din stânga, iar a doua era poziționată ceva mai departe, în același unghi, de-a curmezișul bandei din mijloc. Împreună, stăteau ca niște săgeți, ambele îndreptate spre banda din dreapta, nelăsându-le șoferilor decât posibilitatea să treacă pe acea bandă. Apoi mai erau două mașini parcate pe banda din mijloc, aliniate cu traficul, încă două pe acostament, după care mai erau două, astfel poziționate încât să-i forțeze pe șoferi să se strecoare cu greu tocmai până pe banda din stânga; după aceea puteau să se împrăștie și să accelereze, îndreptându-se fiecare încotro avea drum.

O operațiune bine organizată, se gândi Reacher. Congestia însemna viteză mică, iar înaintarea înceată prin grămada de mașini era cauzată de virajul strâns spre stânga de la capătul blocajului. Culoarul lung și îngust dintre cele două mașini de pe banda din mijloc și perechea paralelă de pe acostament îi dădeau ocazia să cerceteze atent ce se întâmpla. Niciunul dintre participanți nu era un începător.

Dar care să fi fost motivul? O operațiune în care erau angrenate opt mașini trebuia să fie una importantă. Iar Reacher observă că polițiștii aveau pușțile scoase la vedere. Nu era un control de rutină. Nu era vorba despre centurile de siguranță sau despre plăcuțele de înmatriculare.

— Ați avut radioul pornit? S-a întâmplat ceva nasol? întrebă el.

— Relaxează-te, spuse King. Mai dăm și peste așa ceva din când în când. Probabil or fi evadat niște pușcăriași. Sunt vreo două pușcării mari, la vest de-aici. Mereu dispar oameni. Ceea ce e o nebunie, nu-i așa? Adică nu vorbim de neurochirurgie aici. Ușile alea trebuie că au niște încuietori, nu?

Mc Queen îi prinse privirea în oglinda retrovizoare și spuse:

— Sper că nu ești tu.

— Nu sunt eu ce? întrebă Reacher.

— Pușcăriașul evadat din pușcărie.

O urmă de amuzament în vocea lui.

— Nu, spuse Reacher. Categoric nu sunt eu ăla.

— E bine, zise Mc Queen. Pentru că am fi intrat cu toții în bucluc.

Șirul de mașini înainta cu greu. Printr-un tunel lung, alcătuit din parbrize și lunete, Reacher îi vedea pe polițiști la lucru. Aveau pălării pe cap. Își țineau pușile jos și lanternele mari coborâte. Luminau cu lanternele interioarele mașinilor, una după alta, față, spate, sus, jos, îi numărau pe pasageri, verificau podelele, uneori controlau și portbagajele. Apoi, mulțumiți, făceau semn mașinii să meargă mai departe și se îndreptau spre următoarea.

— Nu-ți face griji, Karen, spuse King, fără să-și întoarcă privirea. O să ajungi acasă curând.

Delfuenso nu-i răspunse.

King se uită la Reacher.

— Nu-i place să fie pe drumuri, zise el în chip de explicație.

Reacher nu comentă.

Merseră mai departe. În fața lor, se desfășura același procedeu. În cele din urmă, Reacher identifică un tipar. Singura împrejurare în care polițiștii controlau portbagajul era atunci când în mașină se afla doar

șoferul. Ceea ce elimina teoria pușcăriașului evadat emisă de King. Un fugar se putea ascunde cu ușurință în portbagajul unei mașini ocupate de doi oameni, de trei sau de patru. Sau de cinci, sau de șase, sau de pasagerii dintr-un autobuz întreg. Era mult mai probabil ca polițiștii să fi primit un pont despre un tip singuratic care ducea în mașină ceva mare și nasol. Droguri, arme, bombe, bunuri furate, ceva de genul ăsta.

Mașina mai parcurse o mică distanță. Acum aveau doar două mașini în față. Ambele erau ocupate doar de șofer. Polițiștii verificară ambele portbagaje. Ambele mașini trecură fără probleme. Mc Queen înaintă și se opri acolo unde-i indică polițistul. Un tip păși în fața capotei și lumină cu lanterna plăcuța de înmatriculare. Alți patru polițiști se apropiară, câte doi pe fiecare parte a mașinii, luminând cu lanternele prin geamuri, în față, în spate, numărând. Apoi tipul din față se dădu la o parte și polițistul cel mai apropiat de Mc Queen îi făcu semn cu mâna să meargă mai departe, gesticulând cu insistență la înălțime joasă, chiar la nivelul privirii lui Mc Queen.

Mc Queen porni ușor înainte și trase cu putere de volan ca să cotească scurt la stânga și apoi scurt la dreapta; după care, se treziră în față cu o întindere pustie și netedă, de o mie de mile. Șoferul răsuflă ușurat și se așeză mai bine în scaun: King răsuflă și el ușurat și se făcu comod. Mc Queen acceleră, și mașina prinse viteză îndreptându-se spre est, cu mare grabă, de parcă nu mai era timp de pierdut.

Un minut mai târziu și dincolo de barajul rutier, Reacher văzu o mașină apropiindu-se la fel de repede din direcția opusă. Un Ford Crown Victoria negru, cu lumini de girofar albastru în spatele măștii radiatorului. Era clar un vehicul guvernamental, îndreptându-se în grabă spre cine știe ce mare urgență.

5

Fordul Crown Victoria de culoare neagră era o mașină a FBI-ului de la biroul teritorial din Omaha. Agentul de serviciu de-acolo preluase apelul lui Goodman și reacționase instantaneu. Goodman spusese „profesioniști”, ceea ce în limbajul FBI însemna „crimă organizată”, iar crima organizată constituia dieta preferată a FBI-ului, pentru că acolo se clădeau reputațiile și tot acolo se câștigau gloria și promovările. Așa că un agent special aflat în așteptare primi imediat ordin să se deplaseze la fața locului. Era un veteran decorat, cu înaltă calificare și multă experiență, foarte bine văzut, după cei douăzeci de ani petrecuți în cadrul Biroului.

Se numea Julia Sorenson și mai avea puțin până să împlinească patruzeci și șapte de ani, după ce petrecuse în Omaha aproape patruzeci și șapte de luni foarte fericite. Omaha nu era New York sau Washington D.C., dar nu era nici vreo fundătură a FBI-ului. Nu era Siberia. Nici pe departe. Din cine știe ce motive istorice necunoscute, traseele crimei se țineau de liniile de cale ferată, iar pe teritoriul statului Nebraska se aflaseră unele dintre cele mai mari triaje feroviare ale planetei. Așa încât talentele lui Sorenson nu erau irosite. Nu era frustrată și nici neîmplinită nu se simțea.

În timp ce conducea mașina, formă numărul de mobil al șerifului Goodman și-l anunță că sosește. Conveniră să se întâlnească la locul crimei, peste o oră.

Goodman se afla în mașină când primi apelul. Avea un ajutor de șerif care asigura paza la locul crimei și avea

grijă de martorul ocular, iar toți ceilalți blocau drumurile locale care ieșeau din district. Prin urmare, șeriful rămăsese singura unitate mobilă disponibilă. Plecase în căutarea mașinii de culoare roșu-aprins.

Districtul lui era întins, dar, din punct de vedere geografic, nu era complicat. Cu un secol în urmă, cineva trasase un pătrat pe hartă, iar forma rămăsese. Pătratul era traversat de două ori, mai întâi de o șosea cu două benzi, care-l străbătea complet de la stânga la dreapta, de la vest la est, și de încă o șosea cu două benzi, de jos în sus, de la sud la nord. Cele două drumuri se intersectau aproape de mijlocul pătratului și, în jurul intersecției, se dezvoltase un orășel de opt mii de suflete. Traficul prin district de la est la vest și de la vest la est era lejer, pentru că, la vreo optzeci de kilometri spre nord, era autostrada Interstate, paralelă cu șoseaua, care prelua cea mai mare parte din încărcătura rutieră. Dar traficul de la nord la sud și de la sud la nord era considerabil mai intens, deoarece, într-o direcție, autostrada atrăgea traficul, iar în cealaltă direcție, îl descărca. Oamenii de afaceri locali remarcaseră imediat acest model repetitiv și, la cinci kilometri de oraș, construiseră o zonă de servicii cu benzinării, restaurante, moteluri, baruri, magazine de mărfuri și cluburi. Cetățenii mai relaxați îl considerau un alt cartier de afaceri, pe când cetățenii mai rigizi îl numeau Orașul Păcatului. Se supunea exact acelorași legi, reguli și reglementări ca și restul districtului, dar, de cincizeci de ani, în mod tacit, acele legi, reguli și reglementări fuseseră aplicate ceva mai lejer. Rezultatul era automate de keno și pocher în baruri, stripteuze în cluburi și zvonuri despre prostituție în moteluri, plus un fluviu de venituri din impozite care se revărsa în vistieria districtului.

Un trafic în sens dublu, exact ca pe un drum cu două benzi.

Într-acolo se îndrepta Goodman. Din niciun motiv moral, ci doar pentru că era ultima oprire înainte de autostrada îndepărtată și era plin de parcări abandonate, sedii de firme care muriseră de mult, cu ziduri din BCA fără ferestre. Dacă voiai să ascunzi o mașină de fugă ca să te poți transfera în ea fără s-o găsești avariată, era cam singura alternativă.

Trecu de intersecție și lăsă în urmă cartierul respectabil. În continuare venea un câmp de soia și apoi o întindere de vreo patru sute de metri de acostament pe care erau parcate mașini agricole vechi, la mâna a patra. Toate erau de vânzare, dar cele mai multe dintre ele așteptaseră atât de mult, încât ruginiseră de-a binelea. Apoi urmau alte lanuri de soia și, în sfârșit, în depărtare, luminile din Orașul Păcatului. La fiecare capăt al zonei erau benzinării, una pe partea vestică a șoselei, cealaltă, pe partea estică, ambele mari cât niște parcări de stadion, pentru camioanele cu optsprezece roți, amândouă fiind puternic luminate de lămpile fixate pe stâlpi înalți, amândouă având mărcile companiilor petroliere ridicate la mare înălțime, ca să poată fi văzute de departe. Între ele se aflau restaurantele, motelurile și cluburile, împrăștiate neuniform pe ambele părți ale șoselei, așezate în unghiuri diferite, unele luminate, altele nu, toate singuratice cu parcări acoperite cu piatră concasată. Unele supraviețuiseră timp de cincizeci de ani, altele fuseseră abandonate cu mult timp în urmă, fiind năpădite de buruieni.

Goodman începu pe partea estică a șoselei. Ocoli un restaurant pe care-l frecventa când și când, șofând cu o mână, cu viteză redusă, cu cealaltă manevrând mânerul interior al reflectorului montat pe stâlpul parbrizului, verificând vehiculele parcate. O luă prin spatele localului, pe lângă tomberoanele de gunoi și apoi mai departe, dând ocol unui club, verificând un motel și negăsind nimic. Benzinăria de la capătul zonei avea două sedanuri cu aripile înfundate parcate în apropierea

sectorului de lubrifianți, dar niciunul nu era de culoare roșu-aprins și, judecând după mizeria adunată pe parbrize, ambele se aflau acolo de o bună bucată de vreme.

Goodman așteptă să treacă niște mașini, apoi traversă drumul și începu din nou căutarea pe partea vestică, la capătul nordic, unde prima construcție era un bar din blocuri de BCA zugrăvit în crem cam cu vreo douăzeci de ani în urmă. Fără ferestre. Doar ventilatoare pe acoperiș, ca niște ciuperci. Nicio mașină în preajma lui. Următorul la rând era un club, destul de curat, despre care se spunea că este cel mai salubru local din Orașul Păcatului. Goodman parcurse un opt în jurul fațadei, iar reflectorul lui zăbovi puțin și… acolo era.

O mașină de import, de culoare roșu-aprins, parcată frumos în spatele clubului.

6

Reacher se lăsă puțin spre dreapta, ca să vadă prin parbriz, pe lângă capul lui Mc Queen, drumul din față, mișcare prin care umărul lui pătrunse în spațiul lui Karen Delfuenso. Femeia se înclină și ea cam tot atât spre dreapta, lipindu-se de portieră ca să păstreze distanța. Reacher văzu întinderea plată a fasciculelor luminoase ale farurilor, iar dincolo de ele nu mai era nimic, decât întunericul care venea grăbit spre el, cu o pereche de lumini de poziție singuratice undeva în depărtare. Vitezometrul arăta 130 de kilometri pe oră. Rezervorul de benzină era pe trei sferturi plin. Pe capacul airbagului se vedea emblema mărcii Chevrolet. Numărul de kilometri parcurși se apropia de 65 000. Nu era o mașină nouă, dar nici veche nu era. Vesel, motorul zumzăia de zor.

Reacher se așeză mai bine în scaun, iar Delfuenso îi imită mișcarea. Alan King se întoarse pe jumătate și spuse:

— Fratele meu a fost în armată. Peter King. Poate l-ai cunoscut.

— Armata e o instituție foarte mare, spuse Reacher.

King zâmbi, ușor intimidat.

— Desigur, spuse el. Cred c-a fost o remarcă stupidă.

— Dar destul de des întâlnită. Toată lumea crede că ne cunoaștem cu toții între noi. Nu știu de ce. De exemplu, câți locuitori sunt în orașul în care trăiești?

— Cam un milion și jumătate.

— Îi cunoști pe toți?

— Nu-mi cunosc nici măcar vecinii.

— Păi vezi? În ce armă a fost fratele tău?

— La artilerie. A fost trimis în Golf încă de prima oară.

— Și eu la fel.

— Atunci poate chiar l-ai cunoscut.

— Eram peste o jumătate de milion de oameni. Toți militarii au fost trimiși. Cea mai mare operațiune pe care-ai văzut-o vreodată.

— Cum a fost?

— Nu ți-a povestit fratele tău?

— Nu vorbim.

— A fost foarte cald, zise Reacher. Asta-mi amintesc cel mai bine.

— La ce armă ai fost?

— Am fost polițist, zise Reacher. Poliția militară. Divizia de Investigații Criminale, de la început până la final.

King ridică din umeri, dădu ușor din cap, aprobator, și nu mai spuse nimic. Se întoarse cu fața la parbriz, continuând să privească în întuneric.

Un indicator de pe acostament trecu rapid pe lângă ei: *Bun venit în Iowa.*

Șeriful Goodman își duse mașina în parcarea din spatele clubului și aprinse faza lungă a farurilor. Mașina parcată nu era o Toyota, o Honda, un Hyundai sau o KIA. Era o Mazda. Mai exact, o Mazda 6. Un hatchback cu cinci uși, dar profilul din spate era aerodinamic, așa că semăna destul de mult cu un sedan obișnuit, cu patru uși. Era un model recent. Culoarea era de mașină de pompieri. Era goală, dar roua încă nu se depusese pe caroserie. Nu fusese parcată de mult.

Lângă ea, în ambele părți, erau o mulțime de locuri de parcare goale. În spatele ei erau cincizeci de metri de pietriș năpădit de buruieni și apoi, practic, nimic tocmai până în suburbiile Denverului, la o mie de kilometri spre vest. În fața mașinii era ușa din spate a clubului, un dreptunghi simplu din oțel fixat într-un zid din stuc vopsit în culoarea nămolului.

Un loc bun. Nesupravegheat. Fără martori. Goodman și-i imagină pe cei doi indivizi dându-se jos din Mazda, dezbrăcându-și hainele de la costume, ducându-se la mașina nouă, urcându-se și plecând.

Ce mașină nouă?

Habar n-avea.

Unde au plecat?

Nici spre est, nici spre vest, pentru că nu puteau să iasă din district spre est sau spre vest fără să meargă mai întâi spre sud, spre intersecție, și nimeni nu conduce un vehicul de fugă înapoi spre locul crimei. Așa că era evident că porniseră spre nord. Pentru că autostrada Interstate era în acea direcție, așteptându-i dincolo de orizontul întunecat, ca un mare magnet anonim.

Prin urmare, erau dispăruți de mult. Ori ieșiseră din district cu câteva minute înainte să se instaleze barajul rutier local nordic, ori trecuseră de el fără să fie identificați la câteva minute după instituirea lui, pentru că, în acel moment, ajutoarele sale căutau o mașină roșie.

Fusese greșeala lui Goodman, iar el știa asta.

Luă microfonul stației radio și le spuse oamenilor săi să ridice barajul rutier. Le spuse și motivul exact. Îi însărcină pe doi dintre ei să păzească zona din spatele clubului și îi trimise pe ceilalți la îndatoririle lor generale. Sună la dispecerul patrulei autostrăzii și nu primi nicio veste bună. Se uită la ceas și calculă în gând timpul, viteza și distanța și, trăgând aer în piept, porni din nou spre locul crimei, pregătit de întâlnirea cu agentul special Julia Sorenson.

Greșeala lui.

Cei doi indivizi ieșiseră deja din teritoriul statului.

Acum era problema FBI-ului.

7

Julia Sorenson găsi ușor intersecția, ceea ce nu era surprinzător, căci GPS-ul o arăta ca fiind singura particularitate cartografică pe o rază de câțiva kilometri. Coti la dreapta, conform indicațiilor, și merse spre vest o sută de metri către o zonă iluminată, unde văzu un buncăr de beton, lângă care erau parcate mașina șerifului și o mașină de patrulare a unui ajutor de șerif.

Locul scenei, exact așa cum fusese descris.

Mașinile îi erau mai familiare decât buncărul. Erau marca Ford Crown Vic, la fel ca a ei, dar vopsite în culorile districtului și având montate grile de protecție în față și în spate, și bare pentru lumini pe acoperiș. Buncărul era mai greu de descris. Era dreptunghiular, lung de vreo șase metri, lat cam de patru metri și jumătate și înalt de trei metri. Acoperișul din beton era orizontal, iar ferestrele lipseau. Ușile metalice erau îndoite, zgâriate și lovite. Întreaga construcție părea veche, obosită și împăcată cu sine. Betonul era erodat de intemperii, scorojit și ciuruit, presărat ici-colo de adâncituri de mărimea unui pumn. Pe alocuri, pietrele silicioase maro ieșiseră la iveală, unele dintre ele netede, altele despicate sau sfărâmate.

Parcă lângă mașina ajutorului de șerif și coborî. Era o femeie înaltă, evident de origine scandinavă, mai degrabă arătoasă decât frumușică, având un păr blond-cenușiu lung, culoarea fiind în cea mai mare parte naturală. Purta pantaloni negri și o geacă neagră cu o bluză albastră dedesubt. Era încălțată cu pantofi negri solizi și purta pe umăr o geantă neagră în formă de pară în care-și ținea toate lucrurile în afară de pistol, pe care-

l avea într-un toc la șoldul stâng, și de portofelul cu legitimația, care se afla într-un buzunar.

Scoase portofelul și-l deschise în timp ce se apropia de șerif. Aprecie din priviri că acesta era cam cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea. Era foarte solid, dar nu înalt, ca un jucător de fotbal american de pe linia de trei sferturi. Deloc rău pentru vârsta lui. Peste cămașa de uniformă, avea o geacă de iarnă. Nu purta mănuși, deși noaptea era răcoroasă. Își strânseră mâinile și rămaseră tăcuți o clipă, cu fața la buncărul din beton, ca și cum s-ar fi întrebat de unde să înceapă.

— Prima întrebare, zise Sorenson. Ce e locul ăsta?

— E o veche stație de pompare, spuse Goodman. Ridica apa de la pânza freatică.

— E părăsit acum?

Goodman încuviință, cu o mișcare a capului.

— Nivelul apei a scăzut. A trebuit să săpăm un puț mai adânc. Noua pompă e cam la un kilometru și jumătate de-aici.

— Mortul e tot înăuntru?

Goodman răspunse afirmativ cu o nouă mișcare a capului.

— Te-am așteptat pe dumneata.

— Cine a fost înăuntru până acum?

— Doar eu și doctorul.

— E mult sânge?

— Da, zise Goodman. Este.

— Ați călcat în el?

— N-am avut încotro. Trebuia să ne asigurăm că omul e mort.

— Ce i-ai atins?

— Doar încheietura mâinii și gâtul, i-am căutat pulsul.

Sorenson se lăsă pe vine și-și deschise geanta. Scoase niște cipici de plastic, ca să-și protejeze încălțămintea, o pereche de mănuși de latex și un aparat foto. Puse un picior în băltoaca lipicioasă și deschise ușa buncărului. O balama scârțâi, iar alta gemu. Cele două sunete

împreună semănau cu un vaiet de vrăjitoare. Puse și celălalt picior în băltoacă.

— E o lumină înăuntru, spuse Goodman.

Sorenson găsi întrerupătorul, care aprinse un bec din tavan protejat de un abajur din sârmă. Și becul, și abajurul erau vechi. Posibil să fi fost de 200 de wați. Din sticlă clară. Răspândea o lumină puternică, aspră, care nu făcea umbre. Văzu cioturile a două conducte groase și vechi ieșind din podea, cam la trei metri una de cealaltă. Ambele țevi aveau un diametru de circa treizeci de centimetri și ambele fuseseră cândva vopsite cu un verde instituțional, dar acum erau scorojite și cu solzi de rugină. Amândouă aveau gurile deschise și se terminau cu niște flanșe largi, care făcuseră cândva parte din niște racorduri strânse cu șuruburi. Un sistem municipal, de multă vreme dezasamblat. Sorenson bănuia că mult timp apa din subteran fusese adusă la suprafață printr-o conductă și trimisă mai departe prin cealaltă, orizontală și subterană, până la un turn de apă situat undeva în apropiere. Dar într-o zi pompele începuseră să nu mai aibă ce aduce din solul uscat, așa că venise timpul pentru un nou puț. Irigațiile, creșterea populației și instalațiile din locuințe. Sorenson își făcuse lecțiile. Anual, aproape zece trilioane de litri de apă din subteran, mai mult decât oriunde, cu excepția Texasului și a Californiei.

Merse mai departe.

În afară de conductele de apă, podeaua era acoperită de pietriș fin, iar pe perete se afla un tablou electric de mare putere, vechi de câteva generații, și o diagramă decolorată pe un alt perete, prezentând natura și scopul echipamentelor hidraulice care cândva conectaseră cele două terminații de țevi verzi. Și cu asta se termina infrastructura permanentă.

Infrastructura nepermanentă o constituiau individul mort și sângele lui. Era întins pe spate, cu coatele și genunchii îndoiți, ca o schiță caricaturală a unui bărbat

care interpreta un număr vechi de dans. Avea fața plină de sânge, iar abdomenul era și el acoperit de sânge, pe lângă faptul că zăcea într-o baltă de sânge. Să fi avut vreo patruzeci de ani, deși era greu de apreciat. Purta o haină de iarnă verde, din pânză de bumbac, căptușită și izolată cu ceva, nu veche, dar nici prea nouă. Haina nu avea nici fermoarul tras, nici nu era încheiată la nasturi. Sub ea se vedeau un pulover gri și o cămașă crem în carouri. Cămașa și puloverul păreau uzate și murdare. Ambele fuseseră trase afară din betelia pantalonilor și apoi ridicate până dincolo de cușca toracică.

Cadavrul prezenta două răni de cuțit. Prima era o tăietură laterală de-a latul frunții, la doi centimetri deasupra sprâncenelor. A doua era o plagă neregulată în partea dreaptă a abdomenului, cam la nivelul buricului.

Cea mai mare parte a sângelui se revărsase din cea de-a doua rană. Buricul individului arăta ca un degetar plin cu vopsea uscată.

— Cum crezi că s-a-ntâmplat, domnule șerif? întrebă Sorenson.

De dincolo de ușă, Goodman spuse:

— L-au tăiat la frunte ca să-l orbească. O perdea de sânge i s-a vărsat în ochi. Ăsta-i un vechi truc din luptele cu cuțitul. Ăsta a fost și motivul pentru care am zis că sunt profesioniști. Iar din acel moment a fost simplu. I-au ridicat cămașa și l-au înjunghiat sub coaste. Și au răsucit cuțitul. Dar nu îndeajuns. I-au trebuit câteva minute ca să moară.

Sorenson încuviință din cap ca pentru sine. De unde și tot sângele. Inima individului continuase să pompeze, vitejește, dar în van.

— Știi cine e mortul? întrebă ea.

— Nu l-am văzut niciodată.

— De ce i-au ridicat cămașa?

— Pentru că sunt profesioniști. N-au vrut ca lama cuțitului să se agațe de ceva.

— De acord, spuse Sorenson. Trebuie să fi fost un cuțit lung, nu crezi? Ca să ajungă până la torace de acolo.

— Douăzeci-douăzeci și trei de centimetri, poate.

— Martorul a văzut cuțitul?

— N-a pomenit nimic despre cuțit. Dar poți să-l întrebi și singură. Așteaptă în mașina ajutorului. Stă la căldură.

— De ce n-au folosit un pistol? întrebă Sorenson. Un pistol de calibrul .22 cu amortizor ar fi fost mai uzual, dacă vorbim despre niște profesioniști.

— Prea zgomotos, într-un spațiu închis.

— E destul de departe de oriunde.

— Atunci, nu știu de ce n-au folosit un pistol, zise Goodman.

Sorenson făcu poze, mărind distanța focală pentru context, micșorând-o pentru detalii.

— Ai ceva împotrivă dacă mișcăm cadavrul? întrebă ea. Vreau să văd dacă n-are vreun act de identitate.

— E cazul tău, zise Goodman.

— Da?

— Făptașii au ieșit deja de pe teritoriul statului.

— Dacă s-au dus spre est.

— Și dacă s-au dus spre vest, e doar o chestiune de timp. Se pare că au trecut de barajele rutiere.

Sorenson nu spuse nimic.

— Au schimbat mașina, zise Goodman.

— Sau mașinile, spuse Sorenson. Poate că s-au despărțit și au plecat separat.

Goodman se gândi la locurile de parcare goale din ambele părți ale Mazdei. Se gândi la ultimul lui apel de urmărire generală: doi bărbați, oricum ar fi arătat, în orice fel de vehicul.

— Nu m-am gândit la posibilitatea asta, zise el. Cred c-am zbârcit-o.

Sorenson nu se grăbi să-l liniștească. Ocoli băltoaca de sânge și se ghemui în cel mai uscat loc pe care-l găsi. Întinse mâna stângă în spate ca să-și mențină echilibrul

și cu dreapta atinse cadavrul. Apăsă, pipăi și scotoci. În buzunarul cămășii nu găsi nimic. Nici în buzunarele hainei, interioare sau exterioare. Degetele ei protejate de latex se înroșiră cu pete lipicioase. Încercă și în buzunarele pantalonilor. Nici acolo nu era nimic.

— Domnule șerif? strigă ea. Va trebui să vii să-mi dai o mână de ajutor.

Goodman intră în buncăr, pe vârfuri, mergând într-o parte cu pași lungi, ca și cum s-ar fi aflat pe marginea unei stânci la trei sute de metri înălțime.

— Prinde-l cu degetul de gaica centurii și întoarce-l, îi spuse Sorenson. Trebuie să caut și în buzunarele de la spate.

Goodman se lăsă pe vine vizavi de ea, la distanță de un braț de cadavru, și-și vârî degetul în gaica pantalonilor acestuia. Își întoarse fața într-o parte și trase. Cadavrul fu răsucit pe o parte. Sângele plescăi și picură, dar încet, pentru că se închegase și se amestecase cu nisipul de pe podea, formând o pastă. Mâna înmănușată a lui Sorenson se mișcă iute, cu îndemânarea unui hoț de buzunare, împungând și scotocind.

Nu găsi nimic.

— Nu are niciun act de identitate, spuse ea. Deci, din acest moment, ne-am procopsit cu o victimă neidentificată. Nu-i așa că viața-i minunată?

Goodman lăsă cadavrul să se rostogolească la loc pe podea.

8

Jack Reacher nu era nici pe departe un expert juridic, dar, ca toți polițiștii în exercițiul funcției, învățase câte ceva despre legislație, mai ales despre aplicațiile ei practice, din lumea adevărată, și despre trucurile și posibilitățile de evitare a acesteia.

Și ajunsese să cunoască și domeniile în care legea nu avea nimic de spus.

Ca de exemplu: nu exista nicio lege care să ateste că oamenii care iau autostopiști sunt obligați să spună adevărul.

De fapt, Reacher învățase că fantezia nevinovată părea să fie irezistibilă. Se gândise chiar că, în mare măsură, ăsta era motivul pentru care șoferii opreau. Mersese în mașină cu inși care se dădeau manageri, deși se vedea de la o poștă că nu sunt decât niște trântori de birou, cu manageri care se dădeau drept antreprenori, cu antreprenori care susțineau că au succes în afaceri și cu angajați care spuneau că sunt patroni de companie, și asistente medicale care ziceau că-s doctorițe și doctori de familie care susțineau că sunt chirurgi. Oamenilor le place să-și întindă aripile puțin. Le place să poposească într-o viață diferită o oră-două, să o testeze, să o guste, să-și pună la încercare replicile, să se scalde în strălucirea gloriei.

Nu se întâmpla nimic rău, nicio lege nu era încălcată.

Totul era o distracție.

Dar minciunile lui Alan King erau diferite.

Nu era niciun element de preamărire de sine în ceea ce spunea. Tipul nu încerca să se dea mai mare, mai

bun, mai deștept sau mai sexy. Spunea niște minciuni stupide, banale, tehnice, fără niciun motiv clar.

Ca, de exemplu, cămășile albastre din denim. Nu erau un brand corporatist. Nu erau niște obiecte vestimentare apretate și atrăgătoare, cu logouri brodate deasupra buzunarelor. Nu mai fuseseră purtate niciodată până atunci, nici spălate. Erau niște chestii ieftine, de la un magazin cu mărfuri de un dolar bucata, luate direct din raft, direct din punga de plastic. Reacher știa asta pentru că erau genul de cămăși pe care le purta și el.

Ca, de exemplu: King susținea că nu se opriseră de trei ore, dar indicatorul de benzină arăta că rezervorul era trei sferturi plin. Ceea ce însemna că mașina lor putea să meargă douăsprezece ore cu un plin de rezervor. Iar asta, la vitezele de pe autostrăzi, ar fi însemnat o distanță de circa o mie șase sute de kilometri. Lucru imposibil.

Și: apa pe care i-o dăduse King ca să ia aspirina primită de la Karen Delfuenso era încă rece, ca scoasă din frigider. Ceea ce ar fi fost imposibil, după trei ore petrecute într-o mașină cu încălzirea dată la maximum.

Minciuni.

Ca, de exemplu: King spusese că locuia undeva în Nebraska, dar apoi zisese că în orașul lui erau un milion și jumătate de oameni. Ceea ce era imposibil. Un milion și jumătate era aproape întreaga populație a statului Nebraska. Omaha avea cam patru sute de mii de locuitori, iar în Lincoln trăiau două sute cincizeci de mii de oameni. Doar nouă orașe din SUA aveau populația mai mare de un milion, iar opt dintre ele aveau fie considerabil mai mulți, fie mai puțini locuitori. Doar Philadelphia se apropia de această cifră.

Deci, oare indivizii ăștia erau din Philly? Sau King se referise la o zonă metropolitană? Caz în care Philadelphia era prea mare, dar tot felul de alte locuri ar fi urcat pe scară și ar fi devenit o posibilitate. Columbus

s-ar fi încadrat, poate, sau Las Vegas, sau Milwaukee, sau San Antonio, sau zona întinsă între Norfolk, Virginia Beach și Newport News.

Dar niciun loc din Nebraska.

Nici măcar pe departe.

Și de ce nu vorbea Karen Delfuenso? Spusese „Am eu una”, când cu aspirina, și își mai rostise numele când se făcuseră prezentările, după care nu mai scosese o vorbă. Și Reacher era capabil să tacă uneori ore în șir, dar chiar și el făcea eforturi să întrețină o conversație politicoasă. Delfuenso părea genul de femeie care ar fi luat parte bucuroasă la astfel de convenții sociale. Dar nu o făcuse.

De ce?

„Nu e problema mea”, își zise Reacher. Problema lui era să ajungă la un autobuz care mergea în Virginia și se apropia de acea țintă cu aproape 130 de kilometri la oră, adică mai mult de treizeci de metri pe secundă. Se așeză mai bine pe locul lui și închise ochii.

Julia Sorenson ieși din buncăr sărind peste băltoacă, își scoase cipicii de plastic și-i puse într-o pungă sigilată împreună cu mănușile. Ca dovezi, posibil, și cu siguranță pentru că exista pericolul unei infecții. Apoi își luă telefonul și convocă o echipă completă de medici legiști și de investigatori criminaliști.

Cazul ei.

Se urcă în mașina ajutorului de șerif, lângă martorul ocular. Nu exista niciun motiv să-l scoată pe bietul om, în frig. Goodman se urcă în față, și șoferul se întoarse într-o parte. Era o mică discuție obișnuită, doi în față, doi în spate, separați de parbrizul rezistent la gloanțe.

Martorul era un bărbat de circa cincizeci de ani, cu perciuni, nu prea îngrijit, îmbrăcat în haine de fermă groase, pentru iarnă. Își relată povestea cu gradul de imprecizie la care Sorenson se așteptase. Știa prea bine care sunt limitările mărturiilor venite din partea

martorilor oculari. Pe când își desăvârșea antrenamentul la Quantico, fusese trimisă să-l interogheze pe un medic suspectat de fraudă din fondurile de asigurări medicale Medicare. Stătuse să-i vină rândul în sala de așteptare aglomerată a acestuia. Un tip dăduse buzna acolo ca să fure droguri, trăgând cu pistolul, intrând grăbit într-o cameră și-n alta, fugind în mare grabă. După aceea, firește, aflase că întreaga poveste fusese regizată. Doctorul era un actor, jefuitorul era și el actor, gloanțele trase erau oarbe și toți cei din sala de așteptare erau stagiari din cadrul forțelor de ordine. Nu existase un consens în privința înfățișării jefuitorului. Absolut deloc. Scund, înalt, gras, slab, negru, alb, nimeni nu-și amintea exact. Din acea dimineață, Sorenson începuse să privească circumspect depozițiile martorilor oculari.

— L-ai văzut pe omul în haină verde când a sosit? întrebă ea.

— Nu, zise bărbatul. L-am văzut pe trotuar, atât, îndreptându-se spre vechea stație de pompare, uite-acolo.

— Ai văzut când a sosit mașina roșie?

— Nu. Era deja acolo când m-am uitat.

— Cei doi oameni în costume negre erau în ea?

— Nu, și ei erau pe trotuar.

— Îl urmăreau pe celălalt?

Tipul încuviință din cap.

— Cam la trei-patru metri. Poate șase-șapte.

— Poți să-i descrii?

— Erau doi bărbați. Îmbrăcați în costum.

— Bătrâni? Tineri?

— Nu știu. Erau doar doi tipi.

— Scunzi? Înalți?

— De înălțime medie.

— Negri sau albi?

— Albi.

— Grași sau slabi?

— Potriviți.

— Vreun semn distinctiv? întrebă Sorenson.

— Nu știu ce-i asta, zise individul.

— Ceva deosebit la fețele lor? Bărbi, cicatrice, piercinguri? Tatuaje? Din astea.

— Erau niște inși oarecare.

— Dar ce culoare avea părul lor? Erau blonzi sau bruneți?

— Părul lor? zise bărbatul. Nu știu. Cred că era culoarea părului.

— Ai văzut vreun cuțit când au intrat în buncăr? continuă Sorenson.

— Nu, zise tipul.

— Ai văzut vreun cuțit când au ieșit?

— Nu.

— Aveau sânge pe haine?

— Cred că pe sacourile lor erau niște pete umede. Dar erau negre, nu roșii. Putea să fie apă. Pe un costum negru, adică.

— Becurile din stradă sunt galbene, observă Sorenson.

Bărbatul se uită pe geamul din partea lui, ca pentru o confirmare, și spuse:

— Da.

— Deci sângele putea să pară negru, în lumina galbenă.

— Cred că da.

— Mașina roșie era a celor doi bărbați? întrebă Sorenson.

— S-au urcat în ea, doamnă dragă, spuse tipul.

— Dar cum arătau când s-au urcat în ea? Ca și cum ar fi fost familiarizați cu ea? Sau poate au bâjbâit puțin până au deschis-o?

De pe scaunul din față, Goodman privea întrebător.

— Mortul n-avea nimic în buzunare, zise Sorenson. Nici chei de mașină. Atunci cum a ajuns aici? Poate că mașina roșie era a lui.

— Atunci cum au ajuns ceilalți doi aici? zise Goodman. Doar n-au venit pe jos. E frig și nu aveau paltoane.

— Poate că au venit împreună, cu toții.

— Nu știu, doamnă, zise martorul ocular. S-au urcat în mașină și au plecat. Asta-i tot ce-am văzut.

Așa că Goodman îl lăsă pe martor să plece acasă să se culce și apoi o duse pe Sorenson spre nord, ca să poată să arunce o privire la mașina roșie abandonată.

9

Ochii lui Reacher erau închiși, iar nasul nu-i funcționa, așa că pipăitul, gustul și auzul preluaseră neajunsurile senzoriale. Simțea gust de cupru și fier în gură, acolo unde sângele se prelingea pe peretele din spate al gâtului. Sub degetele mâinii drepte, simțea tapițeria banchetei sintetică, densă și aspră la nivel microscopic. Își ținea mâna stângă în poală, simțind bumbacul aspru al pantalonilor, gros, cu textură fibroasă și încă lucios de la tratamentele de prespălare ale producătorului. Auzea vâjâitul zgomotos al porțiunilor de beton sub pneurile mașinii, uruitul motorului și vaietul curelelor de transmisie, precum și șuieratul aerului pe stâlpii parbrizului și pe oglinzile portierelor. Auzea cum arcurile scaunelor se lăsau și se ridicau când el și ceilalți se legănau în timpul mersului. Îl auzea pe Don Mc Queen respirând lent și controlat în timp ce se concentra asupra drumului, pe Karen Delfuenso ușor neliniștită și pe Alan King trecând la un ritm mai precipitat. Omul se gândea la ceva. Urma să ia o decizie. Reacher auzi zgomot de material textil frecându-se de încheietura mâinii. Tipul se uita la ceas.

Deodată, King se întoarse, iar Reacher deschise ochii.

— Chiar vreau să ajungem la Chicago înainte de zori, spuse King.

„Îmi convine, își zise Reacher. Sunt o mulțime de curse de dimineață în Chicago. Spre sud prin Illinois, spre est prin Kentucky și apoi Virginia e la o aruncătură de băț.”

— Cred că e posibil, zise el. Mergem repede. E iarnă. Zorii vin târziu.

— Planul era ca Don să șofeze în prima jumătate a drumului, iar eu să conduc în a doua jumătate, zise King. Acum mă gândesc să împărțim în trei. Ai putea să preiei tu treimea mijlocie.

— Nu Karen? zise Reacher.

Niciun răspuns de la Delfuenso.

— Karen nu conduce, spuse King.

— OK, fu de acord Reacher. Întotdeauna mă bucur să pot fi de folos.

— E mai sigur așa.

— Încă nu m-ai văzut cum conduc.

— Drumul e liber, drept și larg.

— OK, spuse din nou Reacher.

— O să schimbăm locurile la următoarea alimentare cu benzină.

— Care va fi când?

— Curând.

— De ce? întrebă Reacher. Ați mers trei ore, dar rezervorul e încă pe trei sferturi plin. În ritmul ăsta, am putea ajunge la jumătatea distanței până la New York înainte să avem nevoie de benzină. Poate mai mult.

King nu zise nimic.

— Ești un bun observator, domnule Reacher, spuse el după câteva clipe.

— Mă străduiesc, răspunse Reacher.

— E mașina mea, spuse King. Cred că poți avea încredere că-i cunosc slăbiciunile și ciudățeniile. Indicatorul de benzină arată aiurea. E defect. Rămâne în urmă și arată mai mult decât e de fapt. După care cade brusc.

Reacher nu spuse nimic.

— Crede-mă, zise King, în scurt timp va trebui să ne oprim.

Cele două ajutoare de șerif care supravegheau zona din spatele clubului își parcaseră mașinile în unghiuri simetrice, destul de departe de Mazda roșie, ca și cum

mașina în sine ar fi fost periculoasă. De parcă ar fi fost radioactivă sau gata să explodeze. Goodman se strecură cu Fordul său Crown Vic în presupusul triunghi în care accesul era interzis și se opri cam la șase metri de țintă.

— Presupun că niciun martor n-a apărut aici? spuse Sorenson.

— Azi nu e ziua mea de naștere, spuse Goodman. Și nici nu s-au concentrat toate Crăciunurile mele într-unul singur.

— Și clubul ăsta e părăsit?

— Nu, dar se închide la miezul nopții. E un loc respectabil.

— Prin comparație cu ce?

— Cu celelalte cluburi din zonă.

— La ce oră crezi că a ajuns mașina roșie aici?

— Cel mai devreme? Nu înainte de douăsprezece și douăzeci. Prea târziu ca să mai fie martori.

— Bănuiesc că n-ai lucrat niciodată într-un bar, nu-i așa? întrebă Sorenson.

— Nu, zise Goodman. Niciodată. De ce?

— Doar pentru că trebuie să-i trimită pe clienți acasă la miezul nopții, nu înseamnă că și personalul pleacă. Poți să fii sigur că vreo chelneriță tâmpită a rămas aici un pic după aceea. Îl știi pe patron?

— Desigur.

— Atunci, sună-l.

— E o ea, zise Goodman. Domnișoara Smith. E aici de o veșnicie. Toată lumea o știe. N-o să fie încântată dac-o trezesc.

— Dacă n-o trezești, n-am să fiu eu încântată, zise Sorenson.

Așa că Goodman formă numărul și începu să se plimbe în jurul mașinii în vreme ce Sorenson se duse să se uite la Mazda. Avea plăcuțe de înmatriculare de Carolina de Nord și un mic cod de bare lipit pe lunetă. Mașina părea îngrijită, curată, cu interiorul bine întreținut. Sorenson comunică numărul de înmatriculare

și numărul de identificare al vehiculului la biroul din Omaha și îl văzu pe șeriful Goodman scriind în palmă cu pixul, ținând telefonul între ureche și umăr. Îl văzu cum își pune pixul în buzunar și încheie convorbirea:

— Domnișoara Smith a plecat de-aici la miezul nopții, exact în momentul când a plecat ultimul client, îi spuse el.

Dar în vocea lui nu se simțea niciun triumf. Niciun reproș de genul „ți-am spus eu”.

— Și? întrebă Sorenson.

— Una dintre chelnerițe a rămas să facă un pic de curățenie. Se pare că au un sistem prin rotație. În fiecare seară, una dintre ele e plătită să stea după miezul nopții.

— Și numărul pe care l-ai scris în palmă e al ei?

— Da. E numărul ei de mobil.

— Mazda asta e o mașină de închiriat, spuse Sorenson. Plăcuțe de înmatriculare din alt stat, cod de bare pentru returnare, curățată de două ori pe săptămână.

— Cel mai apropiat parc de închiriere ar fi la aeroportul din Omaha. Aș putea să dau un telefon.

— Am sunat eu deja. Dumneata sun-o pe chelneriță. Așa că Goodman își ținu palma stângă în lumina farurilor și formă numărul cu degetul mare al mâinii drepte.

10

La scurt timp după intrarea în Iowa, autostrada Interstate se reducea la o șosea cu două benzi, lungă și singuratică. Ieșirile erau la mulți kilometri una de cealaltă. Fiecare era un eveniment în sine. Fiecare era precedată de trei indicatoare albastre, înșirate la distanțe de câteva zeci de metri, anunțând mai întâi benzina, apoi mâncarea și în final cazarea, într-un stil care era pe jumătate informativ, pe jumătate reclamă. Unele indicatoare erau goale. Unele locuri aveau restaurante, dar nu aveau benzinărie; sau aveau benzinărie, dar nu și motel, sau un han, dar fără restaurant. Reacher cunoștea regulile de bază. Străbătuse cea mai mare parte a sistemului Interstate. Unele indicatoare erau înșelătoare, ducându-i pe șoferi douăzeci-treizeci de kilometri pe niște drumuri rurale întunecoase spre locuri care erau închise când ajungeau acolo. Altele precedau aglomerări strânse de firme, unde șoferul era răsfățat cu tot felul de oferte: Exxon, Texaco sau Sunoco, Subway, McDonald’s sau Cracker Barrel, Marriott, Red Roof sau Comfort Inn. Trebuia să te orientezi după luminile din depărtare. Ieșirile înșelătoare erau întunecoase, iar cele promițătoare aveau la orizont lumini roșii și galbene.

Își continuară drumul, amorțiți, tăcuți și răbdători, și în cele din urmă Alan King alese o ieșire anonimă la scurtă distanță după Des Moines.

— Aici ar fi bine, Don, zise el.

Pe fiecare dintre indicatoarele albastre care precedau ieșirea era trecută câte o singură firmă, toate diferite. Reacher nu recunoscu niciuna dintre ele în mod specific,

ci pe toate în mod generic. Cunoștea regulile. Urma să fie o stație de benzină no-name, un cuptor cu microunde și o carafă cu cafea fiartă într-o cocioabă dărăpănată de peste drum și un motel familial părăginit la doi kilometri mai încolo. Putea să vadă luminile benzinăriei la un kilometru și jumătate distanță, albastre și albe în ceața nocturnă. O amenajare mare, probabil, potrivită și pentru camioane, și pentru automobile.

Don Mc Queen încetini cu mult înainte de ieșire, ca un avion înainte de aterizare. Se uită în oglindă și semnaliză, cu toate că trebuie să fi știut că în spatele lui nu era nicio mașină mai apropiată de un kilometru. Asfaltul de pe rampă era grunjos și zgomotos. Rampa ducea la un drum districtual cu două benzi, după care urma benzinăria la treizeci de metri pe dreapta, spre sud, pe acostamentul îndepărtat, spre est. Era un loc întins ca suprafață, dar destul de sumar în privința dotărilor. Șase pompe de carburant și o pompă de aer, precum și un aspirator de interior pentru vehicule de dimensiuni obișnuite, și o zonă separată cu pompe pentru camioane și băltoace de motorină pe jos. Fără acoperiș. Un mic ghișeu pentru plată și un grup sanitar izolat și depărtat, la marginea amenajării. Nu găseai nimic de mâncare acolo.

Dar, după cum era de așteptat, direct peste drum față de benzinărie era o clădire lungă, joasă și părăginită, ca un șopron, având scris cu vopsea albă pe panta acoperișului *Mâncare și băutură non-stop* cu litere nesigure lungi de aproape doi metri. Dincolo de șopron era o versiune mai mică a indicatorului albastru de cazare, cu o săgeată discretă orientată spre motelul învăluit în întuneric. Deasupra șoselei era o ceață nocturnă la înălțimea genunchiului, în care scânteiau cristale de gheață.

Mc Queen conduse mașina treizeci de metri pe drumul cu două benzi și întoarse la benzinărie, oprindu-se cu fața în direcția din care venise, cu flancul mașinii

în apropierea unei pompe. Opri motorul, lăsă mâinile jos și rămase nemișcat în tăcerea care se așternuse brusc.

— Domnule Reacher, zise Alan King, dumneata te duci să iei cafele pentru toți, iar noi umplem rezervorul.

— Nu, pun eu benzină, spuse Reacher. Mi se pare corect așa.

King zâmbi.

— Benzină, funduleț sau iarbă, corect? Prețul pentru autostop?

— Sunt dispus să-mi plătesc drumul.

— Iar eu te-aș lăsa s-o faci, zise King. Dar nu cumpăr eu benzina. Nu pentru un astfel de drum. E o deplasare în interes de serviciu, așa că plătește compania. Nu te pot lăsa să finanțezi compania la care sunt angajat.

— Atunci, măcar lasă-mă să țin pompa. Nu trebuie să faci tu toată treaba.

— Urmează să conduci cinci sute de kilometri. Muncești de-ajuns.

— E frig afară.

— Cred că vrei să vezi câtă benzină intră în rezervor, spuse King. Am dreptate? Nu crezi că indicatorul meu e defect, nu-i așa?

Reacher nu spuse nimic.

— Cred că ar fi un gest de politețe minimă să crezi o simplă afirmație făcută de un om care s-a oferit să te ducă o parte considerabilă din drumul până la destinație, spuse King.

Reacher tăcu mâlc.

— Cafea, zise King. Două cu frișcă și o lingură cu zahăr, plus ce dorește Karen.

Delfuenso nu zise nimic. Urmă un moment de tăcere, iar King spuse:

— Atunci, nimic pentru Karen.

Reacher coborî din mașină și traversă șoseaua cu două benzi.

Apelul șerifului Goodman intră direct pe mesageria vocală.

— Chelnerița are telefonul oprit, zise el.

— Bineînțeles, spuse Sorenson. Doarme dusă. E obosită după o seară de muncă prelungită. Are un număr de telefon fix?

— Domnișoara Smith mi-a dat doar numărul de mobil.

— Atunci, sun-o din nou pe madam Smith și cere-i adresa tipei. Va trebui să ne ducem să-i batem în ușă.

— Nu pot s-o sun din nou pe domnișoara Smith.

— Ba cred că poți.

Dar chiar în acel moment telefonul lui Sorenson începu să sune. Un sunet electronic simplu. Nicio melodie, niciun cântec descărcat de pe internet. Femeia răspunse, ascultă și spuse „OK”, după care închise.

— Mazda a fost închiriată la aeroportul din Denver, zise ea. De un individ singur. Oamenii mei spun că permisul lui de conducere și cardul de credit erau false.

— De ce Denver? întrebă Goodman. Dacă ai vrea să vii aici, n-ai lua avionul până în Omaha și ai închiria acolo o mașină?

— Denver e mult mai mare și mult mai anonim. Traficul de mașini închiriate de acolo trebuie să fie de douăzeci de ori mai mare decât cel din Omaha.

Telefonul ei sună din nou. Aceeași sonerie electronică simplă. Răspunse, iar de data asta Goodman o văzu cum își îndreaptă spatele. Vorbea cu un superior. Limbajul nonverbal universal.

— Vreți să repetați, vă rog? spuse ea. Apoi ascultă puțin și zise: Am înțeles, domnule.

După care încheie convorbirea:

— Treaba asta devine stranie, îi zise ea șerifului.

— De ce? întrebă Goodman.

— Oamenii mei de la stația de pompare au transmis deja amprentele victimei. Și rezultatele s-au și întors. Și, pe drum, au alertat nu știu ce computer de la Departamentul de Stat.

— Departamentul de Stat? Ăștia nu-s oamenii dumitale. E vorba despre afacerile externe. Tu ții de Departamentul de Justiție.

— Nu țin de nimeni.

— Dar de ce Departamentul de Stat?

— Nu știm încă. Victima ar putea fi un om de-al lor. Sau cunoscut de ei.

— Cum ar fi, un diplomat?

— Sau diplomatul altei țări.

— În Nebraska?

— Nu sunt legați cu lanțuri de birouri.

— Nu arăta a străin.

— Nu arăta a nimic. Era plin de sânge.

— Deci ce facem?

— Eforturi maxime, spuse Sorenson. Asta ne-au cerut. Unde sunt cei doi indivizi acum?

— Acum? Ar putea fi într-un milion de locuri diferite.

— Deci e timpul să jucăm la noroc. Înainte să-mi fie luat acest caz. Sau să fiu supervizată. Unul dintre lucrurile astea se va întâmpla sigur la prima oră a dimineții. Asta înseamnă eforturi maxime. Așadar, să presupunem că tipii sunt încă pe drum.

— Dar pe care drum? Sunt un milion de drumuri.

— Se zicem c-au rămas pe Interstate.

— Au rămas, oare?

— Probabil că nu sunt localnici. Probabil că fug spre casă în acest moment, ceea ce ar putea fi o distanță considerabilă.

— În care direcție?

— În oricare.

— Ai spus că e posibil să se deplaseze separat.

— Este o posibilitate, dar e mică. Statisticile arată că majoritatea cuplurilor de făptași rămân împreună după comiterea unei fărădelegi grave. Natura umană. Nu e necesar să aibă încredere unul în celălalt în ceea ce privește comportamentul de după.

— Statisticile?

— Da, sunt un ghid util.

— OK, dacă sunt împreună și dacă sunt încă pe Interstate, și dacă s-au dus spre vest, trebuie să fi parcurs până acum cam un sfert din drumul de întoarcere la Denver. Iar, dacă au plecat spre est, sunt bine intrați pe teritoriul statului Iowa.

— Viteza?

— Aproape de o sută treizeci, probabil. Majoritatea patrulelor de autostradă nu sunt interesate de o viteză mai mică decât asta. Nu prin părțile astea. Decât dacă-s condiții meteo nefavorabile. Dar în noaptea asta e destul de senin.

Eforturi maxime, foc la noroc. Sorenson gândi intens timp de treizeci de secunde și apoi luă din nou telefonul și ceru două baraje rutiere finale, la noroc, pe Interstate, ambele urmând să fie instalate în mai puțin de o oră, primul spre vest, la un sfert din distanța până la Denver plus o sută treizeci de kilometri, iar al doilea spre est, pe teritoriul statului Iowa plus o sută treizeci de kilometri. Ambele trebuiau să caute doi bărbați, de vârste nespecificate, înfățișare obișnuită, fără semne distinctive, posibil cu pete de sânge pe haine, posibil posesorii unei arme albe care să prezinte semne de utilizare recentă.

11

Reacher ieși din baraca alimentară cărând patru pahare de cafea pe o tavă din carton presat. N-ar fi fost deloc surprins ca indivizii să fi dispărut între timp. Dar nu plecaseră. Mașina se deplasase de lângă pompă, dar îl aștepta lângă pompa de aer și aspiratorul de interior, cu luminile aprinse și motorul pornit. Alan King stătea pe scaunul din dreapta șoferului, iar Karen Delfuenso era în spatele lui. Don Mc Queen stătea lângă mașină, aproape de portiera șoferului, părând înfrigurat și obosit. Reacher avusese dreptate în privința înălțimii și a constituției fizice. Tipul avea cam un metru optzeci și era zvelt, un lungan deșirat.

Reacher traversă drumul și îi întinse lui Mc Queen o cafea cu frișcă și zahăr. Apoi ocoli capota și îi dădu alta lui Alan King. Deschise portiera lui Delfuenso și-i întinse al treilea pahar, zicând:

— Neagră, fără zahăr.

Delfuenso ezită o secundă, apoi luă cafeaua.

— Mulțumesc, spuse ea. Așa îmi place s-o beau. De unde-ai știut?

Zece cuvinte. Ceea ce însemna cu cinci cuvinte mai mult decât auzise până atunci din gura ei, de când se întâlniseră. Își zise: „Oricine știe că femeile abia trecute de patruzeci de ani nu pun frișcă sau zahăr în cafea”.

— Am ghicit, spuse el. Norocul meu.

— Mulțumesc, zise ea din nou.

Reacher se duse la tomberonul de gunoi de lângă aspirator și aruncă tava din carton. Don Mc Queen îi deschise portiera șoferului, ca într-un soi de mic

ceremonial. Se lăsă în scaun și-și puse cafeaua în suportul pentru pahare. Mc Queen se urcă în spatele lui.

Reacher găsi maneta și trase scaunul în spate ca să-și facă loc pentru picioare. Lovi cu spătarul genunchii lui Mc Queen. Reacher se uită la Alan King și spuse:

— Ce-ar fi să schimbi locul cu domnul Mc Queen? Cei mai înalți dintre noi stau unul în spatele celuilalt.

— Eu circul mereu în față, zise King.

— Mereu?

— Fără excepție.

Așa că Reacher ridică din umeri și-și potrivi oglinda, apoi își puse centura și se așeză comod. Împinse maneta pe Drive și apăsă accelerația, ieși pe drumul cu două benzi, parcurse cei treizeci de metri, o luă pe rampă și reveni pe autostradă.

Altă dovadă că nu merseseră trei ore neîntrerupt.

Nimeni nu se dusese la toaletă.

Șeriful Goodman închise telefonul și spuse:

— Acum domnișoara Smith are telefonul închis.

Sorenson dădu din cap aprobator.

— E târziu. Civilii dorm la ora asta. Știi unde locuiește?

Niciun răspuns de la Goodman. În tăcerea lui se simțea precauție.

— Este evident că știi unde locuiește, spuse Sorenson. E aici de o veșnicie. Toată lumea o știe. Va trebui să batem la ușa ei înainte să mergem să batem la ușa chelneriței.

— Nu putem să batem la ușa domnișoarei Smith, spuse Goodman. Nu la miezul nopții.

Sorenson nu răspunse. Făcuse un mic pas lateral, la stânga față de flancul dinspre șofer al Mazdei, și se uita pieziș prin intervalul dintre club și barul din BCA.

— De aici văd benzinăria de dincolo de stradă, spuse ea.

— Și? întrebă Goodman.

— Oricine de-acolo poate să mă vadă.

— Te gândești la vreun martor? Am fi tare norocoși dacă vreun camionagiu alimenta cu motorină exact în minutul când oamenii noștri au sosit aici și-au plecat iar. Și mai trebuia să și privească în direcția asta și să fie foarte atent în loc să se scarpine-n fund. Și, chiar de-ar fi așa, cum să dăm de el?

— Nu, mă gândesc că benzinăria ar putea avea camere de supraveghere. Poate cu unghi larg. Ca obiectivele superangulare. Ar putea să bată până aici.

Goodman nu zise nimic.

— Benzinăria are camere video?

— Nu știu, spuse Goodman.

— S-ar putea să aibă, zise Sorenson. Unele dintre camioanele alea mari au rezervoare de câteva sute de litri. Și trăim vremuri grele acum. Șoferii ar putea fi tentați să spele putina fără să plătească. Iar companiile petroliere n-ar fi încântate. S-ar putea să-și ia măsuri de prevenire.

— Trebuie să mergem să vedem.

— Așa o să facem, spuse Sorenson. Și pe urmă mergem să batem la ușa domnișoarei Smith. Să nu crezi că n-o să ne ducem. Bătrâna doamnă poate să doarmă un pic mai mult, dar nu o veșnicie.

Reacher era un șofer adecvat, dar nimic mai mult de-atât. Din punct de vedere fizic, corpul lui lucra doar în două moduri: ori extrem de lent, ori extrem de repede. În cea mai mare parte a timpului, se mișca afișând apatia specifică bărbaților corpolenți, adesea părând liniștit și leneș, iar uneori dând impresia pregnantă că e asemenea unui individ în comă. Apoi, dacă era necesar, putea să explodeze într-o acțiune furibundă, atât cât trebuia, un vârtej de mâini și picioare, după care cădea la loc în apatie. Nu avea o „setare” de mijloc, iar pentru a fi un bun șofer tocmai de această setare era nevoie. Acțiunea și felul cum reacționezi trebuie să fie prompte,

dar controlate, vigilente, dar măsurate, rapide, dar bine gândite, și lui Reacher îi era greu să identifice genul acesta de zonă mediană. De regulă, fie tresărea din cauza unui pericol cu două sute de metri mai devreme, fie îl ignora complet, pe motivul că s-ar putea să dispară de la sine. Nu ucisese și nici nu rănise pe nimeni cu mașina, decât în mod deliberat, însă era un tip realist și nu se amăgea: aptitudinile sale de șofer erau sub medie.

Dar, conform previziunilor, Interstate era dreaptă și lată, revenind la trei benzi între timp, iar Chevroletul mare și comod făcea foarte bine față drumului. Traficul de noapte era lejer și nu era nevoie nici de prea multă acțiune, nici de viteză de reacție. De fapt, cea mai mare dificultate era să rămâi treaz, dar Reacher era bun la chestia asta. Putea să funcționeze cu un consum minim de energie. Își ținea ambele mâini pe volan și-și verifica oglinzile cu regularitate, la circa douăzeci de secunde: mai întâi oglinda din dreapta, apoi retrovizorul, oglinda din stânga și din nou retrovizorul. În spatele său, Karen Delfuenso stătea trează, dar tăcută și încordată, iar lângă ea Don Mc Queen respira lent, nefiind chiar adormit, dar nici treaz de-a binelea. Alan King era treaz în scaunul din dreapta, mut și morocănos, părând puțin preocupat. Avea capul pe jumătate întors, ca să poată vedea și drumul din față, și pe Reacher, precum și vitezometrul – bănuia Reacher.

Așa că acesta își văzu de drum, la aproximativ viteza legală, pandantivul de cristal de la cheie lovindu-se de genunchiul său din când în când, în timp ce mașina sălta și se legăna.

Aflară că benzinăria avea patru camere video, toate monocrome. Erau conectate la un dispozitiv de înregistrare cu hard disk amplasat pe un raft în cabina din spatele casei de marcat, imediat lângă țigări. Cele patru semnale separate erau afișate în timp real pe un

monitor LED cu ecranul împărțit în patru, la stânga sertarului pentru bani.

Trei dintre camere nu prezentau niciun interes pentru Sorenson. Prima și a doua erau montate jos, la intrarea și ieșirea vehiculelor, pentru a înregistra numerele de pe plăcuțele de înmatriculare. Aveau unghiul de filmare prea îngust ca să arate imagini de fundal. A treia cameră video era montată deasupra casei de marcat, ca nu cumva casierul să șterpelească banii. Era o practică standard într-o afacere în care se lucra cu numerar. Ai încredere, dar verifică.

Dar a patra cameră era mai bună. Nu cu mult. Era un mic glob din sticlă neagră, montat sus pe o consolă, la jumătatea înălțimii stâlpului care susținea firma. Era reglată să arate imaginea panoramică a întregii proprietăți. Cei de la asigurări ceruseră asta, îi informă casierul. Dacă două camioane intrau cu spatele și își ciocneau remorcile, era util de știut care dintre ele se mișcase primul. Dacă cineva fura benzină sau motorină, era util să arăți la tribunal un material complet – imagini cu numărul de înmatriculare la intrare, cu șoferul pompând și plecând fără să plătească, apoi numărul de înmatriculare la plecare.

Câmpul vizual al celei de-a patra camere era destul de larg ca să arate drumul districtual pe două benzi îndreptându-se la nord și la sud, peticul de pietriș de dincolo de acostamentul îndepărtat al acestuia, lângă barul din BCA și barul propriu-zis, precum și clubul domnișoarei Smith, cu intervalul dintre cele două clădiri. Felul cum distorsiunea produsă de obiectiv înclina imaginea lăsa impresia că acea cameră „privea” intervalul mai mult sau mai puțin orizontal. Porțiuni luminoase erau vizibile pe transmisiunea în direct, chiar la marginea imaginii, provenind de la vehiculele parcate ale ajutoarelor de șerif.

Calitatea imaginii nu era nemaipomenită. Lumea nocturnă era prezentată în nuanțe de gri. Luminile

mașinilor în trecere brăzdau ecranul cu dâre fluorescente, latente.

Dar era mai bine decât nimic.

Eforturi maxime, foc la noroc.

— OK, spuse Sorenson. Arată-mi cum se derulează înapoi chestia asta.

12

Casierul din schimbul de noapte era un puști binevoitor, destul de isteț și cu siguranță îndeajuns de tânăr ca să fie familiarizat cu tehnologia. Apăsă un buton, și imaginea celei de-a patra camere umplu ecranul monitorului LED. Apăsă alt buton și pe ecran apărură semnele de plus și minus lângă cifrele care indicau ora. Îi arătă lui Sorenson care săgeată de pe tastatură corespundea cu fiecare dintre semne. Îi spuse să țină săgețile apăsate ca să facă înregistrarea să sară înapoi sau înainte în pași de cincisprezece minute sau să le apese o dată pentru ca înregistrarea să se deruleze înainte sau înapoi la viteză normală.

Sorenson începu printr-un salt al înregistrării la un moment de dinainte de miezul nopții. Apoi lăsă imaginea să curgă. Ea și Goodman se înghesuiră umăr lângă umăr în fața ecranului, încercând să deducă ceva din ceea ce vedeau la marginea imaginii, care era vagă și apoasă, ca aceea oferită de niște ochelari ieftini pentru vedere nocturnă. Dar imaginea era gri, nu verde. Luminile farurilor traversau ecranul ca niște făclii. Lângă barul din BCA nu era nicio mașină parcată, dar în parcarea clubului se aflau cel puțin trei vehicule.

Nu se vedea nimic în spațiul gol dintre clădiri.

— Drăcia asta are și derulare rapidă? întrebă Sorenson.

— Ții apăsată tasta Shift, spuse tânărul. Sorenson derulă rapid următoarele cincisprezece minute. Indicatorul temporal arăta că mai erau treizeci de secunde până la miezul nopții. Apăsă o dată săgeata pentru viteză normală și privi ecranul. La barul din BCA

nu se întâmpla nimic. Dar din club începeau să iasă clienții, vagi siluete umane, gri pe fond cenușiu, mânjite de mișcarea uleioasă a imaginii digitale. Aceștia se urcau în mașini, luminile se aprindeau, mașinile se deplasau în marșarier, după care coteau și plecau la drum. Majoritatea plecau spre sud. Ultima ieșită prin ușa din față a clubului fu o siluetă bondoacă, ce părea a fi a unei femei. Aceasta se urcă într-o mașină, care lui Sorenson i se păru a fi un Cadillac, și dispăru.

La două minute după miezul nopții.

— Asta a fost domnișoara Smith, spuse Goodman. Lumina de neon de la geamuri se stinse în urma ei. Imaginea rămase nemișcată alte șaisprezece minute. Apoi, la optsprezece minute după miezul nopții, se văzu o lumină mișcătoare în spațiul dintre club și bar. Faruri de mașină pe faza lungă, aproape sigur proiectate de un automobil care se apropia pe terenul accidentat, din stânga ecranului. Fasciculele luminoase se opriră, după care cotiră strâns la 90 de grade, către camera răbdătoare, devenind strălucitoare în clipa când atinseră în linie dreaptă obiectivul. Apoi își continuară deplasarea laterală și se opriră în afara câmpului vizual, în spatele clubului.

— Ăștia-s ei, zise Goodman. Ei trebuie să fie. Sorenson izolă secvența scurtă în care mașina era parțial vizibilă în spațiul dintre clădiri. Nu era cine știe ce de observat. Doar luminile puternice și, ca prin ceață, imaginea unei porțiuni de trei sferturi din capota mașinii în spatele farurilor, apoi fulgerul din momentul în care luminile loveau frontal obiectivul camerei, urmat de imaginea neclară a ceea ce trebuie să fi fost partea stângă a mașinii, după care nimic, când mașina parcă în spatele clădirii și stinse farurile.

Mașina era un gri-deschis și luminos, care în realitate putea să fie roșu.

— OK, spuse Sorenson. Au mers spre nord de la locul crimei și au intrat în parcările din spate de la capătul

sudic al zonei, după care au parcurs toată distanța prin spatele clădirilor și au parcat la ușa din spate a clubului, unde au făcut schimb de vehicule. Trebuie să știm ce mașină îi aștepta acolo. Așa că trebuie neapărat să vorbim cu chelnerița.

— E prea devreme, spuse Goodman. Chelnerița n-a plecat decât după alte douăsprezece minute. Ăia plecaseră de mult.

— N-ai lucrat niciodată într-un bar, nu-i așa? Deja am stabilit asta, nu? Proprietarul plecase deja. Când pisica nu-i acasă, șoarecii joacă pe masă. Personalul este plătit pentru treizeci de minute lucrate în plus, ceea ce nu înseamnă că muncesc exact treizeci de minute în plus. Termină ce au de făcut cât pot de repede și pe urmă își iau tălpășița. Se poate să fi plecat chiar în acel moment. Și, chiar dacă n-a plecat, se poate să fi intrat și să fi ieșit pe ușa din spate cu gunoi sau sticle goale.

— OK, spuse Goodman.

— Hai să vedem care e intervalul de timp până pleacă indivizii, spuse Sorenson.

Apăsă pe săgeata de derulare înainte, și cifrele care indicau ora se treziră la viață. Numără în gând, cinci secunde ca bărbații să se dea jos din Mazda, cinci secunde ca să descuie noul vehicul, cinci secunde ca să se urce, cinci secunde ca să se așeze, cinci secunde ca să pornească mașina.

Se apropie de ecran și studie imaginea unghiulară din intervalul dintre clădiri, așteptându-se să vadă noul vehicul trecând de la stânga la dreapta prin spațiul gol, să cotească apoi spre nord prin spatele barului ca să ajungă iar la șosea. Luminile urmau să fie tangențiale la câmpul vizual al camerei superangulare. Imaginea nu avea de ce să se albească. Trebuia să existe cel puțin un cadru în care să fie surprinsă cea mai mare parte a lungimii vehiculului. Poate că era posibil să determine marca și modelul. Se putea ghici chiar și culoarea.

Sorenson privi cu atenție.

Dar nu văzu nimic.

Niciun vehicul nu trecu spre nord prin interval. Nici în primul minut, nici în al doilea, nici în al treilea, nici în al patrulea sau al cincilea. Derulă rapid înainte. Nu se întâmplă nimic. Imaginea rămase imobilă, un tablou, o natură moartă, fără niciun pic de activitate, neîntreruptă timp de cincisprezece minute întregi, până când o camionetă apărută întâmplător trecu pe drumul cu două benzi, îndreptându-se spre sud, și se întâlni cu un sedan apărut întâmplător care se îndrepta spre nord. După acel scurt moment de agitație, ecranul redeveni nemișcat.

— Unde naiba s-au dus? spuse Sorenson. Spre sud? Prin spatele clădirilor, tocmai spre cealaltă extremitate a zonei?

— Spre sud n-ar avea absolut nicio logică, replică Goodman.

— Sper sincer că ai dreptate, spuse Sorenson.

Își imaginează cele două baraje rutiere de pe Interstate, la sute de kilometri unul de celălalt, fiecare din ele fiind complicat, costisitor și perturbator, fiecare din ele putând să rezolve cazul sau să distrugă o carieră, în funcție de rezultate sau de absența acestora. Joc la noroc.

13

Autostrada Interstate prin Iowa rămânea uniformă și dreaptă ca o riglă, kilometru după kilometru. Traficul era lejer, dar constant. Conform estimărilor, un milion de americani se aflau în deplasare în fiecare moment, zi sau noapte, și era clar că Iowa avea partea sa din acel milion, dar o parte minoritară, probabil proporțională cu populația statului. Reacher menținea Chevroletul puțin sub 130 de kilometri pe oră, rulând prin spațiul imens și pustiu, în largul lui, ascultând uruitul estompat al motorului, șuierul aerului și fâșâitul pneurilor, uneori depășind alte mașini, alteori lăsându-se depășit, socotind fiecare kilometru și fiecare minut, având mereu în minte autogara Greyhound din Chicago. Mai fusese acolo, de multe ori, pe West Harrison de pe South Side din apropiere, un loc decent în care se auzea mereu clămpănitul motoarelor diesel masive și de unde autobuzele plecau întruna. Sau ar fi putut încerca să ia un tren din Union Station. Călătorise cândva cu trenul optsprezece ore de la Chicago la New York. Fusese o călătorie plăcută. Și nu se putea să nu existe rute și pentru Washington, adică destul de aproape de locul unde voia să ajungă în final.

Continua să conducă mașina în stilul lui rudimentar.

Apoi, din nou, stopurile se aprinseră în față, ca un zid solid, iar în depărtare, dincolo de ele, se vedeau luminile roșii și albastre ale unui grup de mașini ale poliției. Lângă el, Alan King mormăi dezgustat și închise ochii. Karen Delfuenso nu avu nicio reacție evidentă. Don Mc Queen moțăia în continuare. Reacher ridică piciorul de pe pedala accelerației, și mașina încetini. Trecu pe

banda din dreapta cu mult înainte ca drumul să se îngusteze. Frână brusc și se opri în spatele unei camionete Dodge. Oblonul mare și alb din spatele acesteia se profila ca o stâncă. Avea un abțibild pe care scria: *Nu-ți place cum șofez? Sună la 1-800-MUȘCĂ-MĂ.* Reacher se uită în oglindă și văzu un tir oprindu-se în spatele lui. Simțea bătaia ritmică a motorului în ralanti. Lângă el, mașinile de pe banda din mijloc încetiniră, după care se opriră de-a binelea. O secundă mai târziu, mașinile de pe banda din stânga se opriră și ele.

Farurile Chevroletului se reflectau în oblonul alb al Dodge-ului. Alan King își întoarse fața de la lumină și-și lăsă bărbia în piept. Reacher îl auzi pe Don Mc Queen tușind, sforăind și mișcându-se. Se uită din nou în retrovizor și văzu că omul își acoperise ochii cu antebrațul.

Karen Delfuenso era tot trează și stătea cu spatele drept. Avea fața trasă și palidă. Ochii ei priveau fix într-ai lui, în oglindă.

Și clipea.

Clipea repede și în mod deliberat, iar și iar, după care își întorcea capul lateral, uneori la stânga, alteori la dreapta, după care începea să clipească iar, uneori o dată sau de două ori, sau de trei ori, sau de mai multe ori, o dată de nouă ori și altă dată își flutură pleoapele de treisprezece ori.

Reacher se uită lung, surprins.

Apoi sirena tirului sună lung și zgomotos, făcându-l pe Reacher să se uite iar în față, constatând că Dodge-ul se mutase mai departe. Apăsă accelerația și se târî după el. Era evident că polițiștii din Iowa aranjaseră obstacolul în același fel cum o făcuseră cei din Nebraska. Toată lumea se îmbulzea pe banda din dreapta. Putea să se iște o harababură, dar doi dintre polițiști dirijau manevrele cu ajutorul unor lanterne cu lumină roșie. Și mai interveneau bunăvoința și bunul-simț specifice regiunii Midwest. Se rosteau o mulțime de îndemnuri

politicoase, „după dumneata, vecine”. Reacher estimă că întârzierea ar putea fi de zece minute. Atâta tot. Nu era mare lucru.

Aruncă o privire în oglindă.

Karen Delfuenso începu să clipească din nou.

Sorenson vizionă de încă două ori intervalul critic de un sfert de oră, o dată înapoi și o dată înainte. Ca și mai devreme, văzu Mazda sosind și, tot ca mai devreme, nu mai văzu nimic până când traficul răzleț trecu rapid pe șoseaua cu două benzi, după cincisprezece minute, camioneta care se îndrepta spre sud și sedanul care se îndrepta spre nord.

Foc la noroc.

— Tot ți se pare că n-are logică să se fi dus spre sud? întrebă ea.

— Absolut nicio logică, confirmă Goodman.

— Ești sigur?

— Nu e nimic într-acolo.

— Pui pariu pe pensia ta?

— Pun și casa la bătaie.

— Cămașa de pe tine?

— Și primul meu nepot, dacă vrei.

— OK, spuse Sorenson. S-au dus spre nord. Și știi ceva? I-am văzut plecând.

— Unde?

— Chiar aici, spuse Sorenson și opri imaginea pe momentul traficului răzleț, când sedanul ce mergea spre nord trecea prin dreptul camionetei care se deplasa spre sud. Ăștia-s ei, în sedan, zise. Nu se poate altfel. E singurul vehicul care a trecut spre nord. Au petrecut un sfert de oră făcând altceva, după care au ocolit pe la sud de club, nu pe la nord. E singura explicație logică.

— Un sfert de oră în care au făcut ce?

— Nu știu.

— Cincisprezece minute fără niciun motiv e o întârziere mare pentru niște fugari.

— Atunci e evident că au avut un motiv.

— Am auzit o alarmă de mașină cam la douăzeci de minute după miezul nopții, spuse băiatul de la casa de marcat.

Sorenson se uită lung la el și-l întrebă:

— Și nu te-ai gândit să ne spui mai devreme?

— De ce? Nu m-ați întrebat. Nu mi-ați explicat ce căutați. Nici acum nu știu nimic. Și, oricum, abia acum mi-am adus aminte.

— La douăzeci de minute după miezul nopții?

— Cam așa.

— Ești sigur că a fost o alarmă de mașină?

— Fără îndoială. Și a sunat destul de tare. E evenimentul principal al nopții până acum. Până să veniți voi.

— Unde s-a auzit?

Tânărul arătă cu mâna.

— Într-acolo, spuse el. Se poate să fi fost în spatele clubului domnișoarei Smith, desigur.

— OK, spuse Sorenson. Mulțumesc.

— Deci despre ce vorbim? o întrebă Goodman. Au petrecut cincisprezece minute furând o mașină cu care să fugă?

— Poate că au făcut-o, poate că n-au făcut-o. Dar, oricum ar fi, declanșarea unei alarme este încă un motiv întemeiat pentru care chelnerița ar fi putut să arunce o privire pe ușa din spate. Măcar din grijă pentru propria mașină. Trebuie s-o găsim imediat. E timpul să batem la niște uși.

Goodman se uită la ceas.

— Ar fi bine să ne grăbim, spuse el. Indivizii ăia ar trebui să ajungă în curând la barajele rutiere. Mai bine le puneam la o sută șaizeci de kilometri, nu la o sută treizeci.

Sorenson nu-i răspunse.

14

Nouă minute, își zise Reacher. Nu zece. Supraestimase întârzierea probabilă, dar nu cu mult. Polițiștii care dirijau traficul făcuseră o treabă bună, iar cei de la barajul propriu-zis erau evident rapizi și eficienți. Mașinile treceau într-un ritm rezonabil. Reacher nu putea să vadă în detaliu procedura de percheziție, din cauza camionetei din fața lui, dar era clar că protocolul era unul sumar. Rulă, se opri, rulă, se opri, în timp ce luminile roșii și albastre din fața lui erau tot mai intense și mai amenințătoare. Lângă el, Alan King părea să fi adormit, cu fața întoarsă într-o parte și bărbia coborâtă în piept. Don Mc Queen își ținea în continuare brațul peste ochi. Karen Delfuenso era trează, dar încetase să mai clipească.

Încă o sută de metri, își zise Reacher. Cam cincisprezece vehicule în fața lui. Opt minute. Poate șapte.

Domnișoara Smith locuia în ceea ce rămânea de obicei după ce ferma familiei era vândută unei corporații agricole. O alee, o casă, un șopron și o curte mică, pătrată în față și o alta în spate, toate împrejmuite de un gard nou, dincolo de care se întindeau hectare de lanuri de soia, aparținând altcuiva. Șeriful Goodman intră cu mașina pe alee și o parcă la cinci metri de casă. Porni girofarul, dar fără sunet. Primul lucru pe care-l fac oamenii noaptea, când aud bătăi în ușă, este să se uite afară, pe geamul dormitorului. Explicația oferită cu ajutorul luminilor ajunge mai repede la destinație în loc să se împotmolească într-o mulțime de țipete și urlete.

Sorenson rămase în mașină și lăsă investigația în seama lui Goodman. Era districtul lui, populația lui, slujba lui. Îl văzu cum bate la ușă, niște perdele de la etaj se mișcară, apoi, după patru minute, văzu deschizându-se ușa de la intrare și pe bătrâna doamnă stând în hol, îmbrăcată în capot. Avea părul frumos pieptănat. Așa se explica întârzierea de patru minute.

Sorenson îl văzu pe Goodman înclinându-se și făcând o reverență, apoi punând întrebarea, după care o văzu pe domnișoara Smith răspunzând. Îl văzu pe Goodman cum scria ceva într-un carnet, apoi cum îi citea pentru confirmare bătrânei doamne ce scrisese și aceasta încuviință din cap. Văzu ușa din față închizându-se. După care lumina din hol se stinse, iar Goodman se apropie de mașină.

— La câțiva kilometri de-aici, spuse el. Așa s-a nimerit.

Apoi Goodman se urcă la volan și întoarse mașina pornind din nou spre drum.

Camioneta Dodge albă trecu prin baraj fără niciun fel de problemă. Polițiștii o cercetară din toate unghiurile, îi controlară platforma de marfă și îi făcură semn că poate să treacă. Reacher coborî geamul și-și lăsă cotul pe portieră, mijind ochii din cauza luminilor girofarului. Mai merse câțiva metri, apoi opri în față. Un polițist bătrân și cărunt, cu trese pe mânecă, se apropie. Se aplecă și cercetă din priviri interiorul mașinii.

Căuta ceva.

Și nu găsi ceea ce căuta.

Așa că tipul dădu să se îndrepte de spate, nemaifiind interesat de Chevrolet, gândindu-se deja la următoarea mașină din șir, când ochii i se opriră pe fața lui Reacher și se măriră puțin – compasiune, uluire sau apreciere.

— Au! făcu el.

— Ce? Nasul meu? zise Reacher.

— Cred că te-a durut.

— Să-l fi văzut pe celălalt individ.

— Unde e acum?

— Nu e în statul tău.

— E bine de știut, spuse polițistul. Să conduceți cu grijă, domnule.

— Pe cine căutați, domnule căpitan? întrebă Reacher.

— Mulțumesc pentru amabilitate, dar sunt doar sergent.

— OK, pe cine căutați, sergent?

Tipul făcu o pauză.

Apoi zâmbi.

— Nu pe tine, spuse el. Asta-i sigur. Nu pe tine.

Apoi se pregăti să întâmpine următoarea mașină, iar Reacher ridică geamul și trecu prin șicana improvizată, după care se așeză comod în scaun și porni la drum, accelerând la șaizeci, șaptezeci, optzeci și o sută la oră, neavând înaintea lui decât întunericul și luminile de poziție ale Dodge-ului, aflat deja la vreo opt sute de metri în față.

15

Casa de la adresa indicată de domnișoara Smith era ceea ce rămâne de obicei după ce ferma familiei este vândută unei corporații de construcții de locuințe. Terenul agricol fusese adăugat la cine știe ce holding gigantic de aiurea, dar o suprafață îngustă fusese păstrată de-a lungul drumului și pe ea fuseseră construite patru căsuțe înșirate una lângă alta. Aveau o vechime cam de douăzeci de ani. În lumina lunii, toate arătau bine întreținute. Toate erau identice. Toate aveau pereți albi, acoperișuri cenușii, petice de gazon în față, alei scurte și drepte pentru mașini și cutii poștale pe stâlpi solizi din lemn.

Dar exista o diferență vizibilă între ele.

Trei dintre case aveau mașini pe alei.

A patra nu avea.

Iar a patra era tocmai adresa pe care domnișoara Smith i-o dăduse șerifului.

— Nu e bine, spuse Sorenson.

— Deloc, admise Goodman.

Toate cele patru case erau întunecate, așa cum era de așteptat în toiul nopții. Dar cumva casa fără mașină arăta mai întunecată decât celelalte trei. Părea tăcută și pustie.

Sorenson coborî din mașină. Șoseaua nu era decât un vechi drum de țară peste care se turnase asfalt. Ploaia și apa scursă de pe câmp lăsaseră noroi în rigole. Sorenson sări peste rigolă și așteptă la capătul aleii pustii. Goodman o urmă. Sorenson se uită în cutia poștală. Din reflex. Era goală, cum era de așteptat pentru cineva care lucra noaptea. Cine lucrează noaptea

își ia corespondența înainte de a se duce la lucru, nu după.

Cutia poștală era albă, ca toate celelalte. Avea un nume pe ea, scris cu litere mici, lipite. Numele era Delfuenso.

— Care era numele ei mic? întrebă Sorenson.

— Karen, spuse Goodman.

— Du-te și bate la ușă, doar ca să fim siguri, zise Sorenson.

Goodman se duse.

Bătu.

Niciun răspuns.

Bătu din nou, îndelung și tare.

Niciun răspuns.

Sorenson traversă gazonul spre ușa vecinilor. Sună la sonerie o dată, de două ori, de trei ori. Își scoase legitimația și o ținu pregătită. Așteptă. După două minute, ușa se deschise și apăru un tip în pijama. Era de vârstă mijlocie și cărunt. Îl întrebă dacă o văzuse pe vecina lui întorcându-se acasă în noaptea aceea.

Tipul în pijama îi spuse că nu, n-o văzuse.

Îl întrebă dacă vecina lui locuia singură.

Tipul îi spuse că da, locuia singură. Era divorțată.

Îl întrebă dacă vecina lui avea mașină.

Tipul îi spuse că da, avea. Și încă una destul de bună. Veche doar de câțiva ani. O cumpărase cu banii rămași de la divorț. Părerea lui.

Îl întrebă dacă vecina lui se ducea mereu cu mașina la muncă.

Tipul îi spuse că da, se ducea cu mașina în general. Iar uneori pe jos.

Îl întrebă dacă mașina vecinei era de obicei parcată pe alee.

Tipul îi spuse că da, era parcată toată ziua înainte de muncă și toată noaptea după muncă. O ținea parcată chiar acolo, pe porțiunea uleioasă pe care o puteau vedea dacă se duceau și priveau de aproape, pentru că

singurul defect al mașinii era o scurgere la transmisie. Vecina ar fi trebuit s-o observe de mult, pentru că motorul ar fi putut să se gripeze, dar unii oameni pur și simplu ignoră chestiile astea. Părerea lui.

Sorenson îl întrebă dacă vecina lui își petrecea vreodată noaptea în altă parte decât acasă.

Tipul îi spuse că nu, nu și-o petrecea. Lucra la club și se întorcea acasă în fiecare noapte la douăsprezece și zece, cu precizie de ceasornic, în afară de nopțile în care rămânea peste program pentru curățenie, când ajungea pe la douăsprezece și treizeci și cinci. Doamna Delfuenso era o femeie cumsecade și o vecină de treabă, iar tipul spera că nu i se întâmplase nimic rău.

Sorenson îi mulțumi și îi spuse că era liber să se ducă din nou la culcare. Tipul își exprimă speranța că-i fusese de folos. Sorenson îl asigură că îi fusese. Tipul îi spuse că, dacă voia să afle mai multe, trebuia să vorbească și cu cealaltă vecină. Erau mai apropiate. De fapt, chiar prietene. Își făceau servicii reciproce. De exemplu, fetița doamnei Delfuenso dormea acolo, când mama ei era la lucru.

— Karen are un copil? întrebă Sorenson.

— O fată, spuse tipul. De zece ani. La fel ca fata vecinei. Dorm la vecină și apoi doamna Delfuenso le ia și le dă să mănânce, după care le duce cu mașina la autobuzul de școală.

16

Reacher nu se lăsase hipnotizat niciodată, dar i se părea că să conducă noaptea pe autostrăzi pustii îi dădea o senzație asemănătoare. Nevoile cognitive elementare erau atât de scăzute, încât puteau fi satisfăcute de o porțiune infimă a creierului. Restul mergea în gol. Jumătatea din față nu avea nimic de făcut, iar jumătatea din spate nu avea cu ce se lupta. Însăși definiția relaxării. Timpul și distanța păreau suspendate. Luminile de poziție ale camionetei Dodge aveau să fie mereu depărtate. Reacher avea senzația că putea să meargă și o mie de ore și tot n-avea să le prindă din urmă vreodată.

În condiții normale, numerele îi umpleau vidul din cap. Nu că ar fi fost un matematician teribil de competent. Dar numerele îl atrăgeau, răsucindu-se, rostogolindu-se și dezvăluindu-și fețetele ascunse. Putea să arunce o privire la vitezometru și să vadă că mergea cu 76 de mile pe oră[2], iar 76 la pătrat dădea 5 776, care se termina cu 76, numărul de la care pornise, ceea ce făcea din 76 un număr automorf, unul dintre cele doar două numere mai mici de 100, celălalt fiind 25, al cărui pătrat era 625, al cărui pătrat era 390 625, ceea ce era interesant.

Sau poate că avea să profite de faptul că toți polițiștii de pe o rază de câțiva kilometri erau mobilizați la barajul rutier din spatele lui și avea să lase acul vitezometrului să urce la 81 de mile pe oră[3], gândindu-se că 1 împărțit la 81 dă 0,012345679, grupare de cifre

[2] 122 km/h. (N.t.)

[3] 130,35 km/h. (N.t.)

care se repeta apoi la nesfârșit, 012345679 iar și iar și iar, până la sfârșitul timpului, chiar mai mult decât i-ar fi luat lui să prindă din urmă Dodge-ul.

Dar în noaptea aceea cuvintele au ajuns la el primele.

Și anume patru cuvinte, rostite de Alan King: plus ce dorește Karen. Comanda de cafea. Două cu frișcă și zahăr, plus ce dorește Karen. Ceea ce submina impresia lui Reacher că cei trei erau o echipă. Membrii unei echipe își știu pe de rost preferințele în materie de cafea. Au stat la rând împreună de sute de ori, în săli de așteptare, în aeroporturi, în localuri Starbucks, în birturi anonime insalubre. Comandaseră împreună în diverse restaurante, își aduseseră cafele unii altora.

Însă King nu știuse cum își bea cafeaua Karen.

Prin urmare, Karen nu era un membru al echipei sau nu era un membru obișnuit al echipei sau poate că era un membru nou al echipei. O adăugire de ultimă oră la componență. Ceea ce putea să explice de ce nu vorbea. Poate că se simțea nesigură de locul ei. Poate că pur și simplu nu-i plăceau noii colaboratori. Poate că ei nu o plăceau pe ea. Fără îndoială, Alan King vorbise cu nerăbdare și chiar disprețuitor despre ea, chiar în prezența ei. Ca și cum n-ar fi fost acolo. Spusese: „Karen nu conduce”. Văzând că nu ceruse cafea, el spusese: „Atunci, nimic pentru Karen.”

Nu erau un trio. King și Mc Queen erau un duo, care abia tolerau un intrus.

Sorenson se întâlni cu Goodman pe aleea pustie și pătată cu ulei a locuinței lui Karen Delfuenso și îi spuse despre fata lui Delfuenso.

— Dumnezeule! făcu Goodman, uitându-se la casa celeilalte vecine. Și copilul e în casa aia acum?

— Doar dacă nu cumva e somnambulă. Se așteaptă s-o vadă pe mămica ei dimineața.

— Nu trebuie să-i spunem. Nu încă. Până nu suntem siguri.

— N-o să-i spunem. Nu acum. Dar trebuie să vorbim cu vecina. Mai există o posibilitate să nu se fi întâmplat totuși nimic. Poate c-o fi apărut vreo chestie nevinovată și Karen o fi lăsat vreun mesaj.

— Crezi?

— Nu, nu prea. Dar trebuie să verificăm.

Așa că traversară împreună gazonul și Sorenson încercă să bată în ușă în așa fel încât să fie auzită de un adult adormit, dar să nu-i deranjeze pe copii. Greu de făcut. Prima ei tentativă nu reuși să trezească pe nimeni. A doua era posibil să-i trezească pe toți. Dar în mod cert aduse la ușă o femeie de vreo treizeci de ani, cu înfățișare de om obosit.

Karen Delfuenso nu lăsase niciun mesaj.

17

Următoarele cuvinte care răsunară în mintea goală a lui Reacher fuseseră rostite de bătrânul sergent din Poliția Statului: Nu pe tine[4]. În cele din urmă, acestea duceau la numere, mai întâi șase, apoi trei, apoi unu. Șase deoarece conțineau șase litere, și trei deoarece fiecare cuvânt era compus din câte trei litere, care luate împreună aveau trei vocale și trei consoane. Reacher nu avea răbdare să-i asculte pe cei care susțineau că y este vocală.

Trei și șase.

Numere interesante.

Prin orice trei puncte care nu se află în linie dreaptă se poate trasa un cerc.

La trei numere consecutive, dintre care cel mai mare să fie divizibil cu trei, adună-le, apoi adună cifrele din care e format rezultatul, de mai multe ori dacă este cazul, până când rămâne un număr format dintr-o singură cifră.

Numărul acela va fi șase.

Dar, în cele din urmă, cuvintele respective duceau dincolo de numărul șase și apoi dincolo de numărul trei și în final duceau la numărul unu, pur și simplu din cauza conținutului lor. Reacher întrebase: „Pe cine căutați, sergent?” Iar sergentul îi răspunsese: „Nu pe tine”. Nu: „Nu pe voi, domnilor” sau „Nu pe voi, băieți”.

Nu pe tine.

Deci, căutau un om singur.

Ceea ce se potrivea cu ce se întâmplase la barajul rutier anterior. Atunci, Reacher avusese un unghi de

[4] în original, „Not you”. (N.t.)

vizibilitate mai bun și văzuse că mașinile cu un singur om la bord erau cercetate mai atent.

Dar: Nu pe tine.

Ceea ce însemna că polițiștii aveau măcar o descriere aproximativă a individului pe care-l căutau și că, în mod categoric, Reacher nu era acel individ. De ce nu? Puteau să fie un milion de motive. Reacher era înalt, alb, bătrân și masiv. Și așa mai departe. Prin urmare, poate că ținta lor era un ins scund, negru, tânăr și slăbănog. Și așa mai departe.

Dar sergentul mai întâi făcuse o pauză, se gândise și zâmbise. „Nu pe tine” fusese rostit accentuat și ambiguu. Poate chiar cu oarecare regret. Ca și cum diferența dintre Reacher și descriere fusese un contrast total. Sau extremă. Dar nu era posibil să fie foarte înalt, decât dacă ar fi căutat un pitic sau un liliputan, caz în care o simplă privire aruncată în mașină ar fi fost de ajuns. Nu era posibil să fie extrem de alb. Alb sau negru era o diferență banală. Nimeni nu se mai gândea la nuanțe de alb sau negru. Reacher nu era nici extrem de bătrân, decât dacă ținta lor era un fetus. În plus, Reacher nu era nici deosebit de masiv, decât dacă ținta lor era un individ scheletic.

Nu pe tine. Spus imediat după greșeala intenționată a lui Reacher cu privire la gradul tipului, care trebuia interpretată ca un compliment, de la un om obișnuit la altul, probabil, de la un veteran la altul. Limbaj comun.

Nu pe tine. Accentuat, ambiguu, cu regret și cu bonomie. Ca de la un ins obișnuit la altul, de la un veteran la altul, ca de la egal la egal. Făcând aluzie la întâmplarea anterioară cu nasul spart. Într-un fel, referindu-se la ea. Ca o continuare a zeflemelei. Limbaj comun, stabilit și repetat.

Prin urmare, individul pe care-l căutau nu avea nasul spart.

Dar, pe de altă parte, majoritatea oamenilor nu aveau nasul spart.

Ceea ce însemna că sergentul generalizase. Ca și cum ar fi vrut să spună: Sunt sigur că descrierea pe care o avem ar fi inclus și nasul tău, de exemplu.

De unde reieșea că li se spusese că ținta lor nu avea nicio trăsătură remarcabilă. Nicio particularitate bătătoare la ochi. Nimic evident. Fără cicatrice, tatuaje, urechi lipsă, ochi de sticlă, barbă lungă de un metru sau tunsoare ciudată.

Reacher fusese polițist timp de treisprezece ani și-și amintea foarte bine expresia consacrată: fără semne distinctive.

Sorenson și Goodman săriră din nou peste rigola noroioasă, se urcară în mașină, și Sorenson spuse:

— Ar fi bine să suni la dispecerat, să vezi dacă n-a raportat nimeni o femeie singură rătăcind pe undeva, poate confuză sau dezorientată. Din acest moment, ipoteza noastră de lucru este că cei doi indivizi au furat mașina lui Delfuenso. Și că e posibil să-i fi dat cu ceva în cap ca să i-o ia.

— Poate c-au ucis-o.

— N-avem ce face decât să sperăm că nu s-a întâmplat asta. Deci ar fi bine să-ți iei ajutoarele și să verifici și zona din spatele clubului. Cu mare atenție. Poate să zacă inconștientă undeva, în întuneric.

— Până acum, ar fi fost aproape moartă de frig.

— Concluzia: trebuie să acționezi rapid.

Așa că Goodman luă microfonul stației radio, iar Sorenson începu să vorbească la telefon cu polițiștii aflați la distanță, în două state diferite. Din ambele locuri primi răspunsuri negative în privința apariției a doi bărbați care să călătorească împreună, cu înfățișare obișnuită și fără semne distinctive, la fel și în privința hainelor pătate de sânge sau a armelor albe. Sorenson socoti în gând și ajunse la concluzia că cei doi indivizi aproape sigur trecuseră de baraje. Timpul și distanța asta îi spuneau. Dar le ceru polițiștilor să mai rămână pe

loc o oră. Cei doi puteau să fi avut o pană. Sau alt fel de întârziere neprevăzută. Nu voia să anuleze barajele, și cei doi indivizi să treacă după cinci minute prin locurile părăsite.

Apoi încheie convorbirea iar Goodman îi spuse că dispecerul nu auzise nimic și că toate ajutoarele lui căutau cu mare atenție, în spatele clubului din Orașul Păcatului și în tot orașul.

18

Reacher conducea mașina, cu Alan King adormit de-a binelea lângă el și Don Mc Queen dormind bușteан în spatele lui. Karen Delfuenso era încă trează, stând încordată, cu spatele drept. Reacher îi simțea privirea în oglinda retrovizoare. Ridică ochii și stabili contactul vizual. Femeia privea fix la el. Privea cu intensitate, ca și cum voia să-l facă să înțeleagă ceva.

Ce să înțeleagă? Apoi numerele îi reveniră în minte, de data asta treisprezece, doi, trei, unu și nouă. Delfuenso clipise de atâtea ori, în cinci secvențe separate, între clătinări energice ale capului.

De ce?

Un fel de comunicare?

Un cod alfabetic simplu? A treisprezecea literă a alfabetului era M. A doua, B. A treia, C. Prima era A. A noua era I.

MBCAI.

Nu era un cuvânt. Niciun numeral roman. O corporație? O organizație? Un acronim, ca SNAFU[5] sau FUBAR[6]?

Reacher privi departe în întuneric și fotografie kilometrul care urma, apoi întâlni din nou privirea lui Delfuenso în oglindă și articula pe tăcute literele, folosindu-se doar de buze, de dinți și de limbă și exagerând enunțarea: „M, B, C, A, I?”

Delfuenso se uită cu asprime la el, cu ochii strălucitori, pe jumătate entuziasmată că el se străduia,

---

[5] *Situation Normal, All Fucked Up* — Lucrurile se desfăşoară normal. (N.t.)

[6] *Fucked Up Beyond All Recognition* — E totalmente distrus. (N. t.)

pe jumătate furioasă că nu pricepea, ca un om însetat căruia i se smulge din față paharul cu apă oferit.

Femeia clătină din cap. Nu. Își smuci bărbia o dată la stânga și apoi o dată la dreapta. Se uită intens la el, cu ochii măriți, ca și cum ar fi vrut să-i spună *Pricepi*?

Reacher nu pricepu. Nu imediat. Se gândi doar că poate mișcarea la stânga semnifica un lucru, iar mișcarea la dreapta însemna altceva. Două categorii diferite. Poate clipirile precedate de mișcările bărbiei la stânga erau litere, iar clipirile precedate de mișcările la dreapta erau numere. Sau viceversa.

M-2-C-A-9?

13-B-3-1-I?

Deodată Alan King se foi în scaun și se trezi, iar Reacher o văzu pe Delfuenso întorcându-și fața într-o parte și privind pe geam.

King se uită la Reacher și-l întrebă:

— Ești bine?

Reacher încuviință din cap, fără să spună nimic.

— Mai ai nevoie de o aspirină? îl întrebă King.

Reacher clătină din cap în semn că nu.

— Karen, mai dă-i o aspirină, spuse King.

Niciun răspuns de la Delfuenso.

— Karen? zise King.

— N-am nevoie de aspirină, spuse Reacher.

— Ba mie mi se pare că ai avea. Karen, dă-i două.

— Poate Karen are nevoie de aspirine pentru ea.

— Lasă că nu moare dacă-ți dă.

— Nu-ți face griji pentru mine.

— Dar mi se pare că ești cam absent.

— Ți se pare, mă concentrez la drumul din față.

— Nu, am impresia că te gândești la ceva.

— Întotdeauna mă gândesc la ceva.

— Ca, de exemplu?

— Chiar acum, la o provocare, spuse Reacher.

— Ce fel de provocare?

— Poți să vorbești coerent și la viteză normală timp de un minut întreg?

— Ce?

— Ai auzit.

King făcu o pauză.

— Da, zise el. Normal că pot.

— Poți să vorbești coerent și la viteză normală timp de un minut, fără să folosești niciun cuvânt care să conțină litera M?

— Asta ar fi mai greu, zise King. Probabil că imposibil. O mulțime de cuvinte conțin litera M.

Reacher încuviință din cap.

— Tocmai ai folosit trei dintre ele. De când te-ai trezit, acum zece secunde, ai folosit în total paisprezece.

— Păi, e o provocare stupidă.

— Nu, e o provocare ușoară, spuse Reacher.

— Cum adică?

— O să-ți spun mai târziu, zise Reacher. Culcă-te.

— Nu, spune-mi acum!

— O să-ți spun mai târziu, zise Reacher din nou. Gândește-te ca la ceva pe care-l aștepți cu nerăbdare.

Așa încât King ridică din umeri și privi în gol timp de un minut, absent, poate un pic nemulțumit, poate chiar puțin supărat, dar apoi se întoarse într-o parte și închise iar ochii.

Reacher continuă să conducă și începu să se gândească la cele două baraje rutiere prin care trecuseră. Opt mașini și opt polițiști în fiecare loc, cu lanterne și timp berechet pentru o inspecție amănunțită. Se imagină pe sine în situația de om urmărit, cu înfățișare obișnuită, călătorind singur, trezindu-se dintr-odată vulnerabil și într-o situație riscantă, poate anticipând barajele rutiere dinaintea sa. Ce putea să facă un astfel de om ca să fie pregătit?

Putea să ascundă unul sau altul dintre acele indicii fatale, asta putea să facă.

Putea să-și schimbe înfățișarea obișnuită, cu fard, plastilină, peruci, piercinguri false, tatuaje false sau cicatrice false.

Dar, dacă nu se pricepea și n-avea antrenament, n-ar fi fost simplu. Iar faptul că trebuia s-o facă repede nu i-ar fi ușurat sarcina.

Așa că ar fi fost nevoit să se ocupe de celălalt indiciu.

Trebuia să nu mai fie singur în mașină.

Ceea ce era simplu, chiar și fără pricepere sau antrenament.

Putea să ia un autostopist de pe drum.

19

Sorenson transmise numele și adresa lui Delfuenso și, după niciun minut, află că mașina lui Karen era un Chevrolet Impala vechi de patru ani, de culoare bleumarin și îi obținu și numărul de înmatriculare. Sună din nou la echipajele de la barajele rutiere și le dădu informațiile. Din ambele părți primi răspunsul că numărul de înmatriculare nu se afla pe listele lor de mașini în care călătoreau doi bărbați. Ambele echipaje spuseră că-și vor verifica aparatura video de la bord pentru confirmare. Și că s-ar putea să dureze ceva.

Așa că șeriful Goodman o duse pe Sorenson înapoi la club, unde căutarea unei femei moarte sau inconștiente nu dăduse niciun rezultat. Ajutoarele de șerif nu găsiseră nimic interesant. Controlaseră zonele întunecoase, ușile abandonate și gardurile năpădite de buruieni, tomberoanele și toate băltoacele și gropile.

— Poate să fie mai departe, pe câmp, spuse Goodman. Poate că s-a trezit, a făcut câțiva pași și s-a prăbușit iar. Așa ceva se poate întâmpla când primești o lovitură la cap.

— Sau poate că au înghesuit-o în mașină și au aruncat-o mai târziu, sugeră unul dintre ajutoare. Într-un loc pustiu. Ar fi fost mai puțin riscant pentru ei. Așa că poate fi oriunde. Poate să fie și la cincizeci de kilometri de-aici.

— Mai spune o dată, zise Sorenson.

— Ar putea să fie la cincizeci de kilometri de-aici.

— Nu, prima parte.

— Poate că au înghesuit-o în mașină.

Numărul de înmatriculare al mașinii ei nu se afla pe listele lor de mașini în care călătoreau doi bărbați.

— Știți ceva? zise Sorenson. Cred c-așa au făcut. Și cred că femeia e încă în mașină. Cred că e ostatic. Și perdea de fum. Trei oameni. Nu doi. Așa au avut liberă trecere tot drumul.

Nimeni nu spuse nimic.

— Cum era îmbrăcată?

Niciun răspuns.

— Ei, haide, unul dintre voi a fost în clubul ăsta după serviciu. Să nu-mi spuneți că n-ați fost.

— Pantaloni negri, zise Goodman.

— Și?

— O bluză neagră și argintie, spuse Goodman. Cu sclipiri. Dar nu mult. Foarte decoltată.

— Sărea în ochi?

— Orb să fi fost și tot o vedeai. Vorbim aici despre o etalare de proporții.

— Etalare de ce?

— Ei, știi și tu.

— Nu știu.

— Adică, practic, mai avea puțin și-i ieșeau din sutien.

— Iar ăsta e clubul respectabil? Atunci, în celelalte, cum sunt îmbrăcate chelnerițele?

— În chiloți tanga.

— Atât?

— Și pantofi cu toc-cui.

Sorenson își luă din nou telefonul. O călătorie lungă prin Nebraska și Iowa, în toiul nopții, în toiul iernii. Camionagii, fermieri, cetățeni credincioși din Midwest. O ținută decoltată, cu paiete, de chelneriță de club ar fi ieșit în evidență. Polițiștii plictisiți ar fi zăbovit cu siguranță mai mult la acea mașină.

Dar niciun polițist din Nebraska nu văzuse o ținută decoltată, cu paiete, de chelneriță de club.

Și nici polițiștii din Iowa nu văzuseră o ținută decoltată, cu paiete, de chelneriță de club.

Reacher continuă să șofeze, cu mâna stângă așezată pe curbura inferioară a volanului, mâna dreaptă pe schimbătorul de viteză, pentru varietate, ca să împiedice o înțepenire dureroasă a umerilor. Palma mâinii drepte sesiza un bâzâit ușor. Sistemul mecanic transmitea un soi de agitație internă. Mișcă maneta într-o direcție și-n alta, foarte puțin, doar ca să se asigure că era așezată corect. Aruncă o privire în jos. Era exact în dreptul literei D. Micile vibrații erau încă acolo. Nu era mare scofală, probabil. Așa spera. Știa foarte puține lucruri despre mașini. Dar vehiculele militare vibrau ca naiba și nimeni nu-și făcea griji în privința asta.

Aproape de schimbător, succesiunea de litere P-R-N-D-L era slab luminată. Park, Reverse, Neutral, Drive și Low[7]. În alfabet, a șaisprezecea, a optsprezecea, a paisprezecea, a patra și a douăsprezecea literă. O succesiune ghinionistă și incomodă, dacă, de exemplu, trebuie s-o reproduci clipind din ochi. Trei litere erau dincolo de punctul de mijloc. Mai bine decât cuvintele WOOZY, ROOST, RUSTY sau TRUST, dar oricum. Clipirea, tapotarea sau aprinderea intermitentă a unei lanterne într-un mod liniar nu era o metodă de transmitere eficientă pentru un alfabet alcătuit din douăzeci și șase de litere. Prea mult timp consumat și prea ușor de pierdut socoteala, fie de către transmițător, fie de către receptor. Sau de către ambii. Bătrânul Sam Morse găsise de mult o soluție la această problemă.

Reacher privi din nou în jos.

Reverse.

---

[7] Poziţiile schimbătorului de viteză la maşinile cu transmisie automată. *Park* — poziţia pentru parcare; *Reverse* — pentru marşarier; *Neutral* — motorul este deconectat de trenul de rulare; *Drive* — poziţia pentru deplasare normală înainte; *Low* — cea mai mică treaptă de viteză, pentru deplasarea pe teren accidentat. (N.t.)

Karen Delfuenso nu clipise de mai mult de treisprezece ori.

Ceea ce însemna că toate literele pe care încerca să le transmită erau în prima jumătate a alfabetului. Ceea ce era posibil, dar improbabil din punct de vedere statistic.

Iar un amator care nu cunoștea codul Morse putea totuși să înțeleagă dezavantajele esențiale pe care Samuel Morse le prevăzuse. Mai ales un amator care, dintr-un motiv oarecare, era tensionat, anxios și avea un timp limitat pentru comunicare. Un astfel de amator ar fi improvizat și ar fi găsit un sistem mai eficient.

Drive și Reverse.

Înainte și înapoi.

Poate că mișcarea bruscă a capului la stânga însemna să numere înainte începând de la A, pentru că în țările occidentale oamenii citesc de la stânga la dreapta și, prin urmare, o mișcare a capului spre dreapta ar însemna să numere înapoi de la Z.

Poate.

Posibil.

Dreapta treisprezece, stânga doi, dreapta trei, dreapta unu, stânga nouă.

N-B-X-Z-I.

Ceea ce nu prea avea logică. NB putea să fie abrevierea latină standard pentru nota bene, care înseamnă „observă bine” sau, cu alte cuvinte, „fii atent”, dar ce să însemne XZI?

Un nonsens, ce să însemne?

Reacher se uită în retrovizor.

Delfuenso îl privea fix din nou, impunându-i parcă să înțeleagă.

În oglindă.

Imaginea ei era inversată.

Poate că ea anticipase acest lucru. Poate că stânga era dreapta, iar dreapta era stânga.

Înainte treisprezece, înainte unu, înapoi opt, înainte nouă, înapoi treisprezece, înainte unu, înainte treisprezece, înainte cinci, înainte unu.

M-A-Ș-I-N-A-M-E-A.

Mașina mea.

Reacher se uită din nou în oglindă și articulă:

— Asta e mașina ta?

Delfuenso încuviință din cap, grăbită, cu înfocare, cu disperare și fericită.

20

Sorenson făcu un pas înapoi, se întoarse, se uită și zise:

— S-au dus mai întâi spre sud, după care au revenit pe drum și au plecat spre nord. De ce?

— Pe acolo au venit, spuse Goodman. Poate că nu știau că se pot întoarce pe șosea și altfel.

— Aiurea! Se uitau spre nord, vedeau vechiul bar și hectarul de pietriș și își dădeau seama imediat că pot să iasă pe-acolo.

— Atunci poate că s-au dus să alimenteze la cealaltă benzinărie.

— De ce? Când aveau o benzinărie chiar aici, la capătul ăsta al zonei comerciale, chiar în fața lor. Sau crezi că erau preocupați de obținerea unui preț cât mai bun?

— Poate că au văzut camerele video.

— Dacă una are camere, și cealaltă trebuie să aibă. Poți să mizezi pe chestia asta.

— Prețul e același, oricum, la ambele benzinării. Întotdeauna e așa.

— Atunci, de ce au ocolit mergând întâi spre sud?

— Cred că motivul a fost altul, zise Goodman.

Sorenson porni pe jos în direcția sud, pășind grăbită pe pietrișul înghețat, trecând prin spatele unui restaurant închis, prin spatele unui bar anonim, apoi prin spatele unui motel dărăpănat și, în sfârșit, prin spatele unui magazin general deschis și luminat.

Se opri.

În fața ei era un spațiu larg, apoi un alt bar și apoi un alt club, după care nimic până la benzinărie.

— Să spunem că nu voiau nimic de băut sau de mâncat, zise ea. Să presupunem că nu erau interesați să se cazeze peste noapte. Și, dacă voiau să alimenteze, ar fi folosit benzinăria mai apropiată. Atunci, de ce să se întoarcă pe-aici?

— Magazinul general, spuse Goodman. Aveau nevoie de ceva.

Se grăbiră să ajungă la ușa din față și să intre în incinta iluminată puternic de neoanele reci, unde te întâmpina mirosul de cafea veche, de mâncăruri încălzite la microunde și de lichid antiseptic de curățat pardoseala. Plictisit, vânzătorul de la casa de marcat nici nu catadicsi să ridice capul. Sorenson cercetă din priviri tavanul. Nu existau camere video.

Rafturile erau înțesate de junk-food, conserve, pâine, prăjituri și articole de toaletă, precum și mărfuri necesare automobiliștilor: bidoane cu ulei de motor, antigel sau lichid de parbrize, suporturi pentru pahar și scrumiere cu autostingere și lopeți de zăpadă pliabile. Se găseau galoși pentru vreme umedă, jambiere și chiloți albi la un dolar bucata, tricouri ieftine, cămăși din denim ieftine și cămăși și pantaloni de lucru.

Sorenson se uită îndeaproape la raftul cu îmbrăcăminte după care se duse la casă, cu legitimația la vedere. Vânzătorul ridică privirea.

— V-ajut cu ceva? spuse el.

— Cine a fost aici cam între douăsprezece și douăzeci și douăsprezece și treizeci?

— Eu, spuse tipul.

— Niciun client?

— Poate unul.

— Cine?

— Un bărbat înalt și slăbănog, în cămașă și cravată.

— Fără haină?

— Cred că abia ieșise din mașină. Nu avusese când să i se facă frig. Nimeni nu vine pe jos aici. E la dracu-n praznic.

— I-ai văzut mașina?

Vânzătorul clătină din cap.

— Cred că tipul a parcat undeva în spate. Mi s-a părut că a venit de după colț. Asta a fost impresia mea, în orice caz.

— Ce-a cumpărat? întrebă Sorenson.

Tipul îndreptă o bandă spiralată de hârtie de la casa de marcat, parcurse cu degetul înregistrările cu cerneală albastră ștearsă, oprindu-se la una de unsprezece rânduri.

— Șase obiecte, spuse el. Plus subtotalul, taxele, suma plătită și restul.

— A plătit în numerar?

— De bună seamă, dacă i-am dat rest.

— Nu-ți mai amintești?

— Nu dau mare atenție. Ăsta nu e jobul pe care l-am visat, doamnă.

— Ce-a cumpărat?

Tipul cercetă banda de hârtie.

— Trei lucruri de-un fel și trei lucruri de alt fel.

— Trei lucruri de care fel și trei lucruri de care alt fel? A fost în noaptea asta. Nu vorbim aici despre istoria Antichității. Nu-ți cerem să faci demonstrația unei memorii prodigioase.

— Apă, spuse tipul. Îmi amintesc asta. Trei sticle, luate din frigider.

— Și?

Tipul se uită din nou la bandă, zicând:

— Trei alte lucruri, toate la același preț.

— Ce alte trei lucruri?

— Nu-mi aduc aminte.

— Ai fumat în noaptea asta? spuse Sorenson.

Devenind brusc precaut, tipul întrebă:

— Ce să fumez?

— Poate că asta e o întrebare pentru șeriful Goodman. Ești pregătit pentru o percheziție în noaptea asta?

Tipul nu răspunse. În schimb, ridică și coborî mâna, parcă pregătit să pocnească triumfător din degete, în semn că-și adusese aminte. Și, în cele din urmă, zâmbi.

— Cămăși, spuse el. Trei cămăși din denim, la ofertă. Albastre. De mărime mică, medie și mare. Câte una de fiecare.

Sorenson și Goodman ieșiră din magazin și se duseră din nou în spatele clădirii.

— Karen Delfuenso era ostaticul lor, zise Sorenson, și au plănuit s-o folosească drept perdea de fum, așa că nu puteau s-o lase în bluza aia decoltată. Sărea în ochi. Știau c-o să fie baraje rutiere. Așa că au pus-o să se schimbe.

— S-au schimbat cu toții, spuse Goodman. Trei oameni, trei cămăși.

Sorenson încuviință cu o mișcare a capului.

— Petele de sânge, zise ea. Așa cum ne-a spus martorul ocular. Cel puțin una dintre hainele de costum era udă.

— Am zbârcit-o, spuse Goodman. Amândoi. Le-am spus celor de la baraje să caute doi bărbați în costume negre. Apoi, oricare doi bărbați. Și tu le-ai spus la fel. Dar nu erau doi bărbați oarecare. Erau trei oameni, doi bărbați și o femeie, toți în cămăși albastre din denim.

Sorenson nu spuse nimic. Apoi telefonul ei sună, și cei de la Poliția de Stat Iowa o anunțară că derulaseră filmarea făcută de la bordul mașinii și localizaseră mașina lui Karen Delfuenso. Trecuse prin barajul rutier cu mai bine de o oră în urmă. Nu le atrăsese atenția, pentru că în ea se aflau patru oameni.

21

Sorenson se îndepărtă de Goodman și trecu telefonul la cealaltă ureche, zicând:

— Patru oameni?

— Imaginea e cam întunecată, spuse căpitanul de poliție din Iowa, dar putem să-i vedem clar. Doi în față și doi în spate. Iar sergentul meu și-l amintește pe șofer.

— Pot să vorbesc cu sergentul?

— Pot să anulez barajul?

— După ce vorbesc cu sergentul.

— OK, un minut.

Sorenson auzi niște sunete stridente și duduitul unui motor de camion.

— Ne-am înșelat și mai tare decât știam, spuse ea întorcându-se spre Goodman. Sunt patru inși în mașină.

Apoi auzi cum telefonul trece în alte mâini, și o voce răgușită zise:

— Doamnă?

— Cine era în mașină?

— Cel mai bine mi-l amintesc pe șofer, zise sergentul.

— Bărbat sau femeie?

— Bărbat. Un individ solid, cu nasul spart. Spart rău. Se vedea carnea, ca și cum s-ar fi rănit de curând. Arăta ca o gorilă cu fața făcută terci.

— Ca în urma unei încăierări?

— Într-un fel, a sugerat asta. Dar a spus că nu s-a întâmplat în Iowa.

— Ai vorbit cu el?

— Puțin. Mi-a vorbit destul de politicos. Nimic ieșit din comun, în afară de nas.

— Era agitat?

— Nu prea. Era calm. Și hotărât. La cum îi arăta nasul, nu se putea să nu fie. Ar fi trebuit să se ducă la spital.

— Cum era îmbrăcat?

— Avea o haină de iarnă.

— Și pasagerii?

— Nu mi-i amintesc prea bine.

— Sergent, aici nu depui mărturie la tribunal. Nu ești sub jurământ. Orice îți amintești îmi poate fi de folos.

— Am doar amintiri vagi. Nu vreau să vă induc în eroare.

— Orice, cât de mărunt, poate fi de ajutor.

— Ei bine, mi s-a părut că seamănă cu Peter, Paul și Mary.

— Cu cine?

— Niște cântăreți de folk. Mai de demult. Poate înainte să vă nașteți. Erau cu toții îmbrăcați la fel. Ca un grup de cântăreți. Doi bărbați și o femeie.

— Cămăși din denim albastre?

— Exact. Ca un trio de muzică country. Chiar mă gândeam că au portbagajul plin de chitare acustice. Mi-am zis că poate se deplasau de la un spectacol la altul. Mai vedem din astea uneori. Iar femeia era machiată, ca și cum tocmai coborâse de pe scenă.

— Dar șoferul arăta altfel?

— M-am gândit c-o fi managerul. Sau un însoțitor de drum. Știți, solid și dur. Dar e doar o impresie, cum am zis.

— Altceva?

— Să nu-mi dați numele, OK?

— N-o să-ți dau numele.

— Atmosfera era ciudată. Femeia părea furioasă. Sau plină de resentimente, cumva. M-am gândit că poate concertele nu mergeau așa de bine și voia să plece din turneu, dar era în inferioritate, una contra doi. Sau trei, dacă managerul avea și el un interes. Era târziu, dar ea

era trează de-a binelea, ca și cum ar fi preocupat-o ceva. Asta a fost impresia mea, în orice caz.

Sorenson nu spuse nimic.

Sergentul continuă:

— Ăștia erau țintele, așa-i?

— Da, cei doi indivizi în cămașă, zise Sorenson.

— Îmi pare rău.

— Nu e vina ta.

Apoi căpitanul preluă convorbirea și zise:

— Doamnă, ne-ați spus să căutăm doi fugari, nu o psihodramă de familie cu o mașină plină cu cântăreți de vodevil.

— Nu e vina voastră, spuse Sorenson.

— Pot să anulez acum barajul ăsta?

— Da, zise Sorenson. Și vreau să dau în urmărire generală numărul acela de înmatriculare, în toate punctele aflate la est de voi.

— Nu am nicio unitate pe drum în partea de est, doamnă. A trebuit să le aduc pe toate aici. Să recunoaștem, doamnă, oricine ar fi indivizii ăia, sunt departe acum.

Reacher putea să facă semn cu ochiul, dar numai cu ochiul stâng. O moștenire din copilărie. Pe atunci, dormea numai pe partea stângă și, când se trezea, își ținea ochiul stâng închis lipit de pernă și îl deschidea doar pe dreptul, ca să privească în camera întunecată în care se întâmpla să se afle. Și nu era sigur că Delfuenso îi putea vedea ochiul stâng. Nu de pe bancheta din spate, cu oglinda retrovizoare aranjată așa cum era. Și, oricum, n-ar fi fost o idee așa de bună să se joace cu ochii la viteza de o sută treizeci la oră. Așa că își ridică mâna dreaptă de pe schimbător, ca femeia s-o poată vedea, și apoi o lăsă la loc pe manetă.

Își întinse degetul mare spre stânga. Nu era nevoie de oglindă. Amândoi erau îndreptați cu fața în aceeași direcție. Stânga era stânga. Bătu cu indexul de șase ori.

Apoi dreapta, șase bătăi. Din nou dreapta, nouă bătăi. La stânga, o bătaie. Apoi spre dreapta, șapte bătăi, cu degetul gălbui mișcându-se rapid, dar clar în lumina slabă, apoi spre stânga, o dată.

Se uită în oglindă și ridică sprâncenele, ca să sugereze o întrebare.

Furată?

Delfuenso îi răspunse dând aprobator din cap cu înflăcărare.

Un „da” categoric.

Ceea ce explica o mulțime de lucruri.

Dar nu și îmbrăcămintea asemănătoare.

Reacher își luă mâna de pe schimbător și trase cu arătătorul și degetul mare de umărul hainei, uitându-se întrebător în oglindă și articulând: — Cămășile?

Delfuenso se uită în stânga, apoi în dreapta, frustrată de faptul că nu găsea o modalitate rapidă de a explica.

Apoi se uită intens în stânga, ca și cum ar fi vrut să vadă ce face Mc Queen, și începu să-și descheie nasturii de la cămașă. Reacher privea când la drum când în oglindă. Trei nasturi, patru, cinci. Apoi Delfuenso își desfăcu larg cămașa, și Reacher văzu o bluziță pe dedesubt, ca o lenjerie elegantă, ca un body negru cu argintiu, mulat pe torsul ei, sânii ieșind mândri din două cupe minuscule.

Reacher dădu aprobator din cap în oglindă. Văzuse costumații similare. Ca majoritatea bărbaților. Orice soldat văzuse așa ceva. Era o chelneriță de local situat la marginea șoselei, poate barmaniță. Ieșise din tură, poate se urcase în mașină, poate aștepta la un semafor, și cei doi indivizi o atacaseră. Opriseră undeva ca să-i cumpere o cămașă, ca să elimine descrierea principală inevitabilă a apelului de urmărire generală: o femeie brunetă aproape dezbrăcată.

Delfuenso începu să-și încheie nasturii. Reacher îndreptă arătătorul spre Alan King și degetul mare către

Don Mc Queen, apoi își deschise palma și o ridică nesigur, întrebător: *De ce și ei?*

Delfuenso deschise gura și o închise, apoi începu să clipească din nou, o succesiune lungă și complicată.

Înapoi opt, înainte unu, înapoi treisprezece, înainte șapte, înainte cinci.

S-Â-N-G-E, sânge.

Înapoi zece, înainte cinci.

P-E, pe.

Înainte opt, înainte unu, înainte nouă, înapoi treisprezece, înainte cinci, înainte doisprezece, înainte cinci.

H-A-I-N-E-L-E, hainele.

— Sânge pe hainele lor? articulă Reacher.

Delfuenso încuviință dând din cap.

Reacher continuă să meargă în noapte, cu luminile de poziție ale Fordului Dodge în fața lui, trecând pe lângă spații de ieșire liniștite și singuratice, întrebările rotindu-se în capul lui ca niște farfurii în echilibru pe bețe.

22

Șeriful Goodman își strânse mai bine haina groasă pe corp, ca să se ferească de frig, și parcurse un cerc complet în parcarea din spatele magazinului.

— Presupun că au parcat aici, spuse el. Prin urmare, tot aici s-au și schimbat. Și-or fi aruncat hainele vechi la gunoi. Poate și cuțitul. Ar trebui să controlăm tomberoanele.

— Te oferi voluntar? îl întrebă Sorenson.

— Am ajutoare care n-au nimic mai bun de făcut.

— OK, spuse Sorenson. Dar probabil că e pierdere de timp. Pariu pe zece dolari că și-au pus hainele în portbagajul mașinii. Iar cuțitul probabil că l-au aruncat într-una dintre conductele de apă din buncăr.

— Ai de gând să încerci un al treilea baraj?

— Iowa nu are oameni pentru asta.

— Atunci, în Illinois. Dacă rămân pe Interstate, cel mai probabil că vor merge până la Chicago. Poți să-i pui pe polițiștii din Illinois să-i aștepte chiar la granița dintre state.

— Știu deja că-și forțează norocul. Au supraviețuit de două ori. N-o să riște și a treia oară. Acum o vor lua pe drumuri secundare. Sau se vor ascunde pe undeva.

— Deci am terminat cu barajele rutiere?

— Cred că n-am avea nimic de câștigat.

— Vor gândi ca tine?

— Încerc să gândesc eu ca ei.

— Atunci asta înseamnă o veste proastă pentru Karen Delfuenso, spuse Goodman. Nu mai au nevoie de o perdea de fum. O vor abandona undeva în pustietate.

— N-o vor face, spuse Sorenson. Le-a văzut fețele. O vor ucide.

Prima întrebare care apăru în mintea lui Reacher: vor organiza baraje rutiere în două state separate pentru un furt de mașină? Răspunsul: probabil că da. De fapt, aproape sigur. Pentru că un furt de mașină în care proprietarul este forțat să rămână la bord înseamnă răpire de persoană, iar răpirea de persoană era o treabă foarte, foarte gravă. Un caz federal, literalmente, de care se ocupă FBI-ul, singura agenție capabilă să coordoneze o operațiune în mai multe state deodată.

Iar câmpurile din jur erau imense și pustii. Blocarea drumurilor era cam singura opțiune pentru orice operațiune de apărare a legii în acea parte a țării.

Asta și elicopterele.

Reacher văzuse un elicopter, la trei sute de metri altitudine, cu un reflector de căutare.

A doua întrebare: care erau șansele ca doi fugari pentru care se mobilizaseră două baraje rutiere, elicoptere și FBI-ul să fie liberi în aceeași noapte de iarnă și în același loc pustiu? Răspuns: șanse foarte mici. Probabilitatea era foarte scăzută. Coincidențele mai au loc, dar ca să fii martor la un asemenea eveniment era concordanță în sine, iar două coincidențe simultane era prea mult.

Prin urmare: barajele fuseseră organizate pentru King și Mc Queen.

Pentru doi inși, nu pentru unul.

Aproape sigur.

Ceea ce, inițial, nu avea nicio logică.

Pentru că la primul baraj din Nebraska erau căutați șoferi singuratici. Ceea ce, într-un fel, era explicabil. Evident, un bărbat singur se putea ascunde luând cu el un al doilea individ, iar doi inși se puteau ascunde luând cu ei un al treilea și așa mai departe, la nesfârșit. Metoda adunării. Dar și metoda scăderii putea da

rezultate. De exemplu, doi indivizi pot scăpa fără să fie depistați dacă unul dintre ei se face nevăzut. Iar polițiștii din Nebraska fuseseră îndeajuns de inteligenți ca să anticipeze o astfel de manevră. Șoferilor singuratici li se percheziționaseră portbagajele nu în căutare de droguri, arme, bombe sau bunuri furate, ci în căutarea unui al doilea individ care să stea ascuns acolo.

Dar polițiștii din Nebraska n-ar fi trebuit să caute doi oameni. Ar fi trebuit să caute trei oameni. Cei doi făptași, plus victima furtului de automobil, o barmaniță mai mult sau mai puțin dezbrăcată.

Ceea ce adăuga ceva ce nu se potrivea.

Și anume, era clar că cei doi, King și Mc Queen, credeau că apelul de urmărire generală va fi dat pentru trei oameni. Ei doi și Delfuenso. Pentru că îi dăduseră lui Delfuenso o cămașă. Ca să-i schimbe înfățișarea. Metoda deghizării. Și apoi făcuseră un pas în plus. Luaseră de pe drum un autostopist. Reacher, a patra persoană. Metoda adunării.

Patru oameni, nu trei. O perdea de fum. O înșelătorie, începând cu cămășile comune, continuând până la a-l așeza pe Reacher la volan, pentru al doilea baraj rutier. O perdea de fum, o înșelătorie și, mai mult decât orice, o diversiune. Nasul spart. Care i-ar fi atras atenția oricărui polițist.

Iar la intersecția „trifoi” nu avusese loc, atunci, la început, nicio discuție bazată pe principii democratice. Acea discuție fusese de un cu totul alt tip. King și Mc Queen se întorseseră spre Delfuenso și o preveniseră că, dacă-i trăda, aveau să-i facă un mare rău. I-au spus clar: *Ține-ți gura!* Apoi insistaseră: *Suntem lămuriți? Ai înțeles?* Reacher o văzuse încuviințând din cap, spunând „da”, tăcută, speriată și timidă, chiar înainte să se urce în mașină.

Iar episodul cu aspirina nu avusese legătură cu grija pentru sănătatea străinului. În acel moment, Alan King deja decisese că voia ca Reacher să treacă la volan mai

târziu. Și n-o urmărise pe Delfuenso scotocind prin geantă fiindcă era nerăbdător. Se asigura că femeia nu găsea vreo modalitate de a semnala că are nevoie de ajutor.

Realitatea.

Reacher nu era un om pe care să ți-l dorești drept însoțitor de drum pe timp de noapte.

King și Mc Queen se oferiseră să-l ia cu mașina dintr-un singur motiv.

Se apărau împotriva unui apel de urmărire generală pentru trei persoane.

Dar apelul fusese doar pentru doi oameni.

De ce?

Un singur răspuns posibil: FBI-ul știuse că fugarii erau doi, fără să știe însă că indivizii furaseră o mașină și luaseră un ostatic.

Așadar: aflase FBI-ul acest lucru acum?

Prin urmare: barajele nu fuseseră instalate ca să se dea de urma mașinii furate. Atât timp cât FBI-ul nici măcar nu știa despre furtul mașinii.

Barajele rutiere fuseseră organizate pentru crima inițială.

Care, prin urmare, trebuie să fi fost foarte gravă.

Sânge pe hainele lor.

Reacher continuă să șofeze, cu 130 la oră, prin întunericul din Iowa, respirând lent și egal.

Goodman și Sorenson se întoarseră pe jos la Mazda roșie. Echipa de criminaliști convocată de Sorenson la locul crimei se mutase de la stația de pompare și acum cerceta de zor mașina. Găsiseră deja sânge, amprente, fire de păr și fibre. Cei doi bărbați nu-și luaseră nicio măsură de precauție din acest punct de vedere. Asta era limpede.

— Au fost foarte dezorganizați, zise Sorenson.

— Ca majoritatea criminalilor, remarcă Goodman.

— Dar, într-o altă privință, oamenii ăștia nu sunt ca majoritatea criminalilor. Asta n-a fost o încăierare sau un jaf care s-a terminat prost. Erau îmbrăcați în costum. A fost implicat Departamentul de Stat. Dar au fost complet nepregătiți. N-au planificat acțiunea. Au improvizat de la început până la sfârșit. Pentru Dumnezeu, au fost nevoiți să fure un vehicul de fugă. De ce?

— Poate că n-au plănuit pentru că n-au știut că va fi nevoie de un plan.

— Când vii ca să omori un ins tocmai în Nebraska, știi că ai nevoie de un plan.

— Poate că n-au venit ca să-l ucidă pe individ. Sau nu încă, în orice caz. Poate că, dintr-odată, ceva a scăpat de sub control. Majoritatea omuciderilor sunt spontane.

— De acord, spuse Sorenson. Dar nimic altceva legat de cazul ăsta nu pare a fi fost spontan.

Goodman trimise un ajutor să verifice tomberoanele din spatele magazinului general. Apoi șeful echipei de tehnicieni criminaliști ieși din Mazda și se duse să-i arate lui Sorenson două fotografii. Prima era o poză Polaroid color a feței victimei, curățată, cu ochii deschiși, aranjată să arate cât mai apropiat posibil de chipul unui om viu. Avea ochii negri, migdalați, ușor ridicați la colțurile exterioare. Avea o mică aluniță în partea de jos a obrazului drept, lângă gură. Pe chipul unei femei, ar fi fost un element de atracție. Pe fața unui bărbat, nu era decât o aluniță.

A doua fotografie era o imagine monocromă a aceluiași chip. Mărită după un stop-cadru de film. De la o cameră de supraveghere, aproape sigur. Era de proastă calitate, neclară, ușor mișcată din cauza camerei video ieftine și a luminii de neon. Dar ochii se puteau recunoaște cu claritate. Iar alunița era acolo, în același loc, perfect poziționată, având unicitatea unui cod de bare sau a unei amprente, și la fel de decisivă ca o probă ADN.

— De unde e asta? întrebă Sorenson.

— De la ghișeul pentru închirieri de mașini din aeroportul din Denver, spuse tehnicianul. Victima a închiriat Mazda, puțin după ora nouă, azi-dimineață. Mai exact, ieri-dimineață. Kilometrajul arată că a venit direct aici, fără vreun ocol semnificativ.

— E un drum lung.

— Peste o mie o sută de kilometri. Zece sau unsprezece ore, probabil. O oprire pentru alimentare. Rezervorul mai are puțină benzină acum.

— A făcut tot drumul ăsta singur?

— Nu știu, spuse tehnicianul. N-am fost acolo.

Un tip precaut, de școală veche, un împătimit al datelor și pesemne ușor iritabil. Tură de noapte, iarna, undeva, la dracu-n praznic.

— Ce bănuiești că s-a-ntâmplat? întrebă Sorenson.

— Am o formație științifică, spuse tipul. Nu mă bazez pe bănuieli.

— Atunci fă speculații.

Tipul se strâmbă.

— Nu există urme pe bancheta din spate a mașinii, spuse el. Dar pe ambele scaune din față s-a stat. Așa că se poate să fi avut un pasager de la Denver. Sau poate că a venit singur până aici, și-atunci urmele de pe scaunul pasagerului provin de la cei doi făptași care au folosit mașina ca să ajungă de la locul crimei în acest punct.

— A venit singur sau nu?

— Aș zice că a condus singur. Sunt mai multe urme pe scaunul șoferului decât pe locul pasagerului.

— Ca diferența dintre un drum de o mie o sută de kilometri și unul de cinci kilometri?

— Nu pot să specific în mod amănunțit. Lucrurile nu se-ntâmplă așa. Majoritatea urmelor se impregnează după cel puțin un minut.

— Deci care-ar fi concluzia?

— Scaunul șoferului a fost mult folosit, spre deosebire de scaunul pasagerului.

— Așadar cum au ajuns aici cei doi indivizi? Îmbrăcați în costum și fără haine groase?

— Doamnă, habar n-am, spuse tehnicianul și se întoarse la mașină.

— Nici eu n-am habar, zise Goodman. Oamenii mei n-au găsit nicio mașină abandonată. Ăsta a fost unul dintre lucrurile pe care le-am spus oamenilor mei să le caute.

— Este evident că n-au abandonat o mașină, zise Sorenson. Dacă ar fi avut o mașină proprie, n-ar fi trebuit s-o răpească pe chelneriță. Și mai trebuie să aflăm de unde a apărut al patrulea individ. Și, desigur, unde se afla când tovarășii lui erau ocupați în buncăr.

— Pare să fie diferit de ei.

Sorenson aprobă dând din cap.

— O gorilă cu fața făcută terci. Oricine și-ar aminti un astfel de individ.

Telefonul lui Sorenson sună, aceasta răspunse, și Goodman o văzu cum își îndreaptă spatele și se schimbă la față. Ascultă treizeci de secunde și spuse „OK” o dată, încă o dată, după care zise:

— Nu, am să mă asigur de asta.

Și închise. Îndreptase spatele, dar spusese *OK*, nu *Da, să trăiți.*

Prin urmare, nu era vreun superior de la biroul teritorial al FBI-ului sau de la Washington.

— Cine a fost? întrebă Goodman.

— Ofițerul de serviciu dintr-o cameră din Langley, Virginia.

— Langley?

Sorenson încuviință cu o mișcare a capului și spuse:

— Acum și CIA și-a băgat nasul în ciorba asta. Trebuie să transmit toată noaptea rapoarte privind evoluția situației.

23

Să elimine un ins așezat pe scaunul din dreapta în timp ce mergea cu 130 de kilometri pe oră prezenta dificultăți practice. Necesita mișcare și imobilitate în același timp. Piciorul șoferului trebuie să rămână apăsat ferm pe pedală, ceea ce însemna că picioarele lui trebuiau să rămână nemișcate. Partea de sus a corpului trebuia să rămână imobilă. Mai presus de toate, umărul lui stâng trebuia să stea nemișcat. Doar brațul lui drept putea să se miște; ceea ce însemna că ar fi putut lovi cu muchia palmei capul pasagerului.

Dar ar fi fost o lovitură relativ slabă. Ar fi fost simplu să simuleze o scărpinare leneșă a umărului stâng cu mâna dreaptă, după care să lanseze pumnul drept printr-un semicerc lung, ca un croșeu de dreapta executat în sens invers. Dar marginea de sus a bordului mașinii era destul de ridicată, iar marginea de jos a retrovizorului destul de coborâtă, astfel încât mișcarea brațului trebuia să fie atent țintită prin intervalul disponibil, după care mișcarea să devină brusc ascendentă.

Iar Reacher avea brațele lungi, ceea ce însemna că va fi nevoit să-și țină cotul aproape de corp ca să nu lovească parbrizul cu pumnul. Ceea ce ar fi impus o mișcare ascendentă și o detensionare a cotului, lucru foarte dificil de făcut pentru a evita o smucitură a umărului stâng, impusă de principiul acțiunii și reacțiunii. Iar în acel moment orice mișcare a umărului stâng ar fi fost o idee cât se poate de nefericită. Un slalom minor la 130 de kilometri pe oră pe un drum larg și drept ar fi fost ușor de redresat în teorie, dar n-are

niciun rost să-ți anunți o intenție ofensivă și apoi să-ți petreci următoarele cinci secunde cu ambele mâini pe volan ca să împiedici un derapaj. Fără doar și poate că asta ar transfera imediat inițiativa pasagerului.

Așa încât, una peste alta, ar fi fost mai bine să se mulțumească doar cu o lovitură ușoară, în loc de una grea, ceea ce însemna că alegerea exactă a țintei avea să fie importantă. Prin urmare, laringele avea să fie primul pe listă. Palma deschisă ținută orizontal, ca la o figură de karate, și o lovitură ușoară în gât. Asta ar fi încheiat socotelile. Ceva care să-l facă neputincios, fără să-i fie fatal. Doar că Alan King era adormit, cu fața întoarsă în cealaltă parte și bărbia în piept. Prin urmare, gâtul era inaccesibil. Mai întâi trebuia trezit. Poate cu o împunsătură în umăr, cu degetul. Ar fi tresărit, s-ar fi îndreptat cu fața înainte, ar fi clipit, ar fi căscat și ar fi privit lung.

Foarte simplu. Împunsătură, scărpinare, lovitură, poc! Dificil, din perspectivă practică, dar întru totul posibil. Alan King putea fi rezolvat.

Însă Don Mc Queen nu. Știința încă nu găsise o modalitate de a scoate din luptă un adversar așezat direct în spatele șoferului. Nu în timp ce șoferul conduce cu 130 pe oră. Imposibil. Pur și simplu, nu era fezabil. Niciun fel de planificare în amănunt nu era de folos.

Reacher continuă să meargă cu o sută treizeci la oră. Se uită în oglindă. Nicio mașină în spate. Mc Queen dormea. Verifică iar după un minut. Delfuenso îl privea fix. Se uită în față, la drum, apoi din nou în oglindă, încuviință din cap, ca și cum ar fi vrut să-i spună: Poți să începi transmisiunea.

Iar ea începu.

Înainte unu, înainte treisprezece.

A-M, Am.

Înapoi șase, înapoi treisprezece.

U-N, un.

Înainte trei, înapoi doisprezece, înapoi unsprezece, înainte nouă, înainte doisprezece.

C-O-P-I-L, copil.

Am un copil.

Reacher încuviință din cap și ridică animăluțul din pluș din suport, ca să-i transmită: înțeleg. Jucăria părea să fi fost roasă de niște dinți mici. O puse la loc. Delfuenso avea ochii plini de lacrimi și își întoarse capul într-o parte.

Reacher se înclină puțin și-l împunse cu degetul pe Alan King în umăr.

King tresări, se trezi și se uită lung.

— Ce e? zise el.

— Nivelul de combustibil a scăzut puțin sub prima gradație, spuse Reacher. Să-mi spui când trebuie să opresc.

Ajutorul de șerif se întoarse de la magazin și îi spuse lui Goodman că nu găsise nicio haină pătată de sânge sau vreun cuțit în tomberoane. Sorenson îl chemă din nou pe tehnicianul-șef și-i spuse:

— Vreau date despre victimă.

— Nu pot să te ajut cu nimic, zise tipul. N-am găsit niciun act de identitate, și autopsia se va face abia mâine.

— Am nevoie să-mi spui ce bănuiești că s-a întâmplat.

— Sunt de formație științifică. Am avut scutire medicală în ziua în care s-a predat cursul introductiv de clarviziune.

— Ai putea să faci niște presupuneri pe baze științifice.

— De ce atâta grabă?

— Sunt hărțuită din două părți.

— De cine?

— Mai întâi, Departamentul de Stat, iar acum CIA.

— Nu sunt separate. Departamentul de Stat este ramura politică a CIA.

— Iar noi suntem FBI-ul și suntem băieții buni aici și nu putem să ne permitem să părem incompetenți. Sau lipsiți de imaginație. Așa că aș vrea părerea ta. Sau o opinie informată sau cum v-au învățat să numiți asta la cursul introductiv de „Cum să-ți aperi pielea”.

— Ce fel de opinie informată?

— Vârsta?

— Patruzeci și ceva, poate, spuse bărbatul.

— Naționalitatea?

— Era american, probabil.

— De ce?

— Pentru că lucrările dentare par a fi americane. Hainele sunt în cea mai mare parte americane.

— În cea mai mare parte?

— Cămașa mi se pare că e străină. Dar lenjeria de corp e americană. Și cei mai mulți oameni își păstrează lenjeria de corp din țara de unde vin.

— Serios?

— Ca regulă generală. E o chestiune de confort, luată în sens literal și metaforic. O chestiune de intimitate. Să-ți pui lenjerie intimă străină e un pas mare. Ca o trădare sau ca și cum ai vrea să emigrezi.

— Asta-i știință?

— Psihologia este o știință.

— De unde provine cămașa?

— Greu de spus. N-are nicio etichetă.

— Dar pare a fi străină?

— Păi, în esență, cam toată îmbrăcămintea din bumbac este străină acum. Aproape în totalitate vine de undeva din Asia. Dar calitatea, croiala, culorile și modelele tind să aibă un specific de piață.

— Care piață?

— Țesătura e subțire, culoarea e crem și nu albă, colțurile gulerului sunt lungi și înguste, designul carourilor este neutru, nu imită vreo țesătură tradițională. Aș spune că această cămașă a fost

cumpărată din Pakistan sau, poate, din Orientul Mijlociu.

24

Alan King se îndreptă de spate și înclină capul în stânga. Se uită îndelung la indicatorul de carburant și spuse:

— Cred că n-o să avem probleme încă o bucată de drum. Dă-mi de veste când ajunge la trei sferturi.

— Nu mai durează mult, spuse Reacher. Coboară teribil de repede.

— Asta pentru că mergi teribil de repede.

— Nu mai repede decât mergea domnul Mc Queen.

— Atunci poate că defecțiunea s-a corectat. Poate că a fost doar temporară.

— Nu e bine să rămânem fără benzină în pustietatea asta. Nu mai e nimeni pe-aici. N-are cine să-ți dea o mână de ajutor. Polițiștii sunt toți la barajul ăla rutier.

— Mai merge vreo jumătate de oră, spuse King. Apoi poate c-o să începem să ne gândim la asta.

— OK, spuse Reacher.

— Zi-mi despre chestia cu litera A.

— Mai târziu.

— Nu, acum.

— Am spus mai târziu. Care parte din expresia asta e mai greu de înțeles?

— Nu-ți place să ți se dea ordine, nu-i așa, domnule Reacher?

— Nu știu. Nu mi s-au dat niciodată ordine. Dacă se va întâmpla vreodată, vei fi primul care să afle dacă mi-a plăcut sau nu.

King își întoarse capul într-o parte și privi în întuneric timp de câteva minute, complet tăcut, apoi se lăsă în scaun, își coborî bărbia în piept și închise iar ochii.

Reacher se uită în oglindă. Mc Queen era tot adormit, iar Delfuenso era tot trează.

Și clipea din nou.

Înainte unu, înapoi șase.

A-U, au.

Înainte unu, înapoi nouă, înainte treisprezece, înainte cinci.

A-R-M-E, arme.

Au arme.

Reacher dădu din cap în oglindă și continuă să conducă.

Scena din spatele clubului rămase tăcută timp de încă cinci minute. Băieții de la laborator făcură o lungă succesiune de fotografii ale interiorului mașinii, folosind stroboscoapele. Geamurile umede ale mașinii se luminară, ca o furtună cu fulgere văzută de la mare distanță sau ca o luptă armată care avea loc dincolo de un deal. Ajutoarele lui Goodman cercetară solul și nu găsiră nimic semnificativ. Sorenson interogă telefonic bazele de date federale și de stat, căutând bărbați corpolenți cu răni faciale recente. Nu găsi nimic.

Apoi se auzi zgomotul unui motor V-8 și fâșâit de pneuri pe pietriș. Văzură niște faruri în ceață și un sedan negru care se îndrepta spre ei. Era un Crown Vic bleumarin identic cu al lui Sorenson, cu aceleași dotări, aceleași antene subțiri pe portbagaj, dar având plăcuțe de înmatriculare de Missouri. Mașina se opri, și din ea coborâră doi bărbați îmbrăcați în costume negre. La adăpostul portierelor deschise, cei doi își îmbrăcară hanoracele groase. Apoi închiseră portierele și se apropiară, cercetând din priviri scena, observându-i și apoi ignorându-i pe oamenii șerifului, pe șerif, pe tehnicienii criminaliști, înainte de a-și fixa atenția asupra lui Sorenson. Se opriră la doi metri de ea și-și scoaseră legitimațiile.

Aceleași legitimații ca a ei.

FBI.

Agentul din dreapta spuse:

— Suntem de la Antiterorism, regiunea centrală, venim din Kansas City.

— Eu nu v-am chemat, zise Sorenson.

— Înregistrările din jurnalul biroului vostru teritorial au declanșat o alertă automată.

— De ce?

— Pentru că poziția locului crimei este problematică.

— Serios? E doar o stație de pompare abandonată.

— Nu, este un cap de puț deschis și neacoperit, cu acces vertical direct la cele mai mari rezerve de ape freatice din Statele Unite ale Americii.

— Este o gaură secată.

Tipul încuviință din cap.

— Dar numai pentru că pânza de apă a coborât sub nivelul săpăturii. Secată sau nu, dacă ai turna ceva pe conducta aia, ar ajunge direct în stratul acvifer. E inevitabil. Gravitația ar avea grijă de asta. E ca și cum ai picura apă pe un burete.

— Ce să torni?

— Există mai multe lucruri care n-ar fi bine să ajungă acolo jos.

— Dar ar fi ca o picătură într-o găleată. Literalmente. O picătură foarte mică într-o găleată foarte mare. Acolo, jos, e foarte multă apă. În fiecare an se folosesc aproape zece miliarde de metri cubi. Și până și un tanc rutier mare nu are mai mult de douăzeci de metri cubi. Nu e nimic de comparat aici.

Tipul încuviință iar din cap.

— Dar terorismul este o afacere asimetrică. De fapt, ai dreptate. Douăzeci de metri cubi de chimicale toxice, germeni sau viruși sau orice altceva n-ar face prea mult rău. Din punct de vedere științific. Dar crezi că poți să-i convingi pe oameni de asta? S-ar isca o panică în masă. Oamenii s-ar călca în picioare, iar o bună parte a țării ar fi cuprinsă de un haos total. Și exact asta ar fi pe placul

teroriștilor. Plus că ne-am procopsi și cu o scădere drastică a producției agricole ani de-a rândul. Și mai sunt și instalații militare aici.

— Vorbești serios? Ăsta e război chimic și biologic.

— Suntem cât se poate de serioși.

— Atunci de ce n-a fost astupată conducta?

— Sunt zece mii de găuri de acest fel. Lucrăm cât de repede putem.

— Aici a avut loc o omucidere, spuse Sorenson. Nu văd care-i legătura cu terorismul.

— Serios? Ai primit un telefon de la Departamentul de Stat? Cu privire la victimă?

— Da.

— Și de la CIA?

— Da.

— Deci, există niște aspecte internaționale aici. Nu crezi?

Sorenson auzi în minte glasul tehnicianului: aș spune că această cămașă a fost cumpărată din Pakistan sau, poate, din Orientul Mijlociu.

— Să înțeleg că preluați cazul de la mine? întrebă ea.

Tipul din dreapta clătină din cap și spuse:

— Nu, rămâne ancheta ta. Dar noi o să ne uităm peste umărul tău. Zi și noapte. Până când vom fi siguri. Nu e nimic personal. Sperăm să nu te deranjeze asta.

Reacher îl auzi pe Mc Queen trezindu-se în spate. Se uită în oglindă și-l văzu pe tip privind afară, pe geam, la benzile de circulație pustii din partea lui de mașină. Apoi îl văzu uitându-se în cealaltă parte, dincolo de Delfuenso, la acostamentul drumului.

Trecură pe lângă un indicator de ieșire. Apoi pe lângă trei indicatoare albastre, unul dintre ele neavând nicio inscripție. Benzină și cazare, dar fără mâncare. Nu se vedeau lumini la orizont. Niciun semn de bun venit. Era una dintre acele ieșiri înșelătoare, după părerea lui Reacher. Treizeci-patruzeci de kilometri de drumuri

rurale întunecoase și apoi localuri care, până ar fi ajuns acolo, ar fi fost închise.

— Ia-o pe-aici, spuse Mc Queen.

— Ce? făcu Reacher.

— Ieși pe-aici.

— Ești sigur? Nu pare să fie nimic aici.

— Fă cum ți-am zis.

Reacher privi pieziș la Alan King. Mc Queen îl văzu și spuse:

— Nu te uita la el. Nu el e la conducere aici. Eu sunt. Și îți spun să o iei pe-aici.

25

Cei doi agenți antitero din Kansas City nu se uitau propriu-zis peste umărul lui Sorenson, ci doar stăteau lângă ea. Se prezentară ca fiind Robert Dawson și Andrew Mitchell, egali în grad, ambii având peste cincisprezece ani vechime în serviciu. Dawson era ceva mai înalt decât Mitchell, iar Mitchell era ceva mai greu decât Dawson, dar altfel semănau foarte mult. Păr blond, fețe roz, abia trecuți de patruzeci de ani, îmbrăcați în costume bleumarin sub hanorace, cu cămăși albe și cravate albastre. Niciunul dintre ei nu părea deosebit de obosit sau stresat, ceea ce avu darul s-o impresioneze pe Sorenson, ținând cont de ora de noapte și de presiunile legate de misiunea lor.

Dar, în același timp, niciunul dintre ei nu avu multe de oferit în materie de sugestii procedurale. În acel moment, ancheta bătea pasul pe loc, iar Sorenson era conștientă de asta. Făptașii erau undeva la est de Des Moines, iar ostaticul era deja mort sau aproape mort, așa încât fetița de zece ani putea fi considerată deja un copil orfan sau aproape orfan.

Alte progrese depindeau de noroc și de criminalistică, iar rezolvarea avea să fie dureros de lentă și incertă.

Nu era un caz cu care să te fălești.

Nu era ceva de trecut în CV.

— Cred că ar trebui să-i alertăm pe cei din Chicago, spuse Sorenson.

— Sau Milwaukee, sugeră Dawson, sau Madison, sau Indianapolis, sau Cincinnati, sau Louisville.

— Sau Interpolul. Sau, poate, pe cei de la NASA. Până acum ar fi putut să ajungă oriunde.

— Sunt foarte deschisă la idei, agent Mitchell.

— Nu e nimic personal, spuse Dawson.

Aceleași imagini și sunete se derulară din nou: zgomotul unui motor V-8 și fâșâit de pneuri pe pietriș, licăritul farurilor în ceață și un alt sedan își croi drum către ei. Era tot un Ford Crown Victoria, tot o mașină guvernamentală, dar nu arăta exact ca mașina lui Sorenson sau ca a lui Dawson și Mitchell. Era construită conform acelorași reguli, dar avea antene diferite pe capacul portbagajului, iar culoarea era deschisă, nu închisă. În plus, avea plăcuțe de înmatriculare oficiale, americane.

Se opri la zece metri de ei, și șoferul se dădu jos. Purta pantaloni chino, un pulover și o haină. Se apropie, cercetând scena din mers, ignorând pe toată lumea și venind direct spre Sorenson, Dawson și Mitchell. De aproape, părea genul de personaj care s-ar simți mai confortabil într-un costum gri cu vestă, dar care primise un apel de urgență la miezul nopții și se îmbrăcase în grabă, cu ce-i picase la îndemână, ca un bancher trezit de câinele bătrân care scheaună la ușa dormitorului.

Se opri la doi metri și scoase legitimația din buzunar.

Alt tip de legitimație.

Departamentul de Stat.

Numele de pe legitimație era Lester L. Lester, Jr. Fotografia arăta fața individului cu părul pieptănat cu grijă și gulerul bine aranjat al unei cămăși despre care Sorenson ar fi pariat pe o sumă frumoasă de bani că provenea de la Brooks Brothers.

— Cu ce-ți pot fi de folos, dle Lester? îl întrebă ea.

— Și numele mijlociu este tot Lester? interveni Mitchell.

Omul pe care-l chema Lester se uită la el și spuse:

— La drept vorbind, este.

— Extraordinar, spuse Mitchell.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă din nou Sorenson.

— Sunt aici ca să observ, spuse Lester.

— Pentru că victima vă era cunoscută?

— Nu mie personal.

— Dar cui, Departamentului de Stat?

— Cam asta-i ideea.

— Cine era?

— Nu am libertatea să spun.

— Atunci fă stânga-mprejur și du-te de unde naiba ai venit. Pentru că nu ne ajuți cu nimic aici.

— Trebuie să rămân, insistă Lester.

— Ai telefon? îl întrebă Sorenson.

— Da, am.

— Atunci ia-l, sună acasă și obține permisiunea să-mi spui ceea ce trebuie să știu.

Lester nu dădu niciun semn că ar face asta.

— Amicii tăi de la CIA sunt și ei aici? îl întrebă Mitchell.

Lester făcu un spectacol din gestul de a privi în jur cu mare atenție.

— Nu mai văd pe nimeni în jur, spuse el. Tu vezi?

— Poate că așteaptă în întuneric, zise Mitchell. La asta se pricep bine, nu-i așa?

Lester nu răspunse. Deodată, telefonul lui Sorenson începu să sune. Sunetul electronic simplu. Ea răspunse și ascultă.

— OK, zise, am înțeles, mulțumesc, domnule.

Închise, se uită direct la Lester și zâmbi.

— Probabil că ai mers foarte repede, îi zise.

— Așa am făcut? spuse Lester.

Sorenson încuviință din cap.

— M-a sunat comandantul meu. Mi-a spus că ești pe drum. Se pare că radio-șanț funcționează încă. Mi-a spus că o să apari cam în următoarele zece minute.

— Păi nu prea erau mașini pe șosele, replică Lester.

— Și comandantul mi-a spus cine era mortul.

Lester nu-i răspunse.

— Deci cine era victima? o întrebă Dawson pe Sorenson.

— Un lucrător de la ambasadă, se pare.
— Unul dintre ai noștri?
— Da.
— Un diplomat, adică?
— Un atașat.
— Cu funcție mare?
— N-am avut impresia asta. Dar probabil că nici începător. Judecând după tonul vocii.
— Vârsta?
— Patruzeci și doi.
— Important?
— Șeful n-a specificat.
— Dacă șeful agenților speciali este treaz și vorbește la telefon în toiul nopții, atunci individul era important, spuse Mitchell. Nu crezi?
— Unde a lucrat? întrebă Dawson. În ce regiune? Ce responsabilități avea?
— Șeful n-a specificat. Nu cred că i s-a spus. Ceea ce înseamnă că e vorba despre un loc și despre responsabilități speciale.
Cămașa a fost cumpărată din Pakistan sau, poate, din Orientul Mijlociu.
— De ce se afla aici? întrebă Dawson.
— Nu știu.
Dawson se uită la Lester și puse aceeași întrebare.
— Nu știu de ce se afla aici, zise Lester.
— Serios?
— Da, serios. De-aia mă aflu aici. Pentru că nu știm.
Apoi, la șase metri de ei, telefonul șerifului începu să sune din buzunarul acestuia, înăbușit, dar tot răsuna în tăcerea nopții. Toți cei patru adunați în grupul improvizat se întoarseră în direcția sunetului. Goodman răspunse, ascultă și o căută din priviri pe Sorenson, începând să se apropie de ea, parcă simțindu-se împins de la spate. Încheie convorbirea când ajunse la trei metri de ea.

— M-a sunat dispecerul meu, îi spuse când fu lângă ea. Martorul ocular lipsește. Tipul cu care ai vorbit în noaptea asta. N-a mai ajuns acasă.

Scurta discuție cu Mc Queen îl făcuse să piardă ceva timp, așa că Reacher se văzu nevoit s-o ia pe rampă cam în pripă. Apoi fu nevoit să frâneze cam tare înaintea unei curbe strânse. Pentru o fracțiune de secundă se gândi să-l lovească pe Alan King în beregată. Era destul de ferm așezat în scaun, cu piciorul drept apăsat tare pe pedală și ținând strâns cu mâna stângă volanul. King tocmai se trezea din cauza smuciturii. Existau șanse mari ca gâtul lui să se afle la locul potrivit în momentul potrivit.

Dar Mc Queen rămânea o problemă, chiar și la 30 de kilometri pe oră. Teoretic, Reacher putea să găsească pârghia și să-și împingă scaunul în el, izbindu-l cu cotul, dar tetiera se afla pe traiectorie și exista riscul unor daune colaterale.

O mamă, separată de copilul ei.

La o jumătate de metru de Mc Queen, în dreapta lui. Iar tipul era probabil dreptaci. Așa cum sunt cei mai mulți oameni.

Au arme.

Așa că Reacher continuă să meargă până la cotitura de la capătul rampei. Alte indicatoare care anunțau benzinăria și motelul se aflau pe celălalt acostament al drumului îngust, cu două benzi. Ambele săgeți arătau spre dreapta. Alan King căscă și zise:

— Ieșim pe-aici?

— E un loc la fel de bun ca oricare altul, replică Don Mc Queen.

— Pentru ce? întrebă Reacher.

— Ca să alimentăm, spuse Mc Queen. Pentru ce altceva? Fă la dreapta. Mergi după indicator.

26

Reacher o luă la dreapta și urmă indicatoarele. Drumul era îngust și întunecat. Și perfect drept, ca multe drumuri din Iowa. Peisajul din jur era invizibil, dar simțeai că este plat. Câmpuri înghețate, în dreapta și în stânga, cât puteai să cuprinzi cu mintea. În față nu se vedea nimic. Doar întunericul. Și apoi Missouri, probabil, la o sută cincizeci de kilometri depărtare. Poate mai întâi un râu. „Des Moines”, se gândi Reacher. Studiase geografia în școală. Râul numit Des Moines se întâlnea cu mărețul Mississippi la trei sute și ceva de kilometri sud-est de orașul numit Des Moines.

— Ne pierdem timpul, băieți, spuse el. O să mergem treizeci de kilometri și-o să găsim o benzinărie care a dat faliment încă dinainte să se inventeze benzina fără plumb.

— Era un indicator, zise Mc Queen. Trebuie să însemne ceva.

— Înseamnă că găseai benzină aici când voi erați elevi la școala primară. Cu treizeci de cenți galonul. Și țigări Lucky Strike cu treizeci de cenți pachetul.

— Sunt sigur că indicatoarele alea sunt ținute la zi.

— Ești o persoană foarte încrezătoare.

— Nu tocmai, spuse Mc Queen.

Reacher continuă să șofeze. Suprafața drumului era accidentată, și mașina se zgâlțâia și se legăna. Nu era în elementul ei natural, ca vehicul. Sau al lui Reacher, ca șofer. Ambii se simțiseră mai bine pe autostradă. Mc Queen întrebă:

— Cum stai cu capul?

— Capul meu e bine, spuse Reacher. Sunt lovit la nas, nu la cap.

— Mai ai nevoie de o aspirină?

— Am avut deja discuția asta cu domnul King. Când dormeai.

— A ales să reziste eroic fără, zise King. Are o atitudine protectoare față de rezerva lui Karen.

— Aspirina nu e un medicament care să se dea cu rețetă, spuse Mc Queen. Poate să-și ia mai multe la benzinărie. Sau paracetamol, sau ibuprofen.

— Sau lipitori, spuse Reacher. N-ar fi exclus să găsim câteva sub o grămadă de camere de aer și bine acoperite de praf. Asta după ce spargem lacătul pus de bancă acum treizeci de ani.

— Tu mergi mai departe, spuse Mc Queen. Ai răbdare.

Așa că Reacher merse mai departe, încet, pe drumul accidentat, și după trei kilometri se dovedi că el se înșelase, iar Mc Queen avusese dreptate. Văzură cu toții o strălucire gălbuie slabă în ceața nocturnă, ca un far călăuzitor, care deveni mai puternică pe măsură ce se apropiau de ea și care, în cele din urmă, se transformă în lumina orbitoare a unei benzinării Shell. Era nouă-nouță, curată, înălțându-se ca un miraj sau ca un OZN aterizat pe o porțiune de ogor necultivat. Avea pompe ultramoderne așezate pe două gondole, nișe pentru lubrifianți și un magazin cu pereți de sticlă luminat atât de puternic, încât probabil că era vizibil și din spațiul cosmic.

Și, pe lângă toate astea, benzinăria era deschisă.

— Vezi, trebuia să ai încredere în mine, zise Mc Queen.

Reacher încetini. Alese pompele aflate mai departe de magazin și mai aproape de drum și opri. Puse transmisia pe Park și opri motorul. Scoase cheia din contact cu un gest relaxat, ca din reflex, și o vârî în buzunar.

Alan King îl văzu, dar nu zise nimic.

— Folosim același sistem? spuse Reacher. Eu aduc cafelele, voi puneți benzină?

— De acord, zise Mc Queen.

Așa că Reacher deschise portiera și ieși din mașină. Se întinse, își arcui spatele, apoi ocoli gondola de pompe și se duse spre luminile strălucitoare. Vedea un tânăr așezat pe un taburet în spatele casei de marcat urmărindu-l, privind fix la fața lui. La nasul spart. Se părea că era un element de atracție universal. Băiatul n-avea mai mult de douăzeci de ani și era somnolent și încet în mișcări.

Reacher se opri înainte să intre și se uită în spate. Alan King vârâse un card de credit în fantă și se pregătea să alimenteze. Mc Queen rămăsese pe bancheta din spate. Delfuenso era așezată lângă el.

Reacher intră în magazin. Băiatul de la casă ridică privirea și îl salută din cap cu precauție. Reacher așteptă până când ușa se închise automat și spuse:

— Aveți telefon cu fise?

Tânărul clipi, deschise gura și o închise la loc, ca un pește.

— Nu-i o întrebare grea, spuse Reacher. Un simplu da sau nu ar fi suficient.

— Da, zise băiatul. Avem un telefon cu fise.

— Unde e?

— Lângă toaletă, spuse tânărul.

— Și aia unde e?

Băiatul arătă cu degetul, zicând:

— În spate.

Reacher se uită în cealaltă direcție, pe geam.

Portiera lui Don Mc Queen era deschisă.

Dar el era tot în mașină. Stătea și se uita în față.

Reacher se întoarse și văzu o ușă în peretele din spate al magazinului. Avea două siluete schițate pe ea, una cu fustă și cealaltă cu pantaloni. Se duse la ușă și o deschise. În spatele ei era un mic hol, cu alte două uși, una cu silueta cu pantaloni pe ea și cealaltă cu silueta

cu fustă. Pe peretele dintre cele două uși era un telefon cu fise, nou și lucios, protejat de o cabină.

Reacher se uită în spate. King pompa benzină. Mc Queen stătea răsucit într-o parte. Își scosese ambele picioare din mașină. Le proptise pe sol. Dar asta era tot. Își întinsese picioarele. Ca să se simtă mai comod. Nu se mișca.

Nu încă, în orice caz.

Reacher controlă toaleta pentru femei. Nu avea geamuri. Nicio ieșire secundară.

Controlă și toaleta pentru bărbați. La fel – fără geamuri, fără altă ieșire. Trase un teanc de prosoape din dozator, le plie de două ori și le înfipse între ușa holului și cadrul acesteia, pe partea cu balamalele, astfel încât ușa să rămână întredeschisă. Deschiderea era ceva mai mică de zece centimetri. Reacher se aplecă și verifică ce se vedea de lângă telefon. Se vedea o mică porțiune din magazin. Și din ușa principală. Nu prea mult, dar ar fi observat dacă se deschidea.

Așa spera.

Ridică receptorul și formă 911.

Aproape instantaneu, dispecerul întrebă:

— Care este poziția dumneavoastră actuală?

— Fă-mi legătura cu FBI-ul, spuse Reacher.

— Domnule, care este poziția dumneavoastră actuală?

— Nu pierde timpul.

— Aveți nevoie de pompieri, poliție sau ambulanță?

— Am nevoie de FBI.

— Domnule, aici e serviciul de urgență 911.

— Și, începând cam de pe 12 septembrie 2001, aveți un buton care face legătura direct cu FBI-ul.

— De unde știți asta?

— Am ghicit. Apasă butonul ăla imediat.

Reacher nu scăpa din ochi ușa principală. Nu se întâmpla nimic. Nu încă. Zgomotul de la celălalt capăt al firului se schimbă. Apoi se auzi un nou ton de apel.

Și o altă voce, care spuse:

— Aici FBI-ul. Care este natura urgenței dumneavoastră?

— Am niște informații, probabil pentru biroul vostru teritorial din Omaha, Nebraska, zise Reacher.

— Care este natura informației dumneavoastră?

— Fă-mi legătura cu ei, imediat.

— Domnule, cum vă numiți?

Reacher știa totul despre ofițerii de serviciu pe timp de noapte. Vorbise cu mii de asemenea oameni în anii petrecuți în armată. Aceștia erau fie pe o traiectorie descendentă, deci nesiguri pe ei, fie pe o traiectorie ascendentă, prin urmare, ambițioși. Știa ce anume avea efect asupra lor și ce nu avea efect. Învățase care era abordarea psihologică potrivită. Spuse:

— Fă-mi imediat legătura, ca să nu rămâi fără slujbă!

O pauză.

Apoi un nou ton de apel.

Deodată, ușa de la intrare se deschise. Reacher auzi un fâșâit zgomotos și văzu o parte din cadrul ei alb, luminos, mișcându-se. Întrezări umărul cuiva care purta o cămașă albastră. Auzi țăcănitul rapid al unor tocuri pe gresie.

Puse receptorul în furcă.

Păși înainte, înșfăcă prosoapele îndoite cu o mână și împinse ușa holului cu cealaltă. Aruncând prosoapele în urma lui, se pomeni față în față cu Don Mc Queen.

27

Fără să spună nimic, Reacher și Mc Queen pășiră unul pe lângă celălalt, așa cum fac bărbații la ușa toaletei. Mc Queen intră, și Reacher se duse prin magazin la automatul de cafea, o mașinărie complexă, lată de aproape un metru, numai crom și aluminiu, care distribuia câte un pahar de cafea la o apăsare de buton. Mașinăria era nouă-nouță, probabil italiană. Sau franțuzească. Europeană, în mod sigur. Părea să macine o porție separată de cafea după fiecare apăsare de buton și era atât de lentă, încât Mc Queen ieși din toaletă înainte ca Reacher să umple primul pahar. Ceea ce era bine, fiindcă Mc Queen urma să ducă două pahare la mașină, adică urma să aibă mâinile ocupate, iar oamenii înarmați cu mâinile ocupate erau o variantă mai bună decât oamenii înarmați cu mâinile goale, în opinia bine cumpănită a lui Reacher.

Reacher luă celelalte două pahare, pline cu cafea neagră, fără zahăr, una pentru el și cealaltă pentru Karen Delfuenso. Alan King era tot lângă mașină. Mașina se afla în continuare lângă pompă. Afișajul pompei arăta că în rezervor nu intraseră nici cincisprezece litri.

— Am să conduc eu de-aici, domnule Reacher, îl anunță King.

— Serios? spuse Reacher. Încă nu mi-am făcut porția de cinci sute de kilometri.

— Am schimbat planul. O să căutăm un motel și-o să poposim acolo peste noapte.

— Credeam că vreți să ajungeți la Chicago.

— Am spus că am schimbat planul. Care parte a propoziției n-o înțelegi?

— Tu hotărăști, spuse Reacher.

— Exact, zise King. Așa că am nevoie de cheile mașinii. Planificare cvadridimensională. Reacher se afla pe partea apropiată a mașinii, iar King și Mc Queen erau în partea îndepărtată. Delfuenso era așezată pe banchetă. Avea portiera larg deschisă. Capul ei era la câțiva centimetri de mâna dreaptă a lui King. Ar fi durat o fracțiune de secundă ca Mc Queen și King să arunce paharele de cafea. Încă o fracțiune de secundă să-și scoată pistoalele. Reacher ar fi putut să-și arunce paharul ca o grenadă fierbinte în capul unuia dintre ei. Putea să ocolească rapid portbagajul sau să sară peste el, dar nu îndeajuns de repede.

Nicio șansă. Geometrie și timp.

Își puse paharul pe acoperișul mașinii și căută cheia în buzunar.

O scoase și o ținu întinsă. Vino și ia-o.

Dar King nu era un tâmpit.

— Las-o pe scaun, spuse el. Ajung imediat acolo. Don Mc Queen se așeză în față. Se răsuci puțin, ca un tip prietenos care se asigură că amicii lui de pe bancheta din spate stau comod și în siguranță. Dar poziția pe care o luase îi lăsa mâna dreaptă liberă, aproape de buzunarul drept al pantalonilor, aproape de partea dreaptă a taliei.

King era tot lângă capacul rezervorului de benzină, cu mâna dreaptă liberă, la fel de apropiată de capul lui Karen Delfuenso.

Geometrie și timp.

Reacher se urcă în spatele scaunului șoferului, se aplecă și lăsă să cadă cheia pe scaun.

Mc Queen îi zâmbi.

King închise din afară portiera lui Delfuenso și apoi ocoli portbagajul și închise și portiera lui Reacher. Luă cheia și se urcă la volan, trăgându-și scaunul mai

aproape cu cincisprezece centimetri. Porni motorul și o luă din loc, mergând înainte în întuneric, spre sud, îndepărtându-se de autostradă, spre motelul promis.

Operatorul FBI care răspundea la apelurile de urgență rămăsese pe fir și ascultase apelul anulat către Omaha. Auzise tonul de apel. Auzise cum receptorul este așezat în furcă. Era un novice, așa se explica serviciul de noapte. Dar era un novice în ascensiune ierarhică rapidă, ceea ce explica repartizarea la postul din Washington și importanța misiunii. Era în ascensiune rapidă pentru că era deștept.

Era îndeajuns de deștept ca să dea curs apelului.

Sună la biroul teritorial din Omaha și vorbi cu agentul de serviciu.

— Se întâmplă cumva ceva la voi în noaptea asta? îl întrebă.

Căscând, agentul din Nebraska îi răspunse:

— Cam așa ceva. Avem o victimă, un bărbat înjunghiat undeva în pustietate, ceea ce nu pare a fi mare scofală, dar din cine știe ce motiv șeful nostru e pe felie, iar CIA și Departamentul de Stat amușină prin preajmă, și am avut și două baraje rutiere pe Interstate.

— Atunci ar fi bine să știi că am redirecționat un apel spre voi, dar apelantul a închis până să răspundeți.

— Poziția?

— Identificarea apelantului și compania telefonică indică o benzinărie aflată la dracu-n praznic, la sud și la est de Des Moines, Iowa.

— Ai obținut un nume?

— N-am niciun nume, dar apelantul era bărbat și foarte grăbit. Vorbea pe nas, de parcă ar fi fost răcit.

— A spus ce voia?

— N-a precizat. A zis că are informații, probabil pentru Omaha, Nebraska.

— Probabil?

— Ăsta-i cuvântul pe care l-a folosit.

Tipul din Nebraska spuse: „OK, mulțumesc”, apoi închise.

Șoseaua întunecată mergea drept încă vreo treisprezece kilometri până la o intersecție în T fără nimic spectaculos. Pe stânga era un câmp imens, la fel și pe partea dreaptă, iar în față unul și mai mare. Ceea ce-i obligă să cotească. Un alt indicator de cazare avea o săgeată care arăta la stânga, către motel. După alți treisprezece kilometri urma o intersecție obișnuită, cu o săgeată ce arăta la dreapta. Alan King își continuă drumul, străbătând uriașa zonă agricolă din Iowa. Lângă el, Don Mc Queen stătea pe jumătate întors, rezemat de geam, treaz și vigilent. În spatele lui Mc Queen, Karen Delfuenso privea cu rigiditate înainte. Nu se uita la Reacher. Părea dezamăgită de el.

Reacher stătea nemișcat și respira lent, inhalând și expirând, în așteptare.

Agentul de serviciu din tura de noapte din Nebraska scrise cuvintele apelant bărbat, grăbit, răcit, voce nazală, benzinărie, S și E de Des Moines, Iowa pe un petic de hârtie și parcurse lista de apelare rapidă de pe consola lui telefonică. Se opri la Sorenson, J, telefon mobil.

Se gândi o secundă.

Apoi apăsă butonul de formare a numărului.

Pentru eventualitatea în care era vorba despre ceva important.

În acel moment, Julia Sorenson vorbea cu șeriful Goodman despre martorul dispărut. Individul trăia cu o femeie cu care nu era căsătorit, într-o casă închiriată situată la optsprezece kilometri nord-vest de locul crimei și, practic, nu putea să ajungă acolo decât pe o singură rută, și nu ajunsese, după cum nici el, nici camionul lui nu fuseseră găsiți de-a lungul acestui

traseu. Nu se afla în niciunul dintre barurile sau cluburile din Orașul Păcatului, iar ajutoarele lui Goodman nu-l găsiseră nici în oraș.

Deodată, telefonul lui Sorenson sună, iar ea se scuză, se întoarse și preluă apelul. Era agentul de serviciu de la biroul teritorial. Nu ascultă prea atent introducerea. Agențiile de securitate aveau de-a face cu o mulțime de apeluri abandonate. Copii, oameni puși pe șotii, bețivi, apeluri din greșeală, toate făceau parte din peisaj. Dar începu să fie foarte atentă când agentul de serviciu ajunse la sursa probabilă a apelului. Ca urmare a concluziei sumbre și deznădăjduite la care ajunsese anterior: făptașii se aflau undeva la est de Des Moines.

— Vrei să repeți? întrebă ea.

— Un telefon cu fise dintr-o benzinărie din pustietate, la sud-est de Des Moines, Iowa, răspunse tipul.

— Suntem siguri de asta?

— Identificarea apelantului și compania telefonică au confirmat.

— Cine a sunat?

— Anonim, dar operatorul de la urgențe a spus că era o voce de bărbat.

— Altceva?

— Că era grăbit și avea o voce nazală.

— Nazală?

— Ca și cum ar fi fost răcit.

— Există o înregistrare?

— A apelului original? Sunt sigur că există.

— Trimite-mi-o prin e-mail. Și sună la benzinărie. Vezi dacă au camere video și, dacă n-au, obține o relatare și descrieri despre oricine și orice.

— Trebuie să suni la CIA, spuse agentul de serviciu.

— Nu-mi spune ce trebuie să fac, replică Sorenson.

— Ți-am spus doar pentru că mă sună tot timpul. Vor actualizări.

— Nu le spune nimic, zise Sorenson. Nu încă.

Apoi încheie convorbirea, se întoarse, se uită drept în ochii lui Goodman și spuse:

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec în Iowa.

28

După ce află de la Sorenson care era situația, Goodman spuse:

— Cum rămâne cu martorul meu lipsă?

— Poți să te descurci și singur cât a mai rămas din noapte, spuse Sorenson. Dar nu-ți face griji. O să fii ajutat din plin. De îndată ce angajații de la birou ajung mâine la serviciu, voi fi înlocuită și n-o să mai ai loc de agenți pe-aici. O să ajungă atât de mulți în zonă încât poți să-i pui pe vreo doi dintre ei să supravegheze circulația. O să poți să afli și cine aruncă gumă de mestecat pe trotuar.

— Șeful tău e deja implicat. Și încă n-ai fost înlocuită.

— N-a transmis-o pe cale ierarhică. Nu poate face asta în toiul nopții. Dar o va face. Și o să aibă grijă să-și apere pielea. Chiar acum, pariez că scrie un raport, care va ajunge în toate inbox-urile posibile până să răsară soarele, iar ultimul paragraf va fi o recomandare de a fi retrasă din caz și de a fi aduși greii de la Washington. Poți să te duci cu chestia asta la bancă.

— N-are încredere în tine?

— Ba are. Dar chestia asta pare să fie toxică. Nu are nevoie de așa ceva în preajma biroului său. Preferă să dea bine în pozǎ.

— Și-atunci de ce te duci în Iowa?

— Pentru că deocamdată cazul e tot al meu.

— Chiar crezi că despre indivizii ăia e vorba?

— Poziția e cea corectă. E cam prin locul unde ar trebui să se afle acum.

— Asta-i doar o presupunere riscantă.

— Cine altcineva ar putea să sune la Omaha de la est de Des Moines?

— Dar de ce să sune, totuși? Și de la un telefon public, care poate fi urmărit?

— Poate că e o mustrare secretă de conștiință. Șoferul, poate. Mi-au spus că vocea era nazală. Care ar putea fi din pricina unui nas bușit, nu a unei răceli. Și poate că n-a găsit altceva decât un telefon public.

— Dar a închis.

Sorenson încuviință din cap.

— S-a răzgândit. Asta se poate-ntâmpla.

— Cum rămâne cu fiica lui Karen Delfuenso? întrebă Goodman.

— Va trebui să-i spui. Oricum, ești nevoit. Este districtul tău, iar ea face parte dintre locuitorii acestui district.

— Când să-i spun?

— Când se trezește.

— O să fie dificil.

— Întotdeauna este.

— Indivizii ăia o să fie de mult plecați când o să ajungi în sud-estul Iowei. Ai drum lung de făcut.

— Pot să merg mai repede decât ei. Nu mai sunt baraje rutiere și nu-mi fac griji în privința amenzilor.

— Chiar și-așa.

— În orice caz, e mai bine decât să stau aici și să nu fac nimic, conchise Sorenson.

Apoi, Sorenson vorbi cu Dawson și Mitchell și le spuse ce avea de gând să facă. Nu se oferi să-i ia cu mașina. Se aștepta ca ei s-o urmeze cu mașina lor. Credea că șmecherii de agenți antitero s-ar fi delectat cu ideea de urmărire. Dar aceștia îi spuseră că rămân pe loc, în ținuturile astea pustii din Nebraska. Aproape de punctul de vulnerabilitate. Îi mai spuseră că în Iowa nu existau motive de îngrijorare. Nici vorbă de lipsă de respect față

de acel stat minunat. Dar nu constituia o țintă importantă pentru teroriști.

— Ar putea avea o tabără de bază acolo, zise Sorenson. Ca o ascunzătoare.

— Vorbești serios? întrebă Mitchell.

— Nu prea.

Dawson încuviință din cap și zise:

— O să sunăm la St Louis. La drept vorbind, partea de sud-est a statului Iowa intră în responsabilitatea lor. Dacă va fi nevoie, se vor implica ei.

Sorenson nu vorbi cu Lester L. Lester Jr, de la Departamentul de Stat. Îl ignoră complet. Goodman o duse cu mașina la vechea stație de pompare, iar acolo se urcă din nou în mașina ei. Porni GPS-ul și o luă către Interstate, mergând cu peste 110 kilometri la oră, cu girofarul pornit și telefonul pus la încărcat.

„O ieșire înșelătoare”, se gândi din nou Reacher. Drumuri rurale întunecate și locuri care erau închise când ajungeai la ele. Se înșelase în privința benzinăriei, ceea ce, în sine, nu creștea probabilitatea ca motelul să existe. Cincizeci la cincizeci era un rezultat procentual rezonabil, când venea vorba despre cât de adevărate erau reclamele. În drumurile lui văzuse o mulțime de moteluri abandonate. America era plină de ele. Erau ca niște capsule ale timpului, pe veci încremenite într-o epocă anterioară, uneori simple, alteori cu un design îndrăzneț, dar întotdeauna mărturii ale declinului energiei și ambiției proprietarilor, întotdeauna dovezi ale modului în care gusturile opiniei publice se schimbaseră în timp. O săptămână petrecută într-o cabană pe malul unui lac plin de insecte nu mai era de ajuns. Acum lumea voia croaziere, Vegas și Insulele Virgine. Reacher văzuse vitrinele agențiilor de voiaj. Știa unde își petreceau oamenii concediile. Știa unde nu se duceau. Nu vedea niciun motiv pentru care un motel

din pustietățile statului Iowa să fi rămas pe piață în ultimii treizeci de ani.

Ceea ce era păcat, pentru că un popas peste noapte ar fi deschis o întreagă nouă lume de posibilități.

King cotise la stânga și la dreapta, la stânga și la dreapta, la nesfârșit, spre sud și spre est prin întunecimea ca o tablă de șah, aproape cincizeci de kilometri parcurși de când plecaseră de la benzinăria Shell. La fiecare cotitură, o copie a indicatorului de cazare îi tenta să meargă mai departe, micile săgeți anoste părând în același timp ferme și șovăielnice, promițătoare și lipsite de speranță. Mc Queen nu părea îngrijorat. Era treaz și vigilent și părea sigur pe sine. Avea încredere în indicatoare.

Și se dovedi că avea dreptate să fie încrezător. După nici doi kilometri, pentru a doua oară în acea noapte, Reacher trebui să admită că se înșelase. Văzu o lumină estompată în ceață, departe, în stânga, și văzu cum se conturează niște pete foarte deschise la culoare, care se dovediră a fi niște becuri electrice chioare montate în pereții unui motel lung și jos. Designul locului era standard. Pereții erau vopsiți în maro-închis, la capătul nordic al construcției aflându-se recepția și un lobby, cu un automat de coca-cola și o alee acoperită destinată parcării mașinilor, după care clădirea continua într-un model regulat, fereastră, ușă, fereastră, ușă: în total, douăsprezece camere. Lângă fiecare ușă se aflau două scaune de grădină, din plastic. Becurile montate la joasă înălțime aveau rolul de a lumina un trotuar paralel cu clădirea. Două camere aveau mașini parcate afară, una fiind un sedan vechi și ruginit, cealaltă, o camionetă imensă vopsită în culorile unui producător de motociclete. Mai era și a treia mașină, parcată imediat lângă peretele recepției, o mașină de import cu trei uși, nu cu mult mai mare decât un cărucior de golf. Probabil că era mașina recepționerului de noapte.

Alan King încetini și lăsă mașina să meargă în ralanti pe șosea, la șase metri de intrarea în motel. Trecu în revistă locul, cu atenție, de la un capăt la altul, și spuse:

— E bine aici?

— Pentru mine da, răspunse Don Mc Queen.

King nu-i ceru părerea și lui Karen. Nu avu loc nicio mare dezbatere. Porni mai departe și întoarse la celălalt capăt al aleii unde opri, cu fața spre nord având camerele în spatele lui. Incomod, pentru că, după ce va închiria camerele, va fi nevoit să dea înapoi sau să întoarcă la 180 de grade, dar inevitabil, pentru că în America se conduce pe partea dreaptă, iar sensurile giratorii sunt parcurse în sensul invers acelor de ceasornic.

În lobby era aprinsă o lumină de noapte. Reacher putea să vadă ghișeul recepției și o ușă închisă în spatele acestuia, care fără îndoială că ducea la un birou. Probabil că recepționerul era înăuntru, dormind pe un fotoliu. Pe tejghea era o vază cu flori, probabil artificiale. Alan King spuse:

— Domnule Reacher, vrei să te duci să întrebi de camere?

— Este evident că au camere libere, răspunse Reacher. Sunt douăsprezece uși și două mașini parcate.

— Atunci, ești amabil să ne cazezi?

— Nu sunt omul cel mai potrivit pentru asta, zise Reacher.

— De ce?

„Pentru că nu vreau să cobor din mașină, își zise Reacher. Nu acum. Pentru că nu mai dețin cheia mașinii.”

— Pentru că n-am card de credit, spuse el cu glas tare.

— Serios?

— Și nici documente de identitate. În afară de un pașaport vechi, mai exact. Dar a expirat de câțiva ani și oamenilor nu le place asta.

— Nu se poate să n-ai permis de conducere.

— N-am.

— Dar tocmai ai condus.

— Să nu mă pârăști la polițiști.

— Conducerea vehiculelor fără permis este o infracțiune.

— Probabil că e doar o contravenție.

— Ai avut vreodată permis?

— Nu, un permis de conducere civil n-am avut.

— Ai trecut vreodată un examen de conducere?

— Cred că da. În armată, probabil.

— Nu-ți amintești?

— Îmi amintesc că am învățat. Nu-mi amintesc să fi dat vreun examen propriu-zis.

— Vin eu cu tine, zise Mc Queen. Eu am card de credit. Ceea ce lui Reacher îi convenea. Nu voia să iasă din mașină singur, dar nici nu voia ca Mc Queen sau King să aleagă singuri camerele. Voia să influențeze cumva cine unde dormea. Deschise portiera. Mc Queen o deschise pe a lui. Coborâră împreună, Mc Queen la trei metri de lobby, Reacher în cealaltă parte a mașinii. Mc Queen așteptă. Reacher ocoli portbagajul. Se opri și gesticulă, cu mâna dreaptă, deschizând palma: Ia-o înainte. După tine. Din precauție, nu din politețe. Nu voia să meargă în fața unui individ înarmat. Nu că s-ar fi temut să nu fie împușcat. Nu în acel moment și nu în acel loc. Când un recepționer și cel puțin două persoane cazate în motel puteau să audă împușcăturile.

Mc Queen o luă înainte pe o alee din pietre de pavaj sparte. Reacher mergea în urma lui. Mc Queen trase ușa de la intrare. Reacher se apropie, ținu ușa și gesticulă din nou: După tine.

Mc Queen intră. Reacher îl urmă. Vestibulul avea podeaua acoperită cu linoleum și patru fotolii ieftine din răchită grupate în jurul unei măsuțe. Mai era o masă înaltă cu carafe de cafea și stive de pahare din carton. Pe perete era montat un rastel cu compartimente pentru

micile broșuri pliate care descriau atracțiile turistice locale. Era aproape gol.

Ghișeul de recepție era lipit cu spatele de un perete lateral pe partea dreaptă. Se termina la nici doi metri de peretele din stânga, aproape de masa pentru cafea. Sonorul scăzut al unui televizor se auzea din spatele ușii biroului, care era încadrată de o lumină slabă. Mc Queen se lipi de tejghea pe dreapta, iar Reacher se opri lângă el, în stânga.

— Alo? strigă Mc Queen.

Niciun răspuns.

Mc Queen bătu cu degetele pe tejghea.

— Alo? strigă el din nou.

Niciun răspuns.

— Industria serviciilor, spuse Mc Queen pe un ton scăzut. Nimeni nu-i întrece.

Bătu din nou în tejghea, ceva mai tare.

— Alo? spuse el, tot ceva mai tare.

Niciun răspuns.

Mc Queen privi către Reacher și-i zise:

— Du-te și bate la ușă.

Ceea ce-l punea pe Reacher în fața pistolului pentru prima dată, dar nu exista nicio modalitate firească să refuze. Drumul către ușă era prin stânga, iar Reacher era în partea stângă. Cât se poate de simplu. Coregrafie. Geometrie. Inevitabile.

Așa că Reacher ocoli tejgheaua, trecu printre aceasta și masa de cafea și păși în spațiul îngust din spatele tejghelei. Aruncă o privire afară prin fereastră. Chevroletul era tot acolo, sub acoperiș. Nu se mișcase. Motorul mergea răbdător în ralanti, așteptând, iar fumul alb de la gazele de eșapament se ridica în spate.

Dar Mc Queen își lăsase portiera deschisă.

Ceea ce constitui primul semnal de alarmă.

Al doilea semnal: sunetul tălpilor pe linoleum.

Un târșâit rapid, un-doi.

Exact sunetul pe care l-ar produce un om care face un pas înapoi și se întoarce lateral.

Al treilea semnal de alarmă se dovedi a fi un foșnet amestecat de piele, bumbac, lână și metal.

Exact ca sunetul scos de un obiect greu care iese dintr-un buzunar.

Reacher se întoarse spre Mc Queen și nu mai văzu nimic dincolo de țeava unui pistol din oțel inoxidabil îndreptat spre fața sa.

29

Pistolul era un Smith & Wesson 2213. Cea mai mică armă automată din gama extinsă a firmei Smith & Wesson. Țeavă de 7,5 centimetri, gloanțe Long Rifle de calibrul .22, opt în încărcător. Elegant, dar o armă serioasă. Mc Queen îl mânuise foarte rapid. Fenomenal de rapid. Ca un magician. Ca un prestidigitator. La început, pistolul nu era acolo, apoi apăruse.

Ca din senin.

Reacher rămase încremenit.

Pistolul se afla cam la doi metri și jumătate. În spatele lui, brațul lung al lui Mc Queen era întins rigid și ușor ridicat. Stătea pieziș. Avea capul întors. Un ochi și-l ținea închis.

Degetul se albise pe trăgaci.

Nu era bine deloc.

Glonțul Long Rifle de calibrul .22 era unul dintre cele mai vechi gloanțe din lume și, de departe, cel mai răspândit. Începând cu 1887, producția anuală depășise două miliarde de unități. Motive existau. Era ieftin, puțin zgomotos și avea un recul redus. Și era eficient. Dacă trăgeai cu pușca, puteai să omori șobolani și veverițe de la o sută patruzeci de metri, câini și vulpi de la șaptezeci și cinci de metri și coioți maturi de la patruzeci și cinci de metri.

Tras într-un cap de om de la doi metri și jumătate ar fi avut un efect devastator.

Chiar și cu un pistol cu țeavă scurtă.

Nu era bine.

Nu era bine deloc.

Reacher nu mai putea să vadă Chevroletul, pentru că era mascat de Mc Queen. Ceea ce nu era chiar așa de rău. Cel puțin Delfuenso n-avea să vadă ce se întâmplă.

Spre binele ei.

Dar, pe de altă parte, trebuie să privești partea luminoasă a vieții.

Ăsta era crezul înnăscut al lui Reacher.

De exemplu: erau patru moduri de bază în care puteai să ratezi ținta când trăgeai cu un pistol cu țeava scurtă. Chiar și de la doi metri și jumătate, chiar și într-o țintă de mărimea unui cap de om. Acestea erau: să tragi prea sus, să tragi prea jos, să tragi prea la stânga și să tragi prea la dreapta.

Cel mai probabil era întotdeauna să tragi prea sus.

Toate armele de foc au recul ascendent la expedierea glonțului. Acțiune și reacțiune, o lege fundamentală a fizicii. În mod inevitabil, trăgătorii începători cu mitraliera trasau o linie verticală care se înălța mereu. O eroare clasică. Nouăzeci la sută din antrenament era legat de menținerea țevii în jos. Amortizoarele de sunet erau de folos, datorită greutății suplimentare.

Nu avea niciun motiv să creadă că Mc Queen era un trăgător începător.

Dar, dacă avea să rateze ținta, avea să tragă prea sus.

Legile fizicii.

Patru lucruri se întâmplară simultan: Reacher scoase brusc un răcnet răsunător și nearticulat, Mc Queen tresări și se dădu înapoi un pas, Reacher se lăsă brusc la podea, și Mc Queen apăsă pe trăgaci.

Și rată.

Trase prea sus, în parte și deoarece capul lui Reacher nu mai era unde fusese înainte. Gravitația își făcuse treaba. Reacher auzi zgomotul împușcăturii, mai scăzut ca altele, dar tot asurzitor într-o încăpere închisă și simultan auzi tapetul explodând deasupra și îndărătul capului său, după care atinse podeaua, mai întâi cu genunchii, apoi cu șoldul și partea laterală, după care se

rostogoli jos în spatele tejghelei, în afara câmpului vizual. Nu avea niciun plan. În acel moment, modul lui strict de funcționare era „pas cu pas”. Rămâi în viață și vezi ce-ți aduce următoarea fracțiune de secundă. În timp ce cădea, era conștient de o vagă intenție de a arunca tejgheaua cu totul în direcția lui Mc Queen, dacă nu era fixată de podea. Sau de a se rostogoli înapoi prin ușa biroului, unde trebuia să fie o fereastră, care avea să fie închisă din cauza frigului, dar putea să se arunce prin ea cu coatele înainte, căci tăieturile și juliturile erau preferabile unui glonț în cap.

Luptă sau fugi.

Dar nu avu nevoie să facă niciuna, nici alta.

Zgomotul împușcăturii începu să se stingă, când Reacher auzi târșâitul picioarelor pe linoleum și, apucând tejgheaua de jos, se întoarse spre dreapta, dintr-o mișcare puternică și instantanee. Ajuns cu capul într-un loc de unde putea vedea, îl zări pe Mc Queen năpustindu-se și aproape prăbușindu-se prin ușa de la intrare, sprintând apoi pe alee și aruncându-se înapoi în mașină, care demară în scrâșnet de roți. Reacher se ridică în genunchi și ajunse la ușă la timp ca să-l vadă pe Mc Queen trântind portiera și mașina legănându-se într-o întoarcere largă la 180 de grade, revenind pe șosea și îndreptându-se spre sud, accelerând apoi, cu botul ridicat și partea din spate lăsată. Roțile se învârteau cu repeziciune, chinuindu-se să capete aderență. Ultimul lucru pe care Reacher îl văzu prin ceață fu o străfulgerare albă în luneta Chevroletului, acela fiind chipul palid al lui Karen Delfuenso, care se întorsese în spate îngrozită, cu gura larg deschisă.

Reacher rămase în genunchi. Liniștea revenea. Pulberea albă de ghips se așternea lent, imponderabilă, ca pudra de talc, pe umerii și în părul lui. Fumul pe care-l scoseseră cauciucurile plutea în aerul nopții, rostogolindu-se lent înainte într-un nor care se disipa fantomatic, ca o descriere, ca o explicație, ca o dovadă,

după care dispăru complet, ca și cum nu fusese niciodată acolo.

Apoi ușa biroului se întredeschise și un bărbat scund și gras își scoase capul. Privind în jur, spuse:

— Cred că ar fi bine să știi că am chemat deja poliția.

Julia Sorenson auzi semnalul telefonului peste zgomotul mașinii, așa că deschise e-mailul și găsi un atașament audio de la operatorul de la urgențe din Washington, D.C. Suportul telefonului era conectat la sistemul audio stereofonic al mașinii, aceasta fiind o opțiune de bază pentru Ford și, prin urmare, nu era vreo sofisticărie, dar se auzea clar și tare. Mări volumul și, după ce apăsă butonul Play, auzi o înregistrare scurtă de cincisprezece secunde, cu două voci care vorbeau la telefon, una în Clădirea Hoover, cealaltă, după cum se presupunea, în Iowa.

— Aici FBI-ul. Care este natura urgenței dumneavoastră?

— Am niște informații, probabil pentru biroul vostru teritorial din Omaha, Nebraska.

— Care este natura informației dumneavoastră?

— Fă-mi legătura cu ei, imediat.

— Domnule, cum vă numiți?

Urmă o scurtă pauză, doar o secundă, de fapt, și apoi:

— Fă-mi imediat legătura, ca să nu rămâi fără slujbă.

Urmă o nouă pauză scurtă și un nou ton de apel.

După care, nimic.

Sorenson puse din nou înregistrarea și-l ascultă exclusiv pe apelant, nu pe operator.

— Am niște informații, probabil pentru biroul vostru teritorial din Omaha, Nebraska.

— Fă-mi legătura cu ei, imediat.

— Fă-mi imediat legătura, ca să nu rămâi fără slujbă.

Șase secunde. Douăzeci și șapte de cuvinte, rostite cu insistență, dar în același timp cu un soi de răbdare stranie. O intonație foarte nazală, în totală concordanță

cu un nas răpit zdravăn, M-urile semănând cu E-urile, informații sunând mai degrabă ca inforbații, iar Omaha mai mult ca Obaha.

Ascultă din nou înregistrarea, concentrându-se asupra unor pasaje.

Probabil pentru biroul vostru teritorial din Omaha, Nebraska.

Ca să nu rămâi fără slujbă.

Era limpede că amestecul ciudat de tip insistent-dar-răbdător însemna că individul era obișnuit cu convorbirile operative importante sau să emită ordine de un anume fel. Era cineva care știa că până și ascultătorii atenți și inteligenți au nevoie de impulsionare ca să ajungă de la zero la capacitate maximă de acțiune. Dar ăsta nu era doar un om de afaceri. Chiar și un individ care lucra la nivel înalt, obișnuit să facă tranzacții de milioane de dolari la telefon, ar fi fost ceva mai stânjenit de ideea de a suna la linia de urgență a FBI-ului în toiul nopții. Omul ăsta lăsa impresia că pentru el era ceva de rutină. Cuvântul „vostru” din expresia „biroul vostru teritorial” însemna că nu făcea parte din FBI, cel puțin nu în prezent, dar părea să știe mersul lucrurilor și, într-un sens, „vostru” suna ca și cum se considera un camarad sau parte a aceleiași lumi. Biroul vostru teritorial, biroul meu teritorial.

Acel „probabil” contraria. Era măsurat, chibzuit și inteligent. Ca și cum tipul era în realitate aproape sută la sută sigur că voia să vorbească cu Omaha, dar nu voia să deturneze procesul cu o supoziție inițială care, ulterior, se putea dovedi eronată. Sau ca și cum voia să-l recruteze pe operatorul de la urgențe ca pe un fel de partener, să-i lase operatorului o componentă a deciziei finale, ca să ungă angrenajul și să grăbească lucrurile.

Instinctul îi spuse din nou: era vorba despre un om obișnuit cu apelurile operative importante. Avea instincte birocratice foarte sănătoase.

Cum dovedea fraza: ca să nu rămâi fără slujbă. Precedată de o foarte scurtă pauză de gândire. Era un tip care știa exact ce să spună. Care mai avusese de-a face cu ofițeri de serviciu. Care poate chiar fusese cândva, demult, ofițer de serviciu.

Așadar de ce conducea omul ăsta o mașină plină cu doi criminali și un ostatic?

Și de ce sunase și apoi închisese mai repede decât trebuia?

Nu ajunse prea departe cu aceste întrebări, deoarece chiar atunci telefonul ei primi un apel, sunetul electronic simplu auzindu-se tare, profund și sonor prin difuzoarele montate în bord, în uși și în portbagaj. Dădu puțin volumul mai încet și apăsă butonul de acceptare. La telefon era ofițerul ei de serviciu de la biroul teritorial din Omaha. Tipul care nu ridicase receptorul la timp.

— Comandantul așteaptă să vorbească cu tine, îi spuse el.

Sorenson încetini la 130. Verifică drumul înainte și se uită în retrovizor.

— Fă-mi legătura, zise ea.

Se auzi un declic electrostatic, tare și accentuat în sistemul audio al mașinii. Apoi o voce spuse:

— Sorenson?

— Da, domnule, răspunse Sorenson.

Comandantul ei. Superiorul ei. Șeful ei. Un bărbat pe nume Perry, în vârstă de cincizeci și patru de ani, agent FBI pe viață, ambițios, numele mic Anthony, în față i se spunea Tony, iar pe la spate Stony[8], dat fiind că mulți credeau că în loc de inimă are o piatră.

— Am sunat la benzinăria din Iowa, spuse acesta.

— Dumneavoastră ați sunat, domnule?

— Sunt treaz. M-am gândit să fac și eu ceva util.

— Și?

— Nu au camere video.

[8] De piatră, neîndurător. (N.t.)

— Dar?

— Vânzătorul din tura de noapte pare un băiat isteț. Mi-a relatat o poveste destul de coerentă.

— Și anume?

— Mașina era un Chevrolet Impala bleumarin. N-a reținut numărul de înmatriculare. Patru oameni în mașină: trei bărbați și o femeie. Inițial, un bărbat și femeia au rămas în mașină. Un al doilea bărbat a alimentat. Primul element de interes: a folosit un card de credit despre care tocmai am aflat că e fals.

— Are vreo legătură cu cardul folosit la aeroportul din Denver?

— Nu credem. Sursă diferită, aproape sigur. Al doilea element de interes este faptul că n-au pus nici doisprezece litri de benzină, ceea ce tânărului i s-a părut ciudat. În acea benzinărie, media de alimentare este ceva mai mare de patruzeci de litri, în afară de cazul în care cineva vine să ia benzină în bidon pentru o mașină de tuns iarbă.

— Deci ori au alimentat parțial, ceea ce înseamnă că sunt aproape de destinație, ori au mai adăugat ceva, ceea ce înseamnă că au mai oprit undeva înainte de asta.

— Verificăm dacă același card a mai fost folosit undeva în noaptea asta. Până acum, niciun rezultat. Dar, în orice caz, în timp ce se întâmpla chestia cu benzina, al treilea bărbat a intrat singur în magazin, a așteptat până s-a închis ușa și apoi a întrebat de un telefon public.

— Ăsta era șoferul, domnule?

— Da. Băiatul l-a descris ca pe un uriaș cu nasul spart, cu o crustă de sânge închegat peste rană. Băiatul recunoaște că la început s-a cam speriat. Individul arăta ca scos dintr-un film cu criminali în serie care măcelăresc femei. Ca un sălbatic. Avea hainele murdare și părul zbârlit ca naiba. Dar i-a vorbit normal și în cele din urmă i-a lăsat o impresie plăcută. Așa că băiatul i-a

arătat unde e telefonul, undeva, lângă toalete, unde nu se vedea. Deci vânzătorul nu știe dacă tipul a folosit telefonul sau nu. Apoi bărbatul care rămăsese în mașină a intrat ca să meargă la toaletă. Tipul din filmele cu criminali în serie a ieșit, a luat cafele pentru toată lumea și apoi celălalt tip a ieșit și de la toaletă și au plecat împreună. Mașina a pornit în liniște și a luat-o spre sud.

— Atmosfera? Vreo stare conflictuală, ceva?

— Nimic de raportat. Era în toiul nopții, așa că toți arătau puțin cam obosiți și aerieni, dar nu s-au schimbat vorbe grele, nicio tensiune aparentă și nici vreo grabă deosebită, din câte am înțeles.

— Ați ascultat înregistrarea de pe linia de urgență, domnule?

— Da, evident că mi s-a transmis și mie.

— Vi s-a părut ceva nelalocul lui?

— Cuvântul *probabil*. N-are nicio logică. Dacă e unul dintre ei, știe unde a fost comisă crima. Caz în care ar fi spus că are informații pentru Omaha, Nebraska, punct.

— Credeți că nu face parte din bandă?

— Cred că e o rotiță de nivel inferior. Șofează, aduce cafele. Nu cunoaște detaliile.

„Prostii, Stony, își zise Sorenson. Mie nu mi se pare c-ar fi de nivel inferior. Mi se pare mai deștept ca tine, de exemplu.”

— Vă mulțumesc, domnule, spuse ea. Îmi este de mare folos ce mi-ați spus.

— Ținem legătura, zise comandantul și încheie convorbirea.

Sorenson mai merse vreo doi kilometri, după care coborî viteza la 145 de kilometri pe oră și reveni la e-mail. Dădu la maximum volumul sistemului audio și reluă înregistrarea.

Fă-mi legătura cu ei, imediat.

Prima propoziție a uriașului fusese rezonabilă, răbdătoare și cu caracter explicativ. Am niște informații, probabil pentru biroul vostru teritorial din Omaha,

Nebraska. O frază care stabilea contextul. Un preambul. Dar nu obținuse rezultatul dorit. Operatorul de la urgențe nu mușcase momeala imediat. Așa că uriașul devenise nerăbdător. Fă-mi legătura cu ei, imediat. Insistent, răgușit, frustrat. În vocea lui sesizai o ușoară stupefacție. O ușoară accentuare a ultimului cuvânt. Imediat. O nuanță de disperare. Ca și cum ar fi vrut să spună: Am făcut primul pas al dansului ritual, chiar n-am timp pentru al doilea, și zău dacă pricep de ce nu înțelegi asta.

Nu fusese o schimbare de poziție. Uriașul închisese pentru că nu mai avusese timp. Pentru că celălalt individ venise la toaletă.

Uriașul făcea parte dintre ei. Dar era un trădător.

30

Reacher se sprijini în palme și se ridică în genunchi. Se întoarse să se uite la grăsanul din ușa biroului și zise:

— Trebuie să-mi împrumuți mașina ta. Grăsanul se holbă la fața lui Reacher:

— Ce? făcu el.

— Mașina ta. În clipa asta!

— În niciun caz!

Individul avea cam treizeci de ani, început de chelie, înalt cam de un metru șaizeci și lat de un metru cincizeci și șapte. Era îmbrăcat cu o cămașă albă și o vestă roșie.

— Ți-am zis, am sunat deja la poliție. Sunt pe drum. Așa că nu face prostii.

— Cât le trebuie să ajungă aici? întrebă Reacher.

— Două minute, maximum. Deja au pornit.

— De unde?

Tipul nu răspunse.

— Districtul? insistă Reacher.

— Noaptea ne bazăm pe poliția statului, zise individul.

— Erau toți detașați la barajele rutiere de pe Interstate. Departe, la vest de-aici. Au fost chemați de urgență. N-au avut timp să desemneze înlocuitori. Eu aș zice vreo două ore, minimum. Nu două minute, maximum. Dacă vin, până la urmă. N-a murit nimeni aici.

— S-a tras cu pistolul.

— Și ăsta e un lucru rău, nu-i așa?

— Firește că este.

— Deci ăia sunt oamenii răi. Pentru că ei au tras cu pistolul. Și au tras în mine. Ceea ce înseamnă că eu sunt ăla bun.

— Sau omul și mai rău.

— N-are importanță, spuse Reacher. Dacă sunt băiat bun, o să mă ajuți pentru că ești de partea mea. Dacă sunt omul cel mai rău, mă vei ajuta pentru că ți-e frică de mine. Oricum mă vei ajuta. Așa că lasă vrăjeala și dă-mi cheile de la mașină.

— N-o să te ajute cu nimic.

— De ce?

— Pentru că știu să mă protejez.

— Împotriva cui?

— Împotriva unor oameni ca tine.

— Cum?

— N-am benzină în rezervor.

— Trebuie să ai benzină. Până la benzinărie ai de mers cincizeci de kilometri.

— Să zicem c-ar fi vreo patru litri. Îți ajung pentru vreo șaizeci de kilometri. Iar șaizeci de kilometri nu înseamnă nimic în locurile astea.

— Vorbești serios?

— E cea mai bună protecție antifurt. Mai bună ca alarma, mai bună ca un dispozitiv de urmărire sau mai știu eu ce încuietoare sofisticată.

— Ești isteț, spuse Reacher. Sau complet sărit de pe fix. Ori una, ori alta. Dar musafirii pe care-i ai în noaptea asta? Cine sunt? Poate-aș putea să iau camioneta aia.

Grăsanul spuse:

– Oh, nu se poate, te rog!

Dar Reacher nu forță nota. Stătea acolo, înfrânt. Din cauza numerelor. Și anume patru, trei și doi. Trecuseră aproape patru minute. King și Mc Queen erau pe cale să ajungă la următoarea intersecție. Avea să fie o intersecție în T, care oferea două variante, sau o intersecție în cruce, care oferea trei variante. Iowa. Tabla de șah. Zona agricolă. Să te afli la mai mult de o

lungime de ogor în spatele unui fugar însemna să ai șanse tot mai mari de a alege o direcție greșită. Până atunci, Reacher văzuse două intersecții în T la fiecare trei intersecții în cruce, la distanțe de circa treisprezece kilometri. Cei patru litri de benzină ai grăsanului puteau să ajungă vreo șaizeci de minute. La finalul acelei ore, șansele de a se afla pe drumul greșit s-ar fi ridicat la 650 la unu.

Fără speranțe.

Timpul și geometria.

E-mailul lui Sorenson emise din nou semnalul de avertizare și polițista găsi un fișier audio de la serviciul 911 din Iowa. Era apelul care fusese redirecționat către operatorul de la urgențe al FBI-ului.

Care este poziția dumneavoastră actuală?

Fă-mi legătura cu FBI-ul.

Domnule, care este poziția dumneavoastră actuală?

Nu pierde timpul.

Aveți nevoie de pompieri, politie sau ambulanță?

Am nevoie de FBI.

Domnule, aici e serviciul de urgență 911.

Și, începând cam de pe 12 septembrie 2001, aveți un buton care vă face legătura direct cu FBI-ul.

De unde știți asta?

Am ghicit. Apasă butonul ăla imediat.

Aceeași voce nazală. Aceeași insistență măsurată. Fără panică, dar nici cu prea multă răbdare. Aceeași intuiție. La drept vorbind, dispecerii de la 911 nu avuseseră la dispoziție butonul FBI pe 12 septembrie 2001. Instalațiile începuseră să funcționeze cam după o săptămână. Dar, în principiu, individul avea dreptate. Era un om informat.

Dar cum era posibil?

Derulă din nou fișierul și abia ajunsese la partea cu „Am nevoie de FBI”, când soneria telefonului întrerupse redarea. Alt apel. Tonul electronic simplu, tare și vibrant

în difuzoare. Era din nou ofițerul de serviciu de la biroul lui din Omaha, care spuse:

— Nu știu dacă asta înseamnă ceva, dar cei de la poliția statului Iowa au anunțat că tocmai au primit un apel la 911 cu privire la un foc de armă tras în holul unui motel, cam la cincizeci de kilometri sud-est de acea benzinărie.

Grăsanul se foia cu nervozitate în spatele ghișeului de recepție, iar Reacher cerceta gaura lăsată de glonț în perete. Era direct deasupra ușii biroului, cam la douăzeci și doi de centimetri la stânga față de centru, aproape de tavan, poate la patru centimetri mai jos de îmbinarea peretelui cu tavanul. Arăta ca și cum glonțul pătrunsese lângă un cui sau un șurub. Impactul dislocase o bucată mare și îngustă de ipsos, cam de mărimea unei farfurioare de ceai, iar în locul ei rămăsese o gaură de aceeași formă. Glonțul de calibrul .22 lăsase în centrul găurii un orificiu ceva mai mic decât diametrul unui creion.

Reacher se dădu înapoi până în locul unde se aflase Mc Queen. Se întoarse într-o parte. Își îndoi genunchii și se lăsă în jos cam doisprezece centimetri, ca să ajungă la înălțimea lui Mc Queen. Ridică brațul, îl îndreptă și-și orientă degetul arătător spre gaură.

Închise un ochi.

Clătină din cap.

După părerea lui, fusese o ratare grosolană a țintei. Pentru că glonțul nu l-ar fi nimerit nici dacă nu s-ar fi prăbușit la podea. L-ar fi ratat și dacă s-ar fi ridicat pe vârfuri. L-ar fi ratat și dacă ar fi sărit în sus. Poate că i-ar fi șters creștetul unui baschetbalist de doi metri și douăzeci și cinci de centimetri, dar, la un metru nouăzeci și cinci cât avea, Reacher ar fi scăpat nevătămat în orice circumstanțe.

Dacă avea să rateze ținta, avea să tragă prea sus.

Precizia de tragere a civililor era teribil de proastă pentru o populație obsedată de arme.

Reacher se îndreptă și se întoarse spre grăsan, zicând:

— Trebuie să dau un telefon.

31

Julia Sorenson conduse fără alte întreruperi cam cinci minute, după care telefonul ei sună din nou, tare în difuzoare. Era ofițerul de serviciu din Omaha, care spuse:

— E noaptea ta norocoasă, cred.

— Cum așa?

— Același individ e din nou pe fir.

— Tipul cu voce nazală?

— Chiar acum, în persoană.

— Unde se află?

— La același telefon de pe care s-a făcut apelul la 911 din Iowa.

— Din holul motelului?

— Exact.

— Cât de departe sunt polițiștii din Iowa?

— Departe. Barajele rutiere i-au dat peste cap.

— OK, fă-mi legătura cu individul.

— Ești sigură? Stony o să vrea el convorbirea asta.

— E cazul meu, spuse Sorenson. Dă-mi-l pe individ. Mă descurc eu cu Stony mai târziu.

Auzi niște păcănituri, un fâșâit și apoi o nouă acustică. O cameră, nu prea mare. Suprafețe dure. Probabil un birou. Mese de lucru melaminate, fișete metalice. Auzi glasul nazal, care spuse:

— Alo?

— Sunt agentul special FBI Julia Sorenson, zise ea. Cum vă numiți, domnule?

Reacher puse un cot pe biroul melaminat al grăsanului și prinse receptorul între bărbie și umăr, zicând:

— N-am să-ți spun numele meu. Nu încă, în orice caz. Trebuie să vorbim mai întâi.

Femeia numită Sorenson spuse:

— Despre ce?

„E din Minnesota, își zise Reacher. De loc. Are un ușor accent scandinav, ca și numele. Și pare serioasă. Nu irosește cuvintele. Este directă și la obiect.”

— Trebuie să-mi înțelegi situația personală, spuse el.

— Karen Delfuenso mai este în viață?

— Din câte știu, da.

— Atunci ar trebui să ne gândim la situația ei personală.

— Mă gândesc, spuse Reacher. Asta și vreau să spun. Ai de gând să-mi pui piedici sau să mă ajuți?

— În ce privință?

— Să o găsesc.

— Nu mai ești cu ea?

— Nu. Au tras spre mine și au plecat cu mașina. Delfuenso e cu ei.

— Cine ești tu?

— N-am să-ți spun cum mă numesc.

— Nu, m-am referit la faptul că trebuie să înțeleg ce amestec ai.

— N-am niciun amestec.

— Ai fost văzut conducând acea mașină.

— Ei mi-au cerut asta.

— Deci ești șoferul lor?

— Nu i-am văzut în viața mea.

— Cum adică? Erai ce? Un străin apărut întâmplător? Un trecător? Și ei s-au oprit pur și simplu și te-au rugat să le conduci mașina?

— Făceam autostopul. Și ei m-au luat.

— Unde?

— În Nebraska.

— Și ți-au cerut să le conduci mașina? Ți se pare normal?

— Nu, din experiența mea. Niciun răspuns de la Sorenson. Cred că se așteptau la barajele rutiere și au vrut să aibă o acoperire, spuse Reacher. Probabil că au anticipat un apel de urmărire generală pentru trei persoane, așa că au vrut ca în mașină să fie patru oameni. Și mai cred că voiau ca la volan să se afle altcineva, nu unul dintre ei. Cineva pe care polițiștii să-l vadă primul. Nasul meu zdrobit a fost un bonus. Pariez că asta a însemnat nouăzeci la sută din descrierea pe care ai primit-o. Un individ cu fața făcută zob.

— O gorilă.

— Ce?

— O gorilă cu fața făcută terci. Nu e prea plăcut, știu.

— Nu e prea plăcut pentru gorilă, zise Reacher. În orice caz, le-am fost util. Pe urmă au ieșit de pe Interstate. Așa că nu mai aveau nevoie de mine.

— Și te-au împușcat? Ești rănit?

— Am spus că au tras spre mine. Nu m-au nimerit.

— Știi unde s-au dus?

— Habar n-am.

— Atunci cum poți s-o găsești pe Delfuenso?

— Mă gândesc eu la ceva.

— Dacă nu mai au nevoie de tine, nici de ea nu mai au nevoie. Doar de mașina ei.

— Așa că trebuie să ne grăbim.

— Mai am o oră până ajung.

— Vin și polițiștii?

— Sunt toți în urma mea.

— Le-am pierdut urma, oricum, spuse Reacher. Drumurile de-aici sunt imposibile. Va trebui să abordez chestiunea dintr-un unghi diferit.

— Ce făceai în Nebraska?

— Nu e treaba ta.

— De-acolo te-ai ales cu nasul spart?

— Nu-mi aduc aminte.

— Sergentul de la barajul rutier a spus că ai recunoscut că te-ai bătut.

— Nu tocmai. Am spus că ar trebui să-l vadă pe celălalt individ. Atâta tot. A fost o replică de complezență.

— Ne-a spus că ai zis despre celălalt individ că ar fi în alt stat decât Iowa.

— Nu pot să comentez ceea ce ți-a spus sergentul. N-am fost de față la conversație.

— Celălalt individ era în Nebraska?

— Irosești timpul.

— Ba nu. Conduc cât de repede pot. Ce altceva pot să fac în clipa asta?

— Să conduci și mai repede.

— Unde te duceai?

— Când? întrebă Reacher la rândul lui.

— Când te-au luat de pe drum.

— În Virginia.

— De ce?

— Nu e treaba ta.

— Ce e în Virginia?

— Multe lucruri. Este un stat important. Al doisprezecelea stat american în ceea ce privește populația. Al treisprezecelea, în privința PIB-ului. Poți să verifici dacă vrei.

— Nu mă convingi. Nu-ți îmbunătățești situația personală.

— De ce te-am sunat?

— Poate vrei să cădem la învoială.

— Nu, nu vreau o învoială. Vreau s-o ajut pe Delfuenso, dacă pot, și apoi să ajung în Virginia.

— De ce vrei s-o ajuți pe Delfuenso?

— De ce n-aș vrea? Sunt o ființă umană. Niciun răspuns de la Sorenson. Ce au făcut indivizii ăia, apropo? întrebă Reacher.

— Cred că n-am să discut asta cu tine. Nu încă.

— Știu că i-au furat mașina lui Delfuenso. Știu că aveau hainele pătate cu sânge.

— De unde știi? Și-au cumpărat cămăși și s-au schimbat.

— Delfuenso mi-a spus.

— Ați vorbit?

— A clipit. În secret. Într-un cod alfabetic simplu.

— Deșteaptă femeie. Și curajoasă.

— Știu, spuse Reacher. M-a avertizat în privința armelor. Am dezamăgit-o.

— Evident.

— Nici voi n-ați făcut mare scofală, cu urmărirea generală în cazul a doi bărbați.

— Ar fi fost de așteptat ca un APUG pentru doi bărbați să includă în mod logic mai mult de doi. Printr-o simplă deducție.

— Polițiștii nu deduc lucruri. Nu iau inițiative. Pentru că în nouă cazuri din zece asta le-ar provoca necazuri.

— În ce stare era Delfuenso? întrebă Sorenson.

— Nu s-ar zice că era în cea mai fericită perioadă a vieții ei, spuse Reacher.

— Are un copil acasă.

— Știu, zise Reacher. Mi-a spus.

— Ai acces la un vehicul? întrebă Sorenson.

— Nu tocmai, răspunse Reacher. Sunt vreo două mașini aici, pe care-aș putea să le împrumut, dar oricum n-are niciun rost. Oamenii ăia puteau să ajungă oriunde până acum.

— Cum te numești?

— Nu încă.

— OK, rămâi pe loc. Ne vedem când ajung acolo.

— Poate că da, zise Reacher. Sau poate că nu.

Să conduci și mai repede, spusese tipul cu glas nazal, iar Sorenson încercă din răsputeri să facă asta. Acceleră până la 160 la oră, ceea ce îi depășea zona personală de confort. Dar drumul era drept, larg și pustiu. Nu i-am

văzut în viața mea, spusese el. Făceam autostopul. Îl crezuse? Poate. Sau poate că nu. Era o explicație foarte clară și logică a faptelor. Prin urmare, suspectă în sine. Pentru că viața reală nu este nici clară, nici logică. De obicei. Și cine mai făcea acum autostopul? Mai ales pe timp de iarnă? Individul vorbea ca un om cu școală. Și nu părea nici foarte tânăr. Nu aparținea de grupul demografic care făcea de regulă autostopul. Statistici. La FBI erau considerate un ghid util.

Și: Au tras spre mine. Dar: Nu m-au nimerit. Ori un om extrem de norocos, ori un foarte bun actor. Să fii împușcat de un suspect principal ajută la creșterea credibilității.

Apoi avertizorul nivelului de carburant scoase un sunet caracteristic și o luminiță galbenă se aprinse. La naiba! Nu era momentul să rămână fără benzină. Nici locul nu era grozav pentru asta. Iowa e un stat puțin populat. Ieșirile de pe autostradă sunt la distanțe mari una de alta. Fiecare dintre ele era un eveniment în sine. Așa că o luă pe prima care-i ieși în drum, o ieșire anonimă ușor la est de Des Moines. Putea să vadă luminile benzinăriei în față, albastre și albe în ceață. Rampa ducea la un drum districtual cu două benzi și văzu benzinăria la treizeci de metri spre sud. Era o stație mare, de unde puteau alimenta și camioanele, și automobilele. Secțiunea pentru mașini mici avea șase pompe. Era un mic ghișeu pentru plată și o toaletă care se înălța singuratică la marginea benzinăriei. Peste drum se vedea o clădire lungă, în formă de șopron, pe acoperișul căreia se putea citi *Mâncare și băutură non-stop*, scris cu vopsea albă.

Alimentă și auzi din nou în minte glasul nazal: Le-am pierdut urma, oricum. Drumurile de-aici sunt imposibile. Va trebui să abordez chestiunea dintr-un unghi diferit. Nouăsprezece cuvinte. Resemnare, frustrare și apoi o nouă hotărâre. Persoana întâi folosită de două ori la singular. Presupunerea instinctivă a responsabilității

personale pentru soarta altcuiva. Și determinare. Și cunoaștere, de asemenea. Ea spusese: Ar fi fost de așteptat ca un APUG pentru doi bărbați să includă în mod logic mai mult de doi. Un APUG. Apel de urmărire generală. Iar el nu avusese nevoie să întrebe ce înseamnă, pentru că știa deja. Apoi el spusese: Polițiștii nu deduc lucruri. Nu iau inițiative. Pentru că în nouă cazuri din zece asta le-ar provoca necazuri. Un comentariu ce dovedea un fin spirit de observație. Așa cum era și: Cred că se așteptau la barajele rutiere și au vrut să aibă o acoperire. Care se potrivea întru totul cu gândirea ei.

Hotărât, responsabil, determinat, cunoscător și cu o bună percepție a lucrurilor.

Conducând o mașină furată, cu doi criminali în ea.

Și un ostatic.

De ce te-am sunat?

Cine dracu’ era omul ăsta?

32

Reacher luă de pe raft broșurile cu atracții turistice și le împrăștie în hol până când găsi una ce conținea o hartă aproximativă. Nu era un exemplu desăvârșit de artă cartografică, dar era cea mai bună ofertă disponibilă. În esență, era un dreptunghi desenat cu mâna, cu Kansas City în stânga jos, St Louis în dreapta jos, Des Moines în stânga sus și Cedar Rapids în dreapta sus. Între acele patru orașe-ancoră se afla un mare spațiu alb, cu simboluri descriind chestii de care Reacher nu era interesat.

Pe el îl interesa spațiul alb în sine, îndeosebi jumătatea lui superioară. Jumătatea din Iowa. Trei cincimi din populație, cincizeci și doi la sută din suprafață, dar Iowa avea un sfert din terenul agricol de cea mai bună calitate din America și, prin urmare, era în capul listei când venea vorba despre producția agricolă. Ceea ce însemna o populație redusă și împrăștiată, cu distanțe mari între vecini și clădiri izolate și singuratice cu destinație incertă și un soi de lipsă de curiozitate de tipul „trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască”.

Cele mai nepotrivite locuri în care să cauți pe cineva erau orașele dens populate și ținuturile rurale întinse.

Reacher reușise de multe ori, dar și dăduse greș. Tot de multe ori.

În spatele lui, grăsanul spuse:

— Cine-o să mă despăgubească pentru gaura din perete?

— Nu eu, zise Reacher.

— Păi cineva o să trebuiască să plătească.

— Dar tu ce ești, vreun socialist? Plătește-ți-o singur. Sau repar-o. Doar nu e neurochirurgie. O găleată de ipsos și-n două minute o rezolvi.

— Nu e corect ca un om să dea buzna aici și să facă una ca asta.

— Sunt ocupat, zise Reacher.

— Cu ce?

— Mă gândesc.

— Păi văd că te uiți la o foaie de hârtie goală.

— Ai o hartă mai bună?

— N-a fost corect.

— Ghinion, ce să-ți fac? Treci peste.

— Glonțul ăla putea să treacă prin perete și să mă lovească.

— Glumești? Nu vezi ce sus e?

— Da, dar ăla care a tras nu știa că-s mic de înălțime. N-avea cum să știe dinainte. A fost o imprudență totală. O totală lipsă de responsabilitate.

— Crezi?

— Puteam să fiu rănit.

— Ei, uite că n-ai fost. Deci nu-ți mai face griji.

— Puteam să mor.

— Nu vezi ce sus e? spuse Reacher din nou. Te-ar fi ratat și dacă te-ai fi ridicat pe propriii umeri.

Deodată telefonul sună în birou, și bărbatul se duse să răspundă. Se întoarse imediat și-i spuse:

— E FBI-ul, vrea cu individul cu nasul spart. Ăla cred că ești tu, presupun.

— Dacă nu-ncetezi să latri la mine, zise Reacher, foarte curând o să fim doi indivizi cu nasul spart.

Luă harta cu el la birou și ridică receptorul. Era tot femeia scandinavă. Originară din Minnesota. Julia Sorenson. Care spuse:

— Ești tot acolo.

— Evident, zise Reacher.

— De ce?

— Ți-am spus de ce. Drumurile de aici sunt ca o foaie de hârtie milimetrică. E inutil să urmărești pe cineva care e cu mai mult de două minute înaintea ta.

— Contează pe ce rută au luat-o exact? În principiu, se îndreaptă spre sud. Trebuie să presupunem că au în minte o destinație. Doar n-o să rămână în Iowa.

— Nu sunt de acord, replică Reacher.

— De ce?

— O să se lumineze de ziuă. Pe la șapte-opt dimineața, polițiștii din orașe și cei districtuali vor reveni la serviciu. Iar indivizii ăia probabil își închipuie că de-acum toată lumea știe numărul de înmatriculare al mașinii. Plus descrierile, ale lor și ale mașinii. Nu vor risca prea mult. Nu pot. Așa că se vor ascunde înainte de zori. Undeva chiar aici în Iowa.

— Ar putea să ajungă în Missouri înainte de zori.

— Dar n-o vor face. Vor presupune că polițiștii din Missouri îi așteaptă chiar la granița dintre state. Polițiștilor le place să facă asta. În semn de bun venit și de avertizare. Cu apelurile de urmărire generală din ziua respectivă lipite de bordurile mașinilor.

— Dar nici în Iowa nu pot să rămână, spuse Sorenson. Nu pot să se cazeze nicăieri. Dacă au presupus că numărul lor de înmatriculare e știut de toată lumea, vor presupune că i-am sunat și pe proprietarii de moteluri.

— Nu vor alege un motel. Cred că au un loc anume unde să se ducă. Un loc al lor. Pentru că locul de ieșire de pe autostrada Interstate nu a fost ales la întâmplare. Eu n-aș fi luat-o pe-acolo. Nicio persoană întreagă la minte n-ar fi luat-o. Era un simplu drum anonim și neimportant. Dar ei îl știau foarte bine. Știau unde se duc. Știau că benzinăria era acolo și știau și că motelul e aici. N-aveau cum să știe niciuna, nici alta, dacă n-ar fi trecut niciodată pe-aici.

— S-ar putea să ai dreptate.

— La fel de bine s-ar putea să mă înșel.

— Și anume?

— Nu știu.

— Și vor sta ascunși toată ziua?

— Eu așa aș face.

— E riscant. Ar fi niște ținte neajutorate.

— Ținte neajutorate, da. Dar nu e foarte riscant. La nouăzeci de minute după ce-au șters-o de-aici se vor afla undeva în interiorul unui dreptunghi de treisprezece mii de kilometri pătrați. Ai de gând să mergi din ușă-n ușă și să speri că vei avea noroc?

— Tu cum ai face?

— Ai luat o decizie cu privire la situația mea personală?

— Nu încă.

— Atunci s-ar putea să nu afli niciodată cum aș face eu.

— Cine ești tu?

— Doar un om, spuse Reacher.

— Ce fel de om?

— De ce m-ai sunat acum?

— Ca să-ncerc să aflu ce fel de om ești.

— Și la ce concluzie ai ajuns până acum?

— Nu știu.

— Sunt un trecător inocent. Atâta tot. Ăsta-i felul de om care sunt.

— Toți spun de fiecare dată că sunt nevinovați.

— Și uneori spun adevărul.

— Rămâi pe loc, spuse Sorenson. Ajung la tine în mai puțin de o oră.

Sorenson continuă să meargă cu 145 și 160 de kilometri la oră, atentă la harta afișată de GPS. Se apropia de ieșirea anonimă. Și vedea câtă dreptate avusese tipul cu glas nazal. Nicio persoană întreagă la minte n-ar fi luat-o pe-acolo. Peisajul din față părea infinit de întunecat și de pustiu. Nicio lumină de niciun fel, nicio formă de relief, niciun element de interes.

Știau unde se duc.

Deodată, telefonul sună din nou. Era Perry, comandantul ei. Stony, șeful ei.

— Am mai aflat câte ceva despre victimă, îi zise el.

— Asta-i bine, spuse Sorenson. Tipul de la Departamentul de Stat n-a vrut să spună nicio vorbă.

— Domnul Lester? Am trecut peste el. Oricum, cei de la Departamentul de Stat n-aveau multe de ascuns. Se pare că victima era atașat comercial. În esență, un om de vânzări. Un tip care se ocupa de contracte. Asta-i tot, serios. Misiunea lui era să înlesnească treburile pentru exportatorii americani.

— Unde lucra?

— Nu mi s-a spus. Dar au lăsat să le scape că era vorbitor de arabă. Trage tu singură concluziile.

— De ce venise în Nebraska?

— Nimeni nu știe.

— Afaceri sau distracție?

— Nu afaceri, din câte-mi pot da seama. Era în concediu între două misiuni.

— Știi că doi tipi de la antiterorism au venit din Kansas City?

— Da, am auzit. Poate că are vreo semnificație. Sau poate că nu. Indivizii ăia caută mereu motive de panică. Au un ditamai bugetul de justificat. Sorenson nu spuse nimic. Perry continuă: Și noi avem de justificat un buget. Am auzit că ai luat legătura cu șoferul.

— Susține că a făcut autostopul, zise Sorenson. Zice că l-au abandonat după ce l-au amenințat cu pistolul. Mă întâlnesc cu el în mai puțin de-o oră.

— Bun. Arestează-l pe loc. Omucidere, răpire de persoane, furt de mașină, depășirea vitezei legale, oricești trece prin minte. Adu-l aici imediat, cu cătușe.

33

Șeriful Goodman făcu lucrul evident și prudent pe care trebuia să-l facă, și anume să parcurgă cu mașina drumul dintre stația de pompare și ferma unde locuia martorul ocular, aflată la aproape optsprezece kilometri nord-vest de oraș. În drum spre destinație, conduse cu viteză mică, fiind foarte atent la acostamentul de pe dreapta drumului. Ici-colo erau petice de gheață. În general, terenul era destul de plat, dar la nivel de detaliu se vedeau movile și hârtoape, denivelări urâte și margini neregulate. După spusele unuia dintre ajutoarele sale, care îl cunoștea pe individ, martorul ocular avea o camionetă Ford Ranger, o rablă. Era prea veche pentru sistem ABS și, presupunând că nu avea încărcătură, era ușoară și instabilă în partea din spate. Putea patina și derapa pentru că era noapte și tipul probabil că se grăbea. Iar o patinare sau un derapaj la viteză ridicată putea să-l arunce ușor la cincisprezece metri în câmp și poate chiar să-l răstoarne, dacă pneurile prindeau o brazdă. Așa că Goodman folosi reflectorul într-o direcție și-n alta, încetinind mult la curbe, ca să se asigure.

Nu găsi nimic.

Casa în care locuia individul era modestă. Cu optzeci de ani în urmă poate că fusese înconjurată de o suprafață de cincizeci de acri lucrată de un fermier independent. Acum, după trei runde de consolidări de terenuri, era doar o rămășiță, fie dată în arendă, fie lucrată de vreun muncitor. Avea acoperișul lăsat și sticlă mată la ferestre. Era întunecată și învăluită în liniște.

Goodman coborî din mașină și bătu la ușă, strigând și făcând gălăgie.

Apoi așteptă și, după trei minute, o femeie cu părul răvășit veni la ușă, îmbrăcată în cămașă de noapte. Concubina. Nu, omul încă nu ajunsese acasă. Nu, nu avea obiceiul să lipsească de-acasă toată noaptea. Da, întotdeauna suna când urma să întârzie. Nu, habar n-avea unde era.

Așa că Goodman reveni la mașină și se întoarse pe același drum la stația de pompare, încet și atent, folosind tot timpul reflectorul, de data asta dând mare atenție celuilalt acostament și cercetând din priviri primii cincisprezece metri de miriște de dincolo de acesta.

Nu văzu nimic.

După care o luă pe alte rute, în ordinea descrescătoare a probabilităților. Districtul lui nu era complicat din punct de vedere geografic. Intersecția centrală împărțea ținutul în patru sferturi, nord-vest, nord-est, sud-est și sud-vest, fiecare dintre ele având, în proporții variate, zone de dezvoltare imobiliară aranjate la întâmplare. Te puteai gândi că tipul alesese să ajungă acasă pe o rută arbitrară și indirectă, dar era improbabil. Benzina era scumpă și nu exista niciun motiv să adauge kilometri inutili. Era la fel de puțin posibil că individul avea o a doua parteneră dispusă să primească o vizită la ceas târziu de noapte. Dar Goodman era un om meticulos, așa că verifică.

Nu găsi însă niciun Ford Ranger vechi parcat pe undeva în sfertul nord-vestic. Sau în cel nord-estic. Ori în cel sud-vestic.

Sfertul sud-estic era locul cel mai neverosimil dintre toate. Ca să ajungă acolo, omul trebuia să se întoarcă spre casă cu spatele și de ce ar fi făcut asta la mult timp după miezul nopții? Și, oricum, sfertul sud-estic era în cea mai mare parte comercial. Drumul districtual cu două benzi care ducea spre sud era mărginit pe ambele

părți de mici aglomerări de magazine. Drumul care ducea spre est era la fel. Erau acolo comercianți de semințe și magazine de textile, băcănii și prăvălii de arme și case de amanet. Ba chiar și o bancă, o farmacie și o reprezentanță John Deere. Toate închideau la ora cinci în fiecare după-amiază. În fața magazinelor erau parcări la stradă, neocupate pe timp de noapte, și parcări mai mari în spatele lor, majoritatea pustii, și șoproane vechi folosite pentru depozitare, toate bine încuiate.

Șeriful Goodman le verifică oricum pe toate. Conduse încet spre sud, uitându-se pe aleile dintre clădiri, apoi luând-o înapoi spre nord prin parcările din spatele clădirilor de pe dreapta. Merse din nou spre sud, cercetând cealaltă parte a drumului, înainte de a o lua iar spre nord, prin parcările de pe stânga.

Nu găsi nimic. Repetă aceeași procedură pe drumul care ducea la est, pe toată distanța până în câmpul deschis și înapoi, verificând ambele părți, aleile, partea dinspre stradă a magazinelor și apoi parcările din spate.

Și acolo o găsi.

O camionetă Ford Ranger veche, parcată frumos în spatele magazinului de fierărie al lui Gus Bantry.

Reacher împături harta și o puse în buzunarul de la spate. Se uită pe geamul biroului. Afară încă era întuneric. Dar se crăpa de ziuă. Se uită la grăsan și spuse:

— Vrei să-mi închiriezi o cameră? Grăsanul nu-i răspunse. Reacher insistă: Aș putea să-ți dau niște bani, iar tu ai putea să-mi dai o cheie. Ai putea să zici că ai făcut o afacere.

Tipul răspunse ducându-se în spațiul din spatele tejghelei și desprinzând un bilet de pe perete. Era o foaie de hârtie laminată, cu un scris cursiv care spunea: *Conducerea își rezervă dreptul de a refuza cazarea.* Plasticul era ușor prăfuit de la gaura provocată de glonț.

— Eu sunt personajul pozitiv aici, zise Reacher. M-ai auzit când am vorbit la telefon cu autoritățile federale. A fost o conversație amiabilă.

— Nu-mi pot permite alte necazuri, replică tipul.

— Ai avut parte de suficiente probleme pentru noaptea asta. De-acum încolo va fi vorba despre o anchetă. S-ar putea să ai aici zece agenți timp de o săptămână. Sau mai mult de zece, sau mai mult de o săptămână. Cum ți se pare că se compară asta cu gradul normal de ocupare pe timp de iarnă? Individul nu zise nimic, iar Reacher continuă: OK, atunci, o să ne ducem cu toții în altă parte.

— Patruzeci de dolari, spuse tipul.

— Douăzeci.

— Treizeci.

— Nu-ți forța norocul. Oamenii ăștia au un birou pentru responsabilitate bugetară. Cum văd ceva care nu le place, sună la Fisc, așa, ca să se distreze.

— Douăzeci și cinci de dolari.

— S-a făcut, zise Reacher, care scoase din celălalt buzunar de la spate un teanc de bancnote mototolite.

Numără douăzeci și cinci de dolari, o bancnotă de zece, două de cinci și cinci de un dolar.

— O săptămână în avans, zise grăsanul.

— Nu-ți forța norocul! zise din nou Reacher.

— OK, două nopți.

Reacher adăugă o bancnotă de douăzeci și una de cinci.

— O să iau o cameră în mijlocul șirului, zise el. Fără vecini de o parte și de alta.

— De ce?

— Pentru că sunt un suflet solitar.

Grăsanul căută într-un sertar și scoase o cheie de alamă cu un portchei din piele, care avea un 5 auriu șters imprimat pe-o parte și niște instrucțiuni de expediere prin poștă pe cealaltă.

— Trebuie să semnezi în registru, zise el.

— De ce?

— Așa e legea în Iowa.

Reacher se semnă drept Bill Skowron, jucător de baseball la Yankees, care atinsese punctajul mediu de 0,375 în World Series cu doar câteva săptămâni înainte să se nască Reacher. Grăsanul îi dădu cheia, și Reacher se duse în camera lui.

Șeriful Goodman o sună pe Julia Sorenson. Îi spuse că găsise camioneta martorului ocular.

— Ceva neobișnuit la ea? întrebă Sorenson.

— Nu, era doar parcată, normal. În spatele unei prăvălii de fierărie, chiar parcată frumos, exact ca Mazda în spatele clubului.

— Încuiată?

— Da, ceea ce, ca să fiu sincer, e puțin cam neobișnuit aici. În mod normal, oamenii nu-și încuie mașinile. Mai ales o rablă veche de douăzeci de ani.

— Nici urmă de individ?

— Niciuna. Parc-a intrat în pământ.

— E vreun bar prin apropiere sau o pensiune, ceva?

— Nimic. E doar un centru comercial.

— Am să trimit câțiva oameni de la laborator să arunce o privire.

— Mai e puțin și răsare soarele.

— Cu atât mai bine, zise Sorenson. Lumina zilei ajută întotdeauna.

— Nu, voiam să spun că fetița lui Karen Delfuenso se va trezi în curând. Tu ai vreo veste?

— Șoferul m-a sunat din nou. S-au descotorosit de el. Delfuenso era încă în viață, ultima oară când a văzut-o.

— Cât a trecut de-atunci?

— Destul ca situația să se fi schimbat, mă tem.

— Deci va trebui să-i spun copilului.

— Doar faptele. Nu-i spune nimic în plus până când nu suntem siguri. Și sun-o pe directoarea școlii. Fata n-o să fie în stare să meargă azi la cursuri. Și poate n-ar strica

s-o ții acasă și pe fata vecinei, ca să aibă companie. Vecina lucrează pe timp de zi?

— Aproape sigur.

— Încearcă s-o convingi să rămână acasă. Fata lui Delfuenso va avea nevoie de o persoană familiară în preajmă.

— Unde ești acum?

— Mă apropii. Șoferul mă așteaptă la motel.

— Ce motiv are să facă asta?

— Zice că e doar un trecător nevinovat.

— Îl crezi?

— Nu sunt sigură.

În acel moment, Sorenson tocmai trecuse de benzinăria Shell. Cotea la dreapta și la stânga, dreapta și stânga, la nesfârșit spre sud și est prin întunecimea pustie, urmând calea indicată de micile indicatoare albastre. GPS-ul îi arăta că motelul se afla la o distanță de circa cincizeci de kilometri. Se gândea că mai are vreo jumătate de oră până la destinație. Fordul Crown Vic se descurca bine pe drumurile districtuale. Îl accelera serios pe liniile drepte și apoi frâna brusc și îl făcea să se legene ca un iaht în curbe. Ca toate mașinile FBI-ului, avea suspensii speciale, pentru misiunile de interceptare ale poliției, suspensii care erau mai bune decât dotarea standard. N-ar fi fost tocmai potrivite pentru o competiție NASCAR, dar își făcea treaba. Exceptând pneurile. Acestea scrâșneau, vâjâiau și se plângeau zgomotos. Va avea nevoie de un set nou, iar Stony va fi încântat.

Reacher descuie ușa camerei 5, intră și văzu un aranjament standard de motel. Un pat dublu pe stânga, o masă vizavi de piciorul patului, un șifonier în spate, aliniat cu masa și o baie aliniată cu patul. Pereții erau lambrisați într-o nuanță portocalie, podeaua era acoperită de un covor maro, așternutul de pe pat fiind

de o nuanță intermediară între cele două culori. Camera nu era sub nicio formă un exemplu de rafinament. Asta era al naibii de sigur. Dar lui nu-i păsa. Nu avea de gând s-o folosească.

Aprinse becul de la baie și lăsă ușa băii întredeschisă. Trase draperiile, lăsând între ele doar un spațiu de două degete. Apoi ieși iar în frig și încuie ușa.

Traversă parcarea din față și o luă spre vest, pe câmpul înghețat, cincizeci de pași, o sută. Își strânse haina pe corp, se întoarse, se lăsă pe vine și se uită în urmă. Camera 5 arăta exact ca și cum ar fi fost ocupată de un individ, care își petrecea timpul acolo. Reacher supraviețuise în toți acești ani lungi de viață dificilă, rămânând vigilent și precaut. Nu avea de gând s-o lase pe femeia scandinavă să-l surprindă nepregătit. Avea să stea pe margine, nevăzut, până când afla sigur cine era și pe cine adusese cu ea. Dacă vedea întăriri sau vreo echipă SWAT, își lua tălpășița, fără să se mai întoarcă vreodată. Dacă era singură, atunci poate că se va apropia ca să se prezinte.

Sau poate că nu.

Privi drumul și așteptă.

34

După ceva mai puțin de treizeci de minute de așteptare în frig, Reacher văzu niște faruri și un girofar departe, în stânga, ca o capsulă extraterestră rostogolindu-se iute prin ceața de dinaintea zorilor. Cam la trei kilometri distanță, aprecie el. Două minute, la viteza cu care se deplasa. Farurile străpungeau întunericul din față, mișcându-se în sus și în jos, urmate îndeaproape de girofaruri. O singură mașină, joasă și lată, deplasându-se cu repeziciune. Fără întăriri. Fără echipă SWAT.

Până aici era bine.

Luminile deveniră mai strălucitoare odată cu apropierea mașinii. Când fu la vreo opt sute de metri, își dădu seama că era un Crown Victoria. O mașină guvernamentală. La patru sute de metri, văzu că era de culoare albastru-închis. La două sute de metri își dădu seama că era aceeași mașină pe care o văzuse cu câteva ore înainte, deplasându-se cu mare viteză spre vest pe Interstate, venind dinspre Omaha. Considera că putea să identifice o mașină după felul cum se deplasa, ca un fel de amprentă.

O văzu cum frânează brusc și cotește pe alee, cu spatele la șirul de camere, așa cum făcuse și Alan King. Văzu cum se aprind luminile albe de poziție când transmisia trecu în poziția de parcare. O văzu pe femeie coborând din mașină.

Agentul special FBI Julia Sorenson, probabil. Scandinava. Așa arăta. Asta era sigur. Era o tipă înaltă, cu părul lung și blond. Era încălțată cu pantofi negri și purta niște pantaloni și o geacă negre, cu o cămașă

albastră pe dedesubt. Stătu pe loc o secundă și-și relaxă spatele. Apoi se aplecă și luă din mașină o geantă neagră în formă de pară pe care o puse pe umăr. Scoase din buzunar un mic portofel. Legitimația, probabil. Ocoli portbagajul și se duse la ușa recepției.

Scoase un pistol de la șold.

Reacher se uită în stânga, în întuneric. Nu văzu venind niciun alt vehicul. O manevră de tip „un-doi” ar fi fost o tactică rezonabilă. Evidentă, chiar. Arunci momeala și apoi te retragi. Dar nu se întâmpla.

Încă.

Femeia o luă pe aleea din piatră. Repede, dar fără să alerge. Trase ușa de la intrare. Intră.

Sorenson văzu un hol de motel obișnuit, cu linoleum pe podea, patru fotolii oribile din răchită împletită, o măsuță pentru micul dejun cu carafe de cafea și pahare din carton. Era o tejghea de recepție cu spațiu de acces pe stânga și lipită de perete pe dreapta. În spatele ghișeului de recepție era o ușă de birou, cu o gaură de glonț făcută recent în peretele de deasupra acesteia.

De dincolo de ușa încadrată de lumină se auzea un televizor pornit. Sorenson se postă în mijlocul holului și strigă:

— Alo?

Tare, clar și sigură de sine.

Ușa biroului se deschise și un grăsan scund își făcu apariția. Avea șuvițe de păr lipite de țeastă. Era îmbrăcat cu o vestă tricotată roșie. Ochii lui se mișcau rapid de la legitimația lui Sorenson la pistolul din mâna acesteia.

— Unde-i bărbatul cu nasul spart? întrebă Sorenson.

— Trebuie să știu cine-o să plătească pentru peretele meu stricat, răspunse individul.

— Habar n-am. În orice caz, nu eu, spuse femeia.

— Nu există un program federal? Compensații pentru victime sau ceva asemănător?

— Lasă că discutăm asta mai târziu, spuse ea. Unde-i bărbatul cu nasul spart?

— Domnul Skowron? E în camera 5. E foarte necioplit. A zis că sunt socialist.

— Trebuie să-mi dai cheia universală.

— Puteam să fiu ucis.

— Ai văzut ce s-a întâmplat?

Tipul clătină din cap.

— Eram în birou, mă odihneam. Am auzit un foc de armă și am sunat la poliție. Se terminase totul când am deschis ușa.

— Trebuie să-mi dai cheia universală, spuse Sorenson din nou.

Tipul scormoni în buzunarul umflat și scoase o cheie din alamă, cu un inel nemarcat. Sorenson puse legitimația la locul ei și luă cheia.

— Ce alte persoane mai ai cazate? întrebă ea.

— Au venit aici la pescuit. Sunt lacuri prin apropiere. Dar în cea mai mare parte a timpului beau. Nici nu s-au trezit când cu împușcătura.

— Întoarce-te în birou, spuse Sorenson. Am să-ți spun când poți să ieși de-acolo.

Încă niciun fel de activitate în partea stângă. Nicio lumină, nicio mașină. Întăririle nu veneau. Reacher privea cu atenție când la hol, când la drum, ca un arbitru de tenis. O văzu pe femeie ieșind pe ușă și pășind pe aleea de piatră. Încă mai avea pistolul în mână. Nu-l împușcase pe grăsan. Era în mod clar o persoană cu o răbdare considerabilă. Trecu pe lângă automatul de coca-cola și se îndreptă spre șirul de camere, pe trotuarul luminat de becuri. Se uita la uși din mers. Unu, doi, trei, patru.

Se opri cu puțin înainte de camera 5.

Se uită prin crăpătura dintre perdele, scurt, cu o înclinare a capului în spate. Apoi din nou, mult mai lung cercetând atent porțiunea de cameră pe care o putea

vedea. Nu se zăreau picioare la capătul patului. „O fi în baie”, se gândi ea. Reacher se uită din nou în stânga. Nicio lumină la nord. Niciun zgomot, nicio mișcare. Verifică și la dreapta, ca să fie sigur. Întăririle puteau să dea ocol zonei. Ceea ce ar fi fost o tactică inteligentă. Dar nu se vedeau lumini nici la sud. Niciun zgomot, nicio mișcare. Femeia nu-și folosea telefonul. Nu comunica și nu coordona nimic. N-ar fi lăsat-o expusă atâta timp.

Era singură.

Fără întăriri, fără echipă SWAT.

Reacher o văzu bătând la ușa camerei 5. O văzu cum așteaptă și bate din nou, mai tare. O văzu lipindu-și urechea de crăpătură.

Se ridică și începu să se apropie de ea. O văzu introducând cheia în broască și răsucind-o. O văzu intrând în cameră, cu arma pregătită. După douăzeci de secunde, ieși din cameră.

Stătea pe trotuar lângă scaunele din plastic, privind în stânga, apoi în dreapta și în final drept înainte. Avea și acum arma în mână, dar lângă corp. Reacher se apropie, pășind pe miriștea înghețată.

Ea îl auzi. Se întoarse cu fața spre el, localizând sunetul, fără să vadă.

— Salut! spuse Reacher.

Femeia ridică arma. Prinsese pistolul cu ambele mâini, încordându-și picioarele. Îi văzu ochii privindu-l fix. O domina cu ținuta lui impunătoare.

— Am vorbit la telefon. Sunt neînarmat, zise el.

Pistolul rămase în aceeași poziție.

Reacher traversă drumul. Intră în parcarea din fața motelului. Lumina becurilor ajunse la el. Femeia spuse:

— Rămâi pe loc.

Reacher se conformă.

Pistolul era un Glock 17. Negru, pătrățos, cu un finisaj mat de policarbonat. În spatele lui, capul femeii era ușor întors într-o parte, parcă în zeflemea. O șuviță de păr îi

căzuse peste un ochi. Arăta mult mai bine decât Don Mc Queen. Asta era al naibii de sigur.

— Lasă-te jos, la pământ, zise femeia.

Reacher își răsfiră degetele și întinse brațele lateral, cu palmele îndreptate spre ea.

— Nu e nevoie să ne agităm, spuse. Suntem de aceeași parte a baricadei.

— Să știi că trag.

— Nu, n-ai să tragi.

— De ce n-aș face-o?

Reacher se uită spre stânga. Mașina ei era luminată. Nu stinsese girofarul. Acesta continua să lumineze intermitent, roșu și albastru. Mai departe, pe drum, nu se vedea nimic decât întunericul. În cealaltă direcție, la orizont, apărea o lumină nouă. Foarte departe. Nemișcată. Nu era un vehicul. Doar o strălucire portocalie slabă, ca un foc de tabără îndepărtat.

— N-o să tragi pentru că nu vrei să completezi toată hârțogăria necesară, spuse el. Femeia nu zise nimic. Și nici n-ar fi etic. Sunt neînarmat și nu constitui un pericol iminent. Îți vei pierde slujba. O s-ajungi la pușcărie.

Niciun răspuns. Și vrei s-o găsești pe Karen Delfuenso. Nu ai descrierile celor doi indivizi. Nu știi ce nume folosesc. Nu știi lucrurile pe care le-au lăsat să le scape. Dar eu le știu. Trebuie să mă ții în viață măcar atât cât să-mi pui niște întrebări.

Pistolul rămase pe poziție. Dar ea păși spre stânga, făcând un ocol, ținând pistolul îndreptat ferm spre el. Se dădu înapoi câțiva metri, dar fără să-i blocheze accesul spre camera 5. La început, Reacher crezu că ea voia ca el să intre în cameră, dar femeia spuse:

— Stai jos, pe scaunul de plastic.

El merse înainte. Țeava pistolului îl urmări permanent, de la șase metri distanță. O trăgătoare sigură pe ea. Mc Queen ratase ținta de la doi metri și jumătate. Se opri lângă scaunul din stânga. Se întoarse cu fața spre ea. Se dădu înapoi și se așeză.

— Lasă-te pe spate, îi ceru femeia. Întinde-ți picioarele. Lasă-ți brațele pe lângă corp.

El se supuse și sfârși într-o poziție gata de acțiune, cam cum era bunicul bunicului său când se trezea după un pui de somn de după-amiază. Era evident o femeie deșteaptă. Se pricepea să improvizeze. Simțea răceala scaunului pe coapse. Plastic alb, pe care frigul îl răcise zdravăn.

Ea rămase pe loc, dar coborî arma.

Reacher nu era ceea ce se așteptase Sorenson să vadă. Nu întru totul. Nu era o gorilă și nici nu arăta ca un personaj din filmele cu criminali în serie. Dar își dădea seama de ce fusese descris în halul ăsta. Mai întâi de toate, era uriaș. Era unul dintre cei mai corpolenți bărbați pe care-i văzuse vreodată, în afară de fotbaliștii din Liga Națională de Fotbal. Era extrem de înalt și masiv, cu brațe și picioare lungi. Scaunul de plastic era de mărime obișnuită, dar sub el părea minuscul. Se îndoise și se deformase. Degetele lui aproape că atingeau solul. Avea ceafa groasă și palmele cam cât niște farfurii. Hainele erau șifonate și murdare. Avea părul lipit de țeastă. Rana de la față era oribilă. Avea nasul spart și umflat și vânătaia se întinsese până sub ochi.

Un om sălbatic. Dar nu de-a binelea. Sub toată înfățișarea exterioară, părea straniu de civilizat. Se mișcase cu un fel de grație cumpănită, calm și reținut. Vorbise în același mod, pregătindu-și în minte paragrafe întregi în fracțiunile de secundă dintre propoziții. N-o să tragi pentru că nu vrei să completezi toată hârțogăria necesară. Direct la esența problemei. Cunoscător și sigur pe el. Privirea lui era în același timp înțeleaptă și atrăgătoare, în același timp prietenoasă și goală, în același timp sinceră și teribil de cinică. Ochii lui își schimbau parțial concentrarea spre interior și spre exterior, sprâncenele se ridicau și se lăsau câte puțin,

forma gurii schimbându-se în permanență, ca și cum la el gândirea ar fi fost un proces neîntrerupt.

Ca și cum în spatele ochilor s-ar fi aflat un computer care funcționa la capacitate maximă. Ridică din nou pistolul și spuse:

— Îmi pare rău, dar am primit ordinul să te arestez pe loc și să te aduc înapoi în Nebraska.

35

Vorbele rostite de Sorenson rămaseră plutind parcă în aerul rece al nopții. Am primit ordinul să te arestez pe loc și să te aduc înapoi în Nebraska. Uriașul făcu o mică pauză, apoi zâmbi, politicos, generos, de parcă s-ar fi prefăcut amuzat de o glumă pe care, de fapt o auzise de multe ori înainte, și spuse:

— Ei bine, îți urez noroc în chestia asta.

Nu se mișcă. Rămase în scaunul instabil, lăsat pe spate, cu picioarele întinse în față și brațele atârnând. Sorenson spuse:

— Vorbesc serios.

— Au fost foarte dezorganizați, nu-i așa? zise el.

— Cine?

— Cei doi indivizi. Cred că echipa de criminaliști a găsit o mulțime de urme.

— Cine ești?

— Adică furtul unei mașini e întotdeauna un semn de disperare, nu? Nu te poți baza pe așa ceva. S-ar putea să nu găsești nicio mașină. Sau să-ți alegi o victimă nepotrivită și să te pomenești împușcat în față.

— Ce vrei să spui?

— Mi-au zis cum îi cheamă. Și cred că erau numele lor reale. Nu păreau să fie niște nume false, pregătite dinainte. Și nu cred că erau așa ceva. Pentru că nimic din ceea ce era legat de indivizii ăștia nu era pregătit.

— Ce nume ți-au dat?

— Alan King și Don Mc Queen.

— King și Mc Queen? Astea par să fie nume născocite.

— Întocmai. Dacă ar fi fost născocite, ar fi avut grijă să facă o alegere mai bună. Și nu era nicio problemă

dacă le aflam. Pentru că, în mod normal, nu trebuia să supraviețuiesc.

— Ce vrei să spui? întrebă din nou Sorenson.

— Cel care-și zicea Alan King spunea că are un frate, Peter King, care a fost în armată. Ar putea fi un bun punct de pornire.

— Pentru ce?

— Pentru urmărirea lor.

— Cine ești? întrebă din nou Sorenson.

— Vorbește-mi despre șeful tău.

— De ce-aș face-o?

— E ambițios, așa e? Vrea să fie bătut pe umăr. Crede că o arestare înainte de răsăritul soarelui va da bine. Și poate că are dreptate. Ar putea să dea bine. Dar flexibilitatea ar fi o tactică mult mai potrivită aici.

— Negociezi cu mine?

— Doar spun că n-ar avea niciun rost să ne întoarcem val-vârtej în Nebraska știind că Delfuenso a fost văzută ultima oară îndreptându-se într-o direcție opusă. Șeful tău va înțelege asta până la urmă. Recompensa amânată e un lucru bun. Asta a clădit clasa mijlocie.

— Practic vorbind, te opui arestării. Dacă te împușc acum, ar fi un lucru etic.

— Atunci, împușcă-mă. Ce, crezi că vreau să trăiesc veșnic? Ea nu-i răspunse. Reacher zise: Am să-ți spun cum mă numesc.

— Îți știu deja numele, rosti ea. Ai semnat în registrul motelului. Te numești Skowron.

— Vezi, ăsta e un nume convingător, replică Reacher. Ai înghițit gălușca imediat. Moose Skowron a atins punctajul de 0,309 pentru Yankees în 1960, iar în postsezon a ajuns la 0,375.

— Adică, nu te numești Skowron?

— Nici pe departe. N-am reușit să intru nici măcar în Major League. Dar ar trebui să acorzi atenție anului 1960. În particular, competiției World Series. Yankees obținuseră al zecelea fanion în doisprezece ani, i-au

întrecut pe Pirates cu 55 la 27, i-au întrecut la punctaj cu 0,338 la 0,256, au reușit zece ture complete de teren față de numai patru, au obținut două victorii la zero datorită lui Whitey Ford și totuși au pierdut.

— Ce legătură are jocul de baseball cu toate astea?

— Este o ilustrare. O metaforă. Întotdeauna este. Vreau să spun că întotdeauna e posibil să smulgi o înfrângere din ghearele victoriei. Asta ai face tu dacă m-ai duce înapoi în Nebraska.

Sorenson rămase tăcută o secundă, apoi coborî pistolul.

Reacher văzu pistolul coborând, încet, dar sigur, și gândi: „Aproape am reușit”. Două minute și douăzeci de secunde de discuție. Un rezultat întârziat, desigur, dar mult mai rapid decât dacă ar fi țipat sau s-ar fi încăierat. Mult mai repede și, totodată, mult mai lipsit de riscuri. Oricât de rele ar fi fost gloanțele Long Rifles de calibrul .22 ale lui Mc Queen, gloanțele Parabellum de 9 mm ale lui Sorenson ar fi fost și mai rele. Mult mai rele.

— Mă numesc Reacher, spuse el. Numele mic e Jack. Fără nume mijlociu. Am făcut parte din poliția militară.

Sorenson întrebă:

— Și acum ce ești?

— Șomer.

— Unde locuiești?

— Nicăieri.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă ceea ce se aude. Mă mut dintr-un loc într-altul.

— De ce?

— De ce nu?

— Și chiar făceai autostopul?

— Chiar făceam autostopul.

— De ce te duci în Virginia?

— Motive personale.

— Nu e un răspuns mulțumitor.

— E tot ce pot să-ți ofer.

— Vreau mai mult. Mă aflu într-o situație vulnerabilă.

— Merg în Virginia ca să mă văd cu o femeie.

— O femeie oarecare?

— Una anume.

— Pe cine?

— Am vorbit cu ea la telefon. Mi s-a părut drăguță. M-am gândit să văd ce-i cu ea.

— Ai vorbit cu ea la telefon? Nu te-ai întâlnit cu ea?

— Nu încă.

— Și străbați o jumătate de țară ca să te întâlnești cu o femeie pe care n-ai văzut-o niciodată?

— De ce nu? Trebuie să fiu undeva. Și nu am un alt loc în care să fie nevoie să mă aflu. Așa că Virginia e un loc la fel de bun ca oricare altul.

— Crezi că această femeie va dori să te vadă?

— Probabil că nu. Dar cine nu riscă nu câștigă.

— Trebuie să fie o femeie grozavă.

— Are o voce plăcută. Deocamdată, e tot ce știu.

Alte treizeci și cinci de secunde. În total, trecuseră două minute și cincizeci și cinci de secunde. Ne apropiem. Mai rapid decât o încăierare. Și mai lipsit de riscuri.

— Mai ai nevoie să știi și altceva? întrebă el.

— Cum te-ai ales cu nasul spart?

— Cineva m-a lovit cu patul armei.

— În Nebraska?

— Da.

— De ce?

— Cine știe? Unii oameni sunt mai agresivi din fire.

— Dacă nu ești cine spui că ești, risc să-mi pierd slujba. Pot să ajung și la pușcărie.

— Știu asta. Dar sunt cine spun că sunt. Iar tu ești cine ești. Spre deosebire de șeful tău, crezi că soarta lui Karen Delfuenso e lucrul cel mai important aici.

Sorenson făcu o pauză.

Încuviință printr-o mișcare a capului și spuse:

— Deci de unde începem?

Bingo! Trei minute și douăzeci și una de secunde. Dar chiar atunci telefonul lui Sorenson sună și totul se termină chiar înainte să înceapă.

36

Inițial, din punctul de vedere al lui Sorenson, faptul că îi suna telefonul însemna o chestie enervantă și o întrerupere. Destrămase vraja. Uriașul era pe cale să cedeze. Cine era, ce făcea și de ce se afla acolo. Fiecare interogatoriu era diferit. Uneori, merita să faci jocul celuilalt. Să te prefaci că-l crezi, să te prefaci dispus să cooperezi, să pretinzi că te lași convins. Apoi celălalt va lăsa garda jos, și adevărul va ieși la iveală. Câteva minute în plus, și ar fi reușit.

Scoase telefonul, care vibra în palma ei. Știa că nu era Stony. Stony tasta, revizuia și verifica. Trebuia să fie agentul de serviciu din tura de noapte de la Omaha. Cu informații importante. Poate că primiseră un răspuns la întrebările ei legate de rănile faciale. Poate că uriașul era căutat în zece state. Skowron, Reacher sau cum naiba îl chema de fapt. Caz în care apelul n-ar fi fost o chestie enervantă și o întrerupere. Ar fi fost, în schimb, o scurtătură.

Răspunse.

Era agentul de serviciu, care spuse:

— Polițiștii din Iowa raportează un nou apel la 911. Un fermier a anunțat că are un vehicul incendiat la marginea parcelei lui.

— Unde?

— Cam la opt kilometri sud față de tine.

— Ce vehicul?

— Nu poate să-și dea seama. E la o oarecare distanță. Are o fermă întinsă. Crede că e vorba despre o mașină obișnuită.

— Cine răspunde?

— Nimeni. Cel mai apropiat departament de pompieri e la optzeci de kilometri distanță. O vor lăsa să se stingă de la sine. Adică în Iowa e iarnă. Incendiul n-ar avea cum să se împrăștie.

Sorenson închise. Se uită la uriaș și spuse:

— Un vehicul incendiat la opt kilometri spre sud de aici.

Uriașul se ridică dintr-o mișcare. Traversă parcarea motelului și ieși în mijlocul drumului.

— Îl văd, spuse el. L-am văzut și înainte.

Sorenson scoase arma. Veni lângă el. Văzu o lumină la orizont. La câțiva kilometri distanță. O lumină portocalie slabă, ca un foc de tabără îndepărtat.

— Nu e bine, spuse el.

— Crezi că e Impala? zise Sorenson.

— Ar fi o coincidență dacă n-ar fi.

— Am încurcat-o dacă au schimbat iar vehiculele.

El încuviință din cap.

— Ar fi un pas înapoi, zise.

— Îmi spui adevărul? întrebă ea.

— În legătură cu ce?

— Numele tău, de exemplu.

— Jack-nimic-Reacher, spuse el. Sunt încântat să te cunosc.

— Ai un document de identitate?

— Am un pașaport vechi.

— Pe ce nume?

— Jack-nimic-Reacher.

— Poza seamănă cu tine?

— Mai tânăr și mai tembel.

— Urcă în mașină.

— În față sau în spate?

— În față, spuse ea. Deocamdată.

Fordul Crown Vic era un mijloc de transport, nimic mai mult. Nu un birou mobil, nu un centru de comandă. Reacher se așeză pe scaunul din față și nu văzu niciun

laptop, nicio stație radio, niciun șir de arme în tocuri. Doar un suport de telefon prins cu șuruburi de bord și un singur întrerupător suplimentar, care nu se asorta cu restul decorului. Probabil pentru girofar.

Sorenson se așeză lângă el și, comutând maneta de viteze, porni înapoi spre drum, la fel cum procedase Alan King, dar mai încet. Mașina se legănă, vira și apoi se stabiliză, după care Sorenson apăsă cu putere pedala de accelerație. Drumul era perfect drept. Focul se vedea drept înainte. Mergeau direct spre el. Părea strălucitor și fierbinte. Reacher își aminti un vers dintr-un cântec vechi: Set The Controls For The Heart Of The Sun.[9]

Pe la jumătatea drumului până acolo, devenise evident că se folosise benzină în incendiu. Se vedeau flăcări albastre în fundalul portocaliu și un soi de ferocitate în centrul focului. Cu siguranță era și un fum negru deasupra, dar cerul era încă întunecat spre sud. Spre est se zăreau primele lumini slabe ale zorilor, jos, deasupra orizontului. Reacher se gândi în treacăt la Chicago, la autogara Greyhound din West Harrison, la autobuzele care plecau devreme și apoi le alungă din minte. Altă dată, în alt loc. O privi pe Sorenson, care ținea piciorul apăsat cu toată greutatea pe pedala de accelerație. Mușchii zvelți ai coapsei ieșeau în evidență. Femeia întrebă:

— Cât timp ai fost în armată?

— Treisprezece ani.

— Gradul?

— Am ieșit ca maior.

— Te doare nasul?

— Da.

— Îmi pare rău.

— Să-l fi văzut pe celălalt individ.

— Ai fost un polițist militar bun?

— Destul de bun.

---

[9] Piesă de pe albumul *A Saucerful of Secrets* al trupei Pink Floyd, lansat în 1968. (N.t.)

— Cât de bun?

— Cred că am fost ca bătrânul Moose Skowron. De cele mai multe ori, am trecut de 300. Când a fost nevoie, am ajuns și la 375.

— Ai primit vreo medalie?

— Toți primim medalii.

— De ce nu locuiești nicăieri?

— Tu ai o casă?

— Firește.

— Este asta o plăcere pură?

— Nu întru totul.

— Atunci ai obținut răspunsul.

— Cum îi găsim pe indivizii ăștia dacă au schimbat iar mașina?

— Într-o mulțime de moduri, zise Reacher.

La un kilometru și jumătate distanță, incendiul căpătă o formă: larg la bază, îngust deasupra. La opt sute de metri, Reacher văzu jeturi și evantaie de flăcări, de culoare albastru-deschis și vuind, aproape invizibile. Se gândi că poate conducta de alimentare ceda, în locul unde îndoiturile și coturile solicitau metalul. Se gândi că rezervorul propriu-zis rezista, dar vaporii ieșeau prin micile crăpături și fisuri, lateral, în sus, în jos, ca niște lămpi de sudură violente și orientate aleatoriu, limbile flăcărilor fiind la fel de puternice și de drepte ca niște bare metalice, unele dintre ele având o lungime de șase sau nouă metri. În interiorul sferei de foc, mașina era o formă vagă de culoare roșie, smucindu-se, zvârcolindu-se și dansând în aerul încins. Reacher își lăsă geamul portierei jos și ascultă zgomotul îndepărtat. Scoase palma în curentul înghețat și simți o căldură slabă.

— Nu te apropia prea mult, spuse el.

Sorenson ridică piciorul de pe accelerație și încetini.

— Crezi că rezervorul o să explodeze? spuse ea.

— Probabil că nu. Benzina fierbe și se prelinge. Nu se acumulează presiunea. Arderea e prea viguroasă ca să

lase să se formeze o presiune de recul. Până acum, în orice caz.

— Câtă benzină crezi c-a rămas?

— Acum? Nu sunt sigur. Rezervorul era plin cu mai puțin de șaptezeci de kilometri înainte.

— Atunci cum procedăm?

— Așteptăm. Până când ori explodează, ori se calmează suficient ca să putem vedea ce fel de mașină a fost.

Sorenson se opri la trei sute de metri de incendiu și, ca toți polițiștii buni, ieși de pe drum pe acostament cel puțin un metru, apoi dădu înapoi și parcă paralel, cel puțin încă treizeci de centimetri, în porțiunea cu iarbă de pe margine. O femeie prudentă. Nu exista niciun risc să fie lovită din spate, căci traficul era inexistent. Reacher stătea cu fața la incendiu, privea și aștepta. Se aștepta la o încheiere rapidă. Benzina nu putea să mai țină mult. Pe drum, mașina consuma destul. Și asta doar ca să genereze câțiva amărâți de cai-putere. Cel mult o sută, pentru a pune în mișcare un sedan de mărime medie, pe o autostradă complet netedă. Acum, același rezervor hrănea un incendiu la fel de intens ca o bombă cu fosfor. De o mie de ori mai puternic. Efectiv, ca un motor de avion cu reacție.

— Unde au furat mașina, la început? La un semafor? întrebă el.

Sorenson clătină din cap.

— În spatele clubului unde lucrează Delfuenso. Cred că mai întâi au încercat să fure mașina. Ea a ieșit, fie din cauza alarmei, fie pentru că oricum trebuia să plece.

— Avea geanta la ea, spuse Reacher.

— Atunci, pleca. S-au oprit și și-au cumpărat cămăși, după care au pornit la drum.

— Și apă.

— De unde știi?

— Am băut din ea. Era încă rece. De ce fugeau?

— Au ucis un om cu cuțitul.

— În club?

— Nu, într-o stație părăsită de pompare a apei, la cinci kilometri de-acolo. Un rendez-vous straniu.

— Și cum au parcurs cei cinci kilometri până la club? Au mers pe jos?

— Au folosit mașina victimei.

— De ce n-au păstrat-o?

— Era roșie și străină. A existat un martor ocular.

— La înjunghierea propriu-zisă?

— Mai mult sau mai puțin. La fuga cu mașina, sigur.

— Cine e martorul?

— Un tip care muncește în agricultură, la vreo cincizeci de ani.

— V-a fost de vreun folos?

— Nu mai rău decât de obicei. Dar nici o minte brici. Scuză-mi gluma involuntară. A văzut-o pe victimă intrând, urmată de cei doi făptași. I-a văzut pe făptași ieșind și plecând cu mașina.

— Unde era mașina făptașilor? N-au avut o mașină a lor?

— Nimeni nu știe.

— Dacă ar fi avut o mașină, ar fi folosit-o pe-aia, cu siguranță. Înseamnă că au venit împreună cu individul pe care l-au înjunghiat.

— Tehnicianul meu criminalist crede că n-au venit împreună.

— Cine era tipul pe care l-au înjunghiat?

— Un atașat comercial. Lucra într-un serviciu extern. La una dintre ambasadele din străinătate. Se pare că era vorbitor de arabă.

— Cu ce l-au înjunghiat?

— Nu e sigur. Cu ceva mare. Cu lama de douăzeci-douăzeci și doi de centimetri. Un cuțit de vânătoare, probabil.

— Ce căuta tipul de la serviciul extern în Nebraska?

— Nimeni nu știe. Ni s-a spus că era în perioada dintre misiuni. Mașina roșie fusese închiriată în Denver. La aeroport. Deci probabil că tipul a venit până acolo cu avionul și pe urmă a parcurs restul drumului cu mașina. Nimeni n-a menționat vreun motiv pentru care ar fi procedat astfel. Sau de unde venea. Dar cei de la Departamentul de Stat sunt îngrijorați. Au trimis un tip.

— Deja?

— Echipa mea tehnică i-a luat amprentele victimei și de-atunci a început o întreagă distracție. Cei de la secția antitero a FBI-ului au apărut neanunțați, a venit și tipul de la Departamentul de Stat, comandantul meu a fost treaz toată noaptea, iar martorul ocular a dispărut.

— Ciudat, spuse Reacher.

În final, focul se stinse repede, odată cu răsăritul soarelui. Spre stânga, la est, cerul se umplu brusc de purpuriu, roz și auriu, iar în fața lor benzina din rezervor se termină, și flacăra mai mică se stinse, lăsând loc flăcării mai mari de la orizont. Strălucirea rece a zilei lumina scena și dădea consistență și formă carcasei înnegrite. Mașina era parcată pe acostament, cu fața spre sud, la aceeași distanță față de șosea ca și mașina lui Sorenson. Cauciucurile erau arse de-a binelea. Toată sticla dispăruse. Vopseaua se vaporizase. Tabla era carbonizată, iar vârtejuri purpurii, cu forme ciudate se formau în aer. De jur împrejur, pe o rază de douăzeci de metri, miriștea arsese și se înnegrise. O bucată de asfalt bolborosea și fumega. Ici-colo rămăseseră câteva limbi de foc șovăielnice prin comparație cu vâlvătaia de dinainte.

Se apropiară. Reacher se uită la carcasă. Cenușă din cenușă. Începuse așa, goală și lucioasă în fabrică, și sfârșea în același fel, eviscerată și goală.

Era un Ford Impala. Nicio îndoială în privința asta. Reacher îi cunoștea forma portbagajului, aplatizarea flancurilor, bombarea acoperișului, unghiul capotei.

Vedea trei sferturi din partea din spate, dar era complet sigur. Era Chevroletul lui Delfuenso.

Eviscerat și gol în totalitate.

Mașina mea.

Reacher se uită mai bine.

Nu era goală.

37

Reacher se dădu primul jos din mașină. Închise portiera și se postă aproape de capota Crown Vic-ului, simțind răcoare pe spate și căldură dogoritoare pe față. Era cu un metru și jumătate mai aproape decât înainte și, prin urmare, perspectiva era cu un metru și jumătate mai bună.

Toată sticla dispăruse. Tot cauciucul dispăruse, tot plasticul, toate materialele tehnice moderne. Tot ce rămăsese era metal, părțile proiectate să fie vizibile fiind în continuare curbate, iar părțile destinate să fie ascunse fiind expuse. Poliția de sub lunetă își pierduse capitonajul, difuzoarele și stratul izolator fonic, precum și tapițeria gri-șobolan. Mai rămăsese o bară transversală din oțel ștanțat, ondulată pe alocuri ca să-i crească rezistența, găurită ici și colo, dar altfel la fel de simplă și de brutală ca o lamă de cuțit. Muchia ei frontală era perfect dreaptă.

Atât doar că nu era dreaptă.

Reacher mai făcu trei pași. Căldura era înfiorătoare. Partea frontală a poliției arăta diferit din dreapta față de stânga. În dreapta, muchia rectilinie era compromisă de o formă umană care nu avea nicio legătură cu necesitățile inginerești. Era o formă organică, ciudată și arbitrară, deloc asemănătoare cu muchiile din jur.

Era un cap uman, micșorat de flăcări.

Sorenson se dădu jos din mașină. Reacher spuse:

— Rămâi acolo, OK?

Se întoarse într-o parte și trase aer rece în piept, și încă o dată, până când își umplu plămânii. Se întoarse la loc și începu să meargă. Păstră distanța, făcând un ocol

larg, ajungând la același nivel cu partea laterală a carcasei. Apoi se apropie în fugă, până când simți sub tălpile bocancilor asfaltul fierbinte și lipicios.

Bancheta din spate a Chevroletului era arsă în întregime. Dar persoana care ședea pe ea nu era. Nu în întregime. În dreapta, direct în spatele cadrului înnegrit al scaunului din față, căzută printre pernele lipsă și arcurile zigzagate de dedesubt, era o formă, ca o creatură marină, ca o focă sau un delfin, neagră la culoare, din care se prelingea un lichid și ieșea fum, arsă și micșorată la jumătate față de dimensiunea inițială. Avea niște urme de brațe minuscule, ridicate ca niște rămurele. Nu avea nicio expresie, pentru că nu avea față.

Dar murise țipând.

Asta era al naibii de sigur.

Se retraseră la cincizeci de metri spre nord și rămaseră acolo tăcuți, respirând din greu, privind în gol spre un punct situat la mii de kilometri dincolo de orizont. Rămaseră așa un minut întreg, apoi încă unul, încremeniți ca niște statui.

Apoi Sorenson spuse:

— Unde sunt acum?

— Nu știu, răspunse Reacher.

— Și ce mașină conduc?

— Nu conduc nicio mașină. Sunt duși cu mașina. Au fost preluați.

— De cine?

Reacher nu răspunse. Dar se mișcă, în sfârșit. Ridică privirea la cer și se uită la lumină. Era încă foarte devreme. Dar lumina era suficientă. Găsi cu ușurință urmele de pneuri ale Chevroletului. Acestea coborau pe acostament trecând printr-un mic petic noroios de la marginea drumului, lat cam de un metru. Noroiul nu era nici ud, nici uscat, așa încât urmele pneurilor se imprimaseră perfect. Ca în ipsosul cel mai fin. Trecerea

de pe drum pe acostament fusese lungă și precaută. Chevroletul coborâse ca un avion mare de pasageri la aterizare. Mai degrabă stilul de șofat al lui Mc Queen decât al lui King.

Reacher păși pe câmpul amorțit. Sorenson veni după el. Ocoliră împreună carcasa arsă, atât de aproape cât le îngăduia căldura. După ce trecură de ea, reveniră la drum, unde găsiră alte urme de pneuri.

O a doua mașină venise pe acostament, la un unghi mult mai strâns. Urmele pneurilor erau imprimate în pojghița de noroi. Cauciucuri solide, nimic sofisticat, probabil un sedan mare. Dar șoferul trăsese de volan cu duritate. Asta era limpede. Și ceva mai târziu ieșise de pe acostament cu o manevră la fel de bruscă, după care își continuase drumul spre sud. Luate laolaltă, urmele arătau ca o mușcătură dintr-un cerc mare.

Sorenson spuse:

— Nicio mașină nu a trecut între mine și tine, corect? Înseamnă că individul ăsta trebuie să fi ajuns aici cu câteva ore în urmă.

— Nu, a venit spre nord, spuse Reacher. Nu spre sud. N-a trecut pe lângă motel. A făcut aici o întoarcere în U, i-a luat și s-a întors de unde a venit. Toate astea se pot vedea din urmele lăsate.

— Ești sigur?

— Ce altceva s-ar fi putut întâmpla? N-au furat altă mașină. Asta-i sigur. Aici nu circulă mașini mai deloc. Poți să aștepți o veșnicie. Și mă îndoiesc că au plecat pe jos. Așa că au fost ridicați de-aici. A fost o întâlnire planificată. Ei au ajuns aici primii. Au așteptat. Cunoșteau locurile astea. Așa se explică faptul că au știut de drumurile alea lăturalnice de la ieșirea de pe autostradă.

— Cine i-a luat?

— Nu știu, spuse din nou Reacher. Dar chestia asta începe să semene cu o operațiune mare. Trei echipaje coordonate, cel puțin.

— De ce trei? Aici au fost doar două. King și Mc Queen, plus cel sau cei care i-au luat.

— Plus cel sau cei care au provocat simultan dispariția martorului ocular, tocmai în Nebraska. De asta am vorbit despre coordonare. Fac curățenie. Se ocupă de toți cei care i-au văzut pe King și Mc Queen.

Revărsatul zorilor aduse un vânt răcoros dinspre nord. Venea ploaia. Și încă repede. Reacher se înfofoli mai bine în haină. Pantalonii lui Sorenson fâlfâiau ca niște pânze de corabie. Merse douăzeci de pași pe un câmp. „Ca să scape de mirosul adus de vânt”, se gândi Reacher. O urmă, tulpinile înțepenite scârțâind sub tălpi. Doar ca să-i țină companie. Nu simțea nevoia să se miște. În acel moment, nu simțea niciun miros. Dar mirosise lucruri similare înainte, în răstimpuri, în trecut, pe vremea când nasul încă îi funcționa. Petrol, benzină, plastic, carne carbonizată. O duhoare chimică plus miros de carne friptă uitată și putrezită. Mai rău. Orice persoană întreagă la minte ar fi simțit nevoia să plece.

Sorenson îi sună pe polițiștii din Iowa și le spuse că scena incendiului trebuia lăsată în seama FBI-ului. Le zise că nimeni nu trebuia să se apropie, nimic nu trebuia nici atins, nici mișcat din loc. Apoi își sună echipa de tehnicieni și le spuse vină acolo. Le mai spuse că voia cea mai bună analiză a locului crimei efectuată vreodată și cea mai bună autopsie.

— Pierdere de timp, spuse Reacher, când ea termină de vorbit. După un astfel de incendiu, nu mai e nimic de găsit.

— Doar simt nevoia să știu, spuse ea.

— Ce să știi?

— Că femeia a murit înainte să fie declanșat incendiul. Dacă aș ști asta, poate aș fi în stare să merg mai departe.

Se întoarseră la mașina lui Sorenson, o rută lungă și ocolitoare pe după carcasă, departe de căldură și de miros, iar când ajunseră la șase metri de mașină, Sorenson făcu ceea ce trebuia să facă: își drese glasul, trase aer în piept, scoase pistolul și-l arestă pe Jack-nimic-Reacher în baza suspiciunii de complicitate, crimă cu premeditare și răpire de persoană.

38

Sorenson ținea din nou Glock-ul cu două mâini, ferm, cu picioarele poziționate corespunzător, cu greutatea corespunzător echilibrată. Era la mai puțin de patru metri de Reacher. Avea din nou capul întors într-o parte, doar puțin, parcă în zeflemea. Aceeași șuviță de păr îi acoperise același ochi.

— Privește situația din punctul meu de vedere, spuse ea. Ce alternativă am? Ce altceva aș putea să fac? Am pierdut ostaticul, așa că jocul s-a schimbat. Acum trecem la un nivel superior. Și trebuie să începem cu o arestare, altfel, vom fi puși la zid. Înțelegi asta, da?

— Te justifici față de mine? o întrebă Reacher.

— Da, cred că da. Îmi pare foarte rău. Dar știi cum funcționează lucrurile astea. Dacă ești cine spui că ești, mai exact.

— Sunt cine spun că sunt. Ești o femeie foarte bănuitoare. Ai putea să rănești sentimentele unei persoane.

— Trebuie să fiu bănuitoare. Dar îmi și pare rău pentru asta.

Reacher zâmbi ușor.

— Trebuie să recunosc că este o arestare foarte civilizată. Ar putea fi cea mai politicoasă din toate vremurile. Exceptând pistolul, mai exact. N-ai nevoie de el. Unde aș putea să fug?

— Iartă-mă. Dar am nevoie de pistol. Ești un suspect legitim. Și deții informații prețioase. Sunt sigură că șeful meu ar prefera să scoată biroul teritorial din Omaha cu totul din chestia asta, dar acum e mult prea târziu. Așa că, după o noapte de muncă, trebuie să aibă ce arăta.

Ori un suspect, ori un martor important. Iar tu ești ori una, ori alta. Poate amândouă.

— Să zicem că nu vreau să merg în Omaha?

— O să aștepte.

— Cine?

— Femeia din Virginia. Sau poate că nu. Sau poate că te-a uitat deja cu totul. Dar, oricum ar fi, toate astea rămân în așteptare.

— Nu mă gândeam la Virginia. De acord, aia rămâne în așteptare. Mă gândeam la Iowa. Aici și acum. Aici începe pista pe care trebuie s-o urmărim. Cu acele urme de pneuri.

Urme de pneuri.

Reacher privi în urma lui, la peticul de noroi lat de un metru de la marginea drumului, dar nu putu să vadă ceea ce avea nevoie să vadă.

— Unde dracu' crezi că ești, într-un film de acțiune? izbucni Sorenson. Ești un civil. Asta nu e urmărirea ta. Nici urmărirea mea nu mai este. Am pierdut un ostatic, ai uitat? O femeie nevinovată. O persoană nevinovată, membră a opiniei publice. O victimă a unui furt de mașină cu răpire. O mamă, pentru numele lui Dumnezeu, înțelegi asta? Acum o să intre în scenă o forță de intervenție mare. Zeci de oameni. Poate chiar sute. Cel puțin un asistent de comandant are s-o conducă. Presa o să-și bage nasul. Se va vorbi la știrile de la televiziune. Chestia asta o să depășească mult nivelul funcției mele. O să mă ascundă ca pe un copil idiot. Așa că noi doi nu mai avem nimic de făcut aici, în Iowa. Nu acum. Obișnuiește-te cu ideea.

— Pista se va răci înainte ca forța de intervenție să apuce să ajungă aici, zise Reacher.

— Nu putem face nimic în privința asta.

— Ba putem. Putem să încetăm să mai irosim timpul. Putem începe de undeva.

— Tu ai asigurare de șomaj?

— Nu.

— Nici eu. Așa că nu mă băga și pe mine în planurile tale fanteziste.

— OK, eu pot să încep de undeva.

— Cum? Ești un civil. Ești un om singur. Nu ai resurse. Ce ai putea să faci?

— Aș putea să-i găsesc.

— Pe ce te bazezi?

— Am mai găsit oameni și înainte.

— Și pe urmă, ce?

— Aș putea să-i fac să înțeleagă că nu procedează corect.

— Ochi pentru ochi?

— Nu mă interesează ochii lor.

— Nu pot lăsa să se întâmple una ca asta. Ar fi o fărădelege în sine. Trebuie să existe un proces. Lasă legea să se îngrijească de asta. Ăsta e prețul civilizației.

— Civilizația n-are decât să stea cu mâinile-n sân. Mie mi-a plăcut de Delfuenso. Era o femeie drăguță. Și curajoasă. Și deșteaptă. Și dură. Muncea în fiecare seară într-un loc de rahat și totuși gândea corect până la capăt.

— Nu contest nimic din toate astea.

— Au deschis ușa pe care nu trebuiau s-o deschidă, Julia. Vor primi ce merită.

— De la tine? Cum așa? Cine te-a făcut pe tine judecătorul cel drept al omenirii?

— Cineva trebuie s-o facă. O s-o faceți voi? Sorenson nu-i răspunse. Am să iau asta drept un „nu”, este? zise Reacher.

Sorenson ridică din umeri și apoi încuviință cu un gest din cap, fără tragere de inimă, parcă în pofida propriei voințe.

— Trebuie să mai dau un telefon, spuse ea.

— Cui?

— Unui șerif de district din Nebraska. Fiica lui Delfuenso e pe cale să se trezească din somn.

— Îmi pare rău.

— Așa că trebuie să-ți pun cătușele. Trebuie să te bag în spatele mașinii.

— Asta n-are să se întâmple.

— Nu e un joc, să știi.

— O să plouă, spuse Reacher. O să pierdem urmele de cauciucuri.

— Întoarce-te, spuse Sorenson. Întinde mâinile la spate.

— Ai un aparat foto?

— Ce?

— Un aparat de fotografiat, spuse Reacher. Ai așa ceva?

— De ce?

— Trebuie să fotografiem urmele alea de pneuri. Înainte să plouă.

— Întoarce-te, spuse din nou Sorenson.

— Hai să facem un târg.

— Ce fel de târg?

— Tu îmi dai aparatul și eu am să pozez urmele de cauciucuri cât timp tu îl suni pe șeriful de district.

— Și pe urmă?

— Pe urmă mai stăm de vorbă.

— Despre ce?

— Despre situația mea personală.

— Ce altă opțiune am?

— Nu ai altă opțiune.

— Dintre noi doi, eu am pistolul.

— Atât că n-ai să-l folosești. Știm amândoi asta. Iar tu ai cuvântul meu. N-am să fug. Poți să ai încredere în mine. Și eu am depus un jurământ. În armată. Un jurământ mai tare decât al vostru.

— Trebuie să te iau cu mine. Înțelegi asta, da? Cei din Omaha trebuie să ia niște măsuri în dimineața asta.

— Poți să spui că nu m-ai mai găsit.

— Proprietarul motelului știe că te-am găsit.

— Poți să-l împușți în cap.

— N-a lipsit mult.

— Deci avem o înțelegere?

— Trebuie să vii cu mine după aceea.

— Asta n-a fost inclusă în înțelegere. Nu încă. Nu propriu-zis. Asupra acestei chestiuni se va lua o decizie ulterior. Pe urmă mai stăm de vorbă.

— Dacă spui adevărul, nu ai de ce să-ți faci griji.

— Tot mai crezi în chestiile astea?

— Da, cred, spuse Sorenson. Reacher nu zise nimic. Cântărește situația, continuă Sorenson. Gândește-te. Fă o alegere. Nu ai mașină, n-ai telefon, nu ai contacte, nu are cine să te sprijine, să te susțină, nu ai întăriri, nu ai buget, nu ai instalații, nu ai laborator, nu ai computere și n-ai nici cea mai mică idee unde au plecat indivizii ăia. Trebuie să mănânci și să te odihnești. Trebuie să capeți îngrijiri medicale pentru fața ta. Dar aș putea să te las aici, așa cum ești. Aici și acum, singur, în mijlocul pustietății ăsteia, când stă să plouă. Pe urmă, eu am să fiu concediată și, ia ghicește! Tu o să fii vânat ca un câine, oricum.

— Ce altă opțiune am? întrebă Reacher.

— Să vii cu mine în Omaha, să ne ajuți și poate chiar să culegi niște informații pe parcurs. Cu care să faci ceea ce dorești.

— Informații de unde?

— De la cine, nu de unde.

— OK, de la cine?

— De la mine.

— De ce mi le-ai da?

— Pentru că acum improvizez. Încerc să găsesc o cale de a te băga în mașină.

— Deci acum tu ești cea care oferă o înțelegere?

— Și e o înțelegere bună. Ar trebui s-o accepți.

Reacher făcu fotografiile în timp ce Sorenson îl sună pe șeriful de district din Nebraska. Era un aparat digital. Își amintea vag că odată făcuse o poză cu un telefon mobil, dar în afară de acea posibilitate incertă,

ultima oară când folosise un aparat foto fusese demult, în epoca filmului fotografic. Nu că ar fi fost mare diferență, presupunea el. În ambele cazuri, există un obiectiv, o chestie mică prin care să te uiți și un mic buton care trebuie apăsat. Doar că nu era chiar așa. Nu exista un vizor. În schimb, utilizatorul trebuie să facă toată treaba pe un mic ecran ca de televizor. Ceea ce însemna să lucrezi cu aparatul la lungimea brațului și să te plimbi încolo și-ncoace. Ca un om îmbrăcat în costum de protecție, care manevrează un contor Geiger.

Dar surprinse cele două imagini pe care le dorea și se înapoie la mașină. Între timp, Sorenson terminase convorbirea telefonică. Nu fusese prea distractivă, după câte se părea. N-avea niciun motiv să se tăvălească pe jos de râs.

— OK, să mergem, spuse ea. Poți să urci în față.

Ploaia începuse să cadă. Stropi mari și grei, odată cu rafalele de vânt. Se urcară în mașină, iar el îi înapoie aparatul. Sorenson știa să-l folosească. Dădu înainte și înapoi.

— Ai făcut doar două poze? întrebă ea.

— De două am avut nevoie.

— Două poze ale aceleiași chestii?

— Nu sunt ale aceleiași chestii.

Ploaia răpăia pe acoperișul Crown Vic-ului. Sorenson se uită la prima fotografie, cu mare atenție, apoi la a doua, la fel de atent. Ambele erau prim-planuri ale urmelor de pneuri din noroi. Aparent, același cauciuc, același noroi. Privi pe rând cele două poze, o dată, de două ori, de trei ori.

— OK, sunt identice, spuse ea. Și sunt ale mașinii care a întors aici, corect? Deci ce sunt: pneul de pe dreapta și cel de pe stânga? Sau din față și spate?

— Niciuna, nici alta, spuse Reacher.

— Atunci ce sunt?

— Doar una e de la mașina care a întors.

— Și cealaltă?

— E de la mașina ta.

39

Sorenson se uită din nou la fotografii, mai întâi la una, apoi la cealaltă, de mai multe ori. Același pneu, același noroi.

— Asta nu înseamnă neapărat ceva, spuse ea.

— De acord, spuse Reacher. Nu neapărat.

— N-am mai fost niciodată aici.

— Te cred.

— Iar FBI-ul nu are propria marcă de pneuri. Sunt sigur că le cumpărăm, ca oricine altcineva. Probabil de la Sears. Sunt sigur că vor să cumpere ceva ieftin și durabil. Așa că astea merg la toate sedanurile mari. Trebuie să fie vreo cinci-șase mărci și modele diferite. Vehicule de flotă, de închiriat și chestiile mari cu care umblă persoanele în vârstă. Pariez că sunt un milion de cauciucuri ca astea în lume.

— Poate chiar mai multe, spuse Reacher.

— Și atunci ce vrem să arătăm?

— Arătăm că știm sigur ce fel de cauciucuri au oamenii cei răi la mașina lor. Același tip ca al vostru. Ceea ce înseamnă că mașina lor este un sedan mare, de producție internă. E un început.

— Asta-i tot?

— Orice altceva ar fi o speculație.

— Avem voie să speculăm.

— Atunci aș spune că sunt orășeni. Sau măcar dintr-o suburbie. Sedanurile mari sunt rare în zonele rurale. Acolo circulă doar camionete și mașini cu tracțiune integrală.

— Ce fel de orășeni?

— Din genul de locuri care au companii de taxi și servicii pentru automobile. Și birouri, și poate un aeroport. Piața locală trebuie să fie adecvată. Sunt sigur că n-ai putea să cumperi cauciucuri ca astea de aici, de exemplu. De ce ar ține așa ceva pe stoc vreun comerciant?

— Deci nu vrei să spui că e o implicare a FBI-ului aici?

— Sunt sigur că nu este.

— Dar?

— Nimic.

— Dar?

— Dar sunt o persoană dintr-o bucată și-mi place ca lucrurile să fie confirmate clar cu da sau nu.

— Atunci, nu. E confirmat. Chiar acum. Direct de la sursă. Mai presus de orice fel de îndoială. Este absolut de neconceput ca FBI-ul să fi fost implicat aici. Ăsta e cel mai aberant fel de gândire.

— OK, spuse Reacher. Să mergem. Spune-mi dacă vrei să conduc și eu puțin. Cunosc drumul.

Sorenson făcu o curbă largă în U și apoi apăsă cu putere pe accelerație, pornind cu viteză prin ploaie. Trecură pe lângă motel cam cu 95 de kilometri pe oră. Ziua clădirea arăta diferit. Luminile joase erau stinse, și zugrăveala arăta mai ștearsă. Reacher spuse:

— Am plătit două nopți la motelul ăla. Și am petrecut cam treizeci de secunde în cameră.

— De ce ai plătit? întrebă Sorenson.

— M-am simțit vinovat pentru peretele individului.

— N-a fost vina ta.

— Aia a fost și impresia mea în acel moment.

— Deci nu trebuie să te simți vinovat. Nu față de el, în orice caz. Nu mi-a plăcut individul.

— Ei bine, încă mai am cheia lui. E în buzunar. Poate c-am să i-o trimit prin poștă sau poate că nu.

Apoi ajunseră la prima intersecție, iar Sorenson frână târziu și coti la stânga, mașina scoțând tot felul de

scrâșnete și derapând pe suprafața alunecoasă. Ridică piciorul de pe accelerație, îndreptă mașina și acceleră din nou.

— Scuze, zise ea.

Reacher nu spuse nimic. Nu era cazul să se plângă. Nu părăsiseră carosabilul. El ar fi ajuns pe câmp.

— Pneurile sunt uzate, spuse ea. Am observat când veneam încoace. Reacher nu spuse nimic. Ceea ce înseamnă că și pneurile oamenilor răi sunt uzate, observă Sorenson. Ținând cont că imaginile sunt identice. Acesta fiind pasul al doilea. Știm ce tip de pneuri au și mai știm cu aproximație cât de uzate sunt. Poate e o mașină mai veche. Poate șoferul e mai vârstnic. Poate fi vreun bătrân de pe-aici, cu una dintre mașinile alea vechi și masive.

— Mă îndoiesc, zise Reacher. Nu cred că oamenilor în vârstă le place așa de mult să iasă în toiul nopții ca să vadă cum niște femei ard de vii. Pentru că îți dai seama că incendiul izbucnise deja când erau cu toții aici, nu? N-au folosit un fitil. Nici combustie spontană n-a fost. L-au aprins și apoi au stat cu toții și au așteptat până când au fost siguri că totul merge bine.

— OK, spuse Sorenson. N-a fost un om în vârstă de prin partea locului. A fost cineva dintr-o localitate urbană.

— Cu companii de taxi și servicii pentru automobile, cu birouri și un aeroport, spuse Reacher. Și poate cu o populație metropolitană în jur de un milion și jumătate. Ăsta-i un amănunt pe care Alan King l-a lăsat să-i scape. A spus că e dintr-un oraș cu un milion și jumătate de locuitori.

— Asta poate fi interesant. Doar să nu fi fost o încercare de a te trimite pe o pistă falsă.

— Nu cred că a fost. Nu cred că au avut un scenariu. În general, erau iuți și inteligenți, dar a fost o întrebare aleatorie și un răspuns instantaneu. N-a avut timp de gândire. Răspunsul a fost prea fluid pentru o minciună.

Celelalte minciuni ale lor au fost mai lente și mai stângace.

— Altceva?

— La un moment dat, Mc Queen a folosit ceea ce mi s-a părut a fi o alegere ciudată de cuvinte. Eu eram sceptic că benzinăria ar fi acolo unde indicatorul de pe autostradă spunea că ar fi și, când am ajuns acolo, Mc Queen a spus: Trebuia să ai încredere în mine. Cred că majoritatea oamenilor ar fi spus „Trebuia să mă crezi". Nu ești de aceeași părere?

— Și ce înseamnă asta?

— Nu sunt sigur. Când lucram în armată, am fost învățați să fim atenți la cuvintele neobișnuite. Rușii au școli lingvistice, cu accent perfect, slang și așa mai departe, iar uneori singurele semne sunt cuvintele neobișnuite. Deci, pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva Mc Queen e străin.

Sorenson continuă să conducă fără să spună nimic.

Se gândea: Cămașa a fost cumpărată din Pakistan sau, poate, din Orientul Mijlociu. Întrebă:

— Și Mc Queen ăsta avea accent?

Reacher răspunse:

— Absolut deloc. Un american cât se poate de autentic.

— Arăta ca un străin?

— Nu chiar. Caucazian, un metru optzeci, puțin peste șaptezeci de kilograme, păr blond, ochi albaștri, slab, brațe și picioare lungi, cam greoi, dar când a fost vorba să scoată pistolul din buzunar, să alerge pe alee și să se arunce în mașină, s-a dovedit că are din plin calități de atlet. Chiar de gimnast.

— OK, spuse Sorenson. Atunci, probabil că alegerea cuvintelor a fost nevinovată.

— Atât doar că trebuie să te gândești la victimă. De bună seamă că avea de-a face cu străini.

— Ca atașat comercial? Presupun că asta e ideea.

— Ai cunoscut vreodată un atașat comercial?

— Nu.

— Nici eu, spuse Reacher. Dar am cunoscut câțiva inși care susțineau că sunt atașați comerciali.

— Ce vrei să spui cu asta?

— De cât ajutor are cu adevărat Coca-Cola ca să-și vândă marfa în toată lumea? Nu cine știe ce, este? În general vorbind, produsele americane își fac singure reclamă. Și totuși, fiecare ambasadă are un atașat comercial.

— Unde vrei s-ajungi?

— Ai văzut vreodată un birou de atașat comercial? Eu am fost în două. Ambele aveau ferestre cu vedere la curtea interioară, nu la stradă, ambele aveau pereții căptușiți cu plumb și erau protejate de cuști Faraday și ambele erau controlate pentru detectarea de microfoane de patru ori pe zi. Știu că formula coca-cola e secretă, dar e ridicol.

— O acoperire pentru ceva?

— Exact, spuse Reacher. Fiecare șef de secție CIA de pe planetă își zice atașat comercial.

Șeriful Goodman era frânt de oboseală. Și nu era sigur că ar fi fost o idee bună s-o scutească de la școală pe fata lui Delfuenso în acea zi. Sau două zile, sau o săptămână, sau o lună, sau ce-o avea în gând agentul special Sorenson. Atitudinea lui era opusă. După părerea lui, munca, organizarea și ocupațiile obișnuite erau proptele utile în perioadele stresante. Își îndemna oamenii din subordine să vină la lucru în mod normal, indiferent ce se întâmpla. O pierdere grea, divorț, boală în familie, orice-ar fi fost. Din experiența lui, rutina îi ajuta pe oameni să facă față greutăților. Evident că trebuia să apeleze la compasiune, să le spună oamenilor să nu se grăbească, chestii din astea, dar întotdeauna adăuga că nimeni n-o să gândească rău despre ei dacă se țineau de îndeplinirea sarcinilor. Și cei mai mulți

dintre ei îi erau recunoscători. Majoritatea continuau să muncească în mod normal și se părea că, pe termen lung, le făcea bine.

Dar aceia erau adulți, iar fata lui Delfuenso era un copil.

Merse cu mașina spre șirul scurt de case, fără tragere de inimă. De patru ori în cariera lui fusese obligat să-l anunțe pe un părinte că îi murise copilul. Niciodată nu trebuise să-i spună unui copil că i-a murit părintele. În orice caz, nu unuia de zece ani. Nici nu știa cum să facă. Doar faptele, îi spusese Sorenson, într-o discuție anterioară. Nu-i spune nimic în plus până când nu suntem siguri. Nu-i era de prea mare ajutor. Faptele erau dure. Hei, fetițo, ghici ce s-a-ntâmplat. Mama ta a murit arsă într-o mașină.

Nu exista o modalitate simplă să spui așa ceva. Fiindcă nu exista o modalitate simplă ca acel copil să poată accepta ideea. Într-o noapte se duce la culcare bine-mersi și dimineața se trezește într-o viață diferită.

Deși: Doar faptele. Nu-i spune nimic în plus până când nu suntem siguri.

Care erau faptele? Ce știau ei sigur? Mai văzuse cadavre arse. Case, șoproane incendiate. Trebuie să obții probe dentare. Sau de ADN. Pentru certificatul de deces și pentru asigurări. Două zile, cel puțin. Concluziile medicale, care trebuie semnate și autentificate la notar. Până în acel moment, în ceea ce o privea pe Delfuenso, nimeni nu știa cu adevărat nimic. Nu încă. Se știa doar că lipsea, victimă, se pare, a unui furt de mașină.

Și poate că un proces în două etape ar da rezultate mai bune cu un copil de zece ani. Mai întâi: „Îmi pare rău, dar mămica ta lipsește”. Pe urmă, după vreo două zile, când ar fi fost cu adevărat siguri: „Îmi pare rău, dar mămica ta a murit”. Pic, pic. Poate că așa era mai bine decât să-i aplice o lovitură brutală. Sau era doar lașitate din partea lui?

Parcă în fața casei vecinei și conchise, da, era lașitate din partea lui, fără îndoială, dar probabil că era cea mai bună abordare față de un copil de zece ani. Copiii sunt diferiți.

Doar faptele. Nu-i spune nimic în plus până când nu suntem siguri.

Coborî din mașină, încet și fără tragere de inimă, închise portiera și rămase așa o secundă, apoi ocoli capota, sări peste rigola noroioasă și păși pe aleea scurtă a locuinței vecinei.

40

Sorenson ajunse la Interstate fără alte incidente. Mașina nu părăsi drumul. Ploaia cădea întruna. Ziua era mohorâtă. Cerul metalic era apăsător. Traficul era mai dens decât îl văzuse Reacher cu o noapte înainte. Fiecare vehicul lăsa în urmă un lung zeppelin cenușiu de stropi de apă. Sorenson puse ștergătoarele pe viteza maximă. Nu depășea 110 kilometri la oră. Întrebă:

— Care-i cea mai rapidă cale de a-l găsi pe fratele lui Alan King din armată?

— King zicea că a fost o izmană roșie, spuse Reacher. Probabil c-a fost un simplu dagby. În Golf, de la primele operațiuni. Maica Sill va ști.

— N-am înțeles o iotă din ce-ai zis.

— O izmană roșie e un artilerist. Pentru că mai demult aveau dungi roșii pe pantalonii de paradă. Iar culoarea armei lor a rămas roșul. Un dagby este un 13B MOS. Ca specialitate militară, membru al unui echipaj de tun. Cu alte cuvinte, un dagby. Un încărcător de tun tâmpit. Maica Sill este Fort Sill, cartierul general al artileriei. Cineva de-acolo trebuie să aibă un dosar. Prima operațiune din Golf a fost chestia aia cu Saddam Hussein, în 1991.

— Partea aia o știam.

— Bine.

— Parcă ziceai că numele mic al fratelui este Peter?

— Corect.

— Și tot crezi că numele de familie adevărat e King?

— E mai probabil să fie decât să nu fie. Merită o încercare, în orice caz.

— Încărcător de tun tâmpit nu e o exprimare prea politicoasă.

— Dar e foarte necesară, spuse Reacher. Din păcate, Frederic cel Mare a spus cândva că artileria de câmp conferă demnitate unei chestii care altfel ar fi o încăierare vulgară. Li s-a urcat la cap. Au început să-și zică regii bătăliilor. Au început să creadă că sunt partea cea mai importantă a armatei. Ceea ce evident că nu e adevărat.

— De ce nu e?

— Pentru că poliția militară este partea cea mai importantă din armată.

— Cum vi se spunea?

— Sir, de regulă.

— Și?

— Idioți. Patrula maimuțelor. Și chimps[10], dar ăsta era un acronim.

— Pentru ce?

— Completely hopeless in most policing situations[11].

— Unde e Fort Sill?

— Lawton, Oklahoma.

Sorenson formă un număr rapid pe telefonul așezat în suportul din mașină. Reacher auzi tonul de apel tare și clar în instalația stereo. Răspunse o voce joasă, grăbită. Un ofițer de serviciu, probabil, având numărul lui Sorenson primul în identificatorul de apelanți, fiind prin urmare gata de acțiune instantaneu. Omul din tura de noapte, rămas încă la datorie la sfârșitul cartului. Nu vorbea ca unul care abia se dăduse jos din pat. Sorenson îi spuse:

— Vreau să suni la armată, la Fort Sill din Lawton, Oklahoma, și să afli ce informații au despre un artilerist pe nume Peter King, care a fost în serviciul activ în anul 1991. Domiciliul actual și detalii despre familie ar fi

[10] Chimps este în limba engleză prescurtarea de la *chimpanzees* — „cimpanzei”. (N.t.)

[11] Complet pierduţi în majoritatea situaţiilor poliţieneşti. (N.t.)

deosebit de apreciate. Dă-le numărul meu de telefon și roagă-i să mă sune direct, bine?

— S-a înțeles, spuse tipul.

— Stony mai e în birou?

— Abia a sosit.

— Ce se aude?

— Deocamdată nu se întâmplă nimic. E ciudat.

— N-a început circoteca?

— Telefoanele sunt tăcute. Nimeni n-a cerut nici măcar desfășurătorul de evenimente al nopții.

— Ciudat.

— Așa am zis și eu.

Martorul ocular nu trebui să aștepte la recepție. Nu era coadă. Primise o ceașcă de cafea și mâncase o brioșă. Recepționera îi luă numele și îl întrebă ce fel de pat preferă. Era o femeie durdulie, ce părea foarte răbdătoare. Martorul ocular nu prea înțelese întrebarea.

— Ce pat? spuse el.

— Avem camere cu paturi king size, queen size[12] și duble, răspunse femeia.

— Cred că oricare ar fi bună.

— Aveți vreo preferință?

— Ce mi-ați sugera?

— Sincer, cred că paturile duble sunt ideale. În general, sunt ceva mai spațioase. Să fie și cu fotolii? Majoritatea le preferă pe acestea.

— OK, dați-mi o cameră din astea.

— Bun, spuse femeia pe un ton voios.

Bifă camera într-un registru și luă o cheie din cârlig.

— Camera paisprezece. E ușor de găsit.

Martorul ocular luă cheia și ieși din hol. Rămase un moment în aerul răcoros și se uită în sus, la cer. Avea să plouă. În nord, probabil că deja ploua. Porni pe alee și văzu un indicator pentru camerele de la unsprezece la

[12] Un pat *king size* are lățimea de aproximativ 1,90 m, iar un *pat queen* size are lățimea de cea 1,50 m. (N.t.)

cincisprezece. Urmă semnul. Aleea șerpuia printre răzoare cu flori triste, ducându-l la grupul de cinci camere joase. Camera paisprezece era penultima. Nu departe de ea era o piscină goală, în care se vedeau frunze veștede. Martorul ocular se gândi că vara era o instalație agreabilă, plină cu apă și flori de jur împrejur. Nu se scăldase niciodată într-o piscină. În lacuri și râuri, da, dar niciodată într-o piscină.

Dincolo de piscină era un zid de împrejmuire, o structură decorativă, construită din blocuri de beton acoperite cu stuc. Ceva mai încolo, cam la trei metri, era gardul de securitate, înalt, negru și având deasupra spirale de sârmă tăioasă. Martorul ocular se gândi că gardul era de bună seamă foarte scump.

Fiind fermier, știa totul despre prețurile din zonă ale împrejmuirilor. Mâna de lucru și materialele te pot băga în faliment.

Descuie ușa camerei paisprezece. Păși înăuntru. Patul era ceva mai larg decât cel pe care-l împărțea acasă. Erau haine pe el, în teancuri ordonate. Două costumații, identice. Blugi, cămăși albastre, pulovere albastre, bluze de corp albe, chiloți albi, ciorapi albaștri. Pe pernă, pijamale, în baie, articole de toaletă. Săpun, șampon, cremă de ras. Un fel de loțiune. Deodorant. Aparate de ras. Pastă de dinți și periuță în celofan. Pieptene. Halat de baie. O mulțime de prosoape.

Se uită la pat și se așeză în fotoliu. I se spusese că putea să meargă să ia masa de prânz după ora douăsprezece. Nu avea nimic de făcut până atunci. Așa că se gândi să înceapă cu un pui de somn. Să ațipească nițel. Fusese o noapte lungă.

Reacher așteptă până când Sorenson depăși un camion zgomotos și zise:

— Spune-mi cum a mers treaba cu amprentele în cazul individului mort.

— Procedură standard, zise Sorenson. E primul lucru care se face, înainte ca descompunerea să îngreuneze lucrurile. Iau amprentele și le trimit la baza de date.

— Prin satelit?

— Nu, prin rețelele normale de telefonie mobilă.

— E convenabil.

— Cred și eu că este. Ne plac tare mult telefoanele mobile. Ne plac la nebunie. Din tot felul de motive. Adică poți să-ți imaginezi? Să zicem că, în urmă cu douăzeci de ani Congresul ar fi propus o lege care să impună fiecărui cetățean să poarte la gât un emițător radio, zi și noapte, în așa fel încât guvernul să-l poată urmări oriunde s-ar duce. Îți imaginezi ce revoltă generală s-ar fi iscat? Și uite că în loc de asta cetățenii și-o fac cu mâna lor. Le poartă în buzunare sau în genți, nu la gât, dar rezultatul e același.

— Au găsit amprente în mașina roșie?

— Din belșug. Indivizii ăia n-au fost deloc grijulii.

— Le-ați transmis și pe alea la baza de date?

— Bineînțeles.

— Vreun rezultat?

— Încă nu, spuse Sorenson. Ceea ce înseamnă aproape sigur că indivizii ăia nu figurează în baza de date. Programul de computer caută ore în șir, până când nu mai există dubii, dar niciodată nu durează așa de mult. Trebuie să fie virgini.

— Prin urmare, nu sunt străini, zise Reacher. Nu există străini virgini în privința amprentelor, corect? Toți străinii sunt amprentați în punctul de intrare în țară. Sau pentru obținerea vizei. Decât dacă au pătruns ilegal. Ar fi putut să treacă granița cu Canada, bănuiesc. Se spune că e plină de găuri.

— Și în Canada cum să fi ajuns? Avem acces și la bazele lor de date. Iar Canada nu are alte granițe. Decât dacă au trecut peste Polul Nord sau au traversat înot Strâmtoarea Bering.

— Mai e și Alaska.

— Dar ca să ajungi în Alaska din străinătate trebuie să fii amprentat.

— Nicio șansă de erori sau defecțiuni?

— Nu, în ultimii zece ani.

— OK, atunci nu sunt străini.

Sorenson continuă să conducă. Venise în sens invers cu doar câteva ore înainte, dar nu prea mai recunoștea decorul. Autostrada arăta diferit. Era luminată într-un gri mohorât și nu puteai să vezi nimic nici în lateral, nici la orizont, înainte sau în spate. Era ca și cum treceai printr-un nor nesfârșit. Ploaia se mai domolise, dar drumul încă șiroia de apă. Peste tot era apă pulverizată de mașini.

— De unde a venit tipul de la Departamentul de Stat? întrebă Reacher.

— Nu știu, zise ea. A apărut pur și simplu cu o mașină. Dar nu mințea. I-am văzut legitimația.

— Departamentul de Stat are birouri teritoriale, ca voi?

— Nu știu, nu cred.

— Atunci de unde-a apărut? Evident, nu de la Washington, pentru că a ajuns aici prea repede.

— Bună întrebare. Am să-l întreb pe șeful meu. A primit mesaj că individul o să apară. Și știu că a vorbit cu Departamentul de Stat în timpul nopții. Așa am aflat că victima fusese atașat comercial.

— Sau nu. Am senzația că Departamentul de Stat urmărește cu atenție ceva. Ca și cum ar sta de veghe, prin preajmă. Asta dacă tipul era într-adevăr de la Departamentul de Stat. Pentru că putea să fie și de la CIA.

Sorenson nu spuse nimic. Nimic despre cămașa în carouri din Pakistan sau Orientul Mijlociu, nimic despre apelurile primite în timpul nopții de la CIA, nimic despre cererile insistente de actualizări constante ale celor de la CIA. Nu știa de ce, dintr-un fel de superstiție poate. Pur și simplu, unele lucruri nu trebuie pomenite cu glas

tare și, după părerea ei, ideea că CIA bântuie noaptea pe teritoriul Americii era unul dintre acele lucruri.

41

Pe fiica lui Delfuenso o chema Lucy. Șeriful Goodman o întâmpină pe scara de la intrare a vecinei. Era un copil firav, cu părul negru și o paloare bolnăvicioasă, încă în pijama. Mirosea vag a somn și casă aglomerată. Goodman o așează pe treapta de beton și șezu lângă ea, cu coatele sprijinite pe genunchi și mâinile atârnând în față. Ca doi oameni obișnuiți, care stau de vorbă. Doar că nu erau așa ceva. Începu prin a o întreba cum se simte și nu obținu cine știe ce răspuns. Copilul era mut, pentru că nu înțelegea mare lucru. Dar asculta. El îi spuse că mămica ei nu se întorsese de la muncă. Că nimeni nu știa unde e și că o mulțime de oameni o căutau.

Copilul nu reacționă cu adevărat. Era ca și cum i se dăduse o informație ezoterică și inutilă, venită dintr-o cu totul altă lume, ca temperatura de la suprafața planetei Jupiter sau care era diferența dintre AM și FM la cadranul aparatului de radio. Dădea din cap politicos și se foia, tremurând de frig și vrând să se întoarcă în casă.

Apoi Goodman vorbi cu vecina însăși. Îi dădu aceleași informații incomplete: Delfuenso lipsea, nu se știa pe unde e și avea loc căutarea ei. Îi spuse femeii că i se sugerase ca Lucy să stea acasă, să nu se ducă la școală și că poate ar fi o idee bună ca și fata ei să rămână acasă. Apoi o întrebă dacă putea și ea să stea acasă, ca să le supravegheze. Mai spuse că, ținând cont de împrejurări, ar fi fost bine pentru Lucy să aibă în preajmă chipuri familiare.

Vecina se codi, protestă și făcu nazuri puțin, dar în final spuse că va încerca să aranjeze cât mai bine lucrurile. Că își va da silința. Va da niște telefoane. Goodman o lăsă la ușă, cu cei doi copii plini de energie în semiîntunericul din spatele ei, femeia însăși fiind inertă și cu gândurile aiurea, părând îngrijorată de o mulțime de lucruri deodată.

Ploaia se opri, norii se răriră, și autostrada deveni umedă spre uscată, totul pe o întindere de cincisprezece kilometri. Reacher începu să recunoască o parte din drum. Ziua, arăta diferit. Nu mai era un lung tunel prin întuneric. Acum dădea senzația unui dig rutier, ușor înălțat deasupra câmpului plat și infinit din jur. Rămase nemișcat și răbdător și privi ieșirile, majoritatea înșelătoare, însă unele dintre ele fiind promițătoare. Apoi văzu o ieșire foarte bună la cinci-șase kilometri în față, vagă în depărtare, fără o formă definită în lumina cenușie, o îngrămădire de clădiri și o pădure de reclame luminoase, Exxon, Texaco și Sunoco, Subway, McDonald’s și Cracker Barrel, Marriott, Red Roof și Comfort Inn. Plus un afiș uriaș pentru un outlet comercial pe care nu-l văzuse noaptea pentru că nu avea o firmă de neon.

— Hai să luăm micul dejun, spuse el.

Sorenson nu-i răspunse. O simți cum se încordează în scaun. O simți cum devine ușor precaută.

— Mi-e foame, zise el. Și ție ar trebui să-ți fie. Și sunt sigur că oricum trebuie să alimentăm. Niciun răspuns. Reacher spuse: N-am de gând să-mi iau tălpășița. În primul rând, nu m-aș afla în această mașină dacă n-aș fi vrut. Avem o înțelegere. Îți amintești asta, da?

— Biroul teritorial Omaha trebuie să aibă ce arăta după o activitate de o noapte, replică ea.

— Înțeleg asta. Am să vin cu tine, până la capăt.

— Trebuie să fiu sigură de asta. Așa că mâncăm dacă există un local cu servire direct în mașină.

— Nu, spuse el. O să intrăm în local și o să stăm la o masă, ca niște oameni civilizați care au încredere unul în celălalt. Și trebuie să fac un duș. Și mai trebuie să-mi cumpăr niște haine.

— De unde?

— De la outlet.

— De ce?

— Ca să mă schimb.

— De ce trebuie să te schimbi?

— Ca să fac o impresie bună.

— Genții ți-au rămas în Impala?

— Nu am genți.

— De ce?

— Ce să pun în ele?

— Haine curate, de exemplu.

— Și pe urmă, după trei zile?

Sorenson încuviință dând din cap.

— Te pricepi să argumentezi.

Rămase tăcută vreo opt sute de metri, apoi încetini mașina și aprinse becul de semnalizare la dreapta pentru ieșire.

— OK, am încredere în tine, Reacher, spuse ea. Să nu mă faci de râs. Îmi risc pielea aici.

Reacher nu spuse nimic. Cotiră la stânga la capătul rampei și intrară în benzinăria Texaco. Sorenson coborî din mașină. Reacher făcu la fel. Ei nu-i plăcea prea mult situația. El ridică din umeri. Se gândi că, dacă urma să aibă încredere în el, ar putea foarte bine s-o facă de la bun început. Ea introduse în fantă un card simplu Amex și începu să alimenteze.

— Mă duc în magazin, spuse Reacher. Ai nevoie de ceva?

Ea clătină din cap. Era îngrijorată. Pe bună dreptate. Un furtun de alimentare cu benzină în funcțiune era ca o ghiulea legată cu lanțul de picior. El era liber, iar ea era priponită.

— Mă întorc, spuse el și plecă.

Magazinul era ca o versiune neîngrijită a benzinăriei Shell de la sud-est de Des Moines. Aceleași rafturi, aceleași mărfuri, dar uzate și murdare. Același tip de vânzător la casa de marcat. Individul se holba la nasul lui Reacher. Acesta se plimbă printre rafturi până când găsi secțiunea de obiecte de voiaj. Luă un tub de cremă antiseptică și o cutie mică de plasturi Band-Aids. Și un tub mic de pastă de dinți. Și un flacon de aspirine. Plăti în numerar la casă. Vânzătorul continua să se holbeze la nasul lui. Reacher îl lămuri:

— O ciupitură de țânțar. Atâta tot. N-ai de ce să-ți faci griji.

O găsi pe Sorenson așteptându-l la jumătatea drumului dintre magazin și pompa de benzină. Încă îngrijorată.

— Unde vrei să mâncăm? o întrebă.

— Îți convine la un McDonald's?

El dădu din cap aprobator. Avea nevoie de proteine, de lipide și de glucide și nu prea-i păsa de proveniența acestora. Nu avea prejudecăți cu privire la mâncarea fast-food. Pentru un om care călătorea era mai bun decât mâncarea gătită tradițional. Se urcară iar în mașină și parcurseră o sută de metri, parcând în apropierea localului. Intrară în incinta cu lumină fluorescentă, aer răcoros și scaune din plastic. Reacher comandă doi cheeseburgeri și două plăcinte cu mere, și o cană mare de 600 de mililitri de cafea.

— Ăla-i prânz nu mic dejun, remarcă Sorenson.

Reacher replică:

— Nu sunt sigur ce este. Ultima oară când m-am trezit a fost ieri-dimineață.

— Și eu la fel, zise Sorenson, dar comandă chestii specifice pentru micul dejun.

Luă un fel de chiflă cu cârnat și ou, cu o ceașcă de cafea. Se așezară la o masă melaminată umedă.

— Unde te duci să faci duș? întrebă ea.

— La motel, spuse Reacher.

— Ai de gând să plătești o noapte doar ca să faci un duș?

— Nu, am să plătesc pentru o oră.

— Toate astea de-aici fac parte din lanțuri hoteliere. Nu sunt locuri din alea deocheate care închiriază cu ora.

— Dar și aici lucrează tot oameni. Și e încă dimineață. Așa că femeile de serviciu n-au plecat încă. Recepționerul o să accepte douăzeci de dolari. O să-i dea uneia dintre femei zece dolari ca să aranjeze din nou camera și zece dolari o să-i bage în buzunar. Așa merge treaba de obicei.

— Ai mai făcut asta?

— Eram deja pierdut dacă n-aș fi făcut-o.

— Cam scump, totuși. Cu haine și toate cele.

— Tu cât plătești lunar pentru ipotecă? Și asigurare, și combustibil, și întreținere și reparații și ce mai trebuie făcut prin curte, plus impozitele?

Sorenson zâmbi.

— Te pricepi să argumentezi, spuse ea din nou.

Reacher termină primul și se duse la toaletă. Pe peretele de-afară era un telefon public. Îl ignoră. Nu exista nicio fereastră. Nicio ieșire de incendiu. Folosi toaleta, se spălă pe mâini și, când se întoarse, văzu că doi indivizi o înghesuiau pe Sorenson de la spate. Ea stătea pe scaunul ei, și cei doi o flancau de-o parte și de alta, cu coapsele dolofane aproape de umerii ei, fără s-o atingă totuși, dar nelăsându-i loc să se întoarcă și se plece de-acolo. Discutau între ei despre ea, peste capul ei, ca doi neciopliți ce erau, întrebându-se cu glas tare de ce frumoasa domniță nu-i invita să se așeze lângă ea. Erau niște camionagii, probabil. Pesemne că o confundaseră cu o femeie aflată într-o călătorie de afaceri, departe de casă. O șefă la o firmă. Costumul negru, bluza albastră. O persoană care, în acel context, era ca un pește pe uscat. Se părea că le plăcea părul ei.

Reacher se oprise la trei metri și privea. Se întreba ce va scoate Sorenson mai întâi, legitimația sau Glock-ul.

Bănuia că legitimația, dar ar fi preferat pistolul. Însă ea nu schiță niciun gest. Stătea acolo și suporta. Era o persoană foarte răbdătoare. Sau poate că era din cauza complicațiilor birocratice. Reacher nu știa dedesubturile protocoalelor FBI.

Deodată, unul dintre indivizi păru să simtă prezența lui Reacher și tăcu, se întoarse și-l fixă cu privirea. Amicul lui făcu la fel. Erau bărbați masivi, mătăhăloși, cu genul de carne care nu era nici mușchi, nici grăsime. Aveau ochi mici și tulburi, fețe nebărbierite, dinți stricați și părul sârmos. Erau ceea ce un doctor, prieten de-ai lui Reacher, cataloga drept PDS. Un diagnostic, un mesaj, un cod medical secret, ca de la un profesionist la altul, pentru a face mai ușoară identificarea.

Însemna „protoplasmă de sărăntoc”.

„E timpul să luați o decizie, băieți, își zise Reacher. Ori rupeți contactul vizual și plecați, ori nu.”

Nu plecară. Continuară să se holbeze la el. Nu era doar fascinația legată de nas. Era o provocare. Un fel de instinct hormonal, cu care creierul n-avea nimic de-a face. Reacher simți cum îi intră în funcțiune propriul instinct. Involuntar, dar inevitabil. Adrenalina, asezonată cu o componentă suplimentară, ceva întunecat, cald și primitiv, ceva antic și preistoric, de animal de pradă, ceva care elimina toată agitația și lăsa numai putere, încredere calmă și certitudinea absolută a victoriei. Nu era ca și cum ai fi adus un pistol într-o luptă cu cuțitele. Era ca și cum ai fi adus o bombă cu plutoniu.

Cei doi indivizi se uitau fix. Reacher le întoarse privirea. Apoi tipul din stânga spuse:

— La ce te uiți?

Ceea ce era o provocare în sine, cu o dinamică previzibilă. Din cine știe ce motiv necunoscut, într-un astfel de moment, majoritatea oamenilor dădeau înapoi. Cei mai mulți se simțeau jenați și dădeau înapoi, de

parcă și-ar fi cerut scuze. Nu și Reacher. Instinctul lui era să dubleze riscurile, nu să se retragă. Spuse:

— Mă uit la un jeg. Niciun răspuns. Reacher continuă: Dar la un jeg cu opțiuni. Prima opțiune, urcați-vă în camion și luați-vă micul dejun la optzeci de kilometri de-aici. A doua opțiune, să ajungeți într-o ambulanță și să vă luați micul dejun printr-un tub de plastic. Niciun răspuns. E o ofertă cu valabilitate limitată, precizează Reacher. Așa că grăbiți-vă, ca să nu aleg eu în locul vostru. Și, ca să fiu absolut sincer, în momentul ăsta înclin către ambulanță și tubul de plastic.

Gurile indivizilor schițară ceva și ochii li se mișcară dintr-o parte în alta. Rămaseră locului. Doar două secunde, atât cât să-și salveze prestigiul. Apoi aleseră prima opțiune, așa cum Reacher știa că vor face. Se întoarseră și plecară târșâindu-și picioarele, îndeajuns de lent ca să pară indiferenți și ușor sfidători, dar nu se opriră din drum. Înaintau constant. Împinseră ușa și dispărură în parcare. Nu se uitară înapoi. Reacher oftă ușurat și se așeză la masă. Sorenson spuse:

— N-am nevoie să ai grijă de mine.

— Știu, zise Reacher. Și n-am făcut asta. În acel moment, vorbeau cu mine. Aveam grijă de mine.

— Ce-ai fi făcut dacă n-ar fi plecat?

— Irelevant. Indivizii de genul ăsta pleacă întotdeauna.

— Pari dezamăgit.

— Sunt un dezamăgit perpetuu. E o lume dezamăgitoare. De exemplu, de ce stăteai și suportai toate cele?

— Birocrația, spuse ea. Decât să arestezi pe cineva mai bine te lași păgubaș.

Scoase telefonul și îi lumină ecranul. Verifică dacă are semnal și baterie. Îl închise la loc.

— Aștepți un telefon? spuse Reacher.

— Știi că aștept, zise ea. Aștept să mi se ia cazul.

— Poate că n-o să se întâmple.

— Trebuia să se întâmple de două ore.

— Și ce bănuiești că a intervenit?

Dar ea nu mai apucă să răspundă la întrebare, pentru că exact în clipa aceea, ca la un semnal, telefonul ei începu să sune.

42

Telefonul vibra. Tonul de apel era subțire și strident. Un sunet electronic simplu. Sorenson răspunse și ascultă. Reacher vedea pe fața ei că nu era telefonul pe care-l aștepta. Nu era aruncată peste bord. Nu încă. În schimb, i se dădeau informații despre caz. Și nu neapărat vești proaste, judecând după expresia ei, dar nici bune. Probabil, vești interesante. Posibil, vești uluitoare, încheie convorbirea și spuse:

— Legiștii noștri au reușit în sfârșit să scoată cadavrul din stația de pompare.

— Și? spuse Reacher.

— Un element până acum neobservat a devenit evident.

— Și anume?

— Cu puțin înainte de a-l omorî cu cuțitul, i-au rupt brațul.

Sorenson îi povesti lui Reacher că legiștii au ridicat cadavrul pe o brancardă cu role până la dubă. Nu l-au pus într-un sac, lucru normal pentru genul ăsta de situație, în care un cadavru zace într-o baltă de sânge. N-avea niciun rost să mânjească sacul de sânge pe dinăuntru și pe dinafară. Plănuiseră să-l bage în sac în mașină.

Dar, în drum spre dubă, brancarda s-a lovit de un obstacol și brațul drept al mortului s-a lăsat într-o parte, cotul fiind sucit într-o manieră nefirească. Au folosit un aparat cu raze X portabil chiar acolo, pe trotuar, și au determinat că încheietura era zdrobită. Ar fi fost imposibil ca această vătămare să fi avut loc anterior,

fiindcă durerea ar fi fost insuportabilă. Nimeni nu poate să se plimbe pe stradă cu un cot zdrobit. Nici măcar un minut. Și fără doar și poate că nimeni nu poate să conducă în starea asta mașina tocmai de la Denver. Iar rana nu fusese provocată nici post-mortem. Prin piele era vizibilă o sângerare minoră. Și o foarte ușoară umflătură. Sângele mai avusese presiune după rupere, dar nu mult timp.

— O rană cu care s-a ales încercând să se apere, spuse Reacher. Într-un fel. Victima a scos o armă. Un pistol sau poate propriul cuțit. L-au dezarmat făcând apel la violență. Presupun că era dreptaci.

— Majoritatea oamenilor sunt dreptaci, zise Sorenson. Și după aceea l-au înjunghiat și, după câteva momente, a murit în urma hemoragiei.

— Martorul ocular a auzit vreun țipăt?

— N-a spus.

— Un cot rupt doare foarte tare. Trebuie să fi auzit ceva. Un scâncet măcar.

— Ei bine, nu-l putem întreba acum.

— Nicio armă n-a fost găsită la locul crimei? A lui sau a celor doi?

Sorenson clătină din cap.

— Probabil că le-au aruncat pe toate într-o conductă.

— Tot crezi că era doar un atașat comercial? Departe de casă, cu un cuțit sau un pistol în buzunar?

Sorenson clătină din nou din cap.

— E ceva ce nu ți-am spus, zise ea. CIA a dat târcoale toată noaptea. Au sunat după cinci minute. Chiar înainte ca oamenii de la direcția antitero a FBI-ului să ajungă acolo. Cu mult înainte ca tipul de la Departamentul de Stat să ajungă.

— Ce voiau?

— Actualizări și informații.

— Păi, vezi? spuse Reacher. Înseamnă că mortul era omul lor.

— Atunci de ce mă mai ocup de caz? Chestia asta ar trebui să capete proporții de-acum.

Își verifică din nou telefonul. Avea semnal și baterie, dar rămase tăcut cu încăpățânare.

Se duseră la outlet. Mărfuri ieftine, într-o clădire ieftină și jalnică. Cam o treime din prăvălii vindeau haine bărbătești. Reacher recunoscu unele dintre mărci. Nu era impresionat de reducerile de prețuri. În opinia lui, reducerile considerabile abia dacă aduceau prețurile aproape de nivelul unde ar fi trebuit să fie tot timpul.

Ca întotdeauna, alegerile lui erau limitate de disponibilitate sau de existența mărimilor pentru persoane înalte și solide. Dar reuși să găsească niște blugi la un magazin și un set pentru corp la un altul: tricou, cămașă și pulover din bumbac, toate în nuanțe de albastru. Plus ciorapi albaștri și chiloți albi la un al treilea magazin, precum și o geacă scurtă la al patrulea. Se gândi să păstreze bocancii pe care-i avea deja. Doar câteva zile. Erau OK.

— Îți place albastrul? îl întrebă Sorenson.

— Îmi place ca lucrurile să se asorteze, spuse el.

— De ce?

— Așa mi-a spus cineva că e bine.

Paguba totală fu de șaptezeci și șapte de dolari în numerar, ceea ce se situa binișor sub țintă. Îmbrăcăminte pentru trei zile, minimum, patru, maximum, undeva între douăzeci și douăzeci și cinci de dolari pe zi. Mai ieftin decât să aibă o locuință și mai ușor decât să spele, să calce, să împăturească și să împacheteze. Asta era cât se poate de sigur.

Sorenson întrebă:

— De unde îți vin banii?

— De ici, de colo, spuse Reacher.

— De unde și de unde?

— O parte, din economii.

— Și restul?

— Uneori lucrez.
— Ce?
— Munci diverse. Ce se găsește de făcut.
— Cât de des?
— Când și când.
— Asta nu-ți poate aduce prea mari venituri.
— Restul îl obțin din surse alternative.
— Ce înseamnă asta?
— Pradă de război, de obicei.
— Ce război?
— Fur de la oamenii răi, spuse Reacher.
— Și recunoști asta față de mine?
— Vă urmez exemplul. Agențiile federale confiscă mereu proprietățile, corect? Dacă găsiți cocaină în torpedoul unui tip, poate să-și ia adio de la BMW. La fel și cu casele și ambarcațiunile.
— Aia e altceva. Chestiile alea ne reduc cheltuielile. Îi scutește pe contribuabili.
— La fel și eu, zise Reacher. Dacă n-aș proceda astfel, aș primi tichete de alimente.

Pentru duș, alese Red Roof Inn. O firmă care funcționa în franciză, proprietarul fiind la recepție și, ca toți cei de teapa lui, bucuros să-și bage în buzunarul de la spate niște bănuți în plus. Așa cum era de așteptat, se mulțumi cu două bancnote de zece dolari, una pentru el și cealaltă pentru femeia de serviciu care se afla prima pe lista de favoruri. Reacher își duse în cameră cumpărăturile de la benzinărie într-o sacoșă și hainele în alte patru. Sorenson veni cu el în cameră și verifică locul. Nu spuse nimic, dar Reacher văzu că nu era mulțumită de fereastra de la baie. Nu era mare, dar era îndeajuns de mare. Era o cameră la parter, cu o alee pavată în spate.
— Poți să stai aici, dacă vrei, spuse Reacher. Las perdeaua de la duș desfăcută. Ca să nu fii neliniștită.

Ea zâmbi, dar nu dădu niciun răspuns. Nu direct. În schimb, spuse:

— Cât o să dureze?

— Douăzeci și două de minute dușul, zise el. Apoi, trei minute ca să mă șterg și trei ca să mă îmbrac. Plus cinci pentru eventualități neprevăzute. Să zicem, în total treizeci și trei de minute.

— E o estimare foarte exactă.

— Precizia e o virtute.

Ea ieși, iar Reacher începu să-și dea hainele jos. Erau într-o stare destul de proastă. Le purta de mai multe zile, de la Bolton, Dakota de Sud. În unele locuri, erau murdare de noroi uscat, iar în altele erau pătate de sânge, unele fiind de la sângele lui, altele, nu. Le făcu ghem și le înghesui în coșul de gunoi de la baie. Apoi se spălă cu meticulozitate pe dinți și lăsă dușul să curgă.

Se spălă pe cap și se săpuni din cap până în picioare, apoi se clăti. Opt minute. Apoi ieși de sub duș și folosi un prosop, o chiuvetă plină cu apă fierbinte și oglinda de deasupra ca să se ocupe de față. Șterse petele de sânge închegat și badijonă cu atenție rănile deschise. Își unse cu săpun buza de sus și trase aer în piept cât putu de tare până când începu să strănute incontrolabil. Elimină astfel niște cheaguri de sânge mari cât bobul de mazăre.

Apoi reveni sub duș și se spălă din nou din creștet până-n tălpi. Se șterse cu prosopul, se îmbrăcă și-și pieptănă părul cu degetele. Își puse vechiul pașaport și cardul bancar într-un buzunar și periuța de dinți în celălalt. Puse cheia grăsanului bondoc de la motel în geacă. Luă câteva aspirine și bău apă de la robinet. Apoi își găsi crema antiseptică și plasturii și deschise geamul ca să lase aburii să iasă și oglinda să rămână curată.

Julia Sorenson era pe aleea din spate, supraveghind geamul de la baie.

Vorbea la telefon. Convorbirea nu-i făcea plăcere. Discuta în contradictoriu, dar politicos. Cu șeful ei, bănui Reacher. De unde și atitudinea reținută. Nu auzea

ce-și spun cei doi parteneri de conversație, dar se gândea că individul voia s-o scoată din ecuație, iar ea încerca să-l convingă să rămână pe poziție. Părea să-i servească tot felul de argumente solide. Gesticula pentru a-și însufleți vocea. Telefonul era un mijloc neadecvat de comunicare, după părerea lui Reacher. Nu era loc pentru limbajul nonverbal și nuanțe.

Se uită iar în oglindă și-și tamponă tăieturile cu hârtie igienică. Apoi le acoperi cu puțină cremă din tubul cu antiseptic. Șterse ce era în exces și uscă zonele de piele intacte. Puse un plasture peste tăietura cea mai mare. Un altul peste următoarea ca mărime. Aruncă resturile peste hainele din coșul de gunoi, închise geamul de la baie și se duse în dormitor. Se uită în oglinda de lângă șifonier. Noile haine erau acceptabile. Părul îi arăta bine. Fața era un dezastru. Nu era nici pe departe o pictură în ulei, asta era sigur. Dar, pe de altă parte, niciodată nu fusese și fără doar și poate că arăta mai bine decât în urmă cu o oră. Cu mult mai bine. Arăta pe jumătate uman, aproape.

Ieși în parcare. Mașina lui Sorenson era chiar lângă ușă. Femeia stătea rezemată de bara din față. Reacher bănuia că plecase de pe alee când el închisese geamul de la baie. În acel moment, ocolise clădirea ca să ajungă în față, cât putuse de repede. Nu ca să-l întâmpine. Ca să se asigure că nu fuge.

— Te-ai aranjat destul de bine, spuse ea.

Era ceva pe fața ei. Ceva în glasul ei. Nu era rănită. Nici mânioasă. Nici măcar dezamăgită, neapărat. Mai degrabă confuză.

— Ce e? o întrebă Reacher.

— Am primit un telefon.

— Am văzut.

— Era șeful meu.

— Am bănuit. Ți-a luat cazul?

Ea clătină din cap în semn că nu, apoi schiță un da mut.

— Adică, da, nu mai am cazul. Dar nu pentru că mi-a fost luat, nu.

— Atunci de ce?

— Pentru că nu mai există un caz.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că, începând cu douăzeci de minute în urmă, nu mai există o investigație activă. Ceea ce e logic, de fapt, pentru că, din punctul de vedere al Biroului Federal de Investigații, nu s-a întâmplat nimic în Nebraska în noaptea trecută. Absolut nimic.

43

— Au ales calea cealaltă, zise Sorenson. Nu l-au făcut bombă nucleară, l-au transformat în gaură neagră. Îl radiază din istorie. Probabil că a fost o solicitare expresă de la CIA. Sau de la Departamentul de Stat. Ceva dubios. Vreo tâmpenie legată de securitatea națională.

Deodată telefonul ei sună iar, până să apuce Reacher să răspundă. Se uită la numărul care o apela și întrebă:

— Unde este codul regional 405?

— În sud-vestul statului Oklahoma, zise Reacher. Lawton, probabil. Sunt cei de la armată.

Ea răspunse și ascultă câteva momente, apoi îi mulțumi celui cu care vorbea. Încheie și spuse:

— Maica Sill confirmă că l-a avut pe numitul Peter James King în serviciu activ în 1991. Era un fister[13]. Care sunt sigură că nu e ceea ce cred eu c-ar fi.

— Echipa de susținere a tirului, zise Reacher. Până la urmă, nu era doar un dagby. L-am subestimat. Probabil că a fost un observator de avangardă. Băieți isteți, cei mai buni dintre ei. Specialitatea 13F MOS. Ceea ce însemna că făcea manevre cu infanteria de rând sau cu umilele divizii blindate, nu cu regii bătăliilor înșiși. Au confirmat că are un frate pe nume Alan?

— Nu. Dar nici n-au negat. Însă au nevoie de documente birocratice.

— Ce s-a întâmplat cu Peter?

— A părăsit serviciul militar ca sergent de artilerie în 1997.

---

[13] În engleză *fister* este un membru al *Fire Suport Team* (echipa de susținere a tirului) dar în argoul pornografic poate fi și o persoană care practică *fisting* (N.t.)

— În același an ca și mine. Unde e acum?

— Maica Sill nu știe sigur. Ultimele date pe care le deține arată că lucra la o companie de pază din Denver, Colorado. Întâmplător, exact locul unde victima a ajuns cu avionul.

— O coincidență, spuse Reacher. Alan King mi-a spus că nu vorbește cu fratele lui.

— L-ai crezut?

— După toate aparențele, a spus adevărul despre numele și locul de muncă al lui Peter. De ce ar fi mințit în privința faptului că nu vorbește cu el?

— Câți locuitori sunt în Denver?

— Cam șase sute de mii, spuse Reacher. Între două milioane și jumătate și trei milioane în zona metropolitană, în funcție de cum o măsori. Ori prea puțin, ori prea mult ca să se potrivească exact cu milionul și jumătate de locuitori ai lui King.

— Cum se face că știi chestiile astea? Coduri regionale și populații?

— Îmi plac informațiile. Îmi plac faptele. Denver a fost numit după James W. Denver, care în acea vreme era guvernator al Teritoriului Kansas. A fost o dovadă de pupincurism din partea unui speculator de terenuri numit Larimer. El spera ca guvernatorul să mute în acel oraș capitala districtului, ceea ce l-ar fi îmbogățit. Ce nu știa el era că guvernatorul își dăduse deja demisia. În vremurile acelea, poșta era înceată. Și apoi noul loc a devenit oricum parte a statului Colorado, nu Kansas. Codul regional este 303.

— Urcă-te în mașină, spuse Sorenson.

— Vrei să conduc eu restul drumului?

— Nu, nu vreau. Nu pot să ajung acolo cu tine la volan. E și-așa îndeajuns de rău că te am pe locul din față.

— N-am de gând să stau în spate.

Sorenson nu răspunse la asta. Se urcară la bord, în pozițiile de dinainte. Sorenson ieși cu spatele din

parcarea motelului și ajunse din nou pe autostradă. O luă pe rampă și acceleră. Spre est, se vedeau nori de ploaie. Nu scăpau de vremea rea. Sorenson își așeză telefonul în suport. Aparatul anunță că se încarcă, apoi începu imediat să sune din nou, de data asta nu subțire și strident, ci tare și cu forță prin sistemul audio al mașinii. Sorenson acceptă apelul, și Reacher auzi o voce de bărbat zicând că este în drum spre poziția aflată la sud-est de Des Moines, conform ordinelor.

Sorenson încheie convorbirea și spuse:

— Echipa mea de criminaliști se îndreaptă spre Delfuenso.

— Care e persoana despre care ar trebui să vorbim aici? întrebă Reacher. Cum poate Biroul să anuleze un caz în care un cetățean nevinovat a murit?

— Astfel de lucruri s-au mai întâmplat și înainte.

— Dar faptele nu dispar pur și simplu.

— Nu contestăm faptul că Delfuenso a murit. O mulțime de oameni mor în fiecare zi.

— Cum a murit?

— Nimeni nu știe. A mers într-un stat învecinat cu mașina. Care a luat foc. Sinucidere, probabil. Poate că a luat niște pastile și a fumat ultima țigară. Și a aruncat țigara. Nu vom ști niciodată sigur, pentru că dovezile au dispărut în incendiu. Flaconul cu pilule și așa mai departe.

— Ăsta-i scenariul șefului tău?

— Acum e o problemă locală. Șeriful Goodman se va ocupa de ea. Numai că n-o să se ocupe, pentru că cineva va sta și pe capul lui, cu siguranță.

— Cum rămâne cu martorul ocular dispărut? Și el este radiat?

Sorenson, la volan, ridică din umeri.

— Un muncitor anonim agricol din zonă, cunoscut ca având probleme cu băutura, care stă cu chirie într-o casă și nu are relații stabile? Oamenii de genul ăsta dispar tot timpul. Unii dintre ei se întorc, iar alții, nu.

— Astea toate fac parte și ele din scenariu?

— Totul va avea o explicație plauzibilă. Nici prea precisă, nici prea vagă.

Reacher spuse:

— Dacă acest caz a fost anulat cu douăzeci de minute în urmă, de ce mai primești telefoane? Ca adineauri, de la Maica Sill, și de la oamenii tăi de la criminalistică?

Sorenson făcu o scurtă pauză și spuse:

— Pentru că și unii, și alții au avut numărul meu de mobil. M-au sunat direct. N-au trecut prin biroul teritorial, încă n-au primit înștiințarea.

— Când o vor primi?

— Nu prea curând, sper. Mai ales în privința tipilor de la criminalistică. Trebuie să știu cum au ținut-o King și Mc Queen pe Delfuenso pe bancheta din spate. Adică tu ai sta pe loc la o chestie ca asta? Ei dau foc mașinii și tu stai nemișcat acolo și suporți? De ce? De ce să nu te-mpotrivești?

— Mai întâi au împușcat-o. E evident. Era deja moartă.

— Asta sper.

— S-ar putea să nu reușească niciodată s-o dovedească.

— Tot ce am nevoie este un indiciu. Un echilibru al probabilităților. Pe care s-ar putea să-l primesc. Oamenii mei sunt foarte pricepuți.

— Șeful tău o să-i cheme înapoi, cu siguranță.

— Nu știe că sunt plecați acolo. Iar eu n-am de gând să-i spun.

— Dar ei nu vor suna la bază?

— Doar pe mine mă vor suna, spuse Sorenson. Eu sunt punctul lor principal de contact.

Continuă să conducă repede, încă un kilometru și jumătate, cu Reacher stând tăcut lângă ea. Soarele se vedea încă în spatele lor. Arunca umbre. Norii de ploaie se vedeau jos pe cer. Dar veneau. Orizontul îndepărtat era luminos. Reacher spuse:

— Dacă nu mai există niciun caz, atunci Biroul din Omaha nu mai trebuie să prezinte nimic după o noapte de muncă. Pentru că nu mai există o noapte de muncă. Pentru că nimic nu s-a-ntâmplat în Nebraska.

Sorenson nu răspunse. Reacher continuă:

— Iar, dacă nu mai există un caz, cine mai are nevoie de un suspect sau de un martor important? Nimeni n-a făcut nimic și nimeni n-a văzut nimic. Adică, dacă nici măcar nu s-a întâmplat nimic, cum să fi făcut cineva ceva și cum să fi văzut cineva ceva?

Niciun răspuns.

Reacher spuse:

— Și, dacă nu mai există nicio anchetă activă, atunci n-o să mai fie nicio informație nouă pe care să mi-o transmiți.

Sorenson nu zise nimic.

— Și-atunci, de ce mă mai aflu eu în mașina asta? întrebă Reacher. Niciun răspuns. Și eu fac parte din scenariu? continuă Reacher. Un veteran lipsit de importanță, șomer și fără domiciliu? Fără relații stabile? Care nici măcar nu stă cu chirie în vreo casă? Oameni ca mine dispar tot timpul, așa-i? Ceea ce ar fi foarte convenabil pentru toți cei interesați. Pentru că eu sunt ultimul om în viață care ar putea să nege toată această poveste. Eu știu ce s-a întâmplat. I-am văzut pe King și Mc Queen. Am văzut-o pe Delfuenso în compania lor. Știu că nu s-a dus singură cu mașina personală într-un stat învecinat. Știu că n-a luat nicio pastilă. Deci mă vor radia și pe mine?

Sorenson nu spuse nimic. Reacher întrebă:

— Julia, ai discutat despre mine cu șeful tău când eu eram la duș?

— Da, am discutat, spuse Sorenson.

— Și ce ordin ai primit?

— Tot trebuie să te duc acolo.

— De ce? Care-i planul?

— Nu știu, spuse Sorenson. Trebuie să te duc în parcare. Asta-i tot ce mi s-a spus.

44

Reacher petrecu un lung minut revăzând în minte o variație a unei probleme anterioare: să scoți din luptă un șofer de pe scaunul pasagerului în timp ce șoferul acela conduce mașina cu o 130 de kilometri la oră pe o autostradă publică prezenta dificultăți tehnice. Era mai mult decât dificil. Era aproape imposibil, chiar cu centurile de siguranță și cu airbagurile. Prea riscant. Prea multe persoane inocente în jur. Oameni care mergeau cu mașina la muncă, bătrâni care mergeau în vizită la rude.

— Îmi pare rău, zise Sorenson.

— Mama mi-a spus mereu că nu trebuie să mă pun pe mine pe primul loc, replică Reacher. Dar mă tem că, de data asta, o voi face. Cât de mare va fi necazul în care vei intra dacă nu mă livrezi?

— Foarte mare, spuse ea.

Nu acesta era răspunsul pe care Reacher voia să-l audă.

— Atunci trebuie să faci un jurământ pentru mine, spuse el. Ridică mâna dreaptă.

Ea se supuse. Ridică mâna dreaptă de pe volan și o aduse la înălțimea umărului, cu palma întinsă, undeva între lent și rapid, o mișcare familiară unui oficial public. Reacher se răsuci în scaun și o prinse de încheietură cu mâna stângă, unu, apoi se aplecă și-și vârî mâna dreaptă sub geacă și-i scoase Glock-ul din tocul de la șold, doi. Apoi se rezemă de spătarul scaunului, punând pistolul în spațiul dintre picior și portieră.

Trei.

Sorenson spuse:

— Asta a fost o chestie urâtă.

— Îmi cer scuze, spuse Reacher. Ție și mamei mele.

— A fost totodată și o fărădelege.

— Probabil.

— Ai de gând să mă împușți?

— Probabil că nu.

— Atunci cum ai să duci chestia asta până la capăt?

— Mă vei lăsa să cobor la câteva străzi de sediul tău. Dar o să le spui că m-ai pierdut cu treizeci de kilometri în urmă. Astfel vor începe să caute într-un loc greșit. Poate ne-am oprit la o benzinărie. Poate m-am dus la toaletă și am fugit.

— Îmi dai pistolul înapoi?

— Da, zise Reacher. La câteva străzi de sediu.

Sorenson continuă să conducă și nu zise nimic. Reacher stătea tăcut lângă ea, gândindu-se la senzația dată de pielea de la încheietura mâinii ei, la căldura iradiată de burta și șoldul ei. Le atinsese cu podul palmei când căuta tocul pistolului. O cămașă de bumbac și, dedesubt, trupul ei, nici moale, nici dur.

Rămaseră pe Interstate, trecând prin partea sudică a localității Council Bluffs, Iowa, și trecură peste râul Missouri pe un pod, după care ajunseră din nou în statul Nebraska, chiar în orașul Omaha. Autostrada traversa prin centrul orașului, trecând de indicatorul unei grădini zoo, un indicator pentru un parc, cu cartiere rezidențiale la nord și un șir neregulat de întreprinderi industriale înghesuite în partea de sud. Apoi, în cele din urmă, autostrada coti la stânga, și Sorenson o părăsi pe o stradă care se întindea drept de la est la vest, prin centrul zonei comerciale. Dar în acel punct zona se schimbă. Deveni mai degrabă o zonă pentru comerțul cu amănuntul. Sau o zonă de birouri. Erau întinderi mari de gazon, copaci și elemente peisagistice. Clădirile erau joase și albe, la distanțe de sute de metri. Între ele, erau

parcări uriașe. Reacher se așteptase la ceva mai central și mai urban. Își imaginase străzi înguste și ziduri de cărămidă, nișe, alei și intrări. Anticipase un labirint specific centrelor urbane.

— Unde anume e sediul tău? întrebă el.

Sorenson arătă dincolo de următorul semafor, în diagonală, spre vest și ușor spre nord.

— Uite-acolo, spuse ea. Ăla e.

La două sute de metri distanță, Reacher văzu spatele unei clădiri albe întinse, destul de nouă, înaltă de patru-cinci etaje. În dreapta și în stânga ei se vedeau porțiuni întinse acoperite de iarbă. Dincolo de clădire, o parcare gigantică pentru următoarea firmă industrială. Totul era plat și pustiu. Nu aveai unde să fugi, nu aveai unde să te ascunzi.

— Mergi mai departe, spuse el. Nu e bine aici.

Sorenson încetinise deja mașina.

— Mi-ai spus la câteva străzi, zise ea.

— Astea nu-s străzi. Astea-s terenuri de fotbal.

Sorenson trecu de semafor. Imediat în spatele clădirii albe, Reacher văzu o mică parcare cu o mulțime de vehicule ale personalului și mașini nemarcate aranjate în șiruri ordonate. Dar era și un Crown Vic bleumarin izolat, la câțiva metri de celelalte, așezat în unghi, și o dubă neagră lângă el. În spațiul dintre cele două mașini, patru bărbați umblau de colo colo, gârboviți în paltoane, sorbind cafea, vorbind între ei, așteptând.

Pe el, probabil.

— Îi cunoști? o întrebă pe Sorenson.

— Pe doi dintre ei, răspunse ea. Sunt tipii de la antitero care au venit din Kansas City astă-noapte. Îi cheamă Dawson și Mitchell.

— Și ceilalți doi?

— Nu i-am mai văzut.

— Mergi înainte.

— N-ai putea măcar să vorbești cu ei?

— Nu-i o idee bună.

— Nu prea pot să-ți facă nimic.

— Ai citit Legea Patriot?

— Nu, spuse Sorenson.

— Șeful tău a citit-o?

— Mă îndoiesc.

— Prin urmare, ei pot să-mi facă tot ce le trece prin cap. Pentru că n-are cine să-i împiedice?

Sorenson încetini mai mult. Reacher spuse:

— Nu intra în parcare, Julia. Mergi înainte.

— Le-am dat o oră estimativă pentru sosire. Curând o să iasă de-acolo și-o să înceapă să mă caute.

— Sună-i și spune-le că ți s-a stricat mașina undeva, la o margine de drum. Că ai făcut o pană. Spune-le că ești încă în Iowa. Sau spune-le că ai ieșit aiurea de pe autostradă și te-ai dus în Wisconsin, din greșeală.

— Îmi vor urmări telefonul mobil. Poate că deja fac asta.

— Mergi înainte, spuse Reacher.

Sorenson acceleră ușor. Trecură pe lângă partea laterală a clădirii albe, cam la o sută de metri distanță de ea. Avea o alee largă și curbată în față, pentru mașini. Fațada era modernă și impresionantă. Erau o mulțime de panouri de sticlă. Nu se desfășura nicio activitate la vedere. Totul era liniștit. Reacher întoarse capul și se uită cum clădirea dispare în spatele lor.

— Mulțumesc, spuse el.

— Unde vrei să mergem acum? întrebă Sorenson.

— La un kilometru și jumătate de-aici va fi bine.

— Și pe urmă?

— Pe urmă ne luăm rămas-bun.

Dar nu mai merseră un kilometru și jumătate și nu-și luară rămas-bun. Pentru că telefonul lui Sorenson sună în suportul din mașină, iar ea răspunse, și Reacher auzi vocea unui bărbat, grăbită, tare și panicată, spunând:

— Doamna Sorenson? Aici șeriful Victor Goodman. Fiica lui Karen Delfuenso a dispărut. Niște necunoscuți au luat-o de-aici.

45

Sorenson frână brusc și trase tare de volan, făcând imediat o întoarcere în U și luând-o iar spre autostradă, repede, trecând din nou pe lângă clădirea FBI-ului, pe lângă parcarea din spate și drept înainte, pe același drum pe care sosieră cu câteva minute înainte. Glasul de la telefon le relată pe larg povestea. Reacher înțelese că era șeriful districtual Victor Goodman, aflat cam la o sută treizeci de kilometri distanță. Omul de la fața locului. Primul care reacționase, în noaptea precedentă. Părea să fie un om competent, dar era stresat și complet depășit de situație.

— I-am spus fetiței la prima oră a dimineții, că mama ei lipsește, zicea el. M-am gândit că e mai bine să-i dau vestea mai cu blândețe. Știi, primul pas, apoi al doilea pas. I-am spus vecinei că n-ar trebui să le trimită pe fete la școală azi. Am rugat-o să rămână acasă cu ele. Dar n-a rămas. Se temea pentru slujba ei. Le-a lăsat singure. A crezut c-o să fie OK. Însă n-a fost OK. Am trecut din nou pe-acolo să văd care-i situația și-am găsit-o doar pe fetița vecinei. Singură. Mi-a spus că niște bărbați au venit și-au luat-o pe fata lui Delfuenso.

— Când? întrebă Sorenson.

— E vorba despre o fetiță de zece ani, spuse Goodman. A fost destul de vagă. Cel mai probabil, cam cu o oră în urmă.

— Câți bărbați?

— Nu prea știe.

— Unu? Doi? Zece?

— Mai mult de unu. A spus bărbați, nu un bărbat.

— Semne particulare?

— Doar niște bărbați.

— Negri? Albi? Tineri? Bătrâni?

— Albi, sunt sigur, altfel ar fi spus. Suntem în Nebraska, la urma urmelor. Nu știm nimic despre vârsta lor. Toți adulții sunt bătrâni pentru un copil de zece ani.

— Cum erau îmbrăcați?

— Nu-și amintește.

— Vehiculul?

— Nu-l poate descrie. Nu sunt sigur nici că a văzut măcar un vehicul. Zice că l-a văzut și îl numește „mașină”, dar putea să fie orice. O camionetă sau un SUV.

— Culoarea?

— Nu-și amintește. Asta în cazul în care l-a văzut. Se poate să fi presupus doar. Probabil că n-a văzut în viața ei un pieton. Nu acolo.

— Își amintește ce s-a vorbit?

— N-a prea fost atentă. A sunat soneria, și Lucy Delfuenso s-a dus să deschidă. Fata vecinei zice că a văzut niște bărbați la ușă și a auzit vorbindu-se ceva, dar a rămas în camera din spate. Se juca. Era absorbită. Abia după vreo cinci minute și-a dat seama că Lucy nu se întorsese de la ușă.

— De ce să se fi dus la ușă copilul lui Delfuenso dacă se afla în casa altcuiva?

— Copiii nu gândesc așa. E ca și cum ambele locuințe le-ar aparține. Intră și ies din casele alea tot timpul.

— Ai cercetat zona? Inclusiv casa lui Delfuenso?

— I-am pus pe toți la treabă. Nici urmă de Lucy.

— Ai fost și la celălalt vecin? Tipul cu părul cărunt?

— Nu era acasă. Pleacă la muncă la șase dimineața. Nici cei din a patra casă n-au văzut nimic.

— Ai chemat poliția de stat?

— Desigur, dar n-am prea avut ce să le spun.

— Când dispar copii, se reacționează imediat, corect?

— Dar ce-ar putea să facă? E un departament mic. Iar statul este mare. Nu pot opri pe toată lumea oriunde.

— OK, o să vedem ce putem face, spuse Sorenson. Sunt pe drum. Dar între timp ar fi bine să continui să cauți.

— Desigur că așa voi face. Însă deja ar putea să fie la o sută de kilometri de-aici.

Sorenson nu-i mai răspunse. Încheie convorbirea și intră în viteză pe rampă, continuându-și drumul spre vest cu 160 de kilometri pe oră.

După zece minute de deplasare în mare viteză, Reacher îi înapoie Glock-ul și o întrebă:

— Șeful tău o să ignore și dispariția unui copil?

Sorenson își puse pistolul la loc în toc și spuse:

— Șeful meu e un ins ambițios. Visează lucruri mari. Vrea ca într-o zi să ajungă asistent de director. Prin urmare, va face tot ce i se spune de la Clădirea Hoover, indiferent dacă e bine sau rău. Așa sunt unii comandanți de agenți. Sau Departamentul de Stat, sau Homeland Security, sau Aripa de Vest[14], sau cine o face jocurile aici.

— E o nebunie.

— Așa se apără legea în epoca modernă. Obișnuiește-te.

— Câtă libertate de acțiune crezi că vei obține?

— Niciun pic, de îndată ce-și vor da seama unde mă aflu.

— Atunci, nu răspunde la telefon.

— N-am să răspund. Cel puțin la primele două apeluri.

— Și după aia?

— Vor lăsa mesaje vocale. Vor trimite sms-uri și e-mailuri. Nu pot să fac pe răzvrătita. Nu pot ignora niște ordine directe.

Reacher nu spuse nimic.

— Ei bine, tu ai face-o? Ai făcut-o? întrebă Sorenson.

— Uneori, răspunse Reacher.

---

[14] *West Wing*, cunoscut serial de televiziune despre viaţa politică din SUA, care a rulat între anii 1999 şi 2006.

— Iar acum ești un veteran șomer și fără casă, fără relații stabile.

— Exact. Lucrurile astea nu sunt niciodată ușoare. Dar poți să începi de undeva. Poți să faci ceva înainte să te lege de mâini și de picioare.

— Cum?

— Motivul, spuse Reacher. La asta trebuie să te gândești. Cine naiba răpește copilul unei femei moarte? Și de ce? Mai ales un copil care nu știe absolut nimic despre ce s-a întâmplat cu mama ei?

— Dar asta nu poate să n-aibă legătură, desigur. Nu poate fi o coincidență. Nu e ca și cum tatăl își face apariția după un proces pentru custodie. Nu e cine știe ce pedofil ieșit la vânătoare.

— Poate că veniseră după fetița vecinei. Poate că le-au confundat. În definitiv, era casa vecinei. Vecina e divorțată și ea?

— Nu e o coincidență, Reacher.

— Atunci, ce e?

— Nu știu.

— Nici eu, zise Reacher. N-are absolut nicio logică.

Trecuseră treizeci de ore de când șeriful Goodman nu dormise. Era năuc, amețit și abia se mai ținea pe picioare. Dar rezista stoic. N-avea niciun motiv să creadă că răpitorii zăboviseră în împrejurimi, dar îi pusese pe oamenii lui să caute prin toate clădirile părăsite, șoproanele, colibele, adăposturile și casele nelocuite. El însuși le suplimenta eforturile acoperind locurile unde aceștia nu ajungeau. Nu găsise nimic. Nici ei nu găsiseră nimic. Traficul radio era plin de răspunsuri negative, obosite și resemnate.

Ajunse din nou în fața casei vecinei lui Delfuenso. Parcă și rămase acolo, luptându-se să stea treaz. Luptându-se să gândească. Își aminti cum se purtase copilul pe treptele casei, la prima oră a dimineții. Amuțită de neînțelegerea situației, dând din cap

politicos, foindu-se. Era o fetiță de la țară. De zece ani. Nu era un copil precoce. Ar fi crezut orice adult pe jumătate legitim. Ar fi fost convinsă de orice etalare a cunoașterii sau a autorității. Ar fi acceptat orice fel de promisiune. Vino cu noi, fetițo. Am găsit-o pe mămica ta. Te ducem noi la ea.

Dar cine?

Mai întâi de toate, cine știa măcar că Delfuenso dispăruse? Întregul lui departament, evident, plus vecinii și, posibil, unii dintre ceilalți localnici. Și oamenii cei răi. Dar de ce s-o fi ucis pe mamă și apoi să vină și după copil?

De ce?

Coborî din mașină ca să-și limpezească gândurile în aerul rece. Se plimbă de colo colo un minut, apoi se așeză pe aripa din față, de pe partea pasagerului. Spre est ploua. Vedea norii. Se îndreptau către el. Apoi privi drept în față, la cele două case dinaintea lui, a lui Delfuenso și a vecinei, în căutare de inspirație. Nu găsi absolut deloc. Se uită în jos la rigola noroioasă. Nămolul era brăzdat de urmele cauciucurilor de la mașina sa. Ca o consemnare a inutilității, scrisă acolo în cauciuc, țărână și apă. Parcase pe strada aceea de patru ori într-un interval de câteva ore. Mai întâi, după sprintul de la locuința domnișoarei Smith, la miezul nopții. Cu Sorenson. Apoi din nou la prima oră a dimineții, ca să aducă o parte din veste. Apoi iarăși, ca să vadă care era situația, așa cum face un șef bun, ocazie cu care aflase că Lucy dispăruse. Și în sfârșit acum, după căutările eșuate și infructuoase din zonă. Erau o mulțime de urme. Mai multe decât s-ar fi gândit, pentru patru vizite. La venire și la plecare, înainte și înapoi, unele drepte, altele curbate. În vreo două locuri, suprafața drumului era îndeajuns de proastă ca nămolul să se fi umflat în băltoace late de aproape doi metri. Aparent, trecuse prin amândouă.

Dar nimeni altcineva nu mai trecuse.

Verifică din nou, ca să fie sigur, de data asta din mișcare, mergând în sus și în jos cu pași mărunți și delicați, ocolind cu grijă dovezile. Sau lipsa lor. Din câte-și putea da seama, nu erau alte urme în afară de ale lui. În fața casei lui Delfuenso nu erau urme diferite. Sau în fața casei vecinei. Doar cele ale pneurilor Michelin, familiare și nespectaculoase, ale Crown Vic-ului său. Echivalentul automobilistic al aspirinei. Le știa bine. El răspundea de bugetul departamentului. Comandase cauciucurile on-line de la un depozit de aprovizionare al poliției din Michigan. Preț scăzut, fără taxe, garanție deplină.

Sosiseră cu camionul poștal și le montase la atelierul de vulcanizare al lui Phil Abelson din districtul învecinat. Phil făcuse cu ei un târg, preț scăzut în schimbul unui angajament pe termen lung. Phil era un tip deștept.

Goodman se urcă iar în mașină și o mută de lângă bordură, parcând-o din nou pe ridicătura din mijlocul drumului, unde asfaltul era uscat și curat. Se întoarse și verifică din nou.

Era sigur.

Niciun fel de alte urme decât ale cauciucurilor sale Michelin fiabile, de calitate inferioară, P225/60R16, nouăzeci și nouă de dolari bucata, plus cinci pentru montare și echilibrare.

Fetița vecinei nu văzuse o mașină, pentru că nu fusese vreo mașină.

Lucy Delfuenso fusese răpită de oameni veniți pe jos.

Dar ce fel de noimă avea asta oare în pustietățile din Nebraska?

46

Sorenson ieși de pe Interstate exact în locul unde Reacher ajunsese cam cu douăsprezece ore în urmă. El văzu rampa pe care așteptase în întuneric și în frig. Își aminti elicopterul în aer și Impala oprind la zece metri de el, cu Alan King și Don Mc Queen răsucindu-se în scaune ca s-o avertizeze pe Karen Delfuenso. Își aminti că Alan King îl întrebase unde vrea să ajungă. Merg spre est, spusese el. Tocmai în Virginia.

Nu tocmai.

Misiunea nu fusese îndeplinită.

Sorenson continuă spre sud, într-un teritoriu pe care Reacher nu-l mai văzuse înainte, pe un drum districtual la fel de drept ca toate cele din Iowa. Dar peisajul din dreapta și din stânga era diferit într-un mod subtil. Ceva mai aspru, ceva mai dur. Nu avea perfecțiunea unei picturi. La treizeci de kilometri spre stânga, norii se apropiau, rostogolindu-se dinspre est. Ploaia se apropia bătută de vânt, cețoasă și difuză. Aceeași ploaie care căzuse în Iowa, pe Impala mistuită de flăcări și pe motelul grăsanului. Venea după ei încet, dar cu perseverență, ca un mesaj, ca o veste proastă care nu putea fi ignorată.

În mod cert, Sorenson văzuse rampa de urcare spre est și trăsese concluzia evidentă.

— De aici te-au luat în mașină, nu-i așa? zise ea.

Reacher încuviință din cap.

— Am stat aici cu puțin peste o oră și jumătate. Cincizeci și șase de vehicule au trecut pe lângă mine. Al lor a fost al cincizeci și șaptelea.

— Și dacă nu te-ai fi aflat acolo? Dacă n-ar fi găsit pe nimeni? N-ar mai fi avut perdeaua de fum.

— Delfuenso era o perdea de fum prin ea însăși.

— Dar să zicem că eu aș fi reacționat mai rapid? Să zicem că ar fi fost un apel de urmărire generală pentru trei persoane, de la început? Poate și cu numărul de înmatriculare, așa, ca cireașă pe tort.

— Erau înarmați, spuse Reacher. Ar fi putut să treacă recurgând la forță prin barajele rutiere. Sau ar fi ținut pistolul la capul lui Delfuenso. Asta ar fi putut să meargă. Nu cred că polițiștii din Nebraska sau Iowa sunt antrenați pentru genul ăsta de situații.

— Ar fi fost un risc mare.

— Ce vrei să spui?

— Au pornit de la sud de Interstate și au încheiat la sud de Interstate. N-aveau nicio garanție că vor găsi un autostopist. Nu în mijlocul iernii. Și știau unde vor fi amplasate barajele, dacă aveau să fie. Atunci de ce nu s-au dus spre est pe drumuri de țară, direct? De ce au ales să riște pe autostradă în primul rând?

— La un moment dat, au spus că se îndreaptă spre Chicago.

— Câți locuitori sunt în Chicago?

— Cam trei milioane în oraș și în jur de opt în zona metropolitană. Codurile regionale sunt 312 și 773.

— I-ai crezut că merg spre Chicago?

— Nu prea. Mai ales acum, gândindu-mă la asta. Era prea departe. Un obiectiv prea ambițios pentru un drum de o noapte cu mașina.

— Atunci de ce au luat-o pe Interstate?

Acum norii de ploaie erau mai aproape. Se mișcau înspre ei ca un zid negru. Soarele dispăruse. Reacher simțea cum un vânt mânios legăna mașina. Drumul din față era drept și uniform, bine construit, cu două benzi, dar nu îngust. Curbele la stânga și la dreapta erau rare, iar drumurile de la est la vest erau doar ceva mai mult

decât niște cărări pavate printre câmpuri. Arătau părăsite, ca și cum n-ar fi dus de fapt nicăieri.

— Ai o hartă? întrebă el.

— Doar electronică, răspunse Sorenson.

Porni GPS-ul, iar Reacher văzu cum găsește un satelit. Micul ecran se redesenă și mașina deveni o săgeată pulsatorie care se mișca de-a lungul unei linii cenușii groase. Micile drumuri din dreapta și stânga erau reprezentate ca linii gri-deschis.

— Poți să mărești sau să micșorezi scala, dacă vrei, spuse Sorenson.

Reacher găsi butoanele corespunzătoare și mări scala. Săgeata rămase de aceeași mărime, dar liniile gri deveniră mai mici. Drumul de la nord la sud pe care se aflau era o arteră principală, dar nu exista nimic echivalent care să meargă spre est sau spre vest până la o intersecție situată la cincizeci de kilometri sud de poziția lor curentă.

— Ăla-i locul unde mergem, spuse Sorenson. Vechea stație de pompare e chiar acolo.

În cealaltă direcție nu era niciun drum principal est-vest până la o oarecare distanță la nord de autostradă.

— Cred că viteza se poate să fi fost un motiv, spuse Reacher. Dacă trebuiau să ajungă unde se duceau înainte de zori, atunci Interstate se poate să fi fost singura opțiune. Dar sunt de acord cu privire la riscul expunerii. Și nu sunt sigur în ce măsură viteza a reprezentat o problemă. În definitiv, au fost luați de altă mașină. Puteau să aranjeze ca întâlnirea să aibă loc undeva mult mai aproape. Așa că, una peste alta, ar fi fost mai logic să pornească direct spre est de la intersecție, nu spre nord. Drumul pare să fie la fel de bun ca ăsta. Sunt sigur că ajunge tocmai până în Iowa.

Primii stropi grei de ploaie loviră parbrizul. Sorenson aprinse luminile și porni ștergătoarele. La nici doi kilometri spre est ploua zdravăn.

Șeriful Goodman văzu norii. Mașina lui rămăsese parcată în mijlocul drumului. Stătea rezemat din nou de apărătoare. Ajunsese la concluzia că răpirea unui copil fără mașină era ceva ridicol. Și, dacă mergeai o zi întreagă pe jos, ajungeai fix nicăieri în Nebraska. Așa că acum se întreba dacă răpitorii parcaseră acolo unde parcase el acum, departe de noroi. Poate că erau niște cusurgii. Sau poate că văzuseră noroiul, anticipaseră pericolul și hotărâseră să evite să lase urme. Sau poate că-și făceau griji să nu fie văzuți, caz în care poate parcaseră undeva, ascuns vederii, la vreo două sute de metri depărtare. Ceea ce i-ar fi lăsat totuși expuși timp de câteva minute bune. Ar fi fost nevoiți să vină pe jos, doi sau mai mulți pietoni a căror prezență era inexplicabilă, după care trebuiau să plece tot pe jos, doi sau mai mulți bărbați cu un copil după ei, poate împotrivindu-se.

Apoi căzură primii stropi de ploaie. Goodman văzu cum se împrăștie pe noroi. Se uită la cer. Se gândi că urma să fie o ploaie torențială scurtă. Nimic neobișnuit. Imensele rezerve de apă ale statului trebuiau să vină de undeva. Aruncă o ultimă privire spre rigola noroioasă. Curând, noroiul va deveni lichid, și apoi, în scurt timp, va fi spălat de scurgerile de pe câmp, ca niște aluviuni, rămânând plată și fină ca pudra de talc. Nu-și făcea griji. Ancheta nu va fi îngreunată din pricina asta. Nu se pierdeau dovezi, pentru că nu existau dovezi care să dispară.

Apoi începu să plouă mai tare, și Goodman se desprinse de apărătoare. Sau încercă. Simți o durere bruscă și ascuțită în umeri. Și în brațe. Și o durere sălbatică în mijlocul pieptului. Ca niște arsuri la stomac. Dar nu erau arsuri stomacale. Nu mâncase nimic.

Nu mai putea să respire. Nu mai putea să se miște. Pieptul îi înțepeni de-a binelea. Genunchii i se înmuiară. Alunecă în jos, pe vopseaua lucioasă a apărătorii. Se opri un moment pe călcâie. Simțea marginea roții

înfigându-i-se în spate. Simțea mirosul de cauciuc. Simțea mirosul ploii. Brațele lui refuzau să se miște.

Se înclină într-o parte și se lăți pe spate. Văzu norii negri de deasupra lui. Simți ploaia pe față. Își simțea pieptul zdrobit. Ca și cum ar fi avut o greutate mare pe el. Ca atunci, demult, la sala de sport, când supraveghetorul lui plecase de lângă el și o halteră de nouăzeci de kilograme îi căzuse pe piept, sub gât. Nici măcar nu mai putuse să strige. Nici acum nu mai putea să strige. Nu mai avea aer în plămâni. Nu se putea mișca. Se luptă un minut, apoi se dădu bătut, pentru că înțelese cu o certitudine subită și stranie că nu se va mai mișca niciodată.

Se relaxă.

Nu mai simțea nimic în picioare și brațe. Ca și cum nici n-ar fi fost acolo. Era interesat. Murea de la extremități spre interior. Corpul lui parcurgea rapid o listă, renunțând pe rând la componentele neesențiale. Organismul animal, extrem de evoluat, programat să-și mențină funcționarea esențială atât cât era posibil. Programat să redefinească acea funcționare esențială de la o secundă la alta. Picioarele? Cine are nevoie de ele? Brațele? Pentru ce? Creierul era cel care conta. Creierul avea să fie ultimul care să moară.

„Patru minute”, își zise. Ăsta era numărul care-i veni în minte. Își aminti de antrenamentul la care luase parte. Oamenii care se înecă în lacuri, copiii care se sufocă cu diverse chestii, mai au patru minute după ce inima încetează să mai bată. Simți cum viața i se comprimă în sens ascendent și spre interior, în cap. Asta era tot ce mai rămăsese din el. Un cap. Un creier. Nimic mai mult. Asta era tot ce fusese vreodată. Asta era tot ce însemnase vreodată oricare dintre oameni. Cogito ergo sum. Gândesc, deci exist. Nu mai exista durere. Era un creier, nesusținut. Nu mai avea corp. Ca în science-fiction. Ca un om de pe Marte. Un extraterestru. Putea încă să vadă. Dar vederea i se întuneca la margini. Ca la

un televizor vechi. Așa avea să se întâmple. Înțelegea. În sfârșit. O întrebare și un răspuns. Un mister rezolvat. Avea să-și înceteze funcționarea ca un televizor alb-negru vechi, comprimându-se la un punct luminos minuscul care strălucea în centrul ecranului, înainte de a se întuneca și a dispărea pentru totdeauna.

47

Ștergătoarele de parbriz se agitau cu furie, iar ploaia răpăia pe acoperișul mașinii, ricoșând la câteva zeci de centimetri de drum. Prin întuneric, Reacher văzu reclama unei companii petroliere deasupra câmpiei, luminată feeric. „La mai puțin de opt sute de metri depărtare”, își zise. Sorenson aruncă o privire spre el și spuse:

— OK, fii atent. Aici e ceea ce localnicii numesc Orașul Păcatului. Aici începe totul.

Sorenson reduse viteza. Benzinăria era pe stânga. Dar ea coti la dreapta, intrând în parcarea acoperită cu pietriș denivelat din spatele barului anonim clădit din BCA. Merse spre sud și opri în spatele unei clădiri joase de culoare bej. La ușa din spate se afla o Mazda roșie.

— La clubul ăsta era angajată Delfuenso, zise ea. King și Mc Queen au venit până aici cu mașina asta roșie, de la intersecție.

Merse mai departe prin ploaie, împrăștiind apa din bălțoace, oprindu-se din nou în spatele altei clădiri joase.

— Ăsta-i magazinul universal, spuse. De aici și-au cumpărat cămășile și apa.

Apoi parcurse hurducăind drumul înapoi spre șosea, oprindu-se înainte să cotească.

— De aici, au plecat spre nord și știi ce s-a întâmplat pe urmă, încheie ea.

Dar o luă în direcția opusă, spre sud. Reacher văzu lanurile adormite de soia, cu apa bălțind în șanțurile lăsate de plug, și porțiunea tristă de patru sute de metri plină cu mașini agricole de vânzare, după care urmau

alte lanuri cu soia. Urmau apoi clădirile joase cu rigole pline de apă și micile malluri lăsate în părăsire. Orașul însuși, așa cum era. Săgeata GPS-ului ajungea la intersecție. Artera nord-sud era pe cale să se încrucișeze cu artera est-vest. Harta era cât se poate de categorică. Pentru a ajunge oriunde altundeva în afară de magazinul din colț, cele două drumuri erau singurele opțiuni pentru distanțe lungi.

Ajungând la intersecție, Sorenson coti la vest și, după o sută de metri, se opri în dreptul unui buncăr din beton. Era lung de vreo șase metri, lat cam de patru metri și jumătate și înalt de trei metri. Avea acoperișul plat, o ușă metalică veche și nu avea ferestre.

— Asta-i stația de pompare? întrebă Reacher.

Sorenson aprobă printr-o mișcare a capului:

— Victima zăcea pe podea, înăuntru. King și Mc Queen au fost văzuți plecând cu Mazda roșie.

Reacher se uită înainte, în spate, la stânga și la dreapta. Se jucă cu GPS-ul până când îl mări la o rază de treizeci și cinci de kilometri. La acea scală, pe ecran nu apăreau decât drumul de la nord la sud și cel de la est la vest. Toate celelalte dispăruseră ca niște detalii nesemnificative.

— Cred că Mc Queen și King nu erau din partea locului, spuse el. Probabil că n-au mai fost niciodată pe-aici. Posibil să fi venit de pe Interstate, pe același drum pe care am venit și noi. Au văzut barurile și cluburile. N-au vrut să păstreze mașina roșie, așa că s-au dus la clubul ăla, pentru că li s-a părut singurul loc unde ar putea să găsească un alt vehicul.

— OK, dar de ce nu s-au întors la intersecție și n-au luat-o spre est de acolo?

— Din două motive, spuse Reacher. Nefiind localnici, n-aveau cum să știe sigur unde duce drumul acela. Presupun că Delfuenso n-avea nici GPS, nici hărți în torpedou. Dar, mai important, ei vor fi presupus că la intersecție îi va aștepta un baraj rutier. Patru iepuri

dintr-o singură împușcătură, chiar acolo. Nord, sud, est, vest, nimeni nu poate să plece nicăieri decât prin acea intersecție. Șeriful n-a blocat-o?

— Nu, spuse Sorenson. Nu cred c-a făcut-o.

— Ar fi trebuit. A fost o greșeală. Dar nu e mare scofală, pentru că oricum au fugit de ea. Au mers spre nord și n-au găsit altă cale clară spre est până n-au ajuns la autostradă. Noaptea, pe întuneric, drumurile alea lăturalnice trebuie să li se fi părut fără speranță. Deci de-aia au luat-o pe Interstate. N-au avut de ales.

— OK, spuse Sorenson. De acord cu ipoteza asta.

— Întrebarea mai dificilă e cum au ajuns aici. Dacă n-au venit cu mașina de la Denver împreună cu victima și dacă n-au avut mașina lor, înseamnă că i-a adus altcineva. Cu alte cuvinte, au fost lăsați aici. La fel cum au fost luați de pe traseu ulterior. Posibil de aceiași oameni. Caz în care ne putem întreba de ce ăia care i-au adus nu i-au și așteptat prin apropiere? De ce să-i abandoneze pentru acest lung și periculos interludiu? Singurul răspuns e că tot ceea ce s-a întâmplat în stația de pompare nu trebuia să se întâmple. Poate că Mc Queen și King trebuiau să plece de-aici cu mortul. În loc de asta, l-au ucis. Dintr-un motiv neștiut. Ceea ce i-a făcut să improvizeze nebunește.

Telefonul lui Sorenson sună. Tare și dramatic, în difuzoare. Ea verifică identitatea apelantului și spuse:

— Omaha. Biroul teritorial.

— Nu răspunde, zise Reacher.

Sorenson nu răspunse. Îl lăsă să sune, mult timp, până când se întrerupse.

— Ar trebui să mergem acasă la Delfuenso, propuse Reacher. Sau la vecina ei, în orice caz. Să vedem ce e pe-acolo. Și ar trebui să stăm de vorbă cu fetița vecinei. Poate că și-a amintit ceva despre indivizii ăia. Posibil să fie aceeași echipă care l-a făcut să dispară pe martorul ocular. Poate chiar aceeași echipă care i-a lăsat pe King și Mc Queen aici, la început.

— Nu mai știu să ajung la casa lui Delfuenso, zise Sorenson. Era miezul nopții.

Telefonul ei sună o dată. Un mesaj vocal.

— Nu-l asculta, o sfătui Reacher.

Sorenson nu-l ascultă. În schimb, căută în lista de contacte până găsi numărul șerifului Goodman. Apăsă butonul de apel, și telefonul formă numărul. Reacher auzi vibrația tonului de apel în difuzoare, lent și sonor, răbdător, niciun fel de urgență.

Sună vreme îndelungată, iar și iar.

Niciun răspuns.

— Ciudat, spuse Sorenson.

Se îndepărtă cu spatele de vechea stație de pompare, întoarse mașina și se îndreptă înapoi spre intersecție, înainte să ajungă acolo, coti pe o stradă laterală. Reacher știa ce face. Departamentul șerifului nu putea să se afle pe o stradă principală. Era undeva mai dosit, într-o zonă în care pământul era mai ieftin, iar o suprafață de teren mai mare n-ar fi secătuit banii publici. Coti pe diferite străduțe și trecu pe lângă tot felul de clădiri, dar niciuna dintre ele nu era o secție de poliție. Ieși din nou la sud de intersecție și încercă iar într-un alt sector.

— Uite colo, spuse Reacher.

Zărise o antenă de unde scurte pe acoperișul unei construcții joase, de culoare maro-deschis. Clădirea avea o parcare împrejmuită suficient de mare pentru cele câteva mașini de patrulare. În parcare nu se vedeau decât bălțoacele adunate în gropile din asfalt. Întregul loc era vechi și dărăpănat, dar lăsa impresia că era totuși întreținut la un standard paramilitar rezonabil. Nu se compara cu clădirile militare, dar depășea considerabil ca aspect instituțiile civile obișnuite.

Sorenson parcă mașina și, mergând grăbiți prin ploaia torențială, intrară și găsiră în hol, la un birou, o femeie care îndeplinea sarcina dublă de recepționeră și

dispecer. Sorenson îi arătă legitimația și o întrebă unde era șeriful Goodman. Femeia încercă să prindă mașina acestuia prin stația radio, fără niciun rezultat. Formă numărul de telefon al șerifului de pe consola de telefonie fixă și nici așa nu obținu vreun rezultat, așa că spuse:

— S-o fi dus acasă să doarmă puțin. E bătrân și e treaz de ceva vreme.

— Avem nevoie de adresa lui Karen Delfuenso, spuse Sorenson. Și să ne spui cum se ajunge acolo.

Femeia de la recepție le dădu ambele informații. La nord și la est de intersecție, departe în terenul agricol pustiu, cam la vreo treisprezece kilometri distanță. În esență, trebuiau să facă dreapta-stânga, dreapta-stânga de fiecare dată când se ivea prilejul. Încă o tablă de șah. Plecară de acolo cu viteză mică. Orizontul estic era luminos. Ploaia începea să se domolească, dar parcă nu era la fel de grăbită să plece cum fusese la venire. Reacher era obosit. Se simțea golit pe dinăuntru. Fiecare celulă a corpului său vibra și zumzăia de epuizare. Era treaz de aproape două zile. Nu era cea mai lungă perioadă de veghe pe care o îndurase, dar pe-acolo. Bănuia că Sorenson se simte la fel de rău. Mai întâi de toate, era palidă și avea cearcăne.

În sfârșit, după ultima cotitură la dreapta, Reacher văzu un șir de patru căsuțe de fermă, singure în toată pustietatea. O mașină a poliției era parcată în mijlocul drumului.

— Până la urmă, omul e aici, spuse Sorenson. Aia-i mașina șerifului Goodman. Iar casa lui Karen Delfuenso e a doua de la dreapta.

Parcă lângă bordură, la șase metri în spate, și cei doi coborâră din mașină.

48

Îl găsiră pe Goodman acolo unde căzuse, pe spate, rezemat de roata din față a mașinii. Avea ochii plini de apă de ploaie. Stropii noi se împrăștiau și se prelingeau pe obrajii lui ca niște lacrimi. Gura îi rămăsese deschisă, și apa i se aduna în gâtlej. Avea hainele îmbibate de apă. Arăta ca un înecat. Pielea i se răcise deja. Nu mai avea puls. Avea o înfățișare vlăguită, un om prăbușit și pustiit pe dinăuntru, cum numai morții pot să arate. Toate semnele vitale dispăruseră.

E bătrân și e treaz de ceva vreme. „Nu mai e”, își zise Reacher.

— Ce vârstă avea? întrebă el.

— Cred că șaizeci și șase-șaizeci și șapte, răspunse Sorenson. Era un om cumsecade. Un om bun, așa cum zice și numele lui. A fost un atac de cord?

— Probabil, spuse Reacher. Stresul, epuizarea și grijile. Chestii de astea. Fac rău oricui. Polițiștii ar trebui să fie plătiți mai bine.

— Nu te contrazic.

— A apucat să ne spună ce avem nevoie să știm?

— Nu cred că știa ce avem noi nevoie să știm.

— Cred că trebuie să anunțăm ce s-a întâmplat.

Așa că se întoarseră la mașina lui Sorenson și sunară la numărul centralei telefonice de pe celularul ei. Femeia de la recepție îi răspunse, și Sorenson îi dădu vestea. Femeia începu să plângă. Sorenson închise și apoi cei doi așteptară, uzi, înfrigurați și obosiți, privind lung în față prin parbriz, fără să vadă cine știe ce și fără să spună nimic.

Apoi își făcu apariția un bărbat foarte corpolent, cam de treizeci și cinci de ani, venit cu o mașină de ajutor de șerif. Era blond, mătăhălos și roșu la față, îmbrăcat într-o geacă de nailon matlasată, peste uniformă. Geaca avea pe mâneci trese de sergent. Tipul se apropie de geamul lui Sorenson și se aplecă. Geaca se deschise, și Reacher văzu un ecuson negru pe care scria Puller prins de un buzunar al cămășii și o stea a departamentului șerifului peste celălalt buzunar. Pe stea era gravat Ajutor principal. Tipul bătu în geam cu nodurile degetelor roșii și dolofane. Sorenson nu coborî geamul. Doar arătă cu degetul. Bărbatul se apropie de mașina șefului său cu pași scurți și neliniștiți, ca și cum s-ar fi apropiat de o poziție fortificată. De parcă se aștepta ca un inamic înarmat să deschidă focul. Ocoli mașina către partea din dreapta și se opri. Se uită în jos. Apoi se împletici spre acostament, se aplecă și vomită în noroi.

Reacher observă că ploaia se oprise.

După un lung moment, tipul numit Puller se îndreptă puțin de spate și privi în zare, pe deasupra câmpului. Se înverzise la față. Nu de jale pentru bătrân, ci afectat de vederea unui cadavru. Reacher ieși din mașină. Drumul încă șiroia de apă, dar aerul devenise dintr-odată curat și uscat. Sorenson coborî pe partea ei. Insul numit Puller porni înapoi către ei și toți trei se întâlniră în spațiul dintre mașini.

— Tu ești secundul la comandă în departament? îl întrebă Sorenson.

— Bănuiesc că da, zise Puller.

— Bănuiești greșit. Din acest moment, tu ești șeful. Locțiitorul, în tot cazul. Și ai lucruri de făcut. De exemplu, trebuie să ne pui la curent cu situația.

— Care situație?

— Aici a dispărut un copil.

— Nu prea am ținut pasul cu chestia asta.

— De ce?

— Eu mă ocup mai ales de trafic. Spre și dinspre Interstate. Până dincolo de Orașul Păcatului. Știți, cu pistolul-radar.

— Ai fost informat cu privire la ce s-a întâmplat aici noaptea trecută?

— Cu toții am fost informați.

— Dar n-ai ținut pasul cu treaba asta?

— Mă ocup mai ales de trafic.

— Nu te-a detașat șeriful Goodman de la sarcinile tale obișnuite?

— Pe toți ne-a detașat.

— Și-atunci de ce n-ai fost atent?

— Nu prea mi-a spus ce trebuie să fac.

— Auzi, tu ai căzut în cap când erai mic? interveni Reacher.

Cel numit Puller nu răspunse.

— Sună-ți dispecera, zise Sorenson, și pune-o să trimită o ambulanță să ia cadavrul de-aici.

— OK.

— Apoi sună la familia șerifului.

— OK.

— Pe urmă sună la pompe funebre.

— De unde?

— De la un telefon. Orice telefon. Doar să ai grijă să nu fie din vreun loc din apropierea mea.

Tipul numit Puller se întoarse la mașina lui, iar Reacher și Sorenson o luară pe aleea vecinei lui Delfuenso.

Vecina nu avea mult peste treizeci de ani. Fiica ei era o versiune de zece ani a aceleiași persoane, dreaptă, suplă și neridată. O chema Paula. Camera ei era în spate. Fără vedere la șosea. Fără vedere la nimic, în afară de noroi. Avea o cutie electronică legată la televizor. Pe ecran se întâmplau tot soiul de lucruri. Mai ales explozii. Personaje minuscule de desen animat erau

pulverizate instantaneu în trombe de fum mai mici decât o minge de golf.

— Trebuie să plec la muncă, le spuse vecina. Îmi pare rău.

— Înțeleg, replică Sorenson, pe un ton convins.

Reacher înțelegea și el. Citea presa. Auzea lumea vorbind. Știa că era ușor să-ți pierzi slujba și foarte greu să găsești alta. Vecina spuse:

— Le-am spus să nu deschidă ușa.

Sorenson se uită la fetiță și o întrebă:

— Paula, de ce-ai deschis ușa?

— Păi n-am deschis-o, răspunse fetița.

— De ce-a deschis-o Lucy?

— Pentru că nenea ăla a strigat-o pe nume.

— A strigat numele lui Lucy?

— Da. Zicea, Lucy, Lucy.

— Ce a mai spus?

— N-am auzit.

— Sigur? Trebuie să mai fi auzit ceva.

Copilul nu răspunse.

Sorenson așteptă.

— O să am necazuri? întrebă fetița.

Sorenson ezită.

— Da, fetițo, o să ai, interveni Reacher. Ca să fiu sincer, o să ai mari necazuri. Dar poți să scapi de toate necazurile dacă ne spui tot ce-ai auzit și tot ce-ai văzut azi-dimineață. Dacă faci asta, o să fii liberă și scapi de toate necazurile.

O negociere. Un stimulent. Pedeapsă și răsplată. Un sistem consfințit de datină. Reacher îl folosise de multe ori, pe vremuri. O pedeapsă posibilă de zece ani redusă la trei până la cinci ani, probațiune în loc de încarcerare, renunțarea la acuzații în schimbul unor informații. Sistemul funcționa cu cei de douăzeci de ani și cu cei de treizeci de ani. Funcționa de minune. Reacher nu vedea niciun motiv pentru care n-ar funcționa și cu un copil de zece ani.

Fetița nu spuse nimic.

Reacher plusă:

— Și-am să-ți dau și un dolar să-ți iei bomboane, iar prietena mea o să-ți dea un pupic pe frunte.

Și mita dădea rezultate.

— Omul ăla a spus că știe unde e mama lui Lucy, zise fetița.

— Serios?

Copilul dădu din cap aprobativ, plin de convingere.

— A zis c-o s-o ducă pe Lucy la mămica ei.

— Cum arăta omul ăla?

Copilul își frângea degetele, de parcă ar fi vrut să-și smulgă răspunsul din mâini.

— Nu știu, răspunse.

— Dar te-ai uitat un pic, pe furiș, așa e?

Copilul dădu iar din cap în semn de aprobare.

— Câți bărbați ai văzut la ușă? întrebă Reacher.

— Doi.

— Cum arătau?

— Așa cum vezi la televizor.

— Le-ai văzut mașina?

— Era mare și joasă.

— O mașină obișnuită? Nu o camionetă sau un jeep?

— Obișnuită.

— Era murdară de noroi?

— Nu, era lucioasă.

— Ce culoare?

Fetița își frângea iar mâinile.

— Nu știu, spuse ea.

Telefonul lui Sorenson sună. Se uită la ecran și articulă spre Reacher:

— Omaha.

Reacher clătină din cap a negație. Sorenson aprobă cu o mișcare a capului, dar nu părea mulțumită. Îl lăsă să sune. În cele din urmă, soneria se opri, iar Reacher se uită din nou la copil și zise:

— Mulțumesc, Paula. Te-ai descurcat excelent. Ai scăpat de necazuri. Ești liberă și fără probleme acum.

Scoase din buzunar un sul de bancnote din care desprinse un dolar și i-l dădu fetiței. Telefonul lui Sorenson scoase un tril. Mesageria vocală.

— Acum, doamna cea frumoasă o să te pupe pe frunte, spuse Reacher.

Fetița chicoti. Sorenson păru să se sfiască puțin, dar își luă inima în dinți și făcu ceea ce trebuia să facă. Fetița se întoarse la exploziile ei de pe ecran. Reacher se uită la mama ei și spuse:

— Avem nevoie de cheia de la casa lui Karen. Femeia o scoase dintr-un sertar din hol. Era o cheie de casă obișnuită, pe un portchei cu un breloc din cristal. La fel ca și cheia mașinii. Reacher se întrebă la ce temperatură se topește cristalul. Probabil că la o temperatură mai joasă decât sticla obișnuită. Din cauza ingredientelor introduse pentru a-l face să sclipească. Așa că portcheiul de la cheia mașinii dispăruse pe vecie. Era doar o pată din elemente reziduale pe podeaua arsă a Chevroletului Impala sau un nor minuscul de vapori dus deja de vânt până hăt departe, spre Oregon.

Luă cheia mulțumind și apoi ieși pe ușă împreună cu Sorenson. Mașina lui Goodman era tot acolo, dar între timp ambulanța venise și luase cadavrul. Mașina lui Puller dispăruse. Norii dispăruseră și ei. Cerul se luminase. Un soare apos, de iarnă, era vizibil sus pe cer.

Sorenson se opri pe alee și își verifică lista de mesaje vocale.

— Nu e nevoie să-l asculți. Știi deja ce spune, îi zise Reacher.

— Va trebui să sun, spuse ea. Situația s-a schimbat. Avem în continuare un copil dispărut aici, dar acum nu mai există forță polițienească. Una competentă, mai exact. Nu mai există.

— Sună mai târziu, spuse Reacher. Mai așteaptă. Ocoli iarba udă și o porni pe aleea lui Delfuenso, cu cheia ușii în mână.

— Ce te aștepți să găsești acolo? îl întrebă Sorenson.

— Paturi, zise Reacher. Sau canapele, măcar. Trebuie să dormim nițel. În clipa asta nu suntem de folos nimănui. Și nu vrem să sfârșim ca Goodman.

49

Casa lui Delfuenso arăta exact la fel ca a vecinei. Aceeași dispunere a camerelor, aceeași bucătărie, aceleași ferestre, podele și uși. Aceleași clanțe, aceleași mânere, aceleași băi. Un design tipizat. Erau trei dormitoare mici. Unul era clar al lui Delfuenso, altul era clar al fiicei sale, iar al treilea era clar o cameră de oaspeți.

— Tu alegi, spuse Reacher. Patul din camera de oaspeți sau canapeaua din living.

— E o nebunie ce facem, spuse Sorenson. Tocmai am ignorat două apeluri de la biroul meu teritorial. Probabil, personal de la șeful meu. Așa că în acest moment sunt efectiv un fugar. Și tu ești de părere că ar trebui să dorm?

— E o problemă de randament. Cum ai spus, avem un copil dispărut. Oamenii tăi n-o să facă nimic în privința lui. Localnicii sunt inutili acum. Prin urmare, noi va trebui să ne ocupăm de asta. Ceea ce nu putem face dacă suntem rupți de oboseală.

— Vor veni după mine. Mă vor lua ca din oală dacă dorm.

— Sunt la două ore distanță. Un somn de două ore e mai bun decât deloc.

— Oricum nu putem să ne ocupăm de răpirea fetiței. Habar n-avem ce se întâmplă. Nu avem resurse.

— Știu, spuse Reacher. Te-am auzit de prima dată. N-avem contacte, sprijin, ajutor, întăriri, nici buget, nici laborator și alte dotări, nici computere. N-avem nimic. Dar ce altceva vrei să faci? Cei care au toate chestiile

astea ignoră întreaga poveste. Așa că va trebui să ne descurcăm fără ei.

— Cum? De unde începem?

— De la autopsia lui Karen Delfuenso. Rezultatele inițiale. Vom ști mai multe când le vom avea pe alea.

— Cum ne vor ajuta acele rezultate?

— Așteaptă și-ai să vezi. Dacă vrei, ai putea să-i grăbești un pic.

— Nu e nevoie. Îi știu pe băieții ăștia. Lucrează cât de repede pot.

— Unde?

— La Des Moines, probabil. E cea mai apropiată morgă decentă. De bună seamă că au intrat acolo și au luat în stăpânire locul. Așa procedăm noi.

— Când primim vești de la ei?

— Tu știi ceva, nu-i așa?

— Du-te și culcă-te, zise Reacher. Răspunde la telefon dacă-s cei din echipa ta de tehnicieni și nu răspunde dacă e altcineva.

Reacher folosi canapeaua din living. Era o chestie compactă, cu trei locuri și brațe joase, tapițată cu un material galben înflorat. Era mai rău decât într-un pat, dar mai bine decât pe podea. Se întinse pe spate, își așeză capul comod și-și trase genunchii în sus, ca să încapă. Își fixă ceasul din minte la două ore, inspiră o dată, expiră o dată și adormi aproape imediat.

Deodată se trezi aproape instantaneu din cauza telefonului. Nu era telefonul lui Sorenson, ci telefonul casei, din bucătărie. Numărul fix al lui Delfuenso. Avea o sonerie metalică tradițională și sună lent și relaxat, de șase ori, după care trecu pe robot. Reacher auzi vocea lui Delfuenso, veselă și plină de viață, fericită și plină de energie: „Bună, suntem Karen și Lucy. Nu putem ajunge la telefon acum, dar te rugăm să ne lași un mesaj după semnalul sonor.”

Se auzi semnalul sonor, după care vocea unei alte femei, care zise ceva despre stabilirea unei întâlniri între fetițe. Apoi apelul se încheie, iar Reacher adormi din nou.

Se trezi a doua oară exact după intervalul de două ore pe care și-l fixase. Găsi baia, se clăti pe față și se spălă pe dinți cu pasta în formă de dinozaur, despre care bănuia că e a lui Lucy.

Sorenson dormea dusă în pat. Avea fața întoarsă spre el și o buclă de păr îi acoperea un ochi, la fel cum se întâmplase și când ținea pistolul îndreptat spre el. Un braț era deasupra capului, iar celălalt era îndoit defensiv peste corp. Pe jumătate sigură, pe jumătate nesigură. Un subconștient activ. O stare de spirit conflictuală. Tocmai se întreba cum era mai bine s-o trezească, însă chiar atunci sună telefonul, scutindu-l de grijă. Sunetul electronic simplu, subțire și acuzator. Un apel. Două. Ea tresări, deschise ochii larg și se ridică brusc în capul oaselor. Bâjbâi după telefon cu mâinile amorțite de somn și se uită la afișaj.

— Omaha, spuse ea.

Trei apeluri.

— Nu-l mai pot ignora, spuse ea.

Patru apeluri.

— Pot să-mi iau adio de la cariera mea, adăugă Sorenson.

Cinci apeluri.

Reacher se apropie de pat și-i luă telefonul. Apăsă butonul verde. Duse telefonul la ureche. Spuse:

— Cine e?

O voce de bărbat îi spuse în ureche:

— Dar tu cine ești?

— Eu am întrebat primul.

— De unde ai luat telefonul ăsta?

— Ia încearcă să ghicești.

— Unde e agentul special Sorenson?

— Cine întreabă?

Urmă o pauză lungă. Poate că tipul conecta un dispozitiv de înregistrare sau regla vreun aparat de localizare prin GPS. Sau poate că doar se gândea. Spuse:

— Mă numesc Perry. Sunt șeful agenților speciali FBI de la biroul teritorial din Omaha, Nebraska. Cu alte cuvinte, sunt un ofițer foarte important al forțelor de ordine și în același timp sunt șeful agentului Sorenson. Cine ești tu?

— Eu sunt cel care conducea mașina în Iowa, răspunse Reacher. Iar în acest moment agentul Sorenson e prizonierul meu. E un ostatic, domnule Perry.

50

Pe Sorenson o apucase o nebunie mută în pat. Tipul din urechea lui Reacher respira din greu.

— Am niște cerințe extrem de modeste, domnule Perry, spuse Reacher. Dacă vrei s-o primești înapoi pe Sorenson teafără și nevătămată, tot ce trebuie să faci este fix nimic. Nu mă suna, nu încerca să mă urmărești, nu încerca să mă găsești, nu mă hărțui, nu te amesteca în ciorba mea în niciun fel.

— Spune-mi ce vrei, zise bărbatul.

— Tocmai ți-am spus.

— Pot să te ajut. Putem lucra împreună în chestia asta.

— Ai urmat un curs de negociatori pentru ostatici? întrebă Reacher.

— Da, am urmat.

— Se vede. Pentru că nu m-ai ascultat. Doar stai departe de mine.

— Ce-ai de gând să faci?

— Am de gând să fac ceea ce ar trebui să faci tu.

— Eu?

— Ai niște morți aici și un copil dispărut, spuse Reacher. Trebuia să le spui celor de la CIA și de la Departamentul de Stat să stea jos și să-și țină pliscul, dar n-ai făcut-o. În loc de asta, te-ai lăsat călcat pe grumaz. Așa că nu-mi mai sta în cale până când rezolv lucrurile în locul tău.

— Cine dracu’ ești tu?

Reacher nu-i răspunse la întrebare. Închise și aruncă telefonul în pat.

— Ești nebun, zise Sorenson.

— Nu tocmai, spuse Reacher. În felul ăsta, nici lui, nici ție nu vi se poate imputa nimic, dar treaba lui este totuși făcută. Toată lumea are de câștigat.

— Dar n-o să facă ce i-ai spus tu. Îl știu pe omul ăsta, Reacher. N-o să stea acolo să înghită. N-o să te lase să-l faci de râs în fața CIA-ului. O să vină după tine. O să pornească o vânătoare de oameni în toată regula.

— Atunci să învingă cel mai bun, spuse Reacher. Am mai fost vânat înainte. De multe ori. Și nimeni nu m-a găsit vreodată.

— Nu pricepi. O să fie simplu. Poate să-mi urmărească telefonul.

— O să-l lăsăm chiar aici, pe pat. Cumpărăm altul.

— Poate să-mi urmărească mașina, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu mai folosim mașina ta.

— Și ce, o să mergem pe jos?

— Nu, o să folosim mașina șerifului Goodman. E chiar aici. Și el oricum nu mai are nevoie de ea, nu?

Mașina lui Goodman era tot acolo, pe partea centrală a drumului. Cheile erau încă la locul lor, așa cum se și așteptase Reacher. De regulă, polițiștii din marile orașe își luau cheile cu ei. Nu la fel și cei din zonele rurale. Nu era nimic mai jenant decât să te trezești că-ți fură vreun golan mașina în timpul unei încăierări urbane, dar genul ăsta de pericol era mai rar întâlnit la țară, așa că obiceiurile erau diferite.

Și mai aveau și un bonus. Nu era nevoie să cumpere un telefon nou. Mobilul lui Goodman era acolo, pus la încărcat în suportul de bord identic cu cel al lui Sorenson. Ecranul arăta că fuseseră două apeluri ratate. Unul de la Sorenson, celălalt de la dispeceratul departamentului de poliție local.

Apeluri post-mortem.

Reacher dădu scaunul șoferului înapoi și porni motorul. Mașina era un Crown Vic cu dotare specifică

poliției, fiind identic sub înveliș cu versiunea mai discretă a lui Sorenson. Dar era mai veche și mai jegoasă în interior. Numeroasele ore de folosință imprimaseră scaunului forma unică a lui Goodman. Reacher avu senzația că îmbracă hainele unui mort.

— Unde mergem? întrebă Sorenson.

— Oriunde avem semnal la telefon, răspunse Reacher. Trebuie să așteptăm până primim vești de la băieții din echipa tehnică. Despre autopsie. Sună-i ca să le dai noul număr.

— Știi, noi acum, practic, furăm mașina asta.

— Și cine-o să facă ceva în privința asta? Idiotul ăla de Puller?

Reacher întoarse mașina pe aleea lui Delfuenso și o luă înapoi spre sud și spre vest, către intersecție. Mai avea cam o jumătate de kilometru când telefonul lui Goodman sună în suport. Un chițăit electronic sonor. Insistent, dar deloc sofisticat.

Displayul arăta codul regional 402.

— Omaha, spuse Reacher.

Sorenson se lăsă într-o parte ca să citească restul numărului.

— La dracu'! spuse ea. Asta-i linia privată a șefului meu.

— Îl sună pe Goodman? De ce?

— Pentru că m-ai răpit. Alertează toate forțele polițienești din estul Nebraskăi. Și din Iowa, probabil.

— Dar nu știe că Goodman a murit?

— Nu, nu cred. Agentul de serviciu din tura de noapte a preluat un apel de la el. Atât. Așa a început toată nebunia asta.

— Cum butonez telefonul ăsta?

— Doar n-ai de gând să vorbești cu el?!

— Nu putem lăsa ca toată lumea să-l ignore. O să-nceapă să se simtă lezat.

— Dar îți cunoaște vocea. Tocmai ați avut o conversație.

— Cum suna vocea lui Goodman?

— Ca a unui bătrân de șaptezeci de ani din Nebraska.

— Cum butonez telefonul?

— Ești sigur că vrei să faci asta?

— Repede, până nu intră pe mesageria vocală.

— E un microfon în stâlpul parbrizului. Apasă butonul verde.

Reacher apăsă butonul verde. Auzi sunetele telefonului prin difuzoarele mașinii, nefiresc de tari, clare și detaliate. Fiecare fâsâit și fiecare păcănit era redat cu fidelitate. Auzi vocea agentului special șef Perry. Era aspră și ușor tensionată:

— Vorbesc cu șeriful Goodman?

Reacher își luă mâna dreaptă de pe volan și-și vârî degetul mic în colțul gurii. Ca pe un instrument intruziv în cursul unei proceduri stomatologice.

— Da, eu sunt, zise el.

Vocea care umplea interiorul mașinii spuse:

— Domnule șerif, sunt Anthony Perry, șeful agenților speciali de la biroul teritorial Omaha. FBI-ul este interesat de o situație care e posibil să evolueze în zona pe care o controlezi.

— Și care ar putea fi situația aceea, domnule?

— Cred că ai cunoscut-o pe agenta Sorenson de la Biroul meu.

— Am avut plăcerea în noaptea trecută. O tânără doamnă foarte drăguță. Trebuie că ești mândru că o ai în subordine, domnule.

Sorenson își lăsă capul pe spate și închise ochii.

— Păi da, sunt, spuse Perry, dar în acest moment nu despre asta e vorba. Am primit un raport de la poliția statului Nebraska din care reiese că un copil a dispărut în dimineața asta.

— Trist, dar adevărat, domnule.

— Cred că agentul Sorenson a pornit direct către voi, ca urmare a acestui eveniment.

— Asta-i bine, spuse Reacher. Mă bucur pentru orice ajutor primit.

Înghiți saliva adunată în jurul degetului.

— Ești bine, domnule șerif? întrebă Perry.

— Sunt cam obosit, zise Reacher. Am și eu o vârstă și sunt treaz de multă vreme.

— N-ai văzut-o pe agenta Sorenson azi?

— Nu, nu încă, dar am să fiu cu ochii în patru.

— Nu-i așa de simplu, domnule șerif. Cred că, în drum spre birou, a făcut un ocol împreună cu un individ suspect. Cred că suspectul o are în prezent drept ostatic.

— Acum înțeleg, domnule, de ce ați spus că asta e o situație. Da, într-adevăr. Dar n-aveți nevoie de permisiunea mea ca să veniți s-o căutați. Cred că sunteți cu totul îndreptățit să aveți grijă de oamenii dumneavoastră. Și întotdeauna sunteți bine-veniți aici.

— Nu, nu-mi pot permite să detașez oameni pentru asta, spuse Perry. Nu putem să fim pretutindeni mereu. Vă cer, ție și băieților tăi, să fiți ochii și urechile mele acolo. Poți să faci asta pentru mine?

— Și ce să fac, exact?

— Să-mi dai de știre imediat ce o vezi pe agenta Sorenson sau mașina ei. Și, dacă e posibil, să-l reții pe însoțitorul ei.

— Aveți o descriere?

— E un tip solid cu nasul spart.

— E periculos?

— Trebuie să-l tratați ca pe un om extrem de periculos. Nu vă asumați riscuri inutile.

— Adică mai întâi tragem și pe urmă punem întrebări?

— Cred că ăsta ar fi un principiu de acțiune foarte sănătos, având în vedere circumstanțele.

— OK, s-a-nțeles, domnule Perry. Din acest moment, poți să tai districtul meu de pe lista dumitale de probleme. Dacă individul vine aici, ne vom ocupa de el.

— Mulțumesc, domnule șerif. Apreciez foarte mult spiritul tău de cooperare.

— Suntem aici ca să fim de folos, domnule, spuse Reacher.

Își scoase degetul din gură și apăsă butonul roșu al telefonului.

Sorenson nu scoase niciun cuvânt.

— Ce e? făcu Reacher. Am obținut un rezultat bun. Acum tot districtul e al nostru. Putem să ne plimbăm prin el după bunul nostru plac.

— Și dacă trebuie să ieșim din district? Nu pricepi? Ești un om căutat. Te-a dat în urmărire.

— Au încercat și alții să facă asta, spuse Reacher. Și uite că eu sunt aici, iar ei nu.

După un kilometru și jumătate, Sorenson îi sună pe cei din echipa tehnică să le spună că are un nou număr de mobil. Oamenii ei nu-i răspunseră, obligând-o să lase un mesaj vocal, lucru pe care Reacher îl luă drept un semn bun – putea să însemne că oamenii aceia munceau din greu, aplecați asupra vreunei mese din oțel inoxidabil undeva, într-o morgă. Nu-i invidia pentru ce aveau de făcut. Ca toți polițiștii, participase la autopsii. Un ritual de trecere și o chestie de tărie morală, iar uneori era important pentru înlănțuirea dovezilor. Cadavrele înecate descompuse erau cele mai rele, urmate îndeaproape de cele arse în incendii grave. Ca și cum ai tăia o friptură arsă pe jar, fără să fie însă același lucru.

Se opri la vreo trei kilometri de intersecție. Nu voia să fie văzut conducând mașina șerifului mort. Nu de către localnici și, mai ales, de Puller sau oricare altul dintre ajutoarele de șerif. Nu voia discuții în contradictoriu sau trăncăneală pe undele radio. Nu în acel moment, în acel

moment, anonimatul era tovarășul lui. Găsi o intrare într-un ogor, merse în marșarier pe urmele de tractor și lăsă motorul pornit pentru căldură. Rezervorul era pe jumătate plin. Se uită drept înainte prin parbriz la pământul brun și plat care se întindea tocmai până la orizont. Peste șase luni, mașina ar fi fost acoperită de frunzele verzi, înecată în mii sau zeci de mii de tone de recoltă agricolă, totul produs prin combinarea ADN-ului plantelor cu ploaia și mineralele din sol.

— Ce părere ai? întrebă Sorenson.

— Despre ce?

— Despre autopsia lui Delfuenso.

— O să fie un răspuns cu da sau nu, zise el. Ori una, ori alta.

— Vrei să detaliezi?

— Nu, spuse Reacher. S-ar putea să mă pun într-o postură jenantă.

— Te rușinezi ușor?

— Mă simt ușor caraghios dacă fac declarații pompoase care se dovedesc eronate.

— Se întâmplă des asta?

— Mai des decât mi-ar plăcea. Ai copii?

Sorenson clătină din cap.

— Nu mi s-a-ntâmplat niciodată.

— Ți-ai dorit?

— Nu sunt sigură. Tu?

— Nu și nu. Tu te rușinezi ușor?

— Nu, spuse Sorenson. Nu pe plan profesional, în orice caz. Uneori, cred că în plan personal. Ca de exemplu acum, când mi-aș dori un duș și schimburi curate. Port cămașa asta de ieri-dimineață.

— Eu le port pe-ale mele minimum trei zile, spuse Reacher. Și chiar în clipa asta am nasul făcut zob. Așa că nu simt niciun miros.

Ea zâmbi, iar Reacher zise:

— Poți să mergi la cumpărături și apoi să faci un duș la Delfuenso acasă. Districtul ăsta e al nostru.

— Să fac duș acasă la Delfuenso ar fi cam horror. În baia unei moarte?

— Păi suntem în mașina unui mort.

— Și unde să mă duc la cumpărături?

— Trebuie să fie vreun magazin în oraș. Ai putea să-ți iei o salopetă de blugi.

— Tu nu vrei să mergem în oraș. Altfel nu te-ai fi oprit aici.

— Putem să mergem în Orașul Păcatului. Măcar știm că acolo au cămăși. La magazinul general.

— Nu prea sunt drăguțe cămășile alea.

— Îți stă bine în orice.

— Prefer să ignor comentariul ăsta, spuse ea. OK, hai să mergem în Orașul Păcatului. O să fac și eu ca tine. O să-mi cumpăr o cămașă și tu îmi aranjezi o oră la motel.

— După-amiaza nu mai merge. Femeile de serviciu au plecat acasă. Va trebui să plătești pentru o noapte întreagă.

— Nicio problemă. Merită banii.

— Ești foarte pretențioasă.

— Majoritatea oamenilor sunt așa.

— Putem să și mâncăm.

Dar tocmai atunci telefonul lui Goodman sună din nou. Același chițăit electronic, tare și rezonând în difuzoare.

Codul regional era 816.

— Kansas City, spuse Reacher.

— Nu răspunde, zise Sorenson.

Telefonul continuă să chițăie, de șase, șapte, opt ori și se opri. În mașină se așternu din nou liniștea. Se auzeau doar torsul motorului și vuietul instalației de încălzire.

— Tipii tăi de la antitero sunt din Kansas City, așa-i? spuse Reacher.

— Nu sunt ai mei, replică Sorenson.

— Dawson și Mitchell, nu?

— Da.

— Cine altcineva ar putea să-l sune pe Goodman de pe un număr din Kansas City?

— Poate fi oricine. Un frate, o soră, o fiică, un fiu. Vreun coleg de cameră din colegiu. Vreun partener de pescuit.

— În timpul orelor de lucru?

— De ce nu?

— Dar Goodman o fi făcut măcar colegiul?

— Habar n-am.

— În orice caz, nu cred că ajutorul-șef l-a făcut.

Telefonul vibră. Mesageria vocală. Sorenson se aplecă și butonă telefonul, atingând cu părul brațul lui Reacher. Un sunet apos, distorsionat, umplu mașina.

— Telefonie celulară, spuse Sorenson. Semnal slab. Probabil că e înăuntru undeva. Sau într-un vehicul în mișcare.

Apoi se auzi o voce care spuse:

— Domnule șerif Goodman, sunt agentul Dawson de la secția antitero a FBI din Kansas City. Ne-am întâlnit noaptea trecută. Sună-mă cât de curând posibil. Și până atunci trebuie să te avertizez în privința unui individ care se deplasează împreună cu agenta Sorenson de la biroul nostru din Omaha. E un fugar periculos și trebuie arestat pe loc. Eu și partenerul meu suntem în drum spre tine. Ne vom ocupa de situație după ce-ajungem acolo, dar, până atunci, te rog să fii cu băgare de seamă. Ajungem cam într-o jumătate de oră sau chiar mai repede. Trecem pe la secția de poliție și sperăm să te găsim acolo.

Se auzi din nou sunetul distorsionat, după care se așternu tăcerea.

Doar torsul motorului și vuietul aerotermei.

— Până la urmă, districtul nu e al nostru, zise Sorenson.

51

Reacher nu mută mașina din loc. Era un loc la fel de bun ca oricare altul.

— E limpede că Omaha nu a comunicat cu Kansas City, zise el. Dacă șeful tău ar fi știut că Dawson și Mitchell vin încoace, nu i-ar fi cerut lui Goodman să fie ochii și urechile lui.

— E mai probabil ca situația să fie invers, replică Sorenson. Kansas City nu vorbește cu Omaha. Acționează independent. Ceea ce e tipic, pentru o gașcă de fițoși de la antitero.

— Ăștia cred că sunt terorist?

— Ei știu că ai fost șofer pentru King și Mc Queen. Care au ucis un tip despre care ești aproape sigur că era de la CIA. Ceea ce, nu-i așa, te așază în categoria relevantă.

— Era un negru într-o camionetă, care aproape c-a oprit să mă ia. Cu puțin înainte să apară King și Mc Queen. Atunci m-am bucurat. Era frig și se părea că nu-i funcționa aeroterma. Acum îmi doresc să fi oprit. Aș fi ajuns în Virginia.

— Cu pneumonie, probabil.

— Hai să mergem să-ți luăm o cămașă și să faci un duș.

— Dar n-avem decât o jumătate de oră. Sau mai puțin.

— Până când? Nimeni n-are nicio treabă cu tine. Iar pe mine n-are să mă vadă nimeni.

— Ei cred că am fost răpită. Vor veni să mă salveze. E ca și cum m-ai fi luat ostatică.

— Șeful tău n-a vorbit cu ei. Nu știu nimic despre presupusa răpire. Au spus că mă deplasez cu tine, nu că

te țin ostatică. O să vă salutați, ei o să te întrebe despre individul cu nasul spart, tu o să le zici că habar n-ai pe unde o fi. Asta dacă o să dea de tine. Ceea ce nu se va întâmpla. N-o să-și ia o cameră la motel și, chiar dacă o vor face, recepționerul n-o să-i cazeze în aceeași cameră cu tine. Nu așa funcționează motelurile, în general.

— OK, zise Sorenson. Să mergem.

Mașina lui Goodman nu avea GPS la bord și nici vreo hartă în torpedou. Niciunul dintre aceste obiecte n-ar fi fost necesar. De bună seamă că Goodman își cunoștea districtul ca pe propriul buzunar. Probabil că acolo crescuse și-și petrecuse toată viața. Așa că Reacher se orientă bazându-se pe memorie, bun-simț și, uneori, pe intuiție. Era cam la trei kilometri nord-est de intersecție și trebuia să ajungă la aproape cinci kilometri spre nord de aceeași intersecție. Așa că își croi drum în principal spre vest prin tabla de șah și ieși pe artera principală de vizavi de înșiruirea tristă de hârburi agricole de vânzare. Se opri acolo și se uită în ambele direcții, dar nu văzu nimic care să-l îngrijoreze. Nici sedanuri ale FBI-ului, nici echipe SWAT, nici vehicule blindate. Nu se vedeau polițiști locali, nici baraje rutiere și nici elicoptere în văzduh. Așa că o luă spre nord, parcurse ultima porțiune de drum și ocoli prin spatele magazinului general.

Sorenson luă telefonul lui Goodman din suport și-l puse în geantă. Intră în magazin și, după cinci minute, ieși cu o cămașă de același tip și aceeași mărime cu cea primită de Delfuenso și un pachețel în care Reacher bănuia că se află ciorapi și chiloți de un dolar bucata. Cel mai arătos motel era pe cealaltă parte a drumului, așa încât Reacher conduse mașina într-acolo, dar parcă la o oarecare distanță. Se gândi că era mai bine dacă Sorenson se ducea acolo pe jos. Știa din experiență că proprietarilor de hoteluri le plăcea să bârfească și nu voia să dea naștere unui buletin de știri răspândit în tot

districtul despre un străin care conducea mașina șerifului. O urmări din priviri pe Sorenson intrând la recepție și ieșind, cinci minute mai târziu, cu o cheie. O văzu mergând de-a lungul șirului de camere și intrând în una dintre ele.

Estimă un răgaz de treizeci de minute, pentru o femeie pretențioasă care făcuse ultimul duș cu mai bine de treizeci de ore în urmă. Sau poate chiar patruzeci de minute, dacă era genul de persoană care își usucă părul cu foehnul.

Mută mașina și o parcă în spatele unui bar care era închis ziua. Orașul Păcatului, în ansamblu, era destul de liniștit. Toate restaurantele aveau reclame care spuneau *Ultima masă înainte de Interstate*, iar pe reclamele de la benzinării scria: *Ultima alimentare înainte de Interstate*. Se gândi că cei de la Camera de Comerț ar fi putut să instaleze un indicator care să anunțe *Ultima orice înainte de Interstate*, fără să mintă o iotă. Dar nu mulți șoferi profitau de aceste oportunități finale.

Coborî din mașină, o încuie și plecă. Traversă drumul și ocoli prin spatele clubului unde lucrase Delfuenso. Mazda roșie era încă acolo. Cinci uși, patru locuri.

Încuietorile fuseseră forțate, probabil de echipa tehnică a lui Sorenson. Interiorul era anost și curat. Scaunul șoferului era poziționat pentru o persoană de înălțime medie. O mașină de închiriat, tipică în toate privințele.

Principiul de funcționare al lui Reacher era: „Când ai îndoieli, bea o cafea”, așa că traversă înapoi drumul până la restaurantul cel mai apropiat de motelul lui Sorenson. Ocupă un separeu din colț, cu spătar înalt, având în spate un zid gol, pe masă așteptând o cană din ceramică groasă, plină ochi cu o fiertură tare. Un recipient nepotrivit, dar cafeaua era acceptabilă. Și o poziție bună din punct de vedere tactic. Putea să vadă și sala, și strada. Coridorul către toalete era la un metru de umărul lui stâng și, la capătul lui, era o ieșire de

incendiu. Se uită pe geam și văzu că era ceva trafic pe șosea. Un camion mare, cu optsprezece roți, se îndrepta spre nord și o chestie similară se deplasa spre sud. O rablă de camionetă, un vehicul pătrățos cu tracțiune integrală, împroșcat zdravăn cu noroi, și o dubă de livrări plină de rugină.

Apoi un Ford Crown Victoria bleumarin, venind spre nord.

Aceeași marcă și același model ca și mașina lui Sorenson.

Cu antene subțiri pe capacul portbagajului, asemenea celor de pe mașina lui Sorenson.

FBI.

Doi bărbați înăuntru.

Se deplasa lent. Prea lent. Vizibil mai lent decât ar fi impus o precauție normală. Mașina înainta cu viteză de cercetare. Șoferul scana partea din stânga, iar pasagerul, partea din dreapta. Reacher o urmări în timp ce trecea cu viteza melcului. Se gândi că ocupanții automobilului erau doi dintre cei patru pe care-i văzuse în parcarea din spatele sediului FBI din Omaha. Poate Dawson și Mitchell.

Bău din cafea și măsură în gând timpul, viteza și distanța. Și, ca la un semnal, Crown Vic-ul bleumarin se întoarse, deplasându-se acum spre sud, la fel de lent, cele două capete din ea întorcându-se în timp ce ochii scanau acostamentele, clădirile, oamenii, mașinile, oprindu-se ici și colo și zăbovind puțin, după care săreau mai în față din nou.

Mașina încetini și mai mult.

Și întoarse spre local.

Trecu hurducăind peste o bordură spartă și apoi scrâșni pe pietrișul cu care era acoperită parcarea din fața restaurantului, se apropie și parcă cu botul la un metru de geamul lui Reacher. Cei doi tipi din mașină stăteau nemișcați. Nu se grăbeau. Nu aveau niciun scop. O pauză de cafea, după o căutare lungă și infructuoasă.

Atâta tot. Reacher era aproape sigur că-i recunoștea. Era aproape sigur că îi vedea pe Dawson și Mitchell. Cei doi clipeau, căscau și-și mișcau gâturile ca să-și întindă tendoanele. Erau îmbrăcați în costume bleumarin, cămăși albe și cravate albastre. Arătau cam neîngrijiți. Ușor obosiți. Unul părea ceva mai înalt și mai slab decât celălalt, dar altfel, ca pereche, se potriveau. Ambii aveau părul blond și fețele roșii. Amândoi erau abia trecuți de patruzeci de ani.

Ăștia cred că sunt terorist?

Ei știu că ai fost șofer pentru King și Mc Queen.

Ieșiră din mașină în același timp și rămaseră un moment în frig. Șoferul se întinse ținându-și brațele drepte și palmele jos, iar pasagerul, cu coatele îndoite și ridicate și cu pumnii aproape de urechi. Reacher se gândi că aveau pistoale Glock în hamuri de umăr și cătușe legate de centură. În plus, aveau de partea lor Patriot Act, o autoritate neîngrădită și tot soiul de tâmpenii legate de securitatea națională.

Se uitară în stânga, apoi în dreapta și găsiră ușa de intrare în restaurant.

Reacher luă o ultimă înghițitură de cafea și prinse sub cană două bancnote de un dolar. Apoi ieși din separeu și se duse în coridorul ce ducea la toalete. Auzi ușa din față deschizându-se și două perechi de pantofi pe pardoseală. Auzi cum chelnerița ia două meniuri din raft. Merse mai departe pe coridor, împinse ușa de incendiu și ieși în parcarea din spate.

Traversă intervalul dintre clădiri și o luă pe lângă zidul din spate al motelului. Se opri la singurul geam de baie aburit. Ciocăni în sticlă și așteptă. Fereastra se întredeschise și auzi un foehn încetându-și funcționarea.

— Reacher? se auzi vocea lui Sorenson.

— Ești într-o ținută decentă? întrebă acesta.

— Relativ.

El se ridică și se uită prin fereastra întredeschisă. Femeia avea un prosop strâns în jurul corpului.

Marginea de sus era ridicată până la subsuori. Marginea de jos era considerabil mai la nord de genunchi. Părul era ud pe o parte a cărării și uscat pe cealaltă. Avea pielea roz de la aburi.

Arăta destul de bine.

— Amicii tăi din Kansas City sunt în restaurant, spuse el.

— Nu sunt amicii mei.

— Te-au sunat cei din echipa tehnică?

— Nu.

— Ce-i ține?

— Probabil că e o procedură complicată.

— Sper că sunt îndeajuns de buni.

— Îndeajuns de buni pentru ce?

— Ca să-mi spună ceea ce vreau să știu.

— Asta va depinde de ce anume vrei să știi, nu crezi?

— Te aștept în mașină, spuse el. E în spatele unui bar, la două clădiri de-aici.

— OK, spuse ea.

Geamul se închise, și Reacher auzi clicul zăvorului, după care începu din nou vuietul foehnului. Se duse spre nord, prin parcare, trecând de tomberoanele de gunoi, pe lângă o stivă de saltele aruncate, pe lângă o cutie mare din carton putred care, dacă te luai după inscripția tipărită pe exterior, conținuse cândva două mii de pahare din spumă poliuretanică. Traversă spațiul deschis al nimănui și se furișă prin spatele clădirii învecinate, care părea să fie tot un club. Păși peste o sticlă goală de șampanie cu o etichetă anonimă.

Și se opri.

Chiar în fața lui și la treizeci de metri distanță era mașina lui Goodman, în spatele barului, exact acolo unde o lăsase. Dar foarte aproape de spatele ei, într-un T perfect, era oprită altă mașină. Cu fața în direcția opusă lui. Un Ford Crown Victoria de culoarea nisipului. O mașină guvernamentală, cu siguranță, dar nu a FBI-ului. Nu era la fel ca a lui Sorenson sau a lui Dawson și

Mitchell. Antenele de pe portbagaj erau diferite și avea plăcuțe de înmatriculare oficiale, ale autorităților americane. Motorul era pornit. Gaze albe vălătuceau la gurile țevilor de eșapament.

Mașina lui Goodman era blocată.

Deliberat sau întâmplător, Reacher nu era sigur.

La volanul mașinii se afla un bărbat. Reacher îi vedea ceafa. Avea părul de culoarea nisipului, ca a mașinii. Era îmbrăcat cu un pulover și vorbea la telefon.

Puloverul însemna că omul nu avea toc prins de umăr. Dacă nu avea toc, nu avea nici pistol. Iar lipsa pistolului însemna că tipul nu era un polițist în civil sau orice alt gen de agent operativ. Nu era de la Departamentul Justiției, de la DEA, ATF sau DIA sau de la oricare dintre multele agenții cu denumiri alcătuite din trei litere.

În ultimă instanță, puloverul însemna că tipul nu reprezenta absolut niciun pericol.

Un om de birou, probabil.

Haina îl face pe om.

Reacher se apropie și se opri în dreptul geamului individului, după care bătu în sticlă. Tipul tresări și se uită în sus cu niște ochi albaștri apoși. Căută bâjbâind butonul cu care coborî geamul.

— Mută-ți mașina, amice, îi spuse Reacher. Ai blocat-o pe-a mea.

Tipul luă telefonul de la ureche și zise:

— Tu cine ești?

— Sunt șeriful, răspunse Reacher.

— Ba nu ești. L-am cunoscut pe șerif astă-noapte. Și oricum e mort. A murit în dimineața asta. Așa umblă vorba.

— Sunt noul șerif. Am fost înaintat în grad.

— Cum te numești?

— Pe tine cum te cheamă?

Tipul păru momentan luat prin surprindere, de parcă ar fi conștientizat subit că încălcase grosolan eticheta.

— Sunt Lester Lester, de la Departamentul de Stat, zise el.

— Părinții tăi erau niște oameni foarte economi, nu-i așa? replică Reacher.

— O tradiție de familie.

— În tot cazul, Lester, trebuie să plec acum.

Tipul nu făcu nicio mișcare.

— Ai două variante, Lester, îl anunță Reacher. Ori mergi înainte, ori dai înapoi.

Bărbatul nu făcu niciuna, nici alta. Reacher vizualiză cum rotițele se mișcau în capul celuilalt. Un proces lent. Dar tipul ajunse în final unde trebuia. Se uita lung la el. Un bărbat solid. Cu nasul spart.

— Tu ești persoana pe care o căutăm, spuse el, foarte tare. Nu-i așa?

— N-are niciun rost să mă întrebi pe mine. Habar n-am pe cine căutați.

— Urcă în mașină.

— De ce?

— Trebuie să te arestez.

— Glumești?

— Ție ți se pare că securitatea națiunii noastre e o glumă?

— Cred că este, dacă de ea se ocupă indivizi ca tine.

Foarte tare.

Brusc, Reacher deveni conștient de telefon, care se afla încă în mâna tipului.

Cu cine vorbea el la telefon?

Cu cei din restaurant?

Poate că tipul nu era așa de prost până la urmă.

52

Reacher deschise brusc portiera și smulse telefonul din mâna individului, după care-l aruncă direct peste acoperișul barului. Apoi îl înșfăcă pe tip de gulerul puloverului și-l săltă cu forța din scaun, târându-l după el în direcția din care venise, cale de cinci-șase metri, după care îl învârti ca un aruncător de disc și-l lansă spre zidul clubului. Sprintă înapoi și se trânti în scaunul pe care stătuse individul, împinse brusc maneta de viteze și apăsă accelerația până la podea. Stârnind o ploaie de pietriș în jur, mașina țâșni înainte, iar el apăsă cu putere pe frână și se aruncă afară pe ușa deschisă, după care ocoli țopăind portbagajul mașinii lui Goodman, ca să ajungă la portiera dinspre volan. Apăsă telecomanda, deschise grăbit ușa și porni mașina, îndepărtându-se de zidul barului și trăgând cu forță de volan.

Crown Vic-ul de culoarea nisipului continua să se deplaseze. Îl lăsase cuplat în viteză. Îl depăși, coti strâns pe lângă capota Fordului aflat în deplasare lentă, lovindu-i ușor partea din față cu aripa din spate a mașinii sale. Derapă liber și își continuă parcursul prin intervalul dintre bar și următorul local din șir. Privi iute la stânga și-l văzu pe individul cu părul castaniu-deschis cum alerga șontâcăind cât de repede putea după ceva, fie după mașina lui Goodman, fie după propria mașină, nu reuși să-și dea seama. După această ultimă privire, își luă privirea de la individ și se concentră la ce avea în față, străbătând parcarea și trecând peste curbura drumului principal, strecurându-se milimetric printr-un

spațiu îngust în parcările din spate, aflate de cealaltă parte a șoselei.

Apoi încetini, trase aer în piept, își îndreptă spatele și înaintă puțin până când se alinie la următorul interval dinspre sud, de unde putea să vadă și motelul, și restaurantul.

Nici urmă de Sorenson.

La restaurant nu se întâmpla nimic.

Crown Vic-ul albastru era în continuare parcat. La fel de liniștit. Nimeni nu se grăbea să ajungă la el. Ușa restaurantului rămânea ferm închisă. Prin geamuri, nu se vedea niciun fel de agitație.

Reacher urmări situația timp de un minut, până când se convinse.

Tipul de la Departamentul de Stat nu vorbise la telefon cu cei din restaurant.

Așa că urmări în continuare motelul și, după trei minute, ușa camerei lui Sorenson se deschise și o văzu ieșind. Era în același costum cu pantaloni, dar având dedesubt cămașa cea nouă. Pe cea veche o făcuse ghem și o pusese în punga noii cămăși. Își ducea rufăria acasă. O abordare diferită. Pentru că avea o casă.

Sorenson zăbovi o secundă pe aleea din fața camerei, privind în stânga și în dreapta, cu capul ridicat, ca o femeie aflată pe un trotuar în oraș, uitându-se după un taxi. Apoi o luă spre nord, către barul unde el îi spusese că e parcată mașina. Reacher trase de volan și, trecând prin interval, traversă parcarea din față și trecu din nou drumul, apoi făcu un ocol și frână, oprindu-se lângă ea. Se aplecă și-i deschise ușa, iar ea se așeză pe scaun, ca într-o manevră pe care o exersaseră în fiecare zi a vieții lor.

— A trebuit să plec de-acolo, spuse Reacher. Am avut o mică problemă cu domnul Lester al tău de la Departamentul de Stat.

— Domnul Lester nu-i al meu, replică ea.

Apoi Reacher văzu că are parte de o problemă mai serioasă decât crezuse.

Uitându-se în oglinda retrovizoare, îi văzu departe în spate pe Dawson și Mitchell ieșind în grabă pe ușa restaurantului și alergând în parcare. Amândoi aveau telefoanele la ureche. Își mișcau în alergare mâinile libere, iar sacourile deschise fluturau în vânt. Deci, până la urmă, Lester sunase la restaurant. Dar nu direct. Ci într-un mod foarte ocolit. Probabil că vorbea la telefon cu oamenii lui de la Foggy Bottom[15], iar cuvintele strigate de el, „tu ești persoana pe care o căutăm", și întreruperea bruscă a convorbirii îl puseseră pe gânduri pe vreun individ isteț, iar istețul ăla sunase imediat la Clădirea Hoover, și cei de-acolo îi sunaseră pe colegii din Kansas City, care îi sunaseră pe Dawson și Mitchell și probabil că tocmai îi anunțau că „individul pe care-l căutați îl bate măr pe Lester Lester la vreo douăzeci de metri de voi".

Cei doi îl zăriră. Sau o văzură pe Sorenson. Încremeniră pe loc, arătară cu degetul și se grăbiră să ajungă la mașină.

Reacher acționa accelerația și mișcarea bruscă o lipi pe Sorenson de spătarul scaunului, mașina derapând pe pietriș. Reacher stăpâni cu greu volanul, și mașina hurducăi pieziș peste bordură, pornind pe șosea către nord. Îndoindu-și gâtul, se uită în oglindă și văzu mașina albastră a FBI-ului dând repede înapoi, cotind și venind după el.

— Ține-te bine, spuse el. Sunt un șofer groaznic.

— Bine că-mi spui acum, zise Sorenson, prinzându-și strâns centura de siguranță.

Reacher apăsa tare pe pedală. O mașină mare, cu motorul V-8, cu putere și cuplu de torsiune considerabile. Nu era rea deloc. Atât doar că Dawson și Mitchell aveau exact aceeași mașină. Tot cu motor V-8, aceleași caracteristici tehnice, aceeași putere și același

[15] Denumire colocvială a Departamentului de Stat. (N.t.)

cuplu. Și poate ceva mai ușoară, neavând bara pentru girofar pe acoperiș și nici grilele suplimentare de protecție din față și din spate. Fără doar și poate că avea o aerodinamică mai bună.

Reacher știa că până la Interstate mai avea optzeci de kilometri și știa că până acolo nu prea mai era nimic. Erau câteva curbe la stânga și la dreapta, câteva pâlcuri de copaci ici și colo și mai erau unele clădiri vechi de fermă, construite din lemn, dărăpănate, abandonate și fără nicio noimă în câmp. În afară de acestea, doar noroiul de iarnă și câmpul cât se poate de plat. Fără adâncituri, fără văi. Fără dealuri, fără creste.

Locuri de fugă.

Niciun ascunziș.

Suprafața drumului era într-o stare proastă, gerul și seceta umplând stratul de asfalt de denivelări. Acceptabil la viteze normale, dar periculos la o deplasare rapidă. Mașina lui Goodman se legăna ca un iaht pe o mare agitată. Motorul huruia și volanul se zvârcolea în mâinile lui Reacher. Dawson și Mitchell erau la vreo patru sute de metri în spate, dar recuperau. Reacher apăsă și mai tare pe accelerație. Pedala la podea. 160 de kilometri la oră.

Locuri de fugă.

Niciun ascunziș.

„Puller”, își zise el și o întrebă:

— Știi să lucrezi cu stația radio?

— Aș putea să-ncerc, răspunse Sorenson.

— Află unde e Puller cu radarul lui. Spune-i că are un vitezoman care merge spre nord. Un sedan bleumarin.

Reacher continuă să conducă. Volanul nu trebuia manevrat, căci drumul era drept ca rigla. Mașina sărea peste adâncituri fără să le atingă. Nu zbura, dar nici mult nu mai avea. Sorenson luă microfonul din clema de prindere și îl butonă câteva secunde. Își drese glasul și spuse:

— Ajutor de șerif Puller, în ce loc te afli?

— Cine întreabă? se auzi vocea bărbatului.

— Agentul Sorenson, de la FBI. Unde ești acum?

— La un kilometru și jumătate de granița districtului, doamnă.

— Nord, sud, est sau vest?

— Nord.

— OK. Vezi că vine spre tine un vitezoman. Un Ford Crown Victoria bleumarin. Te rog să-l oprești pe șofer și să-l atenționezi cu privire la comportamentul lui imprudent și periculos.

— Am înțeles, doamnă.

— Terminat, spuse Sorenson și atârnă telefonul la locul lui. Cum oprești o mașină care merge cu 160 la oră? S-ar putea să-l pierdem pe Puller.

— Caz în care am face un bine moștenirii genetice.

Reacher continuă să gonească înainte. Dawson și Mitchell se apropiaseră la trei sute de metri. La viteza lor, asta însemna cam șase secunde. Dar continuau să se apropie. Reacher cercetă cu privirea până departe. Drum drept, teren plat, orizont jos. Nici urmă de Puller.

— Au sunat cei din echipa tehnică? întrebă el.

— Încă nu, spuse Sorenson. La ce te gândești?

— La motive, spuse Reacher. Cine răpește copilul unei femei moarte? Mai ales un copil care n-a văzut nimic și nu știe nimic.

— Cum ar putea autopsia să răspundă la întrebarea asta?

— S-ar putea să nu răspundă, zise Reacher. În orice caz, la asta mă gândeam.

Ținea piciorul apăsat pe pedală cu toată forța, mai-mai s-o zdrobească. Dar mașina avea limitare de viteză. Nu putea să meargă mai repede de-atât. 160 de kilometri la oră era limita maximă. Trecură de o cotitură la stânga. Apoi de o alta, la dreapta. Pavată, dar nu cu mult mai grozavă decât drumeagurile dintre câmpuri.

— Uite colo, spuse Sorenson.

Reacher văzu un punct la orizont. O pată minusculă, în care se distingeau vag culorile negru, alb și auriu, pe fond maro. Mașina lui Puller, așteptând pe acostament. La nici doi kilometri distanță. Departe, spre dreapta, era un crâng. La stânga, tot departe, era un șopron vechi.

Treizeci de secunde.

Douăzeci de secunde.

— Ține-te bine, spuse Reacher.

Cincisprezece secunde.

Strânse bine volanul în mâini, ridică piciorul de pe accelerație și îl mută pe frână. Botul mașinii se lăsă brusc în jos, aruncându-i pe cei doi ocupanți în față, iar Reacher se chinui să țină mașina pe o traiectorie dreaptă. Dawson și Mitchell nu încetiniră. Continuau să meargă cu viteză. Mașina lui Puller era la o sută de metri distanță. Apoi la cincizeci. Apoi la treizeci. Deodată, Reacher trase cu forță de volan, ieșind de pe șosea pe pământul bătătorit din dreapta, iar Dawson și Mitchell trecură pe lângă el ca lansați dintr-o catapultă. Reacher parcurse hurducăind un cerc strâns pe pământ și-i văzu pe Dawson și Mitchell trecând de Puller cam cu 110 la oră. Polițistul aprinse girofarul, porni sirena și plecă în urmărirea lor. Reacher își continuă traseul circular și reveni pe șosea, îndreptându-se spre sud, repede, exact în direcția din care venise, până ajunse la cotitura spre stânga pe care o zărise mai devreme, care acum era la dreapta. Frână tare și o luă pe suprafața accidentată, cotind pe un drum și oprind în spatele șopronului. Coborî și alergă la colțul îndepărtat al construcției dărăpănate, privind spre nord.

Nu se vedea nimic în depărtare. Nici urmă de Dawson și Mitchell. Nu deocamdată. Erau încă în afara razei vizuale, la peste un kilometru și jumătate spre nord. Socoti în minte timpul și distanța. Chiar în acel moment, cei doi încetiniseră, se opriseră și întorseseră mașina, luându-se la harță cu Puller, arătându-și legitimațiile, ciondănindu-se și țipând, din ce în ce mai nervoși.

Întârziind.

După care aveau să se întoarcă spre sud, cât mai repede cu putință. Probabil că văzuseră cum întorsese pe porțiunea de pământ și plănuiau să-l urmărească înapoi, până în oraș.

Trei minute, își făcu el socoteala.

Poate trei minute și zece secunde.

Așteptă.

Și apoi îi văzu, exact la timp, departe pe șoseaua principală, grăbindu-se de la stânga la dreapta, de la nord la sud, atingând iar cam 160 la oră. O imagine impresionantă. Sedanul mare și impunător chiar că-și arăta calitățile. Vopseaua sclipea în soarele palid. Vehiculul rula ferm pe asfalt, încălecând linia de mijloc. Reacher alergă pe lângă mașina lui Goodman și se uită pe după celălalt colț al șopronului. Văzu din spate Fordul albastru gonind spre sud. După zece secunde, era ca un punct minuscul. După alte zece secunde, dispăru cu totul.

Răsuflă ușurat și se întoarse la mașină. Se urcă și închise portiera. Se lăsă moale în scaun, cu mâinile pe genunchi.

Tăcere. Nu se auzea nimic în afară de zgomotul motorului și al componentelor intens solicitate care acum se răceau.

— Nu ești chiar așa groaznic ca șofer, remarcă Sorenson.

— Mulțumesc, spuse el.

— Acum, ce facem?

— Așteptăm.

— Unde?

— Cred că locul ăsta e la fel de bun ca oricare altul.

Ea desfăcu fermoarul genții sale negre și scoase telefonul lui Goodman. Îl prinse în suportul de la bord. Aparatul scoase un sunet care anunța că bateria se încărca.

Apoi începu să sune.

Sorenson se aplecă și se uită la ecran.

53

— Băieții mei, spuse ea.

Sorenson apăsă butonul verde, și Reacher auzi din nou în difuzoare sunetul telefonului, straniu de clar, la fel ca înainte.

— Aveți vreo veste pentru mine? întrebă Sorenson.

O voce de bărbat îi răspunse:

— Mda, avem unele rezultate preliminare.

Vocea era obosită și ușor gâfâită. Reacher se gândi că omul mergea și vorbea în același timp. Probabil ieșise să respire aer curat și să se bucure de lumina soarelui după orele lungi și neplăcute în sala de la subsol îmbrăcată în faianță albă. Respirând adânc, clipind des, ca să-și revină, căscând și întinzându-se. Reacher își putea imagina scena. Niște uși de instituție, câteva trepte din beton, o parcare. Poate niște ghivece cu plante ornamentale și câteva bănci. Mai pe la începutul zilei, probabil că tipul se oprise în acel loc, ca să-și aprindă o bine-venită țigară.

— Dă-i drumul, spuse Sorenson.

— Vrei să fiu sincer? întrebă tipul.

— Așa cum ești de obicei.

— Atunci nu pot să-ți garantez că incinerarea a avut loc post-mortem. Se poate să fi fost. Sau se poate să nu fi fost. Am descoperit ceva ce seamănă cu o coastă vătămată. Dacă mă uit mai atent, aș putea să spun că e o rană în piept provocată de o împușcătură. Care ar fi fost suficientă. Pentru că e în zona inimii. Dar n-aș declara asta la tribunal. Apărarea m-ar scoate de-acolo în hohote de râs. Căldura a provocat prea multe

stricăciuni ca să se poată trage concluzii cu privire la rănile externe.

— Ce-ți spune intuiția?

— În clipa asta, intuiția îmi spune că ar fi bine să-mi schimb specializarea și să mă fac frizer. Chestia asta e cam cea mai urâtă pe care-am văzut-o vreodată.

Sorenson rămase tăcută un lung moment.

— Altceva? întrebă ea apoi.

— Am luat-o de la început, cu centura pelviană. Într-un astfel de caz, numai așa se poate confirma sexul. Și rezultatul a fost cât se poate de clar. Oasele pelviene fuseseră destul de bine protejate de un strat gros de grăsime.

Reacher ridică privirea. Delfuenso nu era grasă. Era chiar slabă.

— Și? întrebă Sorenson.

— E mai presus de orice îndoială că persoana decedată e un bărbat.

Sorenson trecu în revistă detaliile împreună cu omul ei. Ca un curs rapid de antropologie criminalistică. Reacher își amintea câțiva termeni și câteva principii de la orele de pregătire. Studiase cândva acele lucruri, parțial din necesitate profesională, parțial din pur interes. Când studiai pelvisul, trebuia să te uiți la patru lucruri. Mai întâi, anvergura iliacă. Oasele iliace sunt acele oase mari în formă de aripi de fluture. La femei, ele au o anvergură mai mare și sunt modelate mai mult ca un leagăn, ca niște palme făcute căuș, cu spinele anterioare mai depărtate. La bărbați în schimb, oasele iliace sunt mai înguste, mai apropiate și mult mai drepte pe verticală, semănând mai degrabă cu un tip pe malul unui râu care descrie un păstrăv lung de treizeci de centimetri.

În al doilea rând, gaura din ischion este mică și triunghiulară la femei, pe câtă vreme la bărbați este mare și rotundă. În al treilea rând, unghiul arcadei

pubiene e întotdeauna rotunjit și mai mare de nouăzeci de grade la femei, iar la bărbați are mai puțin de nouăzeci de grade și este ascuțit.

Al patrulea era, desigur, și argumentul decisiv: spațiul dintre ischionuri e îndeajuns de mare la femei ca să lase să treacă prin el capul unui bebeluș. Nu același lucru se poate spune în cazul bărbaților. Nici pe departe.

Pelvisurile nu mint. Nu pot fi confundate. Chiar și un pelvis vechi de un milion de ani, dezgropat pe bucăți, este clar ori de bărbat, ori de femeie. În afară de cazul în care este făcut praf și pulbere, un pelvis indică sexul cu cea mai mare precizie. Asta învățase Reacher în orele de pregătire și asta îi confirma vocea de la telefon.

— Deci n-a fost Delfuenso, zise Sorenson.

— Corect, spuse vocea de la telefon. Și mă bucur pentru tine. Dar ăsta e singurul lucru sigur pe care pot să ți-l spun. Că e vorba despre o ființă umană de sex bărbătesc. Orice altceva ar fi pură speculație.

Sorenson încheie convorbirea, se întoarse spre Reacher și zise:

— Știai, nu-i așa?

— Am bănuit, spuse Reacher.

— De ce?

— Nicio altă variantă nu era logică după răpirea lui Lucy. M-am gândit că Delfuenso ar putea fi închisă pe undeva, poate speriată de moarte, poate refuzând să coopereze, și singurul mod în care puteau să-i închidă gura era să i-o aducă pe fetiță.

— Ca s-o potolească?

— Sau ca să aibă cu ce s-o amenințe.

— Deci acum avem doi oameni într-o situație periculoasă.

— Sau poate că nu, zise Reacher. Poate că le avem pe amândouă într-o situație cât se poate de sigură. Pentru că mai sunt și alte concluzii posibile. Însă ar putea fi concluzii greșite. Ar putea fi niște afirmații jenant de pompoase.

— Care dintre ei a murit? King sau Mc Queen? Sau e cineva de care n-am auzit încă?

— Cred că a fost King. El era mai durduliu, mai ales în jurul taliei. Și s-ar potrivi cu teoria.

— Care?

— Un lucru spus de Mc Queen când am ieșit de pe Interstate să alimentăm.

— Mi-ai povestit deja. Ți-a zis că ar fi trebuit să ai încredere în el.

— Înainte de asta. Nu prea eram convins că e bine să ieșim pe-acolo, iar el și-a cam pierdut răbdarea și mi-a spus că el e la conducere.

— Poate că așa era. Unul sau altul dintre ei trebuia să fie. Mă îndoiesc că erau egali.

— Dar e o nuanță în cuvintele astea anume, nu ți se pare? La conducere? Tu ai agenți speciali la conducere. Eu am avut ofițeri însărcinați cu conducerea unei chestii sau alteia. Conducerea e ceva care ți se dă, ți se încredințează. Este o autoritate care decurge în virtutea unei ierarhii oficiale.

— Asta-i o părere foarte subiectivă.

— Eu cred că un adevărat gangster ar fi spus: „Eu sunt șeful aici”. Ceva de genul ăsta.

— Deci ce vrei să spui? Că Mc Queen este un fost militar? Sau că a făcut parte din forțele de ordine?

Reacher nu răspunse la asta:

— Și apoi a spus chestia cu încrederea, zise el în schimb. Ca și cum ar fi fost demn de încredere, cumva, prin definiție. După care a tras în mine și nu m-a nimerit.

— Atunci poate că nu e nici militar și nici din forțele de ordine n-a făcut parte. Un țintaș de rahat.

— Poate că a ratat intenționat.

Sorenson nu zise nimic.

— În acel moment, continuă Reacher, nu m-am gândit prea mult la asta. Eram fericit că n-am murit. Dar a tras al naibii de sus. Cu vreo treizeci de centimetri deasupra

capului meu. Poate și mai mult. Îmi amintesc c-am zis că l-ar fi ratat pe proprietarul motelului și dacă stătea în picioare cățărat pe propriii umeri. Era o exagerare. Glonțul a fost tras cam la un unghi de zece grade față de orizontală. Ca să fiu mai exact, mai degrabă unsprezece grade și ceva.

— Nu căuta calul de dar la dinți.

— Vorbesc serios. Și mai sunt câteva detalii. Și-a schimbat poziția ca să-mi blocheze vederea mașinii.

— Și?

— Deci cei din mașină nu puteau să mă vadă. Ca și cum voia ca ei să creadă că face ceva, când de fapt el făcea cu totul altceva.

— A ratat ținta. Asta-i tot. Oamenilor li se mai întâmplă și așa ceva.

— Eu cred c-a fost intenționat.

— L-a omorât pe tipul de la stația de apă, Reacher. Și-a ucis, se pare, propriul partener. L-a lăsat să moară într-un incendiu. De ce să te rateze pe tine cu bună știință? Ce te face special?

— Nu putem afla decât într-un singur mod, zise Reacher.

— Și anume?

— Spune-mi numărul tău de telefon.

— De ce?

— O să am nevoie de el.

— Mi-am lăsat telefonul acasă la Delfuenso, ai uitat?

— Tocmai te pregătești să mergi să ți-l recuperezi. Și mașina. Și reputația. Ești pe cale să devii un erou.

54

Reacher și Sorenson schimbară locurile în mașina lui Goodman, iar Sorenson conduse la întoarcerea în oraș, în tihnă, fără să depășească 80 la oră. Trecură pe lângă Orașul Păcatului, apoi pe lângă lanul de fasole pustiu și pe lângă mașinile agricole vechi, înșirate cale de jumătate de kilometru la marginea drumului, apoi alte lanuri de fasole, după care cotiră la dreapta la intersecție și, după o sută de metri, parcară lângă vechea stație de pompare. Sorenson căută în telefonul lui Goodman și ajunse la lista apelurilor și a mesajelor vocale recente. Găsi numărul al lui Dawson. Îl formă, și tipul răspunse aproape instantaneu.

— Șeriful Goodman? zise el.

— Nu, sunt Sorenson din Omaha. E o poveste mai lungă cu telefonul șerifului. Dar am omul pe care-l căutați. E în custodia mea. Puteți să veniți să-l luați oricând doriți.

— Unde ești acum?

— La vechea stație de pompare.

— Ajungem acolo în două minute.

După nouăzeci de secunde, Reacher deschise portiera și spuse:

— OK, sunt gata pentru prim-planul meu.

Ieși în frig, traversă trotuarul și, ajuns cu fața la zidul din beton al stației, își lipi degetele de suprafața aspră, își depărtă picioarele cam la un metru și se înclină în față, susținându-și greutatea în mâini. Adoptă poziția regulamentară. Sorenson se postă la doi metri în spatele lui Reacher, scoase pistolul și-l ținu cu ambele mâini, țintind centrul spatelui acestuia.

— Arăți bine, remarcă ea.

— Dar nu mă simt bine, spuse el.

— Îți urez noroc, zise Sorenson. Ești o companie plăcută.

— Încă n-am terminat. Sper să ne mai vedem.

Cei doi își menținură pozițiile. Betonul era rece. Apoi Reacher auzi zgomot de pneuri pe pavaj. Auzi o mașină oprindu-se și portiere deschizându-se. Întoarse capul. Crown Vic-ul albastru. Dawson și Mitchell. Ieșiră repede din mașină, cu hainele fluturând, pistoalele scoase din tocuri, cu fețe triumfătoare. Vorbiră scurt cu Sorenson. Felicitări, aprecieri, mulțumiri. Îi spuseră că-l vor prelua ei în continuare. Reacher își întoarse fața spre zid. O auzi pe Sorenson plecând. Auzi mașina lui Goodman pornind. Apoi o auzi cum se depărtează pe stradă.

După care, liniște. Doar niște respirații în spatele lui și sunetul aerului rece deplasându-se peste câmp.

Apoi fie Dawson, fie Mitchell spuse:

— Întoarce-te.

Ceea ce Reacher făcu bucuros. Degetele îi amorțiseră și umerii începeau să-l doară. Se depărtă de zid și se întoarse. Amândoi aveau pistoalele îndreptate spre el. Arătau la fel cum arătaseră și prin fereastra restaurantului. Abia trecuți de patruzeci de ani, în costume albastre, cămăși albe, cravate albastre, tot neîngrijiți, tot obosiți, tot roșii la față. Poate ceva mai obosiți și mai roșii la față ca înainte, ca urmare a recentelor solicitări. Dintre care partea cea mai rea fusese, probabil, confruntarea cu Puller. Depășirea limitei legale de viteză nu era mare scofală. Dar să ai de-a face cu idioții era. Cum era expresia? Ca și cum ai învăța un copoi să vorbească hindusa.

Cel care era ceva mai înalt și ceva mai slab decât celălalt spuse:

— Mă numesc Dawson. Pe partenerul meu îl cheamă Mitchell.

— Înțelegeți că nu i-am întâlnit niciodată pe King sau Mc Queen înainte de noaptea trecută?

— Da, domnule. Făceai autostopul. Acceptăm fără rezerve acest lucru. Nu-ți purtăm ranchiună nici pentru manevrele evazive pe care le-ai făcut adineauri cu mașina de poliție furată. Iar domnul Lester este gata să treacă cu vederea rănile suferite.

— Ce răni?

— L-ai rănit la picior, spuse Mitchell. Și sentimentele, probabil.

— Deci acum toți ne avem bine?

— Excelent.

— Atunci de ce mă arestați?

— Nu te arestăm, zise Dawson. Nu în sensul propriu al termenului.

— Să înțeleg că mă arestați în sensul impropriu al termenului?

— Legislația adoptată recent ne dă diferite puteri. Suntem autorizați să le folosim pe toate.

— Fără să-mi spuneți care sunt acele puteri?

— Ești obligat să cooperezi cu noi în probleme de securitate națională. Iar noi suntem obligați să ne gândim în principal la siguranța ta personală.

— Siguranță față de ce?

— Ești amestecat în lucruri pe care nu le înțelegi.

— Deci, de fapt, voi acum îmi faceți un favor?

— Exact asta facem, răspunse Dawson.

Reacher se urcă în mașina lor. În spate. Liber, fără cătușe, fără niciun element de restricție în afară de centura de siguranță, pe care îl obligară să și-o prindă. Îi spuseră că politica FBI-ului impunea respectarea celor mai bune practici în ceea ce privește siguranța șoferului și a pasagerilor. Era sigur că portierele din spate nu se deschideau din interior, dar nu-i păsa. Nu intenționa să sară din mașină.

Mitchell conducea mașina, mai întâi spre intersecție, la est, apoi la sud, departe de zona urbană. Dawson stătea tăcut lângă el. Reacher se uita pe geam. Voia să studieze traseul pe care mergeau. Drumul districtual cu două benzi spre sud era foarte asemănător cu cel ce ducea spre nord. Nu exista un echivalent direct al Orașului Păcatului, dar în alte privințe terenul era familiar. Ogoare necultivate pe timp de iarnă, niște copaci, câteva șoproane vechi, din când în când câte-o băcănie, o curte neîngrijită cu pneuri vechi de tractor de vânzare. Exista chiar o copie a porțiunii triste de o jumătate de kilometru cu mașini agricole la mâna a patra. Piața produselor revândute era fără doar și poate saturată.

— Unde mergem? întrebă Reacher, pentru că așa credea că trebuie să facă, mai devreme sau mai târziu, strict de dragul aparențelor.

Dawson se trezi din toropeală și spuse:

– O să vezi.

Reacher avu ocazia să vadă restul statului Nebraska și o bună parte din Kansas. Aproape cinci sute de kilometri în total, prima jumătate a acestei distanțe spre sud din locul de unde porniseră, foarte aproape de autostrada Interstate, care străbătea Nebraska de la est la vest, tocmai până la autostrada Interstate care tăia Kansasul de la est la vest. Se opriră și mâncară la un McDonald’s aflat imediat după granița dintre state. Dawson insistă să oprească la un local cu servire direct în mașină. Tot la fel dorise să mănânce și Sorenson în Iowa. Reacher se gândi că FBI-ul are o politică oficială în privința asta. Probabil o recomandare din partea vreunei comisii: „Nu-ți lăsa prizonierul să moară de foame, dar nici nu-l lăsa să iasă din mașină.” Comandă aceleași feluri ca ultima dată, doi cheeseburgeri, două plăcinte cu mere și un pahar mare de 600 mililitri de cafea. Când era vorba de McDonald’s, era un sclav al

obișnuinței. Mitchell primi tava cu mâncare prin geam și i-o dădu peste umăr. Așezat comod pe bancheta din spate, Reacher mâncă liniștit. Era chiar și un suport pentru pahar lângă el. Față de trecut, mașinile polițiștilor deveniseră mult mai civilizate, asta era sigur.

Restul drumului, moțăi. „Moțăit” era cuvântul lui pentru o stare de semiconștiență, în care nu era nici adormit, nici treaz de-a binelea, care-i plăcea foarte mult. Chiar dacă nu i-ar fi plăcut, i-ar fi fost greu să reziste. Era obosit, în mașină era cald, bancheta era confortabilă, drumul era lin. Nici Dawson, nici Mitchell nu vorbeau. Nimeni nu scotea niciun cuvințel. Nu avu loc o mare conversație în trei. Nu că Reacher ar fi fost amator de așa ceva. În opinia lui, tăcerea era de aur.

Apoi cotiră spre est pe Interstate, către Kansas City, Missouri. Reacher cunoștea bine istoria Americii. Kansas City fusese colonizat de americani în 1831. Atestarea juridică a orașului data din 1853. Fusese denumit Orașul Fântânilor sau Parisul Câmpiilor. Avea o echipă de baseball rezonabilă. Campioni ai Lumii în 1985. George Brett, Frank White, Bret Saberhagen.

Codul său regional era 816.

Populația era socotită în mai multe moduri. Promotorilor locali le plăcea să o sporească artificial luând în calcul o suprafață cât mai mare.

Dar cei mai mulți erau de acord că zona metropolitană găzduia cam un milion și jumătate de oameni.

55

Arhitectura autostrăzii Interstate, înfățișarea și structura ei erau aceleași ca ale surorii ei gemene situate mai la nord cu două sute patruzeci de kilometri. Era la fel de dreaptă, de largă și de orizontală. Ieșirile erau la fel de rare. Erau precedate de aceleași indicatoare albastre, care ofereau parțial informații, parțial tentații. Unele ieșiri erau reale, altele erau înșelătoare. Crown Vic-ul albastru rula liniștit de-a lungul ei. Dawson și Mitchell erau hotărâți să tacă tot drumul. Reacher stătea drept și confortabil, ținut locului de centura de siguranță. Se uita când la terasament, când la drumul din față. Spre est, cerul se întuneca. Ziua era pe sfârșite. Soarele răsărise deasupra Chevroletului Impala incendiat, iar acum dispărea undeva departe, în spatele lui.

Deodată simți cum mașina încetinește aproape insesizabil înaintea unui indicator de ieșire spre un loc al cărui nume nu-l recunoștea. Indicatoarele albastre anunțau o stație de alimentare și un loc unde puteai să mănânci, dar fără cazare. Indicatoarele pentru cazare fuseseră șterse de curând. Se vedea cum un dreptunghi bine delimitat de vopsea albastră nouă fusese aplicat pe ele, nuanța nefiind aceeași cu cea veche. Un faliment, poate, sau o restructurare corporatistă, ori decesul proprietarilor.

Sau poate că era ceva mai complicat.

Ieșirea din fața lor arăta ca un compromis între una reală și una înșelătoare. Plauzibilă, dar nu teribil de atrăgătoare. Nu se vedea prin apropiere reclama luminoasă a benzinăriei. Nici culorile sinistre care

anunțau vreun fast-food. Dar felul cum era așezat terenul în întunericul care se așternea sugera că, după următoarea movilă sau după următoarea curbă ar putea fi ceva care să merite osteneala deplasării până acolo.

Mitchell se uită în oglindă, semnaliză schimbarea de direcție și încetini mai mult. Cele mai bune practici pentru siguranța șoferului și a pasagerului. Ridică piciorul de pe accelerație, calcă linia albă și părăsi autostrada ușor și lin. Menținu semnalizarea, se opri și cedă trecerea la capătul rampei, apoi coti la dreapta pe drumul local cu două benzi. Din nou spre sud, cam la o sută șaizeci de kilometri de Parisul Câmpiilor, în ținutul rural.

Trecură pe lângă o benzinărie, după un kilometru și jumătate, și pe lângă un restaurant anonim, după alt kilometru și jumătate. Apoi, în sfârșit, pe marginea drumului, singur-singurel, apăru un indicator fără nicio inscripție. Doar o pată verticală și una orizontală de vopsea nouă. Un nume scurt de motel și o săgeată care arăta drept înainte, ambele de curând ascunse.

La stânga și la dreapta drumului nu se vedea nimic decât lanuri adormite. Exact ca în Iowa. Grâu, sorg și floarea-soarelui. În acel moment, totul era amorțit, dar în șase luni culturile aveau să arate spectaculos, pe unul dintre cele mai bune soluri de prerie din lume. Cale de kilometri în șir nu vedeai nicio așezare omenească.

Clădirile de fermă care rămăseseră erau toate dincolo de orizontul întunecat.

Mitchell parcurse mai bine de treizeci de kilometri prin ținutul rural singuratic, apoi încetini din nou. Reacher privi înainte în întuneric, căutând niște lumini. Nu văzu niciuna. Apoi drumul coti la dreapta și la stânga pe după un pâlc de arbori golași, coborând într-o vale largă și puțin adâncă, și ultima geană de lumină mohorâtă de la apus lăsă să se vadă un motel la nici doi kilometri distanță, etalat ca o machetă pe o masă.

Era o clădire destul de mare. Avea un corp central, probabil pentru birouri și sala de restaurant, și un grup de clădiri-satelit, cu câte cinci-șase camere fiecare. Erau construcții joase și toate aveau acoperișuri din ceva care părea a fi țiglă spaniolă, iar fațadele păreau a fi din stuc spălăcit. Mai erau acolo o piscină fără apă, alei din ciment, zone de parcare și straturi de flori fără flori, întregul complex era împrejmuit de un zid decorativ jos, ornat cu același stuc spălăcit ca și clădirile. Din depărtare, efectul general era al unei așezări de litoral. Nu semăna nici cu Miami, nici cu California și nici cu Long Island, ci era un fel de interpretare de vis febril a tuturor trei amestecate, înconjurată din toate părțile de uscat.

Și, în ciuda indicatoarelor acoperite cu vopsea, locul părea deschis pentru clienți.

Erau lumini aprinse în clădirea principală, cea pentru birouri, iar patru dintre geamurile din clădirile-satelit erau și ele luminate. Se vedea cum ies aburi din ceva ce putea fi o gură de ventilație a unei bucătării. Două mașini erau parcate separat în două parcări diferite. Ambele erau sedanuri, ambele erau lungi și joase, ambele erau de culoare închisă. „Forduri, își zise Reacher. Modelul Crown Victoria, probabil.”

Exact ca mașina în care se afla el. Spuse:

— Acolo ne ducem?

Mitchell conducea în tăcere și nici Dawson nu catadicsi să-i răspundă.

Pe măsură ce se apropiau, Reacher se aștepta să vadă mai mult din locul acela. Mai multe detalii. Dar nu văzu. Nu putea. Detaliile nu puteau fi deslușite. Ceva îi obtura vederea. Nu era vorba doar despre întunecimea serii. De la opt sute de metri întreaga zonă limitrofă a complexului părea împrejmuită de o ceață joasă. Ca un câmp de forță, care-i asigura protecția.

De la patru sute de metri, își dădu seama ce era.

Era un gard de siguranță, undeva între doi metri și jumătate și trei metri înălțime, făcut dintr-o plasă metalică densă și vopsită în negru, având în partea de sus rulouri de sârmă lamelară tăioasă înclinate spre interior la un unghi de patruzeci și cinci de grade. Gardul urmărea toate meandrele zidului jos din stuc, pe tot perimetrul complexului, dar la o distanță de trei metri, ca o rudă funestă a acelei frivolități arhitecturale inocente.

Înclinat spre interior la partea superioară.

Ca să-i împiedice pe oameni să iasă, nu să intre.

Dawson sună pe cineva și, când Mitchell ajunse aproape de gard, o poartă motorizată se deschidea deja. Mașina trecu mai departe, iar Reacher se întoarse și văzu prin geam cum poarta se închide în urma lor. Mitchell continuă să conducă mașina de-a lungul unei alei din beton, făcu un ocol strâns și opri lângă recepție. Nu se rezemă de spătar, nu oftă și nu se întinse ca și cum călătoria s-ar fi terminat. Nici motorul nu-l opri. Lăsă mașina în viteză, cu piciorul pe pedala de frână. Reacher își desfăcu centura și încercă portiera. Avusese dreptate. Nu se deschidea din interior.

Dawson coborî și o deschise din exterior, fără să spună nimic. Se mulțumi să arate cu bărbia, spre ușa recepției. Reacher ieși din mașină și stătu drept în răcoarea serii. Dawson se urcă la locul lui, închise portiera, și mașina o luă din loc. Se depărtă liniștit de Reacher, termină de parcurs cercul și făcu apoi cale întoarsă pe drumul vechi betonat spre poartă. Aceasta se deschise în întâmpinarea mașinii care trecu fără să se oprească. Se opri însă pentru o secundă, apoi întoarse la dreapta pe drumul cu două benzi și o luă spre nord, în direcția din care venise.

Poarta se închise în urma ei, nici repede, nici lent, dar în liniște.

Reacher intră în recepția motelului. Arăta ca atâtea altele pe care le văzuse. Semăna foarte mult cu biroul grăsanului din dimineața aceleiași zile. În încăpere se găsea o tejghea pentru recepție, mobilier de hol și o masă cu spațiu pentru cafele și brioșe pentru micul dejun. Podeaua era acoperită cu linoleum, pe pereți erau atârnate tablouri, iar becurile fuseseră alese mai mult pentru economie la factura de electricitate decât pentru un iluminat adecvat.

În spatele tejghelei era o femeie durdulie, cu înfățișare mămoasă. Zâmbea cu amabilitate, făcându-te să te simți bine-venit.

— Domnul Reacher? spuse ea.

— Da, răspunse acesta.

— Vă așteptam.

— Serios?

Ea dădu aprobator din cap și spuse:

— Avem camere cu paturi king size, queen size și duble, dar am anticipat și v-am cazat într-o cameră cu pat queen.

— Serios? spuse din nou Reacher.

Femeia dădu din nou aprobator din cap și zise:

— Părerea mea e că aceste camere sunt cele mai drăguțe. Par mai spațioase, au fotolii și toate cele. Cei mai mulți clienți preferă aceste camere.

— Cei mai mulți? Câți clienți aveți?

— Oh, avem o mulțime.

Reacher zise:

— Cred c-am să fiu fericit cu o regină[16]. Sunt singur.

— Da, zise femeia. Știu.

Scrise ceva în registru și luă o cheie de pe un cârlig, zicând:

— Camera douăzeci. E ușor de găsit. Luați-o după indicatoare. Sunt aprinse toată noaptea. Cina se servește peste o oră.

---

[16] Joc de cuvinte: *queen* înseamnă regină. (N.t.)

Reacher puse cheia în buzunar și ieși. Se întunecase de-a binelea. Așa cum i se spusese, văzu indicatoarele luminate de spoturile din apropiere fixate pe tije înfipte în pământ. Se luă după indicatoarele spre camerele de la șaisprezece la douăzeci. Aleea din beton lustruit șerpuia pe lângă rondurile de flori goale și ajunse la un corp jos alcătuit din cinci camere unite. Camera douăzeci era ultima din șir. Piscina fără apă nu era departe de ea, iar dincolo se vedea gardul de protecție. De aproape, era înalt, negru și cu muchii ascuțite. Plasa era o matrice din lame plate din oțel sudate în dreptunghiuri mai mici decât un timbru poștal. Prea mici ca să-ți strecori un deget prin ele. Mult prea mici ca să încapă piciorul. Plus rulourile de sârmă tăioasă de deasupra. Era un gard foarte eficient.

Reacher descuie ușa și intră. Așa cum i se promisese, văzu un pat queen size și fotolii. Pe pat erau niște haine, aranjate frumos în două teancuri. Două costumații, identice. Blugi, cămăși albastre, pulovere albastre, maiouri și chiloți albi, ciorapi albaștri. Fiecare obiect vestimentar părea să fie de mărimea potrivită. Nu erau ușor de găsit într-un timp foarte scurt.

Vă așteptam.

Pe pernă era o pijama. În baie, articole de toaletă. Săpun, șampon, balsam, cremă de ras. Un fel de loțiune pentru piele. Deodorant. Aparate de ras de unică folosință. Pastă de dinți și o periuță nouă, în ambalaj de celofan. Mai erau o perie de păr și un pieptene, noi-nouțe și tot în celofan, ca și periuța de dinți. De cuier era atârnat un halat de baie. Papuci de hotel într-un pachet. Tot felul de prosoape pe suport și un covoraș de baie.

La fel ca la Four Seasons.

Dar din cameră lipseau televizorul și telefonul.

Încuie camera și porni în explorare.

Per ansamblu, întregul complex avea o structură dreptunghiulară, cu mici intrânduri ici-colo, de dragul varietății. O rețea complicată de alei din beton lega toate punctele importante, inclusiv cele cinci corpuri separate pentru cazare, clădirea principală, piscina și o instalație de minigolf amplasată într-un colț îndepărtat. Ronduri de flori erau împrăștiate pretutindeni, mărginite de versiuni mai joase ale zidului din stuc. Intervalele și unghiurile dintre clădiri, zidurile de împrejmuire și rondurile de flori erau acoperite cu piatră concasată. O rețea mai simplă de drumuri betonate lega poarta cu sensul giratoriu din apropierea recepției și apoi, mai departe, spre cele cinci parcări separate din apropierea corpurilor cu camere și spre o rampă de livrare din spatele clădirii principale.

Patru camere erau luminate în interior. Două dintre ele erau aproape de cele două mașini parcate, spre deosebire de celelalte două. Mașinile parcate erau Forduri Crown Victoria, cu dotări pentru poliție și antene subțiri pe capacele portbagajelor. Reacher se uită pe geamuri în interiorul mașinilor și văzu suporturi pentru telefon pe bord, la fel ca la mașina lui Sorenson.

Rămase un minut în întuneric și ascultă cu mare atenție. Liniște totală. Traficul era inexistent. Niciun avion. Doar vasta pustietate din jur. Bunul-simț și intuiția îi spuneau că se afla în Kansas, undeva pe axa dintre Topeka și Wichita, posibil undeva în apropiere de Rezervația Taligrass Prairie. Dar, dacă s-ar fi luat numai după dovezile fizice, putea să fie și pe partea întunecată a lunii. Cerul era apăsător și acoperit de nori, iar dincolo de gardul din plasă deasă lumea era inexistentă.

Se întoarse și făcu cale întoarsă, trecând pe lângă o fereastră luminată și apoi aproape că se ciocni cu un tip care tocmai ieșea din camera marcată 14. Era un bărbat slab, muncit, de înălțime medie, nici tânăr, dar nici bătrân încă, având o față ridată și zbârcită de parcă toată viața și-ar fi petrecut-o afară, în soare și vânt.

Un muncitor agricol, la vreo cincizeci de ani.

Tipul îi zâmbi complice și spuse:

— Salut!

— Tu ești martorul ocular, zise Reacher.

— Ce să fiu? întrebă individul.

Nu o minte brici.

— Tu ai văzut mașina roșie, precizează Reacher.

— Poate c-am văzut-o sau poate n-am văzut-o. Dar n-avem voie să vorbim despre lucrurile astea. Nici măcar între noi. Nu ți-au spus?

Tipul era îmbrăcat în blugi noi, o cămașă albastră cu nasturi sub un pulover albastru din bumbac. Exact ca hainele de pe patul lui Reacher, dar mai mici. Avea părul curat și pieptănat. Se bărbierise de curând. Arăta ca un om în vacanță.

Reacher îl întrebă:

— Când ai ajuns aici?

— De dimineață, devreme, răspunse tipul.

— Cu Dawson și Mitchell sau cu altcineva?

— Nu mi-au spus cum îi cheamă. Și, oricum, n-avem voie să vorbim despre asta. Nu ți-au spus?

— Cine-ar fi trebuit să-mi spună?

— N-ai primit o vizită?

— Încă nu.

— Când ai ajuns aici?

— Chiar acum. Să fie câteva minute.

— Atunci o să vină, curând. O să vină la tine în cameră și-o să-ți spună care-s regulile.

Tipul se foi pe loc, pe alee. Ca și cum ceva îl făcea nerăbdător. Ca și cum trebuia să se afle altundeva.

Reacher îl întrebă:

— Unde te duci acum?

— La sala de mese, omule, spuse tipul. Unde altundeva? Au și bere aici. O mulțime de mărci. Sticle cu gâtul lung, cu bere bună și rece. Adică, stai și lenevești toată ziulica și primești mâncare și bere gratis? Ce poți să-ți dorești mai mult?

Reacher nu zise nimic. Tipul îl întrebă:

— Nu vii și tu?

— Poate mai târziu.

— Nicio grabă, spuse individul. Plănuiam să șterpelesc câteva, dar au o mulțime. Nu se termină prea curând, ascultă ce-ți spun.

Apoi o luă pe aleea șerpuită, mai întâi luminat de la mijloc în jos de spoturi, după care dispăru din vedere.

Reacher rămase pe loc. Camera paisprezece. Una dintre cele nouă camere luminate, fără o mașină a FBI-ului parcată în preajmă. Cealaltă era camera cinci. Se întoarse și o luă înapoi, până la corpul care cuprindea de la camera șase până la camera zece, ocolind rondurile de flori, trecu de spațiul care îl separa de corpul următor, ajungând la prima cameră din șir. Cinci. Plănuise să bată, dar nu avu nevoie. Când mai avea nici doi metri, ușa se deschise brusc și o fetiță dădu buzna afară, agitându-și plină de energie brațele și picioarele. Un copil slăbuț, palid și cu părul negru, cam de zece ani, animat de entuziasm și cu un zâmbet larg pe chip. Deodată, fetița zări silueta gigantică a lui Reacher pe aleea întunecată și încremeni pe loc, iar zâmbetul se preschimbă într-o expresie de nedumerire. Fetița își acoperi gura cu palmele, astfel încât Reacher nu mai vedea din fața ei decât doi ochi imenși.

— Bună, Lucy! spuse el.

56

Delfuenso ieși din cameră imediat. Probabil că-i auzise vocea. Se opri pe aleea pe care se revărsa lumina caldă din cameră. Era într-o formă grozavă. Părea odihnită, fericită, ușurată și relaxată. Purta versiunea feminină a uniformei specifice locului. Blugi noi, o bluză albastră nouă sub un pulover albastru nou, toate croite într-un stil diferit, mai ușor, mai strâmt și mai scurt decât al bărbaților. Avea părul curat și aranjat, iar fața îi era luminoasă și plină de prospețime. Era limpede că și ea găsise teancurile de haine pe pat și articolele de toaletă în baie.

Vă așteptam.

— Lucy, el este domnul Reacher, spuse femeia. M-a însoțit o vreme.

— Salut, domnule Reacher! zise fetița.

— Bună, Lucy! spuse din nou Reacher.

— Ai nasul spart, remarcă fetița.

— Cineva mi l-a spart.

— Te doare?

— Nu mă mai doare așa tare.

— Lucy se ducea să se joace la minigolf, spuse Delfuenso.

— E prea întuneric, zise Reacher. De-acolo vin.

Copilul reflectă la acea informație nouă. Fața ei deveni serioasă și contemplativă. Spuse:

— Atunci pot să mă duc să caut altceva? Nu cred c-am văzut totul încă.

— Desigur, zise mama ei. Du-te și vezi ce mai găsești.

Așa încât fetița o luă la fugă pe alee, iar Delfuenso se uită la Reacher și zise:

— Cred că pot s-o las să zburde de una singură, că doar avem gardul ăla de jur împrejur. Iar în piscină nu e apă.

— Putem să stăm de vorbă? întrebă Reacher.

— Despre ce?

— Despre noaptea trecută. Și despre ziua de azi.

— Nu avem voie să vorbim despre asta.

— Și tu faci mereu ceea ce ți se spune?

— Nu, nu mereu. Dar cred că în privința asta am să fac ceea ce mi s-a spus.

— În ce privință, adică?

— Securitatea națională. Nu putem să spunem nimic nimănui.

— Am fost acolo cu tine.

— În parte. Nu tot timpul.

— Vrei să-mi răspunzi la niște întrebări? Nu e ca și cum mi-ai spune niște lucruri.

— Te-au adus aici. O să-ți spună ei ce se întâmplă.

Reacher zise:

— Nu cred că ei știu ce se întâmplă.

Mai aveau o jumătate de oră până la masă, iar Delfuenso se temea să vorbească, așa că folosiră cel mai apropiat loc clandestin pe care-l găsiră, și anume chiar camera lui Delfuenso. Era la fel cu a lui Reacher, în afară de faptul că avea două paturi separate, în loc de un queen size, ceea ce o făcea să pară înghesuită, mai ales din cauza celor două fotolii mari. Reacher se așeză într-unul dintre ele, iar Delfuenso luă geanta de pe celălalt. Geanta cu aspirine. Părea grea. Poate că încă mai avea sticla cu apă în ea.

Reacher spuse:

— Ce crezi că s-a întâmplat acolo, la motel?

Ea trânti pe pat geanta, apoi se așeză în fotoliu.

— Nu avem voie să vorbim despre asta, spuse ea din nou.

— Cine-a zis?

— Au dat de înțeles clar. Suntem aici ca să fim protejați. Orice discuție ne pune într-o poziție riscantă.

— Cum s-ar putea întâmpla asta?

— N-au spus exact. Au spus doar că suntem implicați în lucruri pe care nu le înțelegem și ne aflăm aici pentru că vor ca noi să fim în siguranță. Suntem sechestrați, ca niște juriați. Ceva în legătură cu Patriot Act.

— Sechestrați? Asta-i o tâmpenie. Ești ca la pușcărie aici. Nu poți să pleci.

— Nu vreau să plec. Îmi place aici. N-am mai avut o vacanță de ani de zile.

— Și cu slujba ta cum rămâne?

— Au zis c-o să vorbească ei cu șeful meu. Și o să vorbească și la școală, pentru Lucy. Au spus că pot să aranjeze lucrurile, să fie bine. Într-o situație ca asta, toată lumea trebuie să coopereze.

— Ți-au spus cât va trebui să stai aici?

— Până când se termină totul. Nu prea mult, probabil. Dar sper să fie măcar o săptămână.

Reacher nu spuse nimic. Delfuenso continuă:

— Nasul tău arată ceva mai bine.

— Da? făcu Reacher.

Nu voia să vorbească despre nasul lui. Dar se gândi că puțină conversație nu dăunează. O întârziere și o frustrare, dar mai rapid decât să strigi, să țipi sau să te cerți.

— Înainte arătai groaznic, spuse Delfuenso. M-am uitat la nasul tău în mașină ore în șir. L-ai curățat.

Reacher aprobă cu o mișcare a capului.

— De fapt, văd că ești foarte curat. Ai făcut duș, așa-i?

— Nu e ceva care să mi se întâmple chiar așa de rar.

— Păi, doar mă întrebam…

— Mi-am cumpărat și haine noi.

— Nu trebuia. Aici îți dau și de îmbrăcat. Au spus că putem să le păstrăm. Ambele seturi, dacă vrem. Și articolele de toaletă.

Reacher o întrebă:

— Ce s-a întâmplat după ce ați plecat de la motelul ăla din Iowa? Ea nu răspunse, iar Reacher insistă: Știi ce s-a întâmplat. Ei știu ce s-a întâmplat. Cui ar putea să dăuneze să știu și eu? Sunt aici, cu tine. Nu pot să plec nicăieri. Nu pot să vorbesc cu nimeni.

Delfuenso se gândi un lung moment. Fața ei era la fel cu a fiicei sale, serioasă și contemplativă. Apoi ridică din umeri și spuse:

— Partea aia a fost groaznică. După ce te-ai dus înăuntru cu Mc Queen, adică. N-am văzut prea multe. Nu vedeam din cauza lui. Dar am văzut fulgerul luminos și am auzit împușcătura. A ieșit fugind și n-am mai putut să te văd. Am presupus că ești mort. Și pe urmă Mc Queen ne-a spus că te omorâse.

— A spus asta?

Delfuenso confirmă dând din cap.

— King l-a întrebat dacă te-a împușcat, iar Mc Queen i-a spus că da, exact între ochi. Au făcut mișto pe chestia asta. Eram îngrozită. Mi-am zis că așa o să-mi facă și mie. Adică de ce n-ar fi făcut-o? Nu le mai eram de niciun folos. Am început să țip. King mi-a zis să termin. Și asta am făcut. A fost jalnic. Mă gândeam că, dacă sunt ascultătoare, poate n-o să mă-mpuște. Chiar am învățat ceva în minutul ăla. Oamenii ar face orice ca să rămână în viață, chiar dacă e vorba doar despre zece secunde în plus.

— Pe urmă ce s-a întâmplat?

— Am mai mers cu mașina. Parcă făceam niște opturi, în jurul lanurilor. Stăteau pe-aproape, din nu știu ce motiv. King era la volan. S-a oprit cam la cincisprezece kilometri spre vest. Mi-am zis, asta e. Că-mi venise sorocul. Dar el a zis că mai întâi voia să se distreze. Mi-a spus să-mi dau jos cămașa. Cea albastră, pe care mi-o cumpăraseră. Și aveam de gând s-o dau jos. Cum am zis, oamenii fac orice ca să rămână-n viață. King s-a dat jos din mașină. S-a urcat pe banchetă, lângă mine. A încercat să mă prindă, peste banchetă. Apoi Mc Queen

s-a dat jos, a deschis portiera din partea mea și m-a tras afară, iar King a dat să vină după mine, dar Mc Queen l-a împușcat. Uite-așa! A scos pistolul și l-a împușcat.

— În piept?

Delfuenso confirmă cu o mișcare a capului.

— Drept în inimă.

— Și pe urmă?

— Mc Queen m-a calmat și mi-a spus că e agent FBI, care lucrează sub acoperire cu oamenii cei răi. Se preface că e de-ai lor.

— OK, zise Reacher. Mai bine că face el treaba asta. E o misiune dură.

— Știu.

— Știi?

— Adică am văzut și eu prin filme.

— Și dup-aia?

— Mc Queen mi-a spus că a tras deasupra ta și că ești în viață, bine sănătos. A spus că-i pare rău că a trebuit să văd ce i s-a întâmplat lui King, dar n-a găsit nicio altă modalitate ca să mă salveze. Nu în acel moment. A spus că e nevoit să joace un rol până la un anumit punct, dar nu poate să lase lucrurile să ajungă prea departe.

— Și pe urmă?

— A dat niște telefoane, i-a prins centura lui King, pe locul unde era, adică locul pe care stătusem eu, și după aia am plecat. Ne-am oprit din nou la vreo opt kilometri spre est, și doi indivizi necunoscuți au venit și ne-au luat în mașina lor. I-au dat foc mașinii mele. Au spus că sunt nevoiți să facă asta pentru că oamenii cei răi se așteaptă ca Mc Queen să ascundă dovezile și s-ar putea să verifice dacă a făcut-o. Au spus că-mi vor da o mașină nouă. Ceea ce ar fi grozav, pentru că aia veche avea probleme cu transmisia.

— Oamenii ăștia necunoscuți erau tot de la FBI?

— Da. Din Kansas City. Mi-au arătat legitimațiile, însă Mc Queen nu avea legitimație, pentru că era sub acoperire.

— Și te-au adus direct aici?

Femeia încuviință.

— Am spus că nu stau fără Lucy, așa că s-au dus s-o aducă și pe ea.

— Unde-a plecat Mc Queen?

— A venit aici cu mine și a plecat imediat. A spus că trebuie să se întoarcă la post. A zis că trebuie să dea niște explicații. Cred c-o să le spună că tu l-ai împușcat pe King.

— Eu?

— Asta au discutat între ei. Că au luat un străin de pe marginea drumului ca să schimbe numărul oamenilor din mașină, dar străinul a încercat să-i jefuiască. Și cred c-o să le spună că l-ai omorât pe King și-ai fugit.

— Au spus ce fel de oameni răi sunt ăia?

Delfuenso clătină din cap.

— Nu. Dar păreau foarte îngrijorați din pricina lor.

Plecară spre clădirea principală ca o mică familie, Reacher și Delfuenso unul lângă altul și Lucy țopăind și împiedicându-se între ei doi. Sala de mese era un pătrat mare și spațios, cu douăzeci de mese și optzeci de scaune, toate din pin trainic, lăcuit din belșug până căpătase un luciu puternic. Încăperea era ca multe altele pe care Reacher le mai văzuse, dar era complet goală, exceptându-l pe martorul ocular, care stătea singur la o masă din colț, în spatele unui turn miniatural format din trei sticle de bere goale, toate de mărci diferite. Se ocupa de a patra și, când îi zări, o apucă de gât și o ridică în chip de salut entuziast. Un om fericit. Poate că nici el nu mai avusese vacanță de ani de zile. Sau poate nu avusese niciodată.

Femeia mămoasă de la recepție le aduse meniurile. Reacher se întrebă dacă și ea lucra la FBI și conchise că probabil lucra. Întâmplător, cei trei musafiri pe care îi avea în acel moment erau destul de mulțumiți, cel puțin deocamdată, dar își imagină că alții ar putea să

găsească situația stresantă sau iritantă, caz în care se gândi că femeia ar fi avut nevoie de un fel de greutate oficială ca să-și susțină atitudinea răbdătoare.

Meniul oferea doar două variante, cheeseburger sau pui, probabil scoase din congelator și încălzite la microunde. Agenții FBI veneau de obicei din facultățile de drept sau de ordine publică, nu din bucătăriile de restaurant. Reacher alese cheeseburger, al cincilea pe care-l mânca în ziua aceea, iar Delfuenso și fiica ei îi urmară exemplul.

Apoi, înainte să le fie adusă mâncarea, intrară alți doi oameni. Amândoi bărbați, îmbrăcați la fel, în costume albastre, cămăși albe și cravate albastre. Evident, erau proprietarii Fordurilor din parcare. Agenții rezidenți. Bonele. Păreau vigilenți, vioi și foarte competenți.

Delfuenso spuse:

— Ăștia-s ăia doi care m-au adus aici. Lucy completă: Ei sunt cei doi care m-au adus și pe mine aici. De acasă, de la Paula.

Cei doi inși cercetară sala din priviri și veniră direct la Reacher. Cel din dreapta spuse:

— Domnule, am aprecia dacă ați lua cina la masa noastră în seara asta.

— De ce? întrebă Reacher.

— Trebuie să facem prezentările.

— Și?

— Trebuie să-ți spunem care-s regulile.

57

Cei doi agenți FBI îl conduseră pe Reacher la o masă cu patru locuri dintr-un colț al sălii opus celui în care ședea martorul ocular. Reacher luă scaunul din colț, cu spatele la perete, ca să aibă vedere spre întreaga sală. Din pură obișnuință. Fără vreun motiv real. Niciun fel de pericol. Acea sală de mese era probabil cel mai sigur loc din Kansas.

Cei doi agenți se așezară, unul în stânga și celălalt în dreapta lui. Se sprijiniră cu coatele pe masă, concentrați. Păreau un pic mai tineri decât Mc Queen și Sorenson. Spre patruzeci, poate chiar trecuți ușor de patruzeci de ani. Nici începători, dar nici veterani. Amândoi erau bruneți și vânoși. Unul dintre ei avea un început de chelie mai pronunțat decât celălalt. Se prezentară drept Bale și Trapattoni, precizând că erau colegi apropiați ai lui Dawson și Mitchell. Același birou teritorial, același job. Mai spuseră că îi citiseră lui Reacher dosarul militar și că știau totul despre el.

Reacher nu avu nimic de comentat.

Bale era cel care avea început de chelie.

— Ești mulțumit aici? întrebă el.

— De ce-aș fi? replică Reacher.

— Păi de ce n-ai fi?

— Am depus un jurământ să apăr Constituția. Cred că și voi.

— Și?

— Sunt privat de libertate fără a fi avut dreptul la un proces juridic. Asta e o încălcare a Amendamentului 5. Iar voi luați parte la asta.

— Asta nu-i o închisoare.

— Cred că gardul din jur n-a primit această înștiințare.

— Deci nu ești mulțumit?

— La drept vorbind, mă simt excelent, spuse Reacher. Îmi place de voi. Îmi place FBI-ul. Îmi place cum gândiți. Nu mă pot abține. Faceți ceva ilegal, dar o faceți cum trebuie. I-ați adus pe toți laolaltă, astfel încât există martori oculari la tot ce se întâmplă aici. Ați fi putut să ne aruncați în niște carcere cine știe unde și să ne faceți tot ce vă trece prin cap. Dar nu puteați să faceți asta. Pentru că, în adâncul sufletelor voastre, sunteți de partea îngerilor. Nu pot să nu vă recunosc această calitate. Ați lăsat chiar și terenul de minigolf aici. Când ați cumpărat locul ăsta?

— În urmă cu trei ani, zise Trapattoni.

— A fost inițiativa Biroului din Kansas City?

— Da, a lor a fost. Antiterorism, regiunea centrală.

— De ce aveați nevoie de așa ceva?

— A fost o necesitate urgentă.

— Pentru ce?

— Pentru un loc unde să-i ținem pe oameni în siguranță.

— Eu cred că e un loc unde să vă țineți pe voi în siguranță.

— Cum așa?

— Cred că-i luați pe martorii oculari de la forțele de ordine locală ori de câte ori operațiunile voastre sub acoperire dau greș. Astfel încât să nu se găsească niciodată răspunsul la vreo întrebare.

— Și nu crezi că agenții sub acoperire merită să fie ținuți în siguranță?

— Cred că merită tot ajutorul pe care-l pot obține.

— Și-atunci?

— Mă întreb câte operațiuni sub acoperire desfășurați. Locul ăsta poate să adăpostească cincizeci de oameni deodată. Asta-nseamnă mulți martori oculari.

— Nu pot să comentez în privința numărului de operațiuni pe care le derulăm.

— A fost vreodată locul ăsta plin?

— Nu.

— A fost vreodată gol?

— Nu.

— În trei ani? Asta înseamnă un număr destul de frumușel de operații.

— E o operațiune amplă.

Reacher zise:

— S-auzim regulile.

— Sunt două reguli, zise Bale.

— Puteți să mă testați. Știu să număr până la doi.

— Vei fi oaspetele nostru până când operațiunea se încheie. Asta nu se poate negocia. Și nu vei discuta ceea ce ai văzut din operațiune până acum cu ceilalți oaspeți. Sau cu oricine altcineva. Nici măcar o parte neînsemnată. Nici acum și nici altă dată. Nici regula asta nu se poate negocia.

— Asta-i tot?

— E pentru binele tău. Și ei te-au văzut pe tine. Doar unul dintre tipii din Impala era de partea îngerilor.

— King a murit.

— Dar nu înainte să se folosească de telefon de vreo două ori. Credem că de la benzinărie. Momentele apelurilor coincid cu cele în care a folosit cardul de credit.

— I-ați interceptat telefonul?

— Să ai un om sub acoperire prezintă multe avantaje.

— Ce a spus despre mine?

— Au numele și descrierea ta. Să te gândești la asta când îți vine să-l înjuri pe cel care a fabricat gardul.

— Cine sunt oamenii ăștia? Niciun răspuns. Mc Queen o să fie OK?

— Nu-ți face griji în privința lui.

— Nu mă pot abține.

— Am investit șapte luni în chestia asta. Doar n-o să plece tocmai acum.

— Nu faptul că el s-ar putea să plece mă îngrijorează. Dar mă tem că altcineva ar putea să ia această decizie în locul lui. Are niște explicații de dat în noaptea asta.

— Nu putem discuta despre asta, zise Bale. Doar ține minte regulile.

Și cu asta se termină. Bale se lăsă pe spătarul scaunului. Trapattoni făcu la fel. Conversația se încheiase. Și, ca la un semn, veni și mâncarea. Reacher se gândi că femeia mămoasă spionase prin cine știe ce gaură. Sau ascultase în cască.

Delfuenso și fiica ei plecaseră de mult, iar martorul ocular își termina cea de-a șaptea sticlă de bere când Reacher ieșea din sala de mese. Merse pe aleea luminată spre locuința lui temporară și se opri în aerul răcoros ca să se uite la cer. Nu se vedeau stele. Nici luna. Condiții ideale pentru activități clandestine, doar că nu se putea ieși de-acolo decât pe poartă, pe care n-aveai cum s-o deschizi, și nici telefoane nu erau.

Apoi martorul ocular ieși împleticindu-se din sala de mese și se apropie pe alee. Spoturile luminoase îl lăsau pe Reacher să vadă că omul se clătina. Era mai mult decât amețit, dar încă nu-l păștea pericolul să cadă. Făcea pași înceți și de o precizie complicată, stângul, dreptul, așezând tălpile orizontal pe sol, cu pași mai scurți decât în mod normal, privind în jos și concentrându-se intens. Reacher se dădu înapoi până când ajunse într-o zonă luminată. La vedere. Nu voia să-i provoace tipului un atac de cord.

Omul se apropie încet, stângul, dreptul, apoi văzu picioarele lui Reacher și se opri. Nu se arătă prea șocat. Nici surprins.

Avea pe față un zâmbet prietenos. Reacher îl întrebă:

— La fel de beat erai și când ai văzut mașina roșie?

Bărbatul se gândi puțin și spuse:

— Aproximativ.
— Cu cine ai stat de vorbă?
— Cu șeriful Goodman și cu doamna blondă de la FBI.
— Ce nu le-ai spus?
— Le-am spus tot.
— Ba nu le-ai spus, zise Reacher. Niciun martor ocular nu spune tot. Ai omis niște lucruri. Chestii de care nu erai sigur, care puteau să pară stupide, lucruri pe care le făceai, deși n-ar fi trebuit.
— Îmi căutam camionul.
— Unde era?
— Nu-mi mai aduceam aminte. De-aia-l și căutam.
— Chestia asta le-ai spus-o?
— Nu m-au întrebat.
— Și aveai de gând să conduci mașina în halul ăsta?
— Nu-i departe. Știu curbele.
— Și?
— M-a tăiat pișarea. M-am oprit să mă ușurez.
— Unde?
— În spatele vechii stații de pompare. Dar nici asta nu le-am spus.

Reacher încuviință cu o mișcare a capului. Lucruri pe care le făceai, deși n-ar fi trebuit. Urinatul în public și condusul mașinii în stare de ebrietate. Fapte ilegale în toate orașele din America. Spuse:

— Deci nu i-ai văzut cu adevărat. Dacă erai în spatele clădirii.
— Nu, i-am văzut chiar de-aproape, zise tipul. Terminasem între timp. Mă-ncheiasem la prohab și tocmai ieșeam.
— Te-au văzut?
— Nu cred. Era destul de întuneric. Era și o umbră.
— Cât de departe erai?
— Cred că la vreo trei metri.
— Ce-ai remarcat? întrebă Reacher.
— I-am spus șerifului, zise tipul. Și doamnei blonde.
— Ai răspuns la întrebările lor. Nu-i totuna.

— Nu-mi amintesc.

— Concentrează-te.

Omul închise ochii. Se legăna înainte și înapoi pe călcâie. Ridică mâna cu palma în față, ca și cum s-ar fi sprijinit de vechea clădire din beton. Se folosea de indicii fizice. Se imagina pe sine în acele momente.

— Primul individ era grăbit, spuse el. Voia să intre acolo primul. Își desfăcea fermoarul de la haină.

— Înainte de asta fuseseră un grup? Merseseră împreună?

— Nu sunt sigur. Dar așa cred. Așa am avut impresia. Și deodată primul tip a țâșnit în față, iar ceilalți doi s-au grăbit să se țină după el.

— În costume, da?

— Fără haine groase.

— Aveau ceva în mâini?

— Nimic.

— Ce-ai făcut când toți trei au ajuns înăuntru?

— Am trecut din nou drumul.

— De ce?

— Trebuia să-mi găsesc camionul. Și nu voiam să mai stau prin preajmă.

— De ce?

— Nu-mi mirosea a bine.

— Din cauza tipilor în costume?

— Mai mult din cauza primului tip. În haină verde. Nu mi-a plăcut de el.

— Ai auzit ceva? întrebă Reacher.

— Niște țipete, zise tipul. Ca și cum se certau.

— Unde erai când tipii în costum au ieșit iar?

— Pe celălalt trotuar.

— Altceva?

— N-ar trebui să vorbesc despre asta, zise omul. Așa mi s-a spus.

Apoi păși pe lângă Reacher, atent, cu mișcări complicate și precise, și își continuă drumul pe alee. Reacher dădu să plece după el, dar se opri. Pentru că

auzi zgomotul ușor al unei mașini pe drum. Poate la vreo patru sute de metri. Se întoarse și văzu lumini în depărtare, fascicule difuze, sfâșiind întunericul.

Apoi poarta începu să se deschidă, nici repede, nici lent, dar în liniște.

58

Era evident că Julia Sorenson nu-și recăpătase telefonul. Sau mașina. Sau reputația. Și nici nu devenise un erou. Reacher văzu un Crown Vic negru și lucios părăsind drumul cu două benzi și intrând pe poarta care încă se mișca. Fasciculele farurilor descriseră un arc de cerc larg și, după ce luminară aleea betonată, se opriră pe cercul din apropierea clădirii principale. Un tip pe care Reacher nu-l mai văzuse până atunci coborî din dreapta mașinii și deschise ușa pasagerului din spate. Nu păru să spună nimic. Doar făcu un semn cu bărbia. La fel ca Dawson.

Julia Sorenson ieși din mașină și rămase pe loc. În lumina slabă părea obosită și ușor înfrântă. Cu umerii ușor căzuți. Briza nopții îi desfăcu poalele hainei. Încă purta cămașa cea nouă. Dar tocul pentru pistol era gol. Își predase arma.

Tipul din față închise portiera și se așeză la locul lui. Mașina plecă, și Sorenson rămase acolo, singură. Poarta începu să se deschidă din nou. Mașina trecu prin ea și se opri o secundă, coti la dreapta și porni în direcția din care venise.

Poarta se închise în urma ei. Reacher urmări mașina până când luminile acesteia dispărură și se făcu liniște. Apoi se întoarse și se uită la Sorenson.

Ea mai rămase acolo un moment, după care intră. Reacher socoti timpul în gând, pentru salutul de bun venit al femeii mămoase, cu fața zâmbitoare, pentru descrierea paturilor king, queen și duble, a fotoliilor și a spațiului liber și referirea la ce preferă majoritatea. Toate poveștile acelea. Vă așteptam. „Patru minute”, își

zise el. Poate mai puțin, dacă discuția decurgea mai repede, lucru posibil, căci ar fi fost ca de la agent la agent. Sau poate mai mult de patru minute, dacă Sorenson avea un acces de aroganță și punea tot felul de întrebări ofensate și pline de nemulțumire.

Dură exact patru minute. Sorenson ieși cu o cheie în mână. Părea resemnată. Verifică numerele de pe indicatoarele joase și porni în direcția lui Reacher. Apoi verifică din nou la următoarea bifurcație și porni pe o alee.

— Julia! strigă încet Reacher.

Ea se opri din mers și spuse:

— Reacher?

— Aici.

Sorenson părăsi aleea și o luă peste pietriș ca să ajungă la el. Reacher o întrebă:

— Ce-ai pățit?

— Nu avem voie să vorbim între noi, zise ea.

— De ce? Ne încuie în celule?

— Mă rog, nu putem să vorbim aici, afară. Unde putem să mergem?

Se duseră în camera lui Reacher. Sorenson se uită atent în cameră și spuse:

— E foarte bizar. Arată exact ca o cameră de motel obișnuită.

— Păi chiar este un motel obișnuit, zise Reacher. Sau a fost. Biroul teritorial din Kansas City l-a cumpărat acum trei ani. Ei mi-au spus. N-ai auzit niciodată de chestia asta?

— Nu. Ceilalți sunt și ei aici?

Reacher încuviință dând din cap.

— Delfuenso cu fetița și martorul ocular. Teferi și nevătămați. La drept vorbind, cu toții se simt minunat.

— Cu toate că sunt închiși aici?

— Li s-a spus că sunt sechestrați. Ca un juriu de tribunal. Pentru binele lor. Nu-i același lucru cu a fi

închis într-o pușcărie. Toți o tratează ca pe o vacanță. Minigolf și bere gratis la discreție.

— E legal?

— Nu știu. Nu sunt avocat. Dar probabil că este. Atâta doar că probabil n-ar trebui să fie. Știi cum sunt lucrurile astea.

— Cine i-a adus aici? întrebă ea. Cine a dat foc la mașină?

— Alan King a fost cel care a ars în mașină, zise Reacher. Dar mai întâi a fost împușcat în inimă. De Mc Queen. Mc Queen e unul de-ai voștri, sub acoperire. De la Kansas City. Ăsta-i și motivul pentru care Dawson și Mitchell au venit direct să te dădăcească la stația de pompare. Se ocupau de verificarea daunelor. Mc Queen a dat foc la mașină și apoi el și Delfuenso au fost preluați de o parte din echipa lui de sprijin de la FBI. Într-un sedan al FBI-ului, după cum arătau urmele de pneuri, tot de la biroul din Kansas City. Se pare că ar fi spus că trebuie să se întoarcă la postul lui.

— Bietul de el! O să aibă de suportat o presiune al dracului de mare. Cu King mort? Cum o să explice chestia asta?

— Cu mare dificultate, aș zice.

— Dar ai avut dreptate. Te-a ratat intenționat. A tras deasupra capului tău.

— Doar că nu mai putea să falsifice nimic când a sosit momentul să-i facă de petrecanie lui Delfuenso. Așa că l-a mătrășit pe King.

— Un om de treabă. Sper că e OK.

— Dar tu ce-ai pățit? întrebă din nou Reacher.

Sorenson se așeză pe pat și spuse:

— Eu? A început bine. De fapt a început excelent. M-am dus cu mașina acasă la Delfuenso și mi-am recuperat telefonul, apoi m-am urcat în mașina mea și l-am sunat pe șeful meu. I-am spus că am reușit să te imobilizez și te-am predat băieților din Kansas City. Șeful a fost impresionat. Și foarte încântat. Dar n-am putut să las

lucrurile așa. Am pus un pic cam multe întrebări. Asta nu i-a mai plăcut așa de mult. Mi-am dat seama. Pe urmă, la un moment dat, s-a schimbat complet. Nu mai era încântat. Absolut deloc. Auzeam asta în vocea lui.

— În ce moment?

— Când am încuiat mașina lui Goodman, am controlat torpedoul. Din pură obișnuință. Nu voiam să rămână pe-acolo vreo armă scăpată de sub control și cine știe ce mai ține în torpedou un șerif rural. Dar uite că n-am găsit acolo decât un blocnotes și un pix. Așa că m-am uitat prin blocnotes, firește. Se pare că șeriful Goodman era un tip foarte meticulos. Făcuse cercetări peste noapte și își notase o serie de lucruri despre Karen Delfuenso. Cred că, în opinia lui, în ceea ce privește informațiile, cu cât mai multe, cu atât mai bine. Am impresia că s-a gândit că ar fi de folos, dacă n-o recuperam repede, deși nu-mi dau seama în ce fel ne-ar fi ajutat.

— Și?

— Am găsit ceva în el care mi s-a părut tare ciudat, așa că l-am întrebat pe șeful meu despre asta. Doar că, de fapt, n-am întrebat. Doar am făcut o mențiune, serios. Oricum ar fi, ăla a fost momentul în care a început să se poarte aiurea cu mine.

— Ce anume a fost ciudat?

— Am crezut că Delfuenso locuiește de multă vreme acolo. Poate nu neapărat a patra generație de fermieri sau ceva de genul, dar am avut impresia că se află acolo de o bună bucată de timp. În mod cert m-am gândit că Lucy se născuse și crescuse acolo.

— Și nu era așa?

— S-au mutat în casa aia doar de șapte luni. Vecinul din cealaltă parte a spus că s-au mutat acolo după un divorț. Așa încât reiese că divorțul a avut loc mult mai recent decât credeam.

— Suntem măcar siguri că a fost măritată? zise Reacher.

— Păi există copilul.

— Asta nu confirmă căsătoria.

— De ce să nu fi fost căsătorită?

— Se descurcă de una singură, spuse Reacher. Și chiar foarte bine. Ca și cum așa ar fi fost obligată să facă dintotdeauna. Și e deșteaptă. Să aibă grijă de vreun individ ar enerva-o cumplit.

— Adică femeile deștepte nu se mărită?

— Tu ești măritată?

Ea nu-i răspunse la întrebare, dar spuse:

— Nu-mi pasă dacă a fost o nuntă cu o mie de invitați pe o plajă din Hawaii sau o întâlnire întâmplătoare de-o noapte într-un motel din New Jersey. Ideea nu e că Delfuenso este o mamă care-și crește singură copilul. Ci faptul că e o mamă singură care s-a mutat în oraș cu doar șapte luni în urmă.

Reacher spuse:

— Băieții din Kansas City mi-au spus că operațiunea asta are șapte luni vechime.

— E imposibil.

— De ce m-ar fi mințit?

— Nu, adică Delfuenso nu poate avea vreo legătură. Cum ar fi putut să aibă? Trebuie să fie o coincidență. Așa trebuie să fie. Pentru că deja am avut o coincidență.

— Deci acum avem două coincidențe? întrebă Reacher.

— Adică prea multe.

— Și care-i prima coincidență?

— Nu-l mai ții minte pe fratele lui Alan King? zise Sorenson.

— Peter King? Care a fost fister?

— Se pare că omul meu din tura de noapte a făcut niște cercetări în privința lui. Din dorința de a fi de folos. Imediat după ce a terminat prima convorbire telefonică cu Maica Sill. Registrul auto, serviciul poștal, băncile, companiile de carduri de credit. Companiile de telefonie mobilă, dacă reușim să-i convingem să

colaboreze, ceea ce de obicei se întâmplă. Iar rezultatele au venit înapoi în seara asta.

— Și ce spun?

— Reiese că Peter King a plecat din Denver și s-a mutat în Kansas City.

— Când?

— Acum șapte luni.

59

Reacher se foi în scaun, își trecu degetele prin păr și spuse:

— Alan King mi-a spus că fratele lui nu vorbește cu el.

— Dar Alan King locuia în Kansas City? întrebă Sorenson.

— Așa cred.

— Poate că nu locuia. Și, chiar dacă locuia, e posibil să nu se fi întâlnit. Kansas City e un oraș destul de mare.

— Știu, spuse Reacher. Populația din zona metropolitană este de un milion și jumătate.

— Atâta este?

— Codul regional este 816.

— OK.

— Deci acum avem trei coincidențe, zise Reacher. Cu șapte luni în urmă, Delfuenso s-a mutat la dracu-n praznic în Nebraska și, tot atunci, Peter King s-a mutat în Kansas City, Missouri, unde fratele lui se poate să fi locuit sau nu și unde același frate se poate să fi vorbit sau nu cu el. Oamenii voștri de la divizia antitero din regiunea centrală a Americii au decis să înceapă o operațiune complexă sub acoperire care pare a fi centrată în jurul unui loc situat foarte aproape de noua locuință a lui Delfuenso, la dracu-n praznic în Nebraska.

— Nu se poate s-avem trei coincidențe. Sunt mult prea multe.

— Aș fi de acord cu tine, spuse Reacher. Teoretic. Dar nu avem trei coincidențe. Avem două legături dovedite.

— Dovedite cum?

Stând pe scaun, Reacher se aplecă în față și puse palma pe pat. Apăsă și testă salteaua să vadă cât e de moale și de rezistentă. Spuse:

— Mai întâi, Peter King a fost categoric fratele lui Alan King. Iar Alan King a fost categoric un răufăcător. Pentru că un agent FBI sub acoperire a găsit necesar să-l împuște în inimă și să-i dea foc odată cu mașina. Ceea ce constituie o definiție elementară a unui răufăcător, nu crezi?

— Și în al doilea rând?

— Șeful tău te-a adus aici pentru că ai aflat de mutarea lui Delfuenso din urmă cu șapte luni, continuă Reacher. Iar acest loc este destinat oamenilor care dau din întâmplare peste dovezi ale operațiunilor sub acoperire. Prin urmare, mutarea lui Delfuenso a făcut parte dintr-o operațiune sub acoperire.

— Ce parte?

— Hai s-o întrebăm, zise Reacher.

Reacher se opri la mică distanță de ușa lui Delfuenso, iar Sorenson se apropie și ciocăni. După un lung minut, se auzi un zgomot de lanț. Ușa se întredeschise și, în lumina slabă din interior, Delfuenso spuse în șoaptă:

— Cine-i acolo?

Reacher se gândi că vorbea în șoaptă ca să nu-și trezească fetița din somn.

— Karen Delfuenso? spuse Sorenson.

— Da, zise femeia.

— Sunt Julia Sorenson, de la biroul teritorial al FBI-ului din Omaha. Noaptea trecută am lucrat la operațiunea prin care ai fost adusă înapoi.

Apoi Delfuenso îi făcu semn să tacă, era cuprinsă de o nerăbdare vădită, așa cum se așteptase Reacher. Pentru că fetița ei de zece ani abia se dusese la culcare. Delfuenso ieși și o împinse pe Sorenson, așa cum Reacher știa c-o să facă, până într-un loc aflat la mai

bine de trei metri distanță, unde puteau să facă vorbească mai tare.

— Îmi cer scuze, spuse Sorenson. N-am vrut să deranjez. Am vrut doar să mă prezint și să văd dacă ești OK.

— Sunt bine, spuse Delfuenso și, la mai mult de trei metri în urma lor, Reacher se furișă în cameră.

Mai fusese o dată în acea încăpere, așa că era familiarizat cu dispunerea mobilierului, chiar și pe întuneric – și era întuneric. Nu era nicio lumină în afară de un beculeț portocaliu în interiorul unui întrerupător din baie. La lumina lui slabă o văzu pe Lucy dormind în patul mai îndepărtat de ușă. Dormea pe o parte, în poziție fetală, înfășurată în pături. Cearșaful era ridicat până la bărbie. Avea părul împrăștiat pe pernă, negru pe alb. Reacher găsi geanta lui Delfuenso pe celălalt pat. Mai aproape de ușă și de fotolii. O văzuse pe Delfuenso ridicând-o de pe fotoliu și aruncând-o pe pat. Păruse să fie grea. Iar saltelele erau moi și elastice. Nu ca o trambulină. Nu ca membrana unei tobe. Dar, chiar și așa, geanta sărise în sus. Ca și cum sticla de apă ar fi fost încă în ea.

Păși încet și fără zgomot pe covor și duse geanta în baie. Întinse cu o mână un prosop împăturit pe măsuța de toaletă, aranjându-l direct sub lumina palidă de la întrerupător. Goli geanta pe prosop. O măsură de precauție împotriva zgomotelor, care funcționă într-o oarecare măsură, dar nu complet. Căderea obiectelor nu provocă cine știe ce tărăboi, dar tot se auziră o mulțime de bufnituri surde.

Așteptă. Și ascultă. Lucy dormea în continuare, respirând liniștită.

Cotrobăi printre lucrurile de pe prosop. Erau tot soiul de chestii. Rimel, o perie de păr, doi piepteni. Un flacon de parfum. Două pachete de gumă, ambele consumate pe jumătate. Un portofel, conținând trei dolari, niciun card de credit și un permis de conducere pentru statul

Nebraska, cu o vechime de șapte luni. Fusese emis pe numele Delfuenso, la adresa pe care Reacher o vizitase. Avea patruzeci și unu de ani. O pilă pentru unghii și o scobitoare de la restaurant cu învelișul de hârtie intact, șaptezeci și unu de cenți în monede diferite, un pix și o cheie de la casă pe un lanț cu pandantiv din cristal.

Văzu flaconul cu aspirine. Nu găsi nicio sticlă de apă. Nu era niciun obiect mare și greu în afară de o biblie. O ediție a bibliei King James cu coperte cartonate, mai mică decât o enciclopedie, dar mai mare decât un roman. Destul de groasă. Coperta din față era din carton roșu-închis, ca și coperta din spate. Litere aurite pe cotor, litere aurite pe coperta din față. Sfânta Biblie. Arăta ca și cum n-ar prea fi fost folosită. Arăta ca și cum n-ar fi fost deschisă foarte des.

De fapt, era imposibil de deschis. Paginile erau încrețite și lipite între ele cu un fel de lichid gălbui, uscat de multă vreme. Posibil să se fi scurs ceva în geantă. Suc de ananas, poate, sau de portocale. Sau de grepfrut.

Ceva de genul ăsta. Ceva cu zahăr. O cutiuță de carton cu pai sau o căniță de băut pentru copii, pusă în geantă și răsturnată.

Atunci de ce păstrase biblia? Exista oare vreun tabu care interzicea aruncarea bibliilor deteriorate și înlocuirea acestora? Reacher nu știa. Nu era nici pe departe vreun teolog.

Era grea pentru o carte.

Folosindu-se de unghii, încercă să separe coperta din față de prima pagină. Imposibil. Era lipită zdravăn. Uniform, pe tot conturul. Reacher își imagină sucul vărsat, ieșind prin orificiul pentru pai sau prin cel al căniței, inundând geanta și îmbibând cartea sfântă uniform pe tot conturul.

Imposibil.

Sucul vărsat ar fi lăsat o pată aleatorie, probabil mare, dar n-ar fi acoperit în mod egal toată cartea. O

parte a acesteia ar fi rămas neatinsă. Partea udată s-ar fi umflat, iar restul ar fi rămas la fel. Reacher văzuse cărți în starea asta. Țevi înghețate, pete de sânge. Deteriorarea nu era niciodată uniformă.

Folosi unul din pieptenii lui Delfuenso și vârî forțat un capăt al acestuia între pagini. Îl împinse și îl trase în jos și în sus, mișcându-l în același timp ca pe o pârghie, până când făcu două adâncituri de mărimea unui vârf de deget în hârtie. Apoi puse cartea cu cotorul pe măsuța de toaletă, se aplecă și-și înfipse unghiile în adâncituri, trăgând în stânga și în dreapta.

Hârtia cedă, și cartea de deschise.

Tot conținutul cuprins între Exod și Iuda fusese scobit cu lama, pentru a crea o cavitate de o formă specială. O lucrătură foarte precisă. Cavitatea era aproximativ dreptunghiulară, cam de optsprezece pe cincisprezece centimetri, având o adâncime de vreo cinci centimetri. Nu rămăsese prea multă hârtie deasupra, dedesubt și pe marginile cărții. Motiv pentru care fusese folosit adezivul. Se construiseră astfel niște pereți, subțiri, dar solizi. Întreaga poveste era ca o cutie de bijuterii cu capacul lipit etanș.

Dar nu conținea nicio bijuterie.

Cavitatea avea forma, dimensiunile și conturul specifice conținutului ei, și anume un pistol automat Glock 19, alături de un telefon mobil Apple cu încărcătorul adecvat, precum și un portofel pentru legitimație.

Glock-ul 19 era o versiune compactă a familiarului Glock 17. Avea o țeavă de zece centimetri, fiind mai mic și mai ușor în întregul lui. Adesea considerat a fi mai potrivit pentru o mână de femeie.

Întotdeauna mai ușor de ascuns.

Era încărcat cu optsprezece gloanțe de nouă milimetri Parabellum, șaptesprezece în încărcător și unul în camera cartușului, gata să fie tras. Glock-ul nu avea siguranță manuală. Ții și tragi.

Telefonul era oprit. Doar un ecran negru în față și o carcasă neagră lucioasă în spate, pe care era un măr argintiu, mușcat într-o parte. Reacher habar n-avea cum se deschide. Trebuia să fie un buton pe undeva sau o combinație de butoane, care să fie apăsate într-o anumită succesiune sau timp de câteva secunde. Încărcătorul era un cub alb și drăguț, foarte mic, cu lamele de introdus în priză și un cablu lung alb, terminat cu un ștecăr dreptunghiular complex.

Portofelul pentru legitimație era făcut din piele neagră fină. Reacher îl deschise. Era ca o cărticică. Pe pagina din stânga era gravată o insignă colorată. Departamentul Justiției. Biroul Federal de Investigații. Pagina din dreapta era o legitimație cu fotografia lui Delfuenso. Puțin cam palidă de la lumina blițului, cu o tentă verzuie de la neoanele din tavan. Dar ea era. Peste imagine era suprapusă o ștampilă oficială. Holografică. Iar cuvintele Biroul Federal de Investigații ocupau lățimea cartonului, de la o margine la alta.

Agentul special Karen Delfuenso.

Reacher puse iar obiectele în cavitate și strânse copertele. Luă cartea în mână și trecu încet și în liniște pe lângă fetița adormită, ieși pe ușă și se duse la cele două femei care stăteau la trei metri distanță. Sorenson pălăvrăgea fără rost, doar ca să omoare timpul, iar pe fața lui Delfuenso se citeau o ușoară exasperare și chiar o nerăbdare. Amândouă auziră târșâitul bocancilor lui Reacher pe beton și se întoarseră spre el.

Reacher ridică biblia și spuse:

— Să ne rugăm.

60

O lăsară singură pe Lucy. Delfuenso se gândi că e în siguranță. Întregul loc era sigur, și Karen spuse că fetița nu era una care să se trezească brusc noaptea speriată sau dezorientată. Se duseră în camera lui Sorenson, care avea numărul nouă și era mai aproape decât a lui Reacher. Sorenson nu apucase încă să intre în ea. Nu ajunsese până acolo. Tocmai se pregătea s-o descuie, când Reacher o strigase din întuneric.

Descuie ușa cu cheia și toți trei pășiră în încăpere. Reacher văzu o versiune identică a propriei camere. Două fotolii, un pat queen size, două teancuri de haine frumos ordonate, dar pentru femei, la fel cu cele purtate de Delfuenso. Fără îndoială că baia era utilată asemănător cu loțiuni, poțiuni și prosoape.

Delfuenso se așeză într-un fotoliu, iar Reacher îi dădu biblia. O puse în poală, ținând mâinile pe ea, ca și cum ar fi fost o poșetă și-i era frică să nu i-o fure vreun hoț. Sorenson se așeză pe pat. Era camera ei, dreptul ei. Reacher se așeză în celălalt fotoliu și zise:

— Evident, am un milion de întrebări.

— Ne-ai pus pe toți într-o situație foarte dificilă, replică Delfuenso. Trebuia să-mi lași geanta în pace. Ce ai făcut tu a fost aproape sigur ilegal.

— Maturizează-te, spuse Reacher.

Sorenson se uită la Delfuenso și o întrebă:

— Nu te-au percheziționat deloc aici? Sau pe drum, când te-au adus?

— Nu, n-au făcut-o, zise Delfuenso.

— Nici pe mine, spuse Reacher. Deloc.

— Asta-i o deficiență gravă, spuse Sorenson. Nu sunteți de acord? Trăiam cu impresia că cei din Kansas City sunt buni la chestiile astea.

Delfuenso ridică din umeri.

— Eu am jucat rolul de victimă neajutorată, așa că nu-i de mirare că mi-au dat liberă trecere. Totuși, ar fi trebuit să-l percheziționeze pe Reacher. Poziția lui n-a fost niciodată clară.

— Cei din Kansas City nu știu cine ești? întrebă Reacher.

— Bineînțeles că nu știu, zise Delfuenso. Altfel nu m-aș afla aici, nu?

— Atunci cine ești, de fapt?

— Ăsta-i un lucru pe care nu sunt dispusă să-l discut.

— King și Mc Queen au venit la sud de pe Interstate? Spre vechea stație de pompare?

— De ce vrei să știi asta?

— Pentru că în cazul ăsta e elementul-cheie.

— Nu, au venit din Kansas, spre nord.

— Cum?

— Au fost aduși cu mașina. De un complice.

— Au mai fost acolo înainte? La intersecția aia?

— A mai fost cineva?

— Deci n-au văzut niciodată Orașul Păcatului. Nu știau nimic despre el. Nu știau că pot să fure o mașină de-acolo. Și totuși, acolo s-au dus. De ce?

Delfuenso nu răspunse. Reacher continuă:

— Pentru că tu erai contactul de urgență al lui Mc Queen, de-aia. În caz că lucrurile mergeau prost. Dar n-ai fost plasată acolo de Kansas City, dat fiind că ei nu știu cine ești. Deci cine te-a plasat acolo?

Delfuenso nu răspunse.

— Evident, altcineva te-a plasat acolo, continuă Reacher. Cineva situat clar mai sus, ierarhic vorbind, ca să fi trecut în secret peste șeful din Kansas City. Bănuiesc că e cineva din Clădirea Hoover. Un barosan în costum, împovărat de griji.

Delfuenso nu spuse nimic. Reacher continuă:

— Ceea ce ridică întrebarea, care anume era natura acelor griji?

— Tu chiar ai fost polițist militar? întrebă Delfuenso.

Reacher nu răspunse. Sorenson interveni:

— Da, a fost. I-am citit dosarul. A fost decorat de șase ori. Steaua de Argint, Medalia pentru Înalte Servicii Militare, Legiunea de Merit, Medalia Soldatului, Steaua de Bronz și o Inimă Purpurie.

— Cu toții avem medalii, spuse Reacher. Nu trebuie să le dai prea multă importanță.

— Există o problemă cu Kansas City, zise Delfuenso.

— Ce fel de problemă? întrebă Reacher.

— Performanțe slabe.

— Cât de slabe?

— Mor oameni din cauza lor.

Delfuenso le prezentă situația. Vorbi zece minute neîntrerupt. Regiunea centrală era tot timpul activă. În cadrul jurisdicției sale existau ținte valoroase. Infrastructuri civile importante, instituții militare, diferite fabrici. De asemenea, existaseră mereu discuții de tip terorist, atât interne, cât și externe, pe internet, unele dintre ele având ca obiectiv acea infrastructură, acele instituții și acele fabrici. Majoritatea dovedindu-se a fi visuri fanteziste sau lăudăroșenii goale ori speculații de tipul „nu-i așa c-ar fi tare dacă…”. Dar unele dintre ele erau reale. Suficient de reale ca să provoace griji, în tot cazul.

Așa încât băieții din Kansas City s-au pus pe treabă și au intrat într-o succesiune de patru descinderi sub acoperire. Au introdus agenți în patru ținte separate. Operațiunile au decurs ca la carte la început. Pe urmă, situația s-a înrăutățit. Niciuna dintre ele n-a furnizat informații. Două dintre ele au produs, în schimb, agenți sub acoperire morți.

Lăsând la o parte toate acestea, regiunea centrală a rămas mereu activă. Discuțiile de pe internet au

continuat. Apoi, într-o zi, a apărut o voce nouă. Vorbea despre măsuri lichide de un anume tip. Galoane[17], sute de galoane, mii de galoane. Cu accent constant pe pânza de apă freatică din Nebraska. Nimeni nu știa ce înseamnă toate astea. Nimeni nu putea să descifreze vreo intenție specifică. Dar pălăvrăgeala de pe internet se intensifica zilnic. Mii de galoane, sute de mii, milioane de galoane și în cele din urmă zeci de milioane.

Așa încât a fost planificată o a cincea operațiune sub acoperire. Noua voce a fost contactată de un disident federal singuratic inventat în întregime de Kansas City. Disidentul federal propunea să-și unească forțele cu noua voce și să o ajute. Au fost puse întrebările de fond și au fost inventate răspunsurile necesare. S-a stabilit buna-credință a părților. După o întârziere lungă și prudentă, noua voce a acceptat întâlnirea cu disidentul federal. Și astfel operațiunea a prins încet-încet viață.

Dar, în același timp, cei din Clădirea Hoover au plănuit o operațiune în interiorul operațiunii. Ca atunci când spionii îi spionează pe spioni. Sub masca unei analize de rutină de nivel înalt, s-a sugerat ca oamenii din Kansas City să aducă în Midwest un agent cu totul necunoscut. Pentru un post sub acoperire. În teorie, pentru un plus de siguranță și securitate. În realitate, Clădirea Hoover dorea un om de nădejde și garantat în inima operațiunii. Numele pe care l-au propus a fost agentul special Donald Mc Queen, care ultima oară lucrase la biroul teritorial din San Diego.

Iar ca element de susținere și observator la fața locului au mutat-o pe Karen Delfuenso de la unitatea principală de antiterorism din Washington D.C. Au mutat-o în secret. Au luat toate măsurile de precauție, ca la programul de protejare a martorilor. A închiriat o casă. Și-a găsit o slujbă. Și-a adus copilul și l-a înscris la școală.

---

[17] Unitate de măsură pentru capacitate folosită în ţările de limbă engleză şi egală cu circa patru litri. (N.t.)

— Asta a fost o mișcare de proporții, zise Sorenson. Ai fost mulțumită de situație?

— Destul de mulțumită, spuse Delfuenso. Știi cum e, ne ducem acolo unde ni se ordonă. Și-mi place să mă mut dintr-un loc în altul. Vreau ca Lucy să vadă ceva din lumea asta.

— Fetița a știut de ce vă mutați?

— N-a știut detaliile. Doar lucruri generale. Știe că am un pistol și insignă. Dar nu pune întrebări. E obișnuită cu asta.

— Dar ar fi putut să-ți distrugă acoperirea. Putea să vorbească la școală.

— Și să spună ce? Că mami are un pistol? Toate mămicile din Nebraska au pistoale. Sau că mami e agent secret? Toți copiii inventează povești din astea. Te aștepți la așa ceva. Mai ales când mămica lor este în realitate o chelneriță de club, care stă toată noaptea aproape goală de la talie în sus.

Apoi Delfuenso își continuă relatarea. Mc Queen a stabilit contactul din vreme. A jucat fără grabă, cu atenție, sporindu-și credibilitatea. Noua voce s-a dovedit a fi un grup de mărime medie de americani albi aflați într-o alianță jenantă cu un grup de mărime medie de străini din Orientul Mijlociu. Grupul își zicea Wadiah. Liderul lor era un bărbat cu un nume de cod propriu și până acum lui Mc Queen i s-a interzis să ajungă la el. Se crede că străinii din Orientul Mijlociu ar fi sirieni.

— Care e țelul lor? întrebă Reacher.

— Nu știm încă, spuse Delfuenso.

— E o combinație etnică bizară.

— De acord.

— Mc Queen o să fie OK?

— Asta depinde de cum vezi paharul: pe jumătate plin sau pe jumătate gol. Au pierdut doi oameni din patru până acum. Așa încât, aparent, șansele lui sunt de cincizeci la cincizeci la sută.

— Nu e bine.

— Ăsta-i și motivul pentru care barosanul în costum e împovărat de griji.

— Și asta fără să punem la socoteală faptul că va trebui să explice ce i s-a întâmplat lui King.

— Nu-mi mai aduce aminte, spuse Delfuenso.

Sorenson făcu ceai la un fierbător luat din dulap, în care turnă apă de la chiuvetă. Aduse ceștile pe o tavă. Reacher îi mulțumi, dar se uită la Delfuenso și o întrebă:

— De ce toată povestea aia cu clipitul în mașină?

Delfuenso își luă ceașca și întrebă, la rândul ei:

— Am reușit să te păcălesc?

— Total. Am crezut că ai ajuns victimă din întâmplare. Curajoasă și isteață, desigur, dar o persoană obișnuită, nu o membră a forțelor de ordine.

— Iar asta e exact ceea ce aveam nevoie ca tu să crezi. Mc Queen știa cine sunt, evident, dar King nu știa. Așa că a trebuit să joc un rol pentru el. De fapt, a trebuit să joc rolul toată noaptea, pentru că era destul de clar că voi ajunge față-n față fie cu Wadiah, fie cu FBI-ul din Kansas City. Și nici unii, nici alții nu trebuiau să afle cine sunt.

— Am înțeles asta. Știu că a trebuit să joci un rol. Dar nu erai obligată să clipești.

— Țelul meu era să ies de acolo cât mai repede cu putință. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Prin orice mijloc posibil. Așa că mi-am zis că, dacă te atrag de partea mea, aș putea să scap mai rapid. Păreai un tip capabil. M-am gândit că poate se ivește șansa să pui la cale ceva pe drum. Dar n-ai făcut-o. Așa că, previzibil, am ajuns față-n față cu băieții din Kansas City, care m-au băgat aici, pentru că mi-am jucat rolul atât de bine, încât ei cred că sunt un nimeni.

— Atunci ce s-a întâmplat, de fapt, noaptea trecută?

— Ai văzut cea mai mare parte.

— Dar nu tot. Și n-am înțeles nimic. În plus, mă interesează discuția pe care ai avut-o cu Mc Queen după

ce l-a împușcat pe King în inimă. Trebuie să fi avut la dispoziție cel puțin o jumătate de oră, singură cu el, înainte să vină mașina să vă ia de-acolo.

— Mai degrabă patruzeci de minute. Și nu Mc Queen l-a împușcat pe King în inimă. El mi-a dat pistolul lui pe după scaun. Ți-am spus altceva, pentru că încă mai jucam rolul atunci. La fel cum am inventat toată partea cu țipetele și văicărelile.

— Deci ce s-a întâmplat, de fapt, noaptea trecută?

— Păi tu să-mi spui.

Reacher ridică din umeri.

— N-am nici cea mai mică idee, spuse el. Dar nu cred că Mc Queen sau King au avut un cuțit la ei. Era prea mare ca să-ncapă într-un buzunar de costum. N-aveau nimic în mâini. Mă gândesc că unul dintre ei putea să-l aibă prins de antebraț, dar pare improbabil. Cred că individul celălalt a avut cuțitul. Și mai cred că a avut de gând tot timpul să-l folosească. Își desfăcea fermoarul hainei în timp ce intra în buncăr.

— Ai vorbit cu martorul ocular.

— Sunt sigur c-o să nege. Respectă regulile. Pentru berea gratuită.

Delfuenso spuse:

— Lucrurile astea se fac întotdeauna în colaborare. King și Mc Queen s-au dus din partea Wadiah să se vadă cu un alt tip care venea din partea unui alt grup. O finanțare, probabil, sau un alt fel de cooperare. Sau ceva legat de logistică. Sau aprovizionare. Trebuia să fie ca o întâlnire amoroasă. Planul era ca Mc Queen și King să ajungă cu mașina acolo, după care tipul cel nou urma să-i ia și să-i ducă mai departe la sediul lui. Ca într-un dans ritualic. Dar povestea s-a complicat de la bun început. Tipul cel nou a început să urle ceva la ei, după care a scos un cuțit și a încercat să-i omoare. Mc Queen l-a dezarmat.

— Și i-a rupt și brațul cu ocazia asta.

— Serios?

— Medicul legist ne-a spus, zise Sorenson. Azi, la ora prânzului.

— Și dup-aia? întrebă Reacher.

— Dup-aia Mc Queen l-a omorât pe individ, spuse Delfuenso. Într-un gest de autoapărare. Aproape ca un reflex.

— Prostii! zise Reacher. L-a ucis ca să-i închidă gura. Omul începuse să urle. Cine știa ce putea să scoată pe gură? Riscul era prea mare. Poate că individul era din San Diego și-l văzuse pe Mc Queen intrând și ieșind din sediul FBI de acolo. Iar Mc Queen n-ar fi vrut să audă King așa ceva.

— A fost o crimă justificabilă.

— A comis-o bine?

— Ăsta e testul tău pentru „justificabilă”?

— Elementele de stil pot fi de folos. Dacă decizia e pe-aproape.

— Nu știu cât de bine a făcut-o.

— Eu știu, spuse Sorenson. Am văzut cadavrul. Și a făcut-o destul de bine. O tăietură laterală pe frunte, ca să-l orbească pe individ, apoi cuțitul înfipt în sus, pe sub coaste, ca-ntr-un un-doi.

— Mulțumit acum? întrebă Delfuenso.

— Asta-i cam de școală veche, spuse Reacher. Nu vi se pare? Pe vremuri, chestia cu fruntea era considerată mișto. Ba chiar ceva spectaculos. Dar întotdeauna a fost ceva inutil. La fel de bine poți să faci de la început a doua mișcare. Dacă i-ai înfipt cuiva în burtă un cuțit cu lama de douăzeci și doi de centimetri, te mai interesează dacă omul are încă vederea perfectă?

— În orice caz, a fost justificabilă.

— De acord. Niciun argument din partea mea. Nici pro, nici contra. Ce s-a-ntâmplat în continuare?

— Au fugit de-acolo. Nu le-a plăcut mașina roșie. S-au gândit că ori polițiștii locali, ori alt grup de oameni răi o să vină să o caute. Sau și unii, și alții. Mc Queen știa unde să mă găsească. Întotdeauna știa unde mă aflu.

Așa că a mers cu mașina în Orașul Păcatului, dar ca și cum nu prea știa unde merge, apoi s-a prefăcut că-mi zărește întâmplător mașina și imediat King a fost de acord că ar fi numai bună de furat.

— Dar nu s-au mulțumit doar s-o fure.

— Nu puteau s-o deschidă. E un model mai nou. Are tot felul de sisteme de siguranță. Au declanșat alarma. M-am uitat pe geamul de la toaleta pentru femei. Stăteau pur și simplu lângă mașină. Așa că m-am gândit că, dacă ies în spate ca și cum tocmai îmi terminasem treaba, ar putea să mă amenințe cu pistolul și să-mi ia cheia. Eu la asta mă așteptam. Și Mc Queen la fel, după spusele lui. Poate o lovitură la cap, în cel mai rău caz. Dar King a avut alte idei. Nu voia să lase în urmă un martor. Așa că a completat furtul de mașină cu o răpire. A luat-o pe chelneriță la o plimbare cu mașina. Și așa am început să-mi joc rolul.

— Mc Queen îl cunoștea pe tipul din buncăr?

— Nu. Mi-a spus că nu l-a mai văzut niciodată.

— Deci nici tu nu știi cine era. Și n-ai primit informații în timp real toată ziua și toată noaptea. Spre deosebire de noi. Iar cei din Kansas City n-aveau de ce să-ți spună, pentru că ești un nimeni.

— Ce să-mi spună?

— Din câte știm, mortul era un șef de stație CIA, zise Sorenson.

Delfuenso rămase tăcută un moment, apoi spuse:

— Am nevoie de indicații în privința asta.

Deschise biblia și scoase telefonul și încărcătorul.

Băgă încărcătorul în priză și-l conectă la aparat. Apăsă un buton timp de două secunde. Ecranul se lumină. Având deja un mesaj pe el. Totul cu litere majuscule.

— Alertă! spuse ea. Mc Queen tocmai a dispărut de pe ecranul radarului.

61

Delfuenso sună la numărul secret memorat în telefonul ei și primi ultimele vești. Anunțul despre Mc Queen care dispăruse de pe ecranul radarului fusese doar o figură de stil. În realitate, semnalele sale GPS dispăruseră de pe ecranul unui computer. Purta asupra sa două cipuri, unul în telefon, celălalt cusut în partea din spate a curelei. Timp de șapte luni, acestea îi înregistraseră fiecare mișcare. Acum, cu o oră în urmă, acestea se întrerupseseră și dispăruseră, fără să mai revină. Amândouă. La un interval de câteva secunde. Probabilitatea ca ambele să se defecteze aproape simultan era atât de mică, încât nici nu merita să fie luată în considerare. Mc Queen dăduse de bucluc.

— Unde a fost înregistrat ultima oară? întrebă Reacher.

— În poziția lui normală.

— Și unde anume?

— În bârlogul Wadiah.

— Și ăsta unde e?

— Aproape de Kansas City.

— Oamenii voștri au un plan? întrebă Reacher.

— N-o să-i implicăm pe băieții din Kansas City, zise Delfuenso. Asta s-a decis cu mult timp în urmă. Din acest moment, sunt izolați. Pentru că nu ne pot ajuta într-o problemă de acest gen. Istoricul lor ne spune că probabil ei au cauzat-o.

— Și-atunci, care-i planul?

— O echipă SWAT trimisă direct de la Quantico.

— Când?

— În desfășurare rapidă.

— Cât de rapidă?
— Vor ajunge în Kansas City în opt ore.
— Asta-nseamnă rapid?
— Avem o țară mare. Sunt multe lucruri de organizat.
— Opt ore e mult prea mult.
— Știu că este.
— Dar noi suntem chiar aici. Toți trei. Suntem la o sută șaizeci de kilometri de Kansas City. Asta-nseamnă două ore, nu opt.

Nu fură discuții. De altfel, Reacher nici nu se aștepta să fie. Un agent sub acoperire era în pericol și, în opinia lui, codurile nescrise ale FBI-ului trebuiau să fie la fel de puternice ca și cele din armată. Munca sub acoperire era cea mai dificilă misiune din lume, și singura cale s-o faci suportabilă era să procedezi în așa fel încât omul trimis pe teren să știe că este supravegheat de niște colegi care ar reacționa instantaneu dacă ar da de vreun bucluc.

Își acordară trei minute pentru pregătiri. Reacher nu avu nevoie de atât. Nici nu-și despachetase lucrurile. Avea încă periuța de dinți în buzunar. Era gata de plecare. Delfuenso folosi răgazul ca să-i scrie un bilet lui Lucy. Sorenson petrecu cele trei minute ca să-și dezbrace costumul și să se echipeze cu lucrurile primite gratuit din teancurile de pe pat. Avea senzația că va fi o noapte potrivită pentru ținuta în blugi.

Apoi, într-o scurtă pauză de dinaintea furtunii, Delfuenso se uită direct la Reacher și spuse:

— Nu uita, Wadiah are și numele, și descrierea ta.
— Știu, spuse Reacher.
— Iar Mc Queen aproape sigur le-a spus că tu l-ai omorât pe King. Să ții minte și asta.
— Dar ce, ești cumva mama mea? Nu-ți face griji pentru mine.

În acel moment, nu aveau decât o armă toți trei, și anume pistolul Glock 19 din biblia lui Delfuenso. Aceasta îl ținea în mâna dreaptă, în stânga având legitimația deschisă și gata de a fi arătată. Își pusese telefonul în buzunarul pantalonilor. Prima oprire era camera lui Trapattoni. Lumina de la camera lui era încă aprinsă. Omul răspunse la bătaia în ușă a lui Delfuenso în câteva secunde. Legitimația acesteia îl derută. Ca și cum cineva i-ar fi tras covorul de sub picioare. Deci nu era chelneriță de club. Nicio victimă inocentă. Gata cu astea. Și, după toate aparențele, legitimația ei era mai tare ca a lui. Mai sus în ierarhie. Era ca un as scos din mânecă. Poate pentru că fusese emisă de Clădirea Hoover, nu de un birou regional. Reacher nu prea înțelegea nuanțele. Dar tipul intră în joc imediat. Își luă haina, fără să pună vreo întrebare, și îi însoți grăbit la apartamentul lui Bale.

Bale nu se lăsă la fel de ușor. Era mai orgolios. Vizita începu la fel. Lumina încă aprinsă, răspuns rapid la bătaia în ușă, surprindere sinceră la vederea legitimației vârâte sub nas. Apoi tipul începu să facă scandal. Spuse că nu știa nimic de toate astea. Că nu fusese informat. Nu fusese pus la curent. Delfuenso nu-i era superioară pe linie ierarhică. Era un agent de rang egal cu al lui, atâta tot, indiferent dacă venea sau nu de la Clădirea Hoover. Nu putea să-i spună lui ce să facă.

Tipul era de neclintit. Își umflase mușchii și se simțea bine.

Ceea ce o punea pe Delfuenso într-o postură delicată. Nu-i putea zice individului să sune la nava-mamă. Clădirea Hoover nu avea s-o susțină. Nu atunci. Erau prea prudenți. Șefii n-aveau să aprobe o operațiune de gherilă încropită pe timp de noapte de două femei-agent și de un civil. Riscurile și responsabilitățile erau prea mari. Era ceva mult prea ieșit din tipar. Tot ce rămânea era puterea personală de persuasiune. De la agent la agent. Față în față. Iar asta nu funcționa.

Așa că Reacher îl lovi pe tip. Nu tare. Doar un pumn în plexul solar, cu stânga. Nu era mare scofală. Doar cât să-l facă să se îndoaie puțin. Apoi îi prinse cu ușurință brațele la spate în timp ce Sorenson îi lua pistolul din tocul prins de umăr, încărcătorul de rezervă de la centură, telefonul dintr-un buzunar și cheia de la mașină din celălalt. Trapattoni le oferi voluntar aceleași patru obiecte. Ba chiar cu o anume grabă și râvnă.

Reacher îl așeză pe Bale pe un fotoliu, iar Trapattoni se așeză singur în celălalt.

Delfuenso spuse:

— Treaba voastră e să stați aici și să vă faceți datoria. Mai aveți doi musafiri, dintre care unul este fiica mea. Mă aștept să aveți grijă de ea și s-o tratați cum se cuvine.

Niciun răspuns.

Reacher zise:

— Ați renunțat de bunăvoie la armele din dotare. Acolo de unde vin eu chestia asta înseamnă o ditamai bila neagră. Sunt sigur că la fel e și la voi. Faceți ce vi se spune și nimeni nu va afla nimic. Cum ieșiți din pătrățica voastră, o să am grijă să știe toată lumea. O să râdă și curcile de voi. Jefuiți de două femei? O să fiți subiect de bancuri. N-o să vă găsiți de lucru nici ca hingheri.

Nu se auzi niciun răspuns, dar Reacher simți în aer capitularea.

Verificară ambele mașini și o aleseră pe cea care avea mai multă benzină în rezervor, adică pe a lui Bale. Delfuenso se urcă la volan. Sorenson se așeză lângă ea, în față. Reacher se întinse pe bancheta din spate. După o sută de metri, femeia mămoasă de la recepție alese abordarea lui Trapattoni, nu pe cea a lui Bale. Își asumă răspunderea de a avea grijă de Lucy și apăsă butonul pentru poartă la prima solicitare. Delfuenso, Sorenson și Reacher se urcară în mașina lui Bale și plecară. Pe lângă

sensul giratoriu, de-a lungul drumului betonat și pe poartă, afară din complex.

Mașina coti la dreapta, la nord, spre Interstate.

Poarta se închise în urma lor.

O mașină, trei telefoane, un Glock 19, două Glock-uri 17 și optzeci și opt de cartușe de nouă milimetri.

Gata de drum.

62

Cei peste treizeci de kilometri de drum în zona rurală erau dificil de parcurs noaptea și cu viteză mare, așa încât nimeni nu spuse nimic până nu trecură de intersecția „trifoi” și o luară spre est pe autostradă. Mașina lui Bale se deplasa rapid și stabil, la fel ca a lui Sorenson, la fel ca Chevroletul Impala. În liniște, lin, chiar și la aproape 160 de kilometri la oră. Impresionant, își zise Reacher.

Delfuenso întrebă:

— Ce anume îl face pe un șef de stație CIA ca să-și câștige existența?

— E responsabil de o bucată de teritoriu străin, zise Reacher. Locuiește aproape de ambasadă și acționează de acolo. El se ocupă cu transfugii și-i coordonează pe agenții locali care lucrează pentru noi. Apoi adăugă: Sau ea.

— Sunt și femei șefi de stație CIA? întrebă Delfuenso.

— Habar n-am. Am lucrat în armată.

— Ai avut femei printre superiori?

— Ori de câte ori soarta a găsit de cuviință să-mi zâmbească.

— Agenți locali care lucrează pentru noi? Ce fel de agenți?

— Dintre cei obișnuiți. Cetățeni de naționalitate străină care își trădează țara în favoarea noastră, pentru că sunt fie șantajați, fie mituiți, fie din convingeri ideologice. Când și când șeful de stație se întâlnește cu cei mai importanți dintre ei.

— Cum?

— Exact ca în filme. O cafenea singuratică, o străduță lăturalnică, un parc, pachete lăsate pe raftul unei cabine telefonice.

— De ce se întâlnesc?

— Cei șantajați trebuie să audă amenințările din nou, cei mituiți au nevoie de sacii cu bani, iar ideologii trebuie mângâiați pe creștet. Șefii de stație trebuie să colecteze informațiile furnizate de aceștia.

— Cât de des se întâlnesc?

— Poate fi o dată pe săptămână sau o dată pe lună, după cum are nevoie fiecare agent.

— Iar în restul timpului omul ăsta pozează în atașat comercial?

— Sau cultural. Sau orice altă funcție care să nu presupună prea multă muncă.

— Și vorbim de Rusia, de Orientul Mijlociu, de Pakistan și de locuri din astea, da?

— Sper sincer ca așa să stea lucrurile, zise Reacher.

— Atunci de ce un astfel de individ ar încerca să omoare un agent FBI în Nebraska?

— Era vorbitor de arabă, spuse Sorenson. Poate că unul dintre sirienii din Wadiah fusese agentul lui în Siria. Sau poate că încă mai era. Poate că totul era legat de ceva pe care-l începuseră în străinătate. Dar la întâlnirea de la buncăr n-a venit niciun sirian, așa că poate omul de la CIA a devenit suspicios. Adică, din punctul lui de vedere, oricine în afară de omul lui e un inamic, nu?

— Atâta doar că CIA nu are voie să opereze în interiorul Americii.

— Mă rog, poate că e o chestie supersecretă. Poate că urmau să-l lichideze pe individ. Din cauza unei sarcini neterminate sau ceva asemănător. N-o să ne împărtășească o astfel de informație.

Delfuenso spuse:

— Dar tipul putea să vadă diferența dintre Mc Queen și cel mai bun amic al său sirian, corect? Sau ce? Dacă

nu-l putea lichida pe cel în cauză, putea la fel de bine să-și continue treaba și să-l lichideze pe un altul? Mi-a scăpat ceva pe site-ul CIA?

— Nu aveau de gând să lichideze pe nimeni, spuse Reacher. Pentru asta n-ar fi trimis un șef de stație. Au specialiști. Sunt asasini profesioniști. Așa ceva ar fi trimis. Iar un asasin profesionist nu și-ar fi adus cu el un cuțit de cercetaș. Și-ar fi luat un cu totul alt tip de cuțit. Și abordarea lui ar fi fost cu totul diferită. Nici măcar n-am fi putut să identificăm cadavrul până acum. În orice caz, nu după amprente, figură sau lucrările dentare.

Sorenson zise:

— OK, deci a fost doar o întâlnire obișnuită. Fără nimic spectaculos. Șeful de stație CIA își coordona agentul.

— Dar agentul lui n-a apărut. Atunci de ce nu și-a luat tălpășița, găsind vreun pretext oarecare? De ce-a scos cuțitul?

— Poate că nu se pricepea să mintă.

— Era șef de stație CIA. Nu există mincinoși mai pricepuți.

— Poate că-l știa pe Mc Queen de undeva.

— Mc Queen nu l-a recunoscut.

— Nu-i obligatoriu să fie cu dus-întors. Deci poate că tipul știa că Mc Queen lucra la FBI, caz în care cred că majoritatea oamenilor se gândesc la „trădător” cu mult înainte de a se gândi la „sub acoperire”.

— Atunci totul a fost un accident nevinovat? Un caz de identificare greșită?

— Unele lucruri sunt mai simple decât par.

Reacher încuviință cu o mișcare a capului.

— Știu, spuse el.

— Dar nimic din toate astea, zise Delfuenso, nu explică de ce un șef de stație CIA s-a prezentat pozând ca membru al unui grup terorist. Să nu uităm că Mc Queen și King au fost trimiși să se întâlnească cu un astfel de om.

— Poate că și el acționa sub acoperire, zise Sorenson.

— CIA n-are voie să opereze pe teritoriul Americii.

— Asta-i lumea modernă, Karen.

— Două operațiuni sub acoperire în același loc și în același timp? Care ar fi șansele?

— Nu prea mari, zise Reacher. Nu în mod necesar. E nevoie doar ca doi oameni să devină interesați de același lucru interesant.

— Ar folosi un șef de stație pentru genul ăsta de acțiune?

— E posibil. Aici ar fi necunoscut. Ar avea calitățile necesare. E obișnuit cu genul ăsta de viață. Știe limba. Din documente reiese că s-ar afla între două detașări la post.

— Dacă mi-au ucis omul, zise Delfuenso, le dau foc la coșmelie. De ce n-am primit nicio veste de la ei?

— Probabil că ai primit, zise Reacher. Dar nu personal. În clipa asta, probabil că informația e împărtășită între doi oameni, în vreo încăpere dosită de la Washington. Doi bărbați vârstnici, albi, în costume. Cu trabucuri.

Ceasul din mintea lui Reacher și indicatoarele care arătau distanța până în Kansas City îi spuneau că vor reuși să-și atingă ținta de două ore cu o rezervă consistentă. Drumul avea să dureze o oră și patruzeci de minute sau și patruzeci și cinci, maximum. Nu că n-ar fi avut de parcurs și câțiva kilometri în plus. Era improbabil ca oamenii răi să se ascundă pe autostrada pe care toată lumea o considera a fi centrul orașului. După cum Reacher nu se aștepta ca aceștia să-și țină ședințele în holul vreunui hotel din centru.

— E o casă din suburbii, spuse Delfuenso, ca și cum i-ar fi auzit gândurile. La sud de oraș și puțin spre est.

— Cât de departe de oraș?

— Cam la treizeci și cinci de kilometri.

„O oră și cincizeci și trei de minute, de la ușă la ușă”, se gândi el.

— Ce fel de cartier?

— Decent. Și aglomerat.

— Asta e cam nepotrivit.

— Posibil.

— Dar bine ales, presupun.

Delfuenso încuviință din cap, la volan.

— Wadiah sunt mai inteligenți decât cei mai mulți dintre cei pe care i-am văzut.

Parisul Câmpiilor se apropia cu câte un kilometru la fiecare douăzeci și cinci de secunde, iar Sorenson întrebă:

— Ce știi despre Peter King?

— Unde ai auzit de numele ăsta? replică Delfuenso.

— Reacher l-a auzit pe Alan King rostindu-l.

Delfuenso aruncă o privire către Reacher în oglindă și dădu aprobator din cap.

— Da, zise ea. Îmi amintesc. Și apoi i-a scăpat chestia cu un milion și jumătate de locuitori în orașul unde trăia el. Imediat după ce susținuse că locuia în Nebraska. Imediat după ce susținuse că mersese cu mașina trei ore în șir, în ciuda rezervorului plin și a sticlelor cu apă rece.

Sorenson spuse:

— Știm că Peter King s-a mutat din Denver în Kansas City cu șapte luni în urmă.

— Știți mai multe decât ar trebui.

— Mutarea lui a fost o coincidență?

— Nu există coincidențe. Nu în meseria noastră. Știi asta.

— E polițist sau agent?

— De ce-ar fi?

— Încerc să-i acord prezumția de nevinovăție. Atât. Și-a servit patria.

— Atunci, din păcate, nu, Peter King nu e nici polițist, nici agent.

— Are legătură cu Wadiah?

— Credem că da.

— Cât de strânsă e legătura?

— Credem că ar putea fi chiar liderul lor.

— Înțeleg.

— Pentru că, în ceea ce privește diagrama lor organizațională, mai sunt doar două roluri pe care nu le putem asocia cu niște nume și doar două nume cărora nu le putem atribui roluri. Unul dintre aceste roluri este cel de lider, iar unul dintre acele nume e Peter King. Așa încât să faci legătura între cele două pare a fi o supoziție destul de logică.

— Având în subordine un frate cu care nu vorbește?

— Nu vorbește cu nimeni dintre subalterni. Mai ales dacă el e liderul. Nu așa funcționează celulele astea.

Liderul vorbește doar cu locotenenții săi de încredere, cel mult cu doi sau trei dintre ei. Apoi există un lanț de comandă, riguros compartimentat, din motive de siguranță.

— Chiar și-așa, tot ciudat e.

Delfuenso încuviință dând din cap.

— Mc Queen ajunsese să-l cunoască pe Alan King destul de bine. Aici are loc un tip straniu de relație între frați. Alan e fratele mai mic. Sau era, mai bine zis. Un tip care tânjea mereu după aprobarea fratelui mai mare. Era obsedat de el. Și cred că tocmai de-aia a și pomenit aseară de el. Alt motiv n-ar fi avut. Cred că a existat o problemă ținută sub tăcere, veche de mai bine de douăzeci de ani. Peter îl considera pe Alan responsabil pentru ceva. Cine știe ce greșeală, trădare sau faptă rușinoasă. În replică, Alan se străduia mereu să-și demonstreze calitățile. Iar Mc Queen a rămas cu impresia că Peter voia ca Alan să-și arate valoarea. Ca un fel de izbăvire. O dragoste aspră, dar dragoste, fără doar și poate. Știi cum e cu familia. Sângele apă nu se

face și toate prostiile alea. Din câte știm despre el, Peter o să fie al dracului de șucărit când o să afle de moartea lui Alan.

— Iar ăsta trebuie să fie motivul pentru care Mc Queen a intrat în bucluc. În noaptea asta, dintre toate nopțile.

Delfuenso încuviință din nou din cap.

— Întocmai, spuse ea. Să sperăm c-o să reușească să-l convingă că Reacher l-a omorât și că el n-a reușit să-l oprească.

Autostrada Interstate care traversase lin tot statul Kansas de la vest la est se ramifică într-un hățiș de șosele de centură și autostrăzi cam la cincisprezece kilometri de frontieră. Delfuenso o luă spre sud, fără să iasă din Kansas, după care o luă din nou spre est, pe un drum federal ce purta un număr nou, și intrară în Missouri pe banda centrală, cu aproape 150 de kilometri la oră, orientându-se după un indicator către o localitate numită Lees Summit. Dar o luară spre nord cu mult înainte de a ajunge acolo, spre o nouă așezare numită Raytown, însă nu ajunseră nici acolo. Schimbară direcția înainte de a putea vedea așezarea, îndreptându-se spre nord-vest, într-o suburbie întinsă pe mai multe hectare, în spatele căreia se zărea ceva care arăta ca un parc mare. Ziua, priveliștea se poate să fi fost plăcută. Dar noaptea era doar o gaură neagră imensă. Delfuenso conducea încet și prudent prin curbe nesigure, oprindu-se șovăielnic, mișcându-se mai rapid prin peticele de lumină, încetinind iar pe porțiunile de întuneric, de parcă ar fi fost nesigură de destinație sau chiar speriată.

— Ai mai fost vreodată pe-aici? o întrebă Reacher.

— Niciunul dintre noi n-a mai fost, în afară de Mc Queen, zise ea. Era prea devreme. În această fază a operațiunii, stai pe margine și vezi ce se întâmplă. Dar am primit informațiile. Cunosc adresa. Am văzut casa pe Google Maps. Așa că știu situația generală.

Situația generală urma să fie pur și simplu o suburbie americană. Asta era limpede. Pe stânga și pe dreapta erau trotuare construite de municipalitate, beton acoperit de mușchi, denivelat ici-colo de rădăcinile copacilor, punctat la distanțe mai mari de hidranții primăriei. Iar Reacher vedea case, la distanțe regulate, majoritatea modeste, unele mai mici, altele mai mari, toate întunecate și adormite. Cele mai multe aveau zidurile albe. Unele erau zugrăvite cu o anumită culoare. Majoritatea aveau un singur etaj, fiind mai mult late decât înalte. Unele aveau lucarne pentru camerele suplimentare de la mansardă. Toate aveau cutii poștale și plante ornamentale, gazon în curte și alei de acces pentru mașini. Majoritatea aveau mașini parcate în preajmă, cel puțin una sau două, iar uneori chiar și trei. La unele puteai să vezi biciclete de copii lăsate la întâmplare și acoperite de rouă, porți de fotbal, porți de hochei sau coșuri de baschet. Ici-colo vedeai arborat drapelul american cenușiu și atârnând fără vlagă în aerul nemișcat al nopții.

— Nu mă așteptam la așa ceva, zise Reacher.

— Ți-am spus, replică Delfuenso. Un cartier decent și aglomerat.

— Sirienii nu ies în evidență aici?

— Ăia mai palizi zic că-s italieni. Ăia mai colorați le-au spus localnicilor că sunt indieni. Din India. Știți, Delhi, Mumbai și locurile alea. Cei mai mulți nu-și dau seama de diferență. Spun că au joburi tehnice în oraș. Deodată încetini și opri lângă bordură. Spuse: OK, cred că suntem cam la două cvartale de locul unde trebuie să ajungem. Cum vreți să procedăm?

Reacher mai luase case cu asalt înainte. Nu o singură dată, dar nu mai mult de douăzeci de ori. Însă de obicei ajutat de o companie întreagă de polițiști militari, divizată în plutoane, unele dintre ele în spate, altele în față, cu oameni în așteptare în transportoare blindate cu putere de foc considerabilă, toate echipate cu stații

radio. Și, de regulă, toate aceste operațiuni se desfășurau în locuri împrejmuite și din care fuseseră evacuați non-combatanții. Și, tot de regulă, cu câțiva sanitari militari în preajmă. Neavând de niciunele, Reacher se simțea vulnerabil.

— Am putea să incendiem clădirea, spuse el. De obicei, asta dă rezultate bune. Mai devreme sau mai târziu, toți fug afară să-și scape pielea. Atâta doar că Mc Queen ar putea fi legat sau încuiat undeva sau în imposibilitate să fugă din cine știe ce alt motiv. Așa că cel mai bine ar fi ca unul dintre noi să stea la ușa pivniței, dacă există așa ceva, altul la ușa din față și al treilea la ușa din spate. Cât de bine trageți la țintă?

— Destul de bine, spuse Delfuenso.

— Nu prea rău, zise și Sorenson.

— OK, o să stați cu pistoalele pregătite. Trageți în tot ce mișcă. Numai în mine și în Mc Queen să nu trageți. Pentru mai multă siguranță, trageți la cap. Țintiți în mijlocul feței. Nu risipiți gloanțele. Nu trageți focuri duble. Vom avea un avantaj de circa patru secunde. Nu putem să ne permitem un asediu.

Delfuenso zise:

— Nu vrei să încercăm să-i păcălim? Să zicem că mă duc eu la ușă și le spun că m-am rătăcit sau ceva de genul ăsta.

— Nu, replică Reacher. Pentru că, după ce-o să te împuște în cap, eu și Sorenson vom fi nevoiți să facem singuri toată treaba.

— Ai mai făcut chestii din astea până acum?

— Tu nu?

— Nu, asta e o funcție care ține strict de echipele SWAT.

— De obicei, șansele sunt de cincizeci la sută, spuse Reacher. În ceea ce privește un final fericit. Așa-mi spune experiența.

— Poate c-ar fi bine să-i așteptăm pe cei de la Quantico.

— Hai măcar să aruncăm o privire.

Ieșiră în tăcere din mașina lui Bale, cu pistoalele în mâini. Erau singurele obiecte în mișcare. Merseră în șir indian pe trotuar, distanțându-se instinctiv cam la doi metri unul de celălalt, parcurgând întreaga lungime a primului cvartal și traversând strada fără să se oprească, pentru că la ora aia și într-un loc ca acela era mai probabil să cadă victime unei boli rare decât să fie călcați de vreo mașină. Când ajunseră la capătul celui de-al doilea cvartal, încetiniră și se regrupară, pentru eventualitatea în care ar fi fost necesar să discute. Delfuenso le spusese că văzuse casa de sus, în două dimensiuni, pe ecranul computerului, nutrind speranța că ar putea s-o recunoască și de la sol, în trei dimensiuni. Totul urma să depindă de cum arăta clădirea din lateral. Din perspectiva unui om, nu a unei camere de luat vederi de pe un satelit.

Se opriră la colț, și Delfuenso privi în lungul străzii dinspre dreapta lor. Aceasta se ridica la un unghi mic, după care cobora. Doar primele case erau vizibile, restul nu.

— Aici e, spuse Delfuenso.

— Care e?

— A doua casă de dincolo de deal, pe stânga.

— Ești sigură? Încă nu putem s-o vedem.

— Imaginile din satelit, spuse ea. M-am uitat la vecini, în susul și în josul străzii. La colțuri. Știu că asta e strada. Nu are niciun hidrant de pompieri. Toate celelalte colțuri au câte unul. Aici nu există. W de la „fără hidrant”[18], W de la Wadiah. Așa mi-am propus să țin minte.

Reacher se uită în jur și nu văzu niciun hidrant.

— Te-ai gândit bine, spuse el.

Sorenson se oferi să intre prin ușa pivniței. Dacă exista așa ceva. Dacă nu, urma să găsească o fereastră

[18] în original, W vine de la „without fire hydrant”. (N.t.)

laterală și să pătrundă cu forța pe acolo. Reacher nu avu nimic împotrivă. Al treilea unghi avea să fie util, fără să fie decisiv. În mod cert, locul cel mai periculos avea să fie la ușa din față și, la fel de cert, cel mai eficient loc avea să fie ușa din spate. Doar două variante posibile. Risc și recompensă.

— Eu o să mă duc la ușa din spate, spuse el.

— Atunci mă duc eu la ușa din față, zise Delfuenso.

— Doar să nu le spui că te-ai rătăcit. Mai bine împușcă-i în față. Să n-apuce să zică nici pâs.

— Ar fi bine să-i dăm lui Sorenson un avans. Adică, dacă există o ușă de pivniță. Pe-acolo se intră mai lent.

— Așa vom face, spuse Reacher. Când ajungem acolo.

Și porniră la drum împreună, mergând repede, pe strada din dreapta.

63

Părăsiră trotuarul și merseră pe drum. N-avea niciun rost să nu profite de protecția pe care o ofereau copacii, așa puțină câtă era. Reacher le făcu semn să se oprească atunci când socoti că mai aveau cam doi metri până în vârful pantei. De acolo, el și Sorenson aveau să treacă de la o curte la alta prin spatele caselor, iar Delfuenso avea să aștepte un moment mai lung și pe urmă să plece singură. Trebuia să le dea un avans pentru că aveau de făcut un ocol, iar înaintarea urma să fie mai dificilă. Garduri, împrejmuiri și câini. Poate chiar sârmă ghimpată. În definitiv, se aflau în Missouri. Compania Sudică de Sârmă din St Louis fusese cândva cel mai mare producător mondial de sârmă ghimpată de contrabandă. Trei cenți livra. Să ajungă pentru toată lumea.

Dar modul de abordare al lui Delfuenso avea să fie întotdeauna cel mai periculos. Posturile de pază sunt amplasate mereu în față. Nu mereu și în spate. Dacă vreuna dintre abordări avea să fie sesizată, a ei va fi. După care totul depindea de gradul lor de paranoia. Care, între timp, era posibil să fi crescut. O priveau ca pe o trecătoare nevinovată sau acum vedeau în jur numai amenințări?

Nu întâlniră niciun gard de sârmă ghimpată. Nici câini. Animalele de companie din suburbii erau prea răsfățate ca să-și petreacă noaptea afară. Curțile din suburbii erau prea elegante pentru sârma ghimpată. Dar erau împrejmuiri din gard viu și sârmă. Unele dintre garduri erau înalte, iar unele dintre tufișuri aveau spini. Dar reușiră să treacă de ele fără probleme. Sorenson

dovedi o mare agilitate la trecerea obstacolelor. Mai mare decât a lui Reacher. Iar prin tufișurile cu spini se putea trece cu spatele. Stofa ieftină de dril era un material rezistent.

Era greu să-și dea seama când vor ajunge în vârful dealului, pentru că se deplasau pe suprafețe orizontale de gazon prin curți terasate. Dar luna lumina slab cerul, iar Reacher vedea cablurile de electricitate prin spațiile dintre case și, când zări că pe unul dintre stâlpi formează un V inversat, cu brațele la un unghi foarte larg, presupuse că ajunseseră pe culme.

A doua casă dincolo de deal, pe stânga.

Sorenson reținuse. Mimă din degete prima, a doua, și apoi arătă spre a doua ca și cum ar fi vrut să spună: aia e ținta. Reacher aprobă din cap și porniră mai departe, prin curtea în care ajunseseră, peste un gard din șipci, dublat cu plasă de sârmă, în curtea următoare, care aparținea clădirii vecine cu ținta lor. Curtea era plină de tot felul de lucruri: un grătar cu gaz, scaune de grădină și multe și diverse vehicule cu roți. Erau dintr-acelea pe care copiii mici stau călare și fie pedalează, fie dau din picioare ca să se deplaseze. Unul avea formă de pantof de tenis. Reacher se opri și se uită la casă. Avea trei dormitoare, probabil. Două dintre ele erau pline de copii. Pereți subțiri. Nimic în afară de placajul exterior și rigips. Era mai indicat să tragi în cealaltă direcție. Doar dacă în clădirea de dincolo nu se afla un orfelinat.

Se apropiară de ultimul gard. Se uitară la ținta lor.

Era o casă cu două niveluri.

Era cam o dată și jumătate mai lată și de două ori mai înaltă decât ambele clădiri învecinate. Placajul exterior era roșu-închis. La partea din spate, avea o bucătărie pe toată lățimea. Apoi venea un hol central, probabil, cu camere de o parte și de alta. Și o scară. Probabil că la etaj erau patru camere. Cam de dimensiunea celorlalte case, de fapt, dar divizată în două și împărțită pe niveluri.

Nu era bine. Nu era bine deloc. Casele cu două niveluri erau cam de opt ori mai dificile decât cele cu un nivel. Asta-i spunea experiența lui Reacher.

Sorenson se uită întrebător la el.

Reacher o privi, făcându-i cu ochiul.

Săriră peste gard, în curtea clădirii-țintă. Era întreținută la limita acceptabilului. Iarbă aspră, fără straturi de flori. Fără copaci. Fără plante ornamentale. Fără grătare, fără scaune, fără jucării.

Dar exista o ușă de pivniță.

Și era larg deschisă.

Ușa pivniței era de tip tradițional. Făcută din metal ambutisat, lungă de un metru și jumătate și lată de un metru și douăzeci, împărțită în două jumătăți, montată la un unghi foarte mic față de sol, cu un capăt sprijinit de temelia casei și înălțat cam cu o jumătate de metru față de capătul de jos. Dincolo de ea dădeai peste un șir scurt de trepte rudimentare din lemn.

În subsol nu era aprinsă nicio lumină. Reacher se deplasă în stânga și în dreapta și nu văzu nicio lumină în toată casa, exceptând un mic geam din sticlă mată la parter, pe partea stângă a clădirii. O toaletă, probabil. Posibil ocupată. Varianta cea mai proastă, tot felul de fanatici care dormeau câte patru în cameră, unul dintre ei fiind treaz și la toaletă.

Sufragerie, living și poate patru camere la etaj.

Varianta cea mai proastă, poate douăzeci și patru de oameni.

Se întoarse la Sorenson, care duse două degete răschirate la ochi, după care le uni și arătă în jos, prin ușa pivniței: Mă duc să arunc o privire acolo. Reacher aprobă cu o mișcare a capului. Ea coborî treptele încet și cu mare atenție, așezându-și greutatea aproape de exteriorul treptelor, unde era mai puțin probabil să scârțâie. Ajunse la podeaua de beton, se aplecă și dispăru sub casă.

Reacher aşteptă. Patruzeci de secunde. Un minut întreg.

Sorenson reveni. Aplecarea capului, urmată de reapariţia în golul de la baza scării. În lumina lunii, părea să respire cu greutate. Dar dădu din cap aprobator. OK. E liber. Reacher arătă cu degetul spre ea, o bătu pe încheietura mâinii stângi, apoi îşi duse mâna la ureche: Aşteaptă până ne auzi la cele două uşi.

Sorenson dispăru din nou.

Reacher se dădu înapoi până când putu să vadă în lungul părţii laterale a casei. Delfuenso aştepta acolo, în întuneric. Stătea rezemată de un copac de pe trotuar. Practic, se contopise cu acesta. Îi făcu semn cu mâna. Ea se desprinse de copac şi mimă: Ce se întâmplă? Palma făcută căuş, adusă la umăr, cu cotul lipit de corp. El ridică din umeri, cu un gest exagerat. Nu sunt sigur. Ea îşi ţinu degetul mare în poziţie orizontală: Da sau nu?

El ridică degetul mare.

Da.

Ea încuviinţă dând din cap. Trase aer în piept. Îndreptă spre el ambele mâini, inclusiv pistolul, şi-şi răşchiră toate degetele: în zece.

Îndoi un deget: în nouă.

Încă un deget: în opt.

Apoi dispăru din vedere, spre uşa din faţă, iar Reacher făcu acelaşi lucru, spre uşa din spate.

Şapte. Şase. Cinci. Patru.

Trei.

Doi.

Unu.

Delfuenso numărase mai repede decât Reacher. Auzi o bătaie puternică la uşa din faţă în timp ce piciorul lui era încă în aer. Bătaia se auzea ca şi cum Delfuenso ar fi lovit cu patul Glock-ului pe o placă de oţel. Uşa din faţă era din oţel. Blindată. O măsură de siguranţă. Se întrebă ce fel de rezistenţă avea să-i opună uşa din spate.

Nu prea mare, după cum se dovedi.

Izbi cu tocul bocancului la doi centimetri deasupra clanței, accelerând mișcarea piciorului astfel încât viteza să fie maximă în ultima fracțiune de secundă. Ușa se deschise brusc spre interior și deodată Reacher ajunse în bucătărie, puțin cam repede, dar fără alte probleme exceptând un mic obstacol peste care trebui să treacă. Bătaia continua la ușa din față. Bucătăria era răcoroasă și pustie. Folosită de puțină vreme, dar în acel moment părăsită. Reacher păși în hol, pregătit să găsească pe cineva ieșit să vadă cine bate la ușă, gata să împuște pe cineva în spate.

Holul era pustiu.

Bătaia continua. Îndeajuns de tare ca să trezească și morții. Reacher continuă să meargă pe hol, cu pistolul ținut în față, brațul rigid, partea de sus a corpului rotindu-se violent în stânga și în dreapta din șolduri, ca într-un dans disco smucit. Era modul de deplasare folosit la asaltul clădirilor. În stânga era sufrageria: plină de obiecte și de mobilier. Dar fără oameni.

În dreapta era un salon.

Plin de lucruri. Plin de mobilier.

Fără oameni.

Mai erau două uși pe hol. Una avea o dungă de lumină jos. Geamul cu sticlă mată. Toaleta. Ocupată, probabil. Reacher făcu un pas lung, ridică bocancul și lovi cu putere în încuietoare. Care nu se dovedi mai rezistentă decât a bucătăriei. Ușa se deschise, și Reacher făcu un pas înapoi, cu degetul lipit de trăgaci.

Toaleta era goală.

Lumina era aprinsă, dar nimeni nu se afla înăuntru.

Deodată Sorenson își făcu apariția prin ultima ușă, deschizându-și calea cu pistolul.

— Nu trage, spuse Reacher. Eu sunt.

Văzu scara pivniței în urma ei. Goală. Nu era nimeni acolo.

Parterul e liber.

— Deschide-i ușa lui Delfuenso, zise Reacher. Mă duc să văd ce-i sus.

Urcă la etaj. Era situația care-i displăcea cel mai mult. Ura scările. Toată lumea le ura. Totul era împotriva ta, inclusiv gravitația. Inamicul avea avantajul înălțimii și al unui unghi mai bun. Și posibilități nelimitate de a se ascunde. Și satisfacția imensă de a te vedea deschizându-ți drumul cu capul.

Nu era bine, dar Reacher urcă acea scară fără să fie stresat, pentru că în acel moment era sigur că nu se afla nimeni în casă. Nu era prima oară când dădea buzna într-o clădire. Vibrația nu era cea potrivită. Lipsea complet orice puls. Totul era nemișcat și tăcut. Locul părea părăsit.

Și chiar așa era.

La etaj, erau patru dormitoare cu dressinguri și două băi, iar Reacher le verifică pe toate, cu aceleași mișcări bruște la stânga și la dreapta, făcând piruete ca o balerină paramilitară. Ar fi trebuit să audă o muzică de fundal, cu apogee orchestrale subite.

Toate dormitoarele, dressingurile și băile erau goale.

Erau gunoaie, paturi, haine și mobilă.

Dar nu existau oameni.

Parterul e liber.

Etajul e liber.

Nu era nimeni acasă.

Ceea ce, într-un mic ungher al minții fiecăruia, e un rezultat bine-venit. Pentru că așa e firea omului. Ușurare. Revenirea la normal. Pace onorabilă[19]. Dar Reacher, Sorenson și Delfuenso se întâlniră în holul central și nu-și recunoscură decât frustrarea. Dacă Mc Queen nu era acolo, trebuia să fie altundeva într-o

[19] În original, „peace with honor”, cuvinte folosite de președintele american Richard Nixon pentru a descrie Acordul de Pace de la Paris din 1973, care a pus capăt războiului din Vietnam. (N.t.)

situație la fel de rea, dacă nu și mai rea. Fusese evacuat în mare grabă.

— Trebuie să aibă un loc mai mare pe undeva, spuse Reacher. Cu siguranță. Trebuiau să fie două grupări de mărime medie care să conlucreze. Locul ăsta e prea mic pentru ei, lăsând la o parte toate celelalte. Locul ăsta e doar un refugiu, un adăpost pentru ofițeri sau pentru oaspeți. Ceva de genul ăsta. Un fel de clădire auxiliară.

— Ar putea fi doar o adresă pentru corespondență, opină Sorenson.

— Mc Queen a locuit aici, spuse Delfuenso. Știm asta sigur. El ne-a spus și avem dovada a șapte luni de recepție GPS.

Reacher merse pe hol, în ambele sensuri, aprinzând luminile. Aprinse lumina în sufragerie, în salon și în bucătărie. Spuse:

— Începem să căutăm. Dacă se mută între două locuri în mod regulat, trebuie să fi lăsat niște urme, oricât de atent ar fi făcut curățenie.

Și făcuseră curățenie destul de bine. Asta era vizibil. Făcuseră o treabă rezonabilă. Dar nu în sens convențional. Rămăsese o dezordine considerabilă. Chiuveta era plină cu vase murdare. Paturile erau nefăcute. Pernele de pe canapea erau turtite, ziarele vechi nu fuseseră aruncate, gunoiul nu fusese dus la tomberon. Lăsaseră în urmă căni nespălate, scrumiere negolite și haine neîmpăturite. Ocupanții părăsiseră locul în grabă.

Dar stabiliseră priorități. Luaseră cu ei o mulțime de lucruri. Spre asta își orientaseră eforturile în privința curățeniei. Scrisori, hârtii, facturi sau documente oficiale – nu rămăsese nici urmă de așa ceva. Niciun nume. Nicio foaie de hârtie, mare sau mică. Nicio bucată de hârtie pe care să rămână vreo însemnare, vreo mâzgălitură, vreun mesaj. E drept că nici Reacher nu se aștepta să găsească vreo hartă a comorii cu o săgeată desenată cu cerneală roșie și orientată spre

„SEDIUL NOSTRU”. Dar majoritatea oamenilor lasă ceva în urmă. Vreun lucru mărunt, neluat în seamă. O chitanță de autostradă, o cutie de chibrituri, un bilet de cinema. În coșul de gunoi, aruncată într-un colț, sub o pernă de sofa. Oamenii ăștia nu lăsaseră nimic. Erau niște meseriași. Atenți, meticuloși, vigilenți. Foarte disciplinați. Asta era clar. Disciplinați fără pauze. Nu doar în zilele importante sau de sărbători. Securizarea era bună. Se gândi că, în continuare, înaintarea lor avea să depindă de o greșeală întâmplătoare.

64

Moment în care Sorenson îi strigă din bucătărie. Găsise greșeala întâmplătoare.

Sorenson aliniase pe blatul din bucătărie șapte pungi mari de hârtie de la McDonald’s. Pungile erau uzate, murdare și mototolite. Sorenson le golise pe toate. Mai erau cești de suc, cești de milkshake, ambalaje de hamburgeri și folii de la plăcintele cu mere. Mai erau și ambalaje de hârtie de la cheeseburgeri și chitanțe de casă. Pe lângă astea, foi de salată oxidate, ceapă tocată lipicioasă și punguțe de ketchup uscate.

— Le place mâncarea de la McDonald’s, remarcă Sorenson.

— Asta nu e o crimă în sine, zise Reacher. Și mie-mi place.

— Dar este un plan B bun, sugeră Delfuenso. Am putea să-i lăsăm în pace, că oricum în cinci ani fac atac de cord și dau colțul.

— Le place mâncarea de la McDonald’s, zise din nou Sorenson. Bănuiesc că în fiecare zi trimit câte un comisionar până la cel mai apropiat local cu servire direct în mașină să le aducă de mâncare. Pariez că localul cel mai apropiat e la maximum cinci minute de aici.

— La urma urmelor, suntem în America, zise Delfuenso.

— Și pesemne că așa ajungi să le prinzi gustul. Așa încât, când stai în celălalt sediu, cauți un local asemănător în apropiere. Și poate câteodată, când trebuie să faci tot drumul de la A la B, te oprești la localul de lângă A și îți cumperi ceva potol ca să ai de

drum. Pe urmă, când te duci înapoi de la B la A, te oprești la localul de lângă B și faci același lucru.

— Și astfel îți contaminezi încrucișat gunoiul, zise Reacher.

Sorenson încuviință dând din cap.

— Întocmai, spuse ea. Cumperi un hamburger, cartofi prăjiți și un suc și îl mănânci în mașină, pe drum, doar că poate nu termini de băut sucul și, când ajungi la destinație, iei punga în casă și termini de băut chiar aici. În bucătăria asta. După care arunci punga în coșul de gunoi. Ceea ce respectă regulile de igienă, dar vestea proastă e că tocmai ai legat între ele două zone geografice care trebuiau să rămână izolate.

— Ce ne spun bonurile de casă? întrebă Reacher.

— Șase dintre ele sunt din același loc, iar al șaptelea e diferit.

— De unde provine al șaptelea?

— Nu știu. Nu e o adresă. E un cod numeric.

Sorenson nu putea să ia legătura cu biroul ei teritorial. Cei de-acolo știau că e sechestrată în motelul din Kansas, la cererea expresă a celor din regiunea centrală. Așa că îl sună pe Trapattoni și obținu un număr de la PR-ul celor de la McDonald’s. Nu era prea optimistă. Orice tembel putea să sune de pe un telefon mobil și să pretindă că e de la FBI. Se aștepta la o discuție lungă și obositoare.

Reacher o întrebă pe Delfuenso:

— Cum sunt înregistrate datele de la GPS-ul lui Mc Queen?

— Prin imagini, spuse ea. Linii și puncte luminoase pe o hartă. Poți să alegi intervalul de timp. O săptămână, o zi, o oră, cum dorești.

— Pot să obțină înregistrările pe șapte luni?

— Nu văd de ce nu.

— Cum le-ai obține dacă ai avea nevoie să le vezi?

— Prin e-mail. Pe telefonul meu, dacă e necesar.

— Trebuie să le vedem.

— Ei cred că sunt închisă în motelul ăla.

— Nu contează. Nu trebuie să le spui că nu mai ești acolo. Spune-le că înnebunești nefăcând nimic și vrei să-i ajuți. Spune-le că ai în cap o teorie și vrei să o verifici. Spune-le că, dacă tot stai acolo, ai putea foarte bine să faci ceva util. Le mai spui că-i suni imediat dacă-ți iese.

— Ce teorie?

— Nu contează. Nu le da amănunte. Spune-le doar că ai nevoie de date.

Delfuenso formă numărul pe telefon în vreme ce Sorenson era pusă în așteptare pentru a doua oară.

În acel moment, erau angrenați în poveste de aproape două ore și treizeci de minute. Reacher se gândea că oamenii de la Quantico începuseră deja pregătirile. Nu era sigur cum acționau echipele SWAT ale FBI-ului. Poate că aveau camioane gata echipate pentru deplasarea la Baza Andrews a Forțelor Aeriene. Sau poate că foloseau elicoptere. Ori poate că-și țineau echipamentul permanent la Andrews, gata de acțiune. Apoi urma lungul zbor spre vest, cale de mai bine de o mie șase sute de kilometri. „Cu un Air Force C-17”, se gândi el. Se îndoia că FBI-ul dispunea de avioane de transport proprii. Apoi aterizarea, la aeroportul municipal din Kansas City, departe spre nord-vest, sau la Baza Richards-Gebaur a Forțelor Aeriene, cam la treizeci și cinci de kilometri spre sud. Asta dacă Richards-Gebaur mai era funcțională. Nu era sigur. O mulțime de locuri fuseseră abandonate, chiar în perioada când cariera lui se apropia de final. O problemă de sistem. Caz în care Baza Whiteman avea să fie singura alternativă, la o sută de kilometri spre est. După aceea alte camioane sau elicoptere și pregătirile tactice detaliate și în sfârșit acțiunea.

Opt ore. Avem o țară mare. Sunt multe lucruri de organizat.

Alegerea aeroportului va depinde de locul unde se afla Mc Queen. Sorenson vorbea în continuare la telefon, încercând să răzbată prin labirintul corporatist. Delfuenso se uita fix la telefonul ei, parcă impunându-i cu forța gândului să anunțe sosirea e-mailului. Timpul trecea nemilos. Reacher se gândea că, până la urmă, s-ar putea să nu facă nimic mai mult decât să ghideze echipa de la Quantico la țintă. Ca niște observatori din avangardă. Ca Peter King.

Tot era mai bine decât nimic.

Sorenson obținu prima informația pe care o căuta. Atâta cât era. Cei de la biroul central al companiei McDonald's nu-i puseră niciun fel de piedici reale. Nu făcură nicio încercare de a-i ascunde ceva. Doar confuzie și un anumit nivel de incompetență, precum și multă muzică de fundal în așteptare și răspunsuri de robot telefonic. În cele din urmă, ajunse să discute cu un lucrător plătit cu salariul minim de la franciza în chestiune. Unul care învârtea hamburgerii pe plită. Care vorbea, probabil, de la un telefon de perete. Putea să audă ecoul de la faianță și sfârâitul cartofilor cruzi aruncați în baia de ulei fierbinte. Îl întrebă pe individ unde se află.

— Sunt în bucătărie, zise băiatul.

— Nu, voiam să spun, unde e restaurantul tău?

Băiatul nu-i răspunse. Ca și cum n-ar fi știut. Lui Sorenson i se păru că-l aude mușcându-și buza. Crezu c-o să-l audă spunând: Păi restaurantul e de cealaltă parte a tejghelei. Știți, cum te uiți din bucătărie.

— Ce adresă poștală aveți? îl întrebă.

— A mea? zise el.

— Nu, a restaurantului.

— Nu știu. N-am trimis niciodată nimic prin poștă la restaurant.

— Unde e situat?

— Restaurantul?

— Da, restaurantul.
— Păi cum treci de Lacey’s. N-ai cum să nu-l vezi.
— Și Lacey’s unde e?
— Cum treci de Texaco.
— Pe ce șosea?
— Păi chiar aici, pe Route 65.
— Cum se numește orașul în care te afli?
— Nu cred că are un nume.
— Dar ce, e cumva pe un teren extravilan?
— Nu știu ce-i aia.
— OK, care e cel mai apropiat oraș care are un nume?
— Oraș mare?
— Da, ar fi un bun început.
— Păi cred că ar fi Kansas City.

Apoi se auziră niște țipete. „Vreun șef, se gândi Sorenson. Ceva despre ora de curățenie.”

— Doamnă, tre’ să plec, zise tânărul și închise telefonul.

Sorenson puse telefonul pe blatul din bucătărie și, întâlnind privirea întrebătoare a lui Reacher, spuse:

— Pe Route 65, aproape de o chestie numită Lacey’s, cum treci de o benzinărie Texaco.

Reacher nu zise nimic.

Sorenson intră on-line pe telefon și cercetă o hartă. Făcu tot felul de gesturi cu vârfurile degetelor, ca și cum ar fi ciupit, ar fi întins și ar fi șters ceva pe ecran. Iar și iar. De fiecare dată, se schimba la față.

— Grozav, spuse ea în cele din urmă. Route 65 traversează tot statul de la nord la sud, din Iowa în Arkansas. Are o lungime de aproape cinci sute de kilometri.

— Ai găsit ceva despre Lacey’s?

— Asta-i o hartă, nu un catalog de firme. S-ar putea ca Lacey’s să fie un magazin de un anumit tip. Sau o prăvălie pentru pescari. Sau un bar.

Dar se concentră asupra subiectului și făcu o nouă căutare pe internet. Tastă: Lacey’s + Kansas City. Nimic. Pe urmă Lacey’s + Missouri.

— E un mic lanț de băcănii, zise ea.

Apăsă cu degetul pe ecran ca să urmeze un link. Telefonul reacționa lent. Apoi apăru site-ul web, și Sorenson începu din nou să-și miște degetele pe ecran. În cele din urmă, spuse:

— Au trei poziții pe Route 65. Distanțate cam la treizeci și cinci de kilometri, ca într-un arc de cerc. Toate sunt cam la o sută de kilometri de oraș.

Două ore și patruzeci de minute de când intraseră în acțiune.

— Facem progrese, zise Reacher.

Apoi telefonul lui Delfuenso emise semnalul de sosire a unui e-mail.

65

Imaginile de ecran cumulate pe șapte luni erau suprapuse pe imaginea de satelit cenușie a cinci state vecine din regiunea centrală: Kansas, Nebraska, Iowa, Illinois și Missouri. Peste opt sute optzeci de mii de kilometri pătrați. Mai bine de douăzeci și șase de milioane de locuitori.

Mișcările lui Mc Queen pe acea suprafață și printre acei oameni erau înregistrate ca niște linii subțiri de culoarea chihlimbarului. Recenta lui deplasare din Kansas în Nebraska și Iowa, urmată de întoarcerea în Kansas, se vedea ca un dreptunghi estompat și neregulat. Mai erau și niște linii lungi și fine. Dar nu multe. Mai făcuse și alte câteva deplasări lungi. Majoritatea mișcărilor sale se concentraseră în apropiere de Kansas City. În acea poziție de pe hartă, liniile chihlimbarii se suprapuneau ca mâzgăliturile unui nebun. Alcătuiau o masă aproape solidă. Liniile erau mai strălucitoare acolo unde se suprapuneau în mod repetat. Unele puncte arătau ca niște orificii arse în ecran.

— Poți să mărești imaginea? întrebă Reacher.

Delfuenso făcu mișcarea de întindere cu degetele, așa cum făcuse Sorenson, extinzând mâzgălitura de nebun.

O aduse în centrul ecranului. Mai mări puțin imaginea. O centră din nou. Masa solidă deveni o încâlcitură de mișcări. Liniile strălucitoare se estompau pe măsură ce se separau.

Dar două puncte se încăpățânau să rămână. Două poziții, fiecare dintre ele fiind vizitată poate de sute de ori. Spațiul de doi centimetri dintre ele era un fluviu de lumină. Un drum parcurs dus-întors poate de sute de

ori. Un punct era situat la sud-vest de celălalt. Ca un șapte și un doi pe cadranul unui ceas.

— Punctul A și punctul B, spuse Reacher. Nu poate fi altceva.

Sorenson aduse din nou harta pe ecranul ei. Așează telefonul lângă al lui Delfuenso. Manevră imaginea până când potrivi pe ambele linia de frontieră, acolo unde granița dreaptă dintre Kansas și Missouri se abate brusc de la direcție, ca să urmeze cursul fluviului Missouri. Apoi zise:

— OK, punctul A e chiar aici, pe strada asta, practic. În această casă, evident.

Apoi mișcă imaginea spre nord și spre est, pe ambele telefoane deodată, cu degetele arătătoare de la ambele mâini mișcându-se simultan, cu precizie și delicatețe.

— Iar punctul B e foarte aproape de cel mai nordic magazin Lacey's, zise ea.

O sută de kilometri. Prin suburbii labirintice și pe drumuri rurale neiluminate.

Două ore și cincizeci de minute de când porniseră acțiunea.

Iar acum urma să se adauge o oră.

Poate și mai mult.

— Să mergem, zise Reacher.

Mașina lui Bale avea GPS, care se dovedi util. Sorenson citi pe telefon adresa celui mai nordic magazin Lacey's, iar Delfuenso o introduse în aparat. Apoi porni girofarul și o luă din loc, în viteză și cu zgomot. Nu mai era nevoie să se ferească. Cel puțin în preajma punctului A. În punctul B, situația avea să fie alta. Îi anunță că va vedea ce va face când vor ajunge acolo.

Aceiași sateliți care-l urmăriseră pe Mc Queen scoaseră mașina din oraș aproape imediat, conducându-i prin labirintul suburban. „O bilă albă pentru tehnologie", își zise Reacher. Logica rece a circuitelor îi trimise într-o direcție despre care el era sigur că e

greșită, pe o stradă anonimă pe care el ar fi considerat-o drum înfundat. Urmă însă o cotitură ascunsă la dreapta și încă una la stânga îi scoase la una dintre rampele de intrare pe o șosea de centură și, după alți zece kilometri parcurși repede, o luară spre est pe I-70, de-a lungul marginii sudice a orașului Independence, Missouri. Orașul natal al președintelui Harry S. Truman. Președintele preferat al lui Reacher. Autostrada era dreaptă și goală, astfel că era ușor să mergi cu 160 la oră. Reacher începu să se simtă ceva mai optimist. Urmau să ajungă în punctul B în circa cincizeci de minute, în total. Ceea ce era bine. Deoarece, chiar dacă cei de la Quantico erau deja în avion, așa cum ar fi trebuit, încă mai aveau mult până să ajungă.

Ieșiră de pe autostradă pe un drum mic în pustiu, dar în acel moment Reacher căpătase încredere în sistem. Urmărea săgeata și liniile gri. Văzu cum Route 65 cotește brusc la nord de locul unde se afla. Se îndrepta spre est, către un oraș numit Marshall. Din vreun motiv istoric, probabil. GPS-ul îi trimitea pe o scurtătură. Urmau să intre din nou pe Route 65 imediat după locul unei celebre lupte din timpul Războiului de Secesiune. Reacher cunoștea bine istoria Americii. Pe câmpul cu pricina avusese loc un duel de artilerie de nouă ore. Regii bătăliilor. Cu observatori. Și obuze incendiare rudimentare. Artileriștii Statelor Confederate își încinseseră tunurile în tiruri menite să incendieze pozițiile inamice. Tunarii unioniști aveau vipușcă roșie la pantaloni.

Pe geamul mașinii, vedea pe ambele părți ale drumului câmpuri care fremătau de animale, îngrădite în țarcuri din sârmă. Se vedeau porți, jgheaburi de apă și căpițe gigantice de furaje, acoperite cu prelate ținute în loc de cauciucuri de mașină uzate.

— Iar am ajuns într-o zonă agricolă, spuse Sorenson. Asta o să găsim oare? O fermă?

— O fermă ar fi ceva logic, zise Reacher. Un loc izolat. Cu șoproane și așa mai departe. Pentru vehicule. Și pentru depozitare. Și, poate, pentru multe dormitoare comune. Nu știu câți oameni intră în două grupuri de mărime medie.

— Nu prea mulți, zise Delfuenso. Nu neapărat. Cinci-șase inși înseamnă mediu. Până la cincisprezece, maximum douăzeci. Așa că o să fie undeva între doisprezece și patruzeci.

— Sunt destui, spuse Sorenson. Nu crezi?

Reacher nu spuse nimic. Aveau optzeci și opt de gloanțe ca muniție. Ultimele statistici militare pe care le consultase arătau că, pentru un infanterist mediu, erau necesare cincisprezece mii de gloanțe trase ca să omoare un inamic. Asta înseamnă că, pentru patruzeci de oponenți, ar fi avut nevoie de șase sute de mii de gloanțe. Nu de optzeci și opt. Alternativa era că trebuiau să fie cu mult mai inteligenți decât infanteristul mediu.

Route 65 își purta statutul cu lejeritate. Avea o lungime de aproape cinci sute de kilometri și împărțea în două statul, dar arăta ca orice alt drum de țară. Poate un pic mai lat, poate cu o suprafață mai bună, dar altfel nu avea nimic care să o recomande. Aproape imediat trecu peste mărețul Missouri pe o pasarelă din cabluri. Dar ăsta rămase singurul ei punct de interes. Dincolo de pod, mergea spre nord, prin întuneric, anonim, fără să se abată cu adevărat de la direcție, fără să rămână întru totul dreaptă. Deodată Sorenson spuse:

— OK, suntem cam la cincisprezece kilometri spre sud. Nu știu în ce direcție se orienta băiatul de la McDonald’s. Habar n-am dac-o să vedem mai întâi benzinăria Texaco și Lacey’s sau dacă o să ajungem mai întâi la McDonald’s.

Delfuenso opri girofarul. După vreo opt kilometri, începu să încetinească. După alți trei kilometri, stinse și celelalte lumini. Lumea se comprimă în jurul lor,

devenind instantaneu cețoasă și de un albastru-închis. În față nu se vedea nicio reclamă luminoasă de la Texaco. Nicio lumină strălucitoare de la vitrinele unui supermarket. Nici neoane roșii, nici arcade aurii.

— Mergi mai departe, spuse Sorenson.

Delfuenso mergea încet, cam cu treizeci de kilometri la oră. Nu era așa de greu precum părea. Linia centrală galbenă de pe șosea apărea cenușie, dar ajuta la menținerea direcției de mers. Vizibilitatea în față era acceptabilă. Nu cine știe ce, dar suficientă pentru treizeci la oră. Oamenii pot să alerge mai repede.

Și totuși, nici urmă de Texaco, de Lacey's sau de McDonald's. Ori nici urmă de McDonald's, Lacey's sau Texaco, în funcție de ordinea în care ar fi apărut. Reacher se uita în dreapta și în stânga, atât de departe cât putea să vadă în câmpurile întunecoase, netede și pustii. Nu era nimic de văzut. Nu că s-ar fi așteptat să vadă un indicator cu neon care să anunțe: Ultima ascunzătoare teroristă înainte de Interstate. Dar, de regulă, doisprezece până la patruzeci de oameni se manifestă într-un fel sau altul. Poate lumina unui felinar în preajma unei uși de lemn deformate de intemperii sau țigara tipului care stătea de pază, sau alarma unei mașini încuiate clipind ușor pe bord, ori lumina albăstrie a unui televizor insomniac din spatele unei draperii prost trase.

Dar nu se vedea nimic.

— Cred că am luat-o greșit la un moment dat, zise Delfuenso.

— Nu, ăsta-i drumul bun. Lacey's ar trebui să fie chiar în fața noastră.

— Hărțile alea de pe internet sunt întotdeauna exacte?

— GPS-ul guvernului e întotdeauna precis. Punctul B este și el în față.

— Atunci, în cazul în care va trebui să vorbești cu Quantico, ține minte să le spui că Baza Whiteman a Forțelor Aeriene ar fi cel mai bun loc pentru aterizare.

— Să vorbesc cu Quantico? Adică, dacă nu reușim să rezolvăm problema și eu rămân singurul supraviețuitor?

— Este evident că există mai multe rezultate posibile.

— Și ăsta-i unul dintre ele?

— De fapt, sunt două dintre ele. Pentru că am putea să nu rezolvăm problema și să nu supraviețuiască niciunul dintre noi.

66

Un restaurant fast-food, un magazin alimentar și o benzinărie emit multă lumină electrică, prin urmare se așteptau să vadă acea lumină cu mult înainte de a ajunge acolo. Dar se dovedi că aproape trecuseră de McDonald’s când îl zăriră. Localul era închis noaptea. La fel ca Lacey’s, magazinul alimentar. La fel ca benzinăria Texaco.

Reacher spera că nu se aflau înscrise pe indicatoarele albastre de pe autostradă, căci ar fi fost un exemplu clasic de ieșire înșelătoare. Benzinăria arăta ca o corabie-fantomă. Nicio lumină nicăieri. Doar o harababură de forme stranii și întunecoase care se înălțau de la sol. Magazinul alimentar era o masă cenușie sumbră, mare cât un deal, dar colțuros. Iar fără neoanele roșii și galbene și fără tuburile fluorescente din interior localul McDonald’s era doar o siluetă măruntă, profilată pe cer, a unei construcții în formă de A. Putea fi ușor confundat cu orice tip de firmă care închiriase locul convenabil și, terminându-și treaba de peste zi, închisese totul.

— L-am auzit pe șeful băiatului strigând în fundal, spuse Sorenson. Ceva despre ora de curățenie. Cred că asta fac când se pregătesc să închidă.

— Deci unde-i punctul B? întrebă Reacher.

Sorenson repetă manevra cu cele două telefoane alăturate. Le calibră în raport cu Interstate. Le alinie pe amândouă. Alese aceeași scară pentru ambele. Trase aer în piept și spuse:

— Dacă site-ul de internet al magazinului alimentar e precis, atunci punctul B este cam la un kilometru și jumătate spre nord-vest față de poziția noastră.

— Asta e în câmp, remarcă Reacher.

— E o fermă, zise Delfuenso. Știam c-așa o să fie.

Lăsară mașina parcată pieziș pe trei locuri în fața magazinului Lacey's. Ocoliră construcția întunecată și ajunseră în spate. Deocamdată doar pentru recunoaștere. Pur și simplu. Doar o cercetare preliminară. Un atac imediat ar fi însemnat să-și lege o mare parte din speranțe de site-ul de internet al unui magazin alimentar. Un motiv potrivnic ar fi fost faptul că simbolul folosit de site pentru a marca locul cu pricina, mărit la scară, ar fi ajuns la o lățime de circa un kilometru și jumătate.

Observând GPS-ul din mașina lui Bale, Reacher văzuse că Route 65 avea strict o direcție de la nord la sud. Se îndreptă cu fața în direcția spre care se deplasaseră. Apoi făcu o întoarcere de patruzeci și cinci de grade la stânga și arătă cu mâna:

— Ăla e nord-vestul. Ce vedeți?

Toată lumea admise că nu prea mult. Și era adevărat. Dar la fel de adevărat era că nu vedeai mai nimic în orice altă direcție te-ai fi uitat. Cumva, întunericul era mai negru spre vest și spre nord. Ca și cum chiar exista ceva în sfertul nord-vestic. Invizibil, dar acolo. Încordară ochii, îi relaxară, defocalizară, priviră în altă parte, încercară cu privirea periferică. Nu văzură nimic. Dar aveau senzația că e un nimic cu substanță.

— Poți să te uiți pe Google Maps? întrebă Reacher.

— Semnalul nu e suficient de puternic aici, zise Sorenson.

Așa că se întoarseră în mașină, și Reacher butonă GPS-ul lui Bale. Mări imaginea până când se asigură că toate drumurile secundare erau acolo. Apoi mută poziția curentă în dreapta ecranului.

Spațiul din spatele magazinului Lacey’s era mărginit pe dreapta de Route 65, pe stânga de un mic drum paralel cu aceasta, în partea de sus de un drum cu două benzi ce mergea de la est la vest, iar jos de un alt drum asemănător. O cutie goală, mai mult sau mai puțin pătrată, dar nu tocmai. În realitate, era un paralelogram, pentru că drumurile din partea de sus și din cea de jos erau înclinate puțin în jos de la stânga la dreapta. Nu era o cutie foarte mare. Dar nici mică nu era. Scara exactă era greu de determinat pe ecranul GPS-ului, dar, în cel mai rău caz, cutia avea laturile de un kilometru și jumătate, în cazul cel mai bun, laturile puteau să fie cam de trei kilometri. Reacher spuse:

— Asta înseamnă undeva între două sute douăzeci și cinci și șase sute de hectare. E prea mult pentru o singură fermă?

— În Statele Unite, îi răspunse Sorenson, avem peste două milioane de ferme individuale, cu o suprafață totală de peste patru sute de milioane de hectare, ceea ce înseamnă că suprafața medie pentru o fermă este de circa două sute de hectare. Statistici. Noi le găsim utile.

— Dar o medie este doar o medie, corect? Putem avea niște mămici și tătici care lucrează două sau trei hectare, dar și alți fermieri care să lucreze șase sute de hectare.

— Ferme de animale, poate. Sau de porumb industrial.

— Pe-aici sunt vite. Am văzut urme de copite.

— Crezi că e o singură fermă pe toată suprafața asta?

— Maximum cinci, spuse Reacher. N-ar trebui să ne ia mult să le verificăm pe toate.

Telefonul lui Delfuenso sună. Era telefonul secret. Din biblie. Era trecut pe modul silențios, dar lui Reacher nu i se păru deloc silențios. Motorașul care producea vibrația țiuia ca o freză de dentist. Delfuenso răspunse și ascultă un lung minut. Apoi confirmă recepția și închise.

— Era șeful meu, spuse ea. Cu un nou factor pentru teoria mea. Se întreba dacă o fi pertinent.

— Ce teorie? întrebă Reacher.

— Chestia la care am zis că lucrez cu datele GPS. Chestia despre care nu trebuia să le spun prea multe.

— Ce factor nou?

— Acum reprezentanții Departamentului de Stat neagă că mortul din stația de pompare ar avea vreo legătură cu ei. Spun că era doar un individ oarecare. În mod categoric nu era un funcționar consular sau vreun alt fel de angajat de-al lor. Un nu hotărât, degetele vârâte adânc în urechi, la, la, la.

— Dar i s-au luat amprentele. E în sistem acum.

— O eroare ușor de înțeles. Pe teren, analizele criminalistice se fac mereu în mare grabă.

— Prostii! zise Sorenson. Oamenii mei sunt buni.

— Știu că sunt.

— Și-atunci?

— Atunci poate că modul în care Departamentul de Stat manipulează informațiile se face în mare grabă.

Reacher încuviință din cap.

— Nu mai bine dădeau un anunț la ziar? În felul ăsta, practic, demonstrează că tipul era de la CIA.

— Pentru noi, poate. Dar noi oricum știam asta. Așa, restul lumii poate să doarmă liniștită la noapte.

— Sau o fi o chestie de legalitate? Procedând așa, pot să nege că acționează pe teritoriul Americii.

— Toată lumea știe că acționează pe teritoriul Americii. Au renunțat să mai ascundă asta cu mult timp în urmă.

— Atunci înseamnă că mai demonstrează și altceva. Omul ăsta nu era doar de la CIA. Era un agent corupt. Nu acționa sub acoperire. Era invitat special. Ce alt motiv ar fi avut să se dezică de el?

— Tu crezi că un șef de stație CIA putea să fie agent dublu?

— La ei, acolo, știu să numere până la doi. Să fie agent triplu poate-ar fi fost o provocare.

— Nu-mi place ideea că un tip din interiorul CIA vorbește cu Wadiah.

— Discuția n-a mai avut loc, spuse Reacher. Omul vostru l-a înjunghiat prea de timpuriu.

— Au mai fost împreună înainte. Trebuie să fi fost. Cel puțin pentru câteva minute. Cred că s-au dus la buncărul ăla cu toții.

Și deodată primul tip a țâșnit în față, iar ceilalți doi se grăbeau să se țină după el.

— Probabil, spuse Reacher.

— Așa că trebuie să fi vorbit.

— Probabil.

— Vreau să aflu ce și-au spus.

— O să-l întrebăm pe Mc Queen. Când o să-l găsim.

— Spune-mi răspunsul la jocul ăla de cuvinte. În care trebuie să vorbești un minut fără să folosești litera M.

— Așa vrei să-ți aduci aminte de mine?

— Păi, aș putea să câștig câteva pariuri la bar cu asta.

— Ăla a fost un joc cu Alan King.

— Am tras cu urechea.

— Mai târziu, spuse Reacher. Când îl vom fi găsit pe Mc Queen. Și el o să vrea să-l audă.

— Era adormit.

— Mă-ndoiesc că doarme vreodată.

— Câte hectare erau?

— Nu contează hectarele. Aici e vorba despre clădiri. Vom ști când o vom vedea.

Și o văzură exact după zece minute, după șase sute de metri de mers pe jos.

67

Se adunară în formație în spatele magazinului alimentar, unde se aflaseră și înainte. Se aliniară cu drumul, pentru referință, și se întoarseră la patruzeci și cinci de grade, ca mai devreme. Spre nord-vest. Reacher aruncă o ultimă privire la înregistrările GPS ale lui Mc Queen. La mărire maximă, urmele făceau un ocol la un unghi, ca un J întors. Era clar că la capătul drumului cu două benzi de la est la vest era o intrare pentru autovehicule. Mc Queen mersese cu mașina spre nord pe Route 65, trecând pe lângă McDonald's, pe lângă magazinul Lacey's, pe lângă benzinăria Texaco, după care cotise la stânga și din nou la stânga, ca să intre pe alee. Făcuse asta de îndeajuns de multe ori ca să imprime dovada pe o fotografie. Iar punctul luminos final al traiectoriei era aproape exact pe diagonala paralelogramului, cam la jumătatea acesteia. Ceea ce ar fi însemnat aproape o mie două sute de metri, dacă te situai la capătul pesimist al scării, sau aproape două mii trei sute de metri, dacă alegeai varianta optimistă. Ori douăzeci de minute de mers pe jos, ori patruzeci. Sau o valoare cuprinsă în acest interval. Ar fi ajuns la acea construcție din spate, dintr-o direcție oblică, ceea ce nu era rău. Mai bine decât să se apropie din față, cu siguranță, și mai bine decât să vină perpendicular, din spate. Nu la fel de bine ca la o apropiere laterală. Dacă o casă are un zid fără geamuri, acela este un zid lateral. Sau un zid cu geamuri simbolice, poate din sticlă mată, de la toalete sau băi. Ca la sediul din suburbii, aflat la o sută de kilometri distanță.

Se separară lateral atât cât îndrăzniră. Delfuenso porni mult spre stânga, iar Sorenson, mult spre dreapta. Reacher rămase la mijloc. Le putea vedea pe amândouă, dar abia-abia. Nu se vedeau unul pe celălalt. Delfuenso plecă prima. După câteva momente, Sorenson păși pe pământ. Reacher plecă ultimul. Trei ținte, mult separate și lateral, și longitudinal. Haine închise la culoare în întunericul nopții. Poate că nu erau încă mai inteligenți decât infanteristul mediu, dar nici mai proști.

Pământul pe care călcau era noroios, plin de bulgări și instabil. Uneori călcau pe porțiuni moi și alunecoase. „Balegă de vite”, presupuse Reacher, chiar dacă nu simțea încă niciun miros. Își ținea ochii fixați pe un punct imaginar de la orizont, ca să poată înainta drept. Ținea în mâna dreaptă Glock-ul lui Bale, pe lângă corp. În fața lui și mult în stânga abia dacă putea s-o zărească pe Delfuenso. O siluetă întunecată, abia sesizabilă. Dar înainta într-un ritm acceptabil. Pași scurți, energici, făcuți cu eficiență. Pe Sorenson o vedea ceva mai bine. Nu era atât de departe. Și era un pic mai palidă decât Delfuenso. Blondă, nu brunetă. Luna se mai ivea pe alocuri, dar era jos pe cer și deloc strălucitoare.

Îndeajuns de sigur.

Deocamdată.

Noroiul le îngreuna înaintarea. Reacher își revizui estimările. Nu cincisprezece până la treizeci de minute. Avea să dureze mai degrabă douăzeci până la patruzeci de minute. Frustrant, dar nu un dezastru. Băieții de la Quantico erau încă în zbor, la peste zece mii de metri altitudine. Probabil că undeva deasupra Virginiei de Vest. Mai aveau câteva ore până să ajungă. Continuă să meargă cu greutate, pe terenul alunecos.

Deodată, începu să încetinească. Pentru că vidul întunecat din fața lui părea să se solidifice. Doar o senzație. Era un anume tip de substanță acolo. Încă invizibilă. Nu era o fermă mică și izolată. Era ceva mai voluminos. Poate un șopron uriaș. Din tablă, dreaptă sau

ondulată. Vopsit în negru. Mai negru decât noaptea însăși.

În stânga lui, Delfuenso încetinea și ea. Simțea același lucru. Iar în dreapta, Sorenson își schimbase puțin direcția, abătându-se spre el. Delfuenso se apropia și ea. Ceva apăruse în fața lor, iar instinctul le spunea să nu-l înfrunte singuri.

Reacher merse mai departe, privind în față. Fără să vadă nimic. Avea vederea la fel de bună ca a oricărui alt om normal. Nu purtase niciodată ochelari. Putea să citească la lumină slabă. Iar în întunecimea nopții, ochii umani ar trebui să poată vedea flacăra unei lumânări de la peste un kilometru și jumătate. Poate chiar mai mult. Adaptarea inițială la întuneric trebuie să aibă loc în decurs de patru secunde. Irisul se deschide larg, la dimensiunea maximă. După care, în câteva minute, se declanșează reacțiile chimice din retină. Ca și cum ai roti butonul de volum. Dar Reacher nu vedea nimic înaintea lui. Parc-ar fi fost orb. Atât doar că, în acest caz, resimțea faptul că nu vedea nimic ca pe o versiune a situației în care ar fi văzut ceva. Acolo, în față, era ceva.

O pală de vânt făcu să-i fluture pantalonii. Aerul se răcise dintr-odată. În fața lui, în dreapta, Sorenson îl aștepta. Iar Delfuenso se apropia de el. Renunțaseră la separare. Acum alcătuiau o țintă mare și unică. O tactică proastă. Se întâlniră după un minut. Se regrupară. Toți trei împreună, departe, în câmp, așa cum fuseseră la început, în spatele rampei de aprovizionare de la Lacey's.

— E o ciudățenie, șopti Sorenson. E o formă mare acolo.

— Ce formă? întrebă Reacher, gândindu-se că poate ochii ei erau mai buni decât ai lui.

— Ca un mare petic de nimic. Ca o gaură în aer.

— Asta văd și eu, spuse Reacher. Un mare petic de nimic.

— Dar un petic de nimic jos, spuse Delfuenso.

Vântul suflă din nou și o făcu să se înfioreze.

— Începe de sus, zise ea. Uită-te la cer. Apoi mișcă-ți privirea în jos. Ai să vezi o margine. Acolo unde un fel de nimic se schimbă într-un alt fel de nimic.

Reacher se uită la cer. În fața lui, la nord și la vest era presărat cu nori negri și groși. Niciun pic de lumină. Departe, în urma lor, spre sud-vest, se vedea un petic de cenușiu. Lumina posomorâtă a lunii, printr-o fisură. Nu cine știe ce. Dar acolo sus era vânt. Norii mai subțiri se mișcau. Poate că fisura avea să se facă mai largă. Sau poate că se va închide de tot.

Se uită iar în față și începu de sus, mișcându-și privirea în jos. Căutând marginea indicată de Delfuenso. Miji ochii, dar n-o văzu. Nu se vedea niciun alt fel de nimic. Lui i se părea că peste tot e același fel de nimic.

— Cât de jos? întrebă el.

— Deasupra orizontului, dar nu cu mult.

— Nici măcar nu văd orizontul.

— Să știi că nu-mi imaginez.

— Sunt sigur că nu. Trebuie să ne apropiem. Sunteți gata?

— Da, zise Delfuenso.

Sorenson dădu din cap aprobativ, părul blond mișcându-i-se în întuneric.

Merseră mai departe, rămânând aproape unii de alții. Zece metri. Douăzeci de metri.

Privind fix în față.

Nevăzând nimic.

Treizeci de metri.

Și deodată o văzură. Poate că apropierea le venea în ajutor sau poate că vântul mișcase norii și aruncase câteva raze de lună în plus pe pământ. Sau poate că se întâmplaseră amândouă lucrurile.

Nu era o fermă.

68

Arăta ca o navă de război răsturnată. Ca o carenă eșuată pe plajă, cu fundul în sus. Era neagră, dură și ciudat de rotunjită pe alocuri. Era lungă și joasă. Era adâncă. Avea câteva zeci bune de metri dintr-o parte în alta și câteva zeci de metri din față până-n spate. Avea o înălțime de vreo doisprezece metri. Cam de mărimea supermarketului Lacey's. Dar Lacey's era o construcție comercială ieftină și cinică. Îți lăsa impresia că o furtună ar mătura-o cu totul. La fel ca multe alte construcții asemănătoare.

Însă chestia asta de pe câmp îți dădea senzația că ar rezista și la un bombardament. Ceva din modul în care era înfiptă în pământ sugera un strat de beton poate mai gros de un metru. Umerii boltiți de la întâlnirea pereților cu acoperișul sugerau o rezistență imensă. Și colțurile erau rotunjite. Nu existau uși sau ferestre. Acoperișul părea să fie mărginit de o balustradă din oțel tubular, înaltă până la șold.

După alți patruzeci de metri, văzură mai bine. Reacher privi înapoi. În spatele lor, vântul mușca din fisura căscată în nori. Luna ieșea la iveală. Ceea ce era și bine și rău. Voia ceva mai multă lumină, dar nu cu mult mai multă. Prea multă lumină putea să le facă probleme.

Privi din nou în față și începu să vadă detaliile. Clădirea nu era neagră. Nu întru totul. Era totodată maro-închis și verde-închis. Vopsea mată, nereflectorizantă, aplicată în straturi groase care închipuiau diverse forme ascuțite.

Vopsea de camuflaj.

Un model al armatei americane, datând din anii ’60, din câte-și mai amintea Reacher.

— Ce-i asta? șopti Delfuenso.

— Nu-s sigur, zise Reacher. Evident, o instalație militară abandonată. Gardul a dispărut. Vreun fermier a primit câteva hectare de pământ în plus. Nu știu ce-a fost inițial. Este rezistent la explozii, clar. Se poate să fi fost un spațiu de depozitare pentru rachetele de apărare aeriană. Sau o fi fost o fabrică de muniție. În cazul ăsta, betonul protejează exteriorul de interior, nu invers. Ar trebui să văd cum sunt ușile principale, ca să-mi dau seama de mai multe. Depozitele de rachete au nevoie de uși mari, pentru transportoare. O fabrică de muniție ar avea uși mai mici.

— Abandonată când?

— Ăsta-i un model de camuflaj foarte vechi. Deci locul n-a mai fost vopsit de cincizeci de ani. Poate c-a fost abandonat după Vietnam. Ar însemna că e mai probabil să fi fost o fabrică de muniție. După aceea n-am mai avut nevoie de așa multe gloanțe și obuze. Dar am redus puțin și numărul de rachete. Așa că se poate să fi fost și una, și alta.

— Și de ce mai e încă aici?

— Chestiile astea nu pot fi demolate. Cum să o distrugi? Au fost construite să reziste la impacte mult mai puternice decât cel al unei bile de demolare.

— Cum poți să intri în posesia unei astfel de construcții?

— Poate c-au cumpărat-o. Departamentul Apărării a zis mersi să pună mâna pe bănuți. Sau poate că stau pitiți aici. Nimeni nu mai verifică astfel de locuri. Nu mai au cum, pentru că nu dispun de suficient de mulți oameni. Sunt prea multe. Au fost construite din impozitele plătite de bunicii noștri.

— E imensă.

— Știu că este. Vrei să-ți revizuiești estimarea privind personalul? Aici poți să aduci mai mult de patruzeci de oameni. Poți să aduci patru sute.

— Cred că poți să bagi și patru mii aici.

— Ți-a dat Mc Queen vreo cifră?

— Efectivele de teroriști sunt o țintă în mișcare. Nu i-a văzut niciodată pe toți deodată. Eu mizez tot pe maximum patruzeci de inși.

— Cred că au loc să joace și fotbal înăuntru.

— Cum procedăm?

— Cu mare atenție.

— De unde începem?

Reacher se uită la ea, apoi la Sorenson. Omul trimis pe teren trebuie să știe că este sub atenția unor colegi care ar reacționa instantaneu dacă ar da de vreun bucluc. Dar „instantaneu” era un cuvânt mare. Se apropiau de patru ore de când începuseră o misiune lansată pentru că opt ore păruse un interval ridicol de lung. Patru ore însemnau „instantaneu”? Nici pe departe.

Atunci opt ore era cu mult mai rău?

— Varianta deșteaptă ar fi să mizăm pe o supraveghere atentă. Trebuie să studiem locul ăla pe toate cele patru laturi.

— Ceea ce ar putea să dureze câteva ore, obiectă Delfuenso.

— Asta-i situația.

— Vrei să spui că ar trebui să-i așteptăm pe cei de la Quantico?

— E o opțiune.

— Dar nu e una bună, zise Delfuenso. Mai ales pentru Don Mc Queen.

— De acord.

— Așadar, varianta prostească ar fi să atacăm fără o pregătire adecvată. Asta am avea de ales?

— Să-i zicem pregătire incompletă.

— Hai să fim sinceri: în ce fel suntem măcar minimum pregătiți?

— Suntem înarmați, zise Reacher. Suntem treji, iar ei s-ar putea să nu fie.

— Dacă nu facem ceva acum, interveni Sorenson, n-are niciun rost să mai facem ceva. Asta-i situația noastră, corect? Și asta e un tip de problemă militară, nu-i așa? Ești antrenat pentru așa ceva?

— M-am antrenat pentru tot felul de lucruri. De regulă, începând cu puțină istorie. Pe vremuri, sovieticii aveau niște rachete uriașe. Chestia din fața noastră a fost construită ca să reziste la o astfel de rachetă. Noi avem trei pistoale.

— Dar să zicem că tu ai fi omul infiltrat?

— Sunt întru totul de acord ca Mc Queen să fie ajutat.

— Doar că nu de noi? zise Delfuenso.

— Au fost unele lucruri pe care n-am fost nevoit niciodată să le spun propriilor oameni. Pentru că erau trecute deja în fișa postului.

— Care lucruri?

— Că, atunci când faci așa ceva, poți să fii ucis sau schilodit.

— Există vreo cale să reducem acest risc? Fără ca asta să ne ia câteva ore?

— Da, există, spuse Reacher.

Investiră șapte minute discutând posibilitățile. Nu avea niciun rost să facă vreun plan. Niciun plan nu supraviețuiește primului schimb de focuri. Niciun plan n-a supraviețuit vreodată. Și, oricum, în acest caz ar fi fost imposibil să faci vreun plan. Pentru că nu aveau informații.

Se întoarseră cu spatele la clădire, se așezară în linie pe pământ și vorbiră. S-ar putea întâmpla asta, s-ar putea întâmpla ailaltă. Conveniră câteva reguli empirice. Stabiliră câteva proceduri de bază. Reacher era de un optimism rezonabil cu privire la apropierea de

pereții din beton. Nici hangarele pentru rachete, nici fabricile de muniție nu aveau nevoie de guri de tragere în ziduri. Și nu exista nicio posibilitate să-ți faci singur astfel de guri. Nici măcar cu o rachetă. Așa încât locul nu colcăia de arme. Prin urmare, apropierea de la distanță avea să fie suficient de sigură. După asta, aveau să fie o mulțime de alte motive pentru care să-și facă griji. Probabil că vor fi santinele pe acoperiș. Dincolo de balustrada din oțel tubular. Pe o pasarelă. Sau pe o pistă de alergare. Dar nu multe santinele. Și toate netestate până în acel moment. Reacher avea cunoștințe solide de istorie. Uneori, santinelele nu-și justificau prezența.

Terminară subiectele de discutat. Urmă o tăcere stânjenitoare. Fără îndoială că FBI-ul avea replicile potrivite pentru astfel de situații. Și armata le avea pe-ale ei. Dar glumele specifice unui grup sunt specifice acelui grup. Nu trec de la o cultură la alta. Așa că nu mai spuseră nimic.

Toți trei se ridicară pe mutește, se întoarseră, se distanțară și ocupară pozițiile de start. Se uitară înainte în întuneric și-și identificară țintele personale.

— Gata? întrebă Reacher.

— Gata de start, spuse Sorenson.

— Da, răspunse Delfuenso.

— Țineți minte, viteza și direcția. Nu vă abateți nici de la una, nici de la cealaltă. Acum plecați.

Se ridicară.

Începură să meargă.

Totul decurse bine, până când Sorenson fu împușcată în cap.

69

Reacher auzi totul în ordine inversă. Din cauza vitezei sunetului, a locului unde se afla – aproape de Sorenson și a distanței la care se găsea față de clădire. Auzi mai întâi pocnetul umed al glonțului care-și găsise ținta și, după o fracțiune de secundă, auzi trosnetul supersonic al glonțului zburând prin aer, apoi, după încă o fracțiune de secundă, bubuitul puștii care-l trăsese de la patru sute de metri distanță. Moment în care el era deja la pământ. Se mișcase la primul sunet, aruncându-se jos și, chiar înainte să atingă pământul, trăsese niște prime concluzii, gânduri care nu prindeau treptat contur, ci îi fulgerau prin minte pe deplin conturate: știa că era o pușcă de lunetist, probabil un M14 sau una asemănătoare, probabil de calibrul .308, și știa că nu are obiectiv pentru timp de noapte, căci el ar fi fost prima țintă, ținând cont de natura umană; prin urmare, știa că Sorenson fusese văzută pur și simplu pentru că silueta ei strălucea stins în lumina lunii, pielea și părul ei fiind mai ușor vizibile decât la el sau la Delfuenso.

Instinctiv, înțelese pe loc toate astea. Înțelese și că Sorenson murise. O știa cu certitudine. Sunetul nu putea fi confundat. Nu era prima oară când auzea un astfel de sunet. Fusese un glonț tras în cap, bine țintit, care penetrase și ieșise din craniu, 11 grame de metal expediate cu aproape opt sute de metri pe secundă, lovind cu o energie de peste trei mii cinci sute de Jouli și abătându-se în jos cu peste șaizeci și șase de centimetri de la distanța de patru sute de metri, ca o minge aruncată cu efect care-și găsește terenul de țintă.

Nu-i poți supraviețui.

Nici vorbă.

Așteptă.

Al doilea foc nu mai veni.

Își mișcă mâinile. Își frecă fața cu pământ.

Apoi încercă să-și miște capul.

N-o vedea pe Delfuenso.

Ceea ce era bine. Era culcată la pământ undeva, cu capul jos și invizibil. Reacher se uită în cealaltă parte. Văzu ceva lucind stins. Ceva mic și palid. Mâna lui Sorenson. Ori dreapta, ori stânga, după cum căzuse.

Știa că nu va primi niciun răspuns, dar chiar și așa, rosti în șoaptă:

— Julia?

Nu primi niciun răspuns.

Așa că șopti:

— Delfuenso?

Tot niciun răspuns.

— Delfuenso? Karen? Ești acolo?

O voce răgușită îi răspunse în întuneric:

— Reacher? Ești lovit?

— Sorenson a fost lovită, zise el.

— Rău?

— Mai rău decât rău.

Reacher începu să se târască, pe coate și genunchi, cu capul aplecat. Partea din spate a creierului îi spunea că arăta ca un gândac pe un cearșaf. Partea din față îi spunea că nu, dacă ar fi fost vizibil, ar fi fost mort deja. Riscă o privire în față, cu un ochi, și-și reglă puțin parcursul. Se opri la o lungime de braț de luminița palidă din pământ, întinse mâna și găsi mâna lui Sorenson. Era caldă încă. Îi puse două degete pe încheietură.

Atunci când faci așa ceva, poți să fii ucis sau schilodit.

N-am nevoie să ai grijă de mine.

Nu se simțea deloc pulsul. Doar pielea flască și lipicioasă. Semnele vitale sunt absente. Se târî mai

aproape cu o jumătate de metru. Îi atinse brațul, umărul și gâtul.

Nici urmă de puls.

Gâtul ei era lunecos, de la sângele prelins și de la țesutul cerebral gelatinos, și zgrunțuros de la fragmentele de os. Maxilarul de jos era la locul lui. Și nasul. Și ochii, cândva albaștri, amuzați și sarcastici. Dar nu mai rămăsese nimic deasupra ochilor. Fusese lovită în mijlocul frunții. Partea de sus a capului se desprinsese. Cu păr cu tot. Scalpul ei atârna pe undeva, atașat de vreo pieliță. Mai văzuse astfel de lucruri înainte.

Mai verifică o dată gâtul.

Nici urmă de puls.

Își șterse mâna pe pământ și pipăi în jur, căutându-i pistolul. Nu-l găsi. Putea să fie oriunde. Un obiect din policarbonat negru în crucea nopții. Renunță să-l mai caute. Îi găsi din nou umărul, apoi șalele, și-și strecură mâna pe sub puloverul ei, o mișcă în jur și-i luă de la curea încărcătorul de rezervă. Avea șoldul cald încă. O cămașă de bumbac și, dedesubt, trupul ei nici moale, nici dur. Rămase pe burtă și vârî încărcătorul în buzunar. Apoi se dădu înapoi, pe coate și genunchi, și întorcându-se ca un crab, se târî până la poziția lui Delfuenso. Cale lungă. Treizeci sau patruzeci de metri.

— A murit? întrebă șoptit Delfuenso.

— Instantaneu, răspunse Reacher.

Urmă o pauză lungă, lungă. Apoi Delfuenso spuse:

— La naiba, chiar îmi plăcea de ea!

— Și mie.

— Un om ca ea e tot ce are mai bun FBI-ul.

În vocea ei se simțea răzvrătirea.

— Viața-i parșivă, spuse Reacher. Treci peste…

— Așa reacționați voi, militarii, la astfel de lucruri?

— Dar voi, cei de la FBI, cum reacționați la astfel de lucruri?

Ea nu-i răspunse.

— Și-acum, ce facem? întrebă ea într-un târziu.

— Ar trebui să te întorci la mașină, spuse Reacher. Stai cât mai jos cu putință. Sună la Quantico și dă-le ultimele detalii. Ține minte să le spui că Baza Whiteman e cea mai bună alegere pentru ei. Poate-ar fi bine să suni și la biroul din Omaha. Pe șeful ei îl cheamă Tony Perry. Am vorbit cu el o dată. Și cred că agentul de serviciu din tura de noapte era prieten cu ea. Așa că dă-le vestea cu blândețe. De asemenea, omul din echipa ei tehnică. Ar fi bine să audă de la tine vestea.

— Nu vii cu mine?

— Nu, zise Reacher. Am să-l caut pe lunetistul ăla.

— Nu poți să faci asta singur.

— Iar tu nu poți să vii cu mine. Ai un copil.

— Nu pot să te las. Îți ordon să te retragi.

— Asta n-are să se întâmple.

— Lasă-i pe cei de la Quantico să se ocupe de asta.

— Mc Queen nu poate să aștepte atât de mult.

— Vei fi omorât. Pot să fie câteva sute de inși acolo.

— Ai spus că-s douăzeci și patru.

— Chiar și așa. Douăzeci și patru de oameni. Sunt antrenați exact pentru genul ăsta de lucruri.

— Iar acum suntem pe cale să aflăm cât de bine antrenați sunt. Poate că erau foarte buni în liceu, dar ia să vedem dacă sunt capabili să joace în liga profesionistă.

— Ar putea fi niște oameni cruzi.

— Ăștia nu cunosc semnificația cuvântului. Nu încă.

— Nu te pot lăsa s-o faci. Nu vei supraviețui. Aș putea la fel de bine să te împușc chiar acum.

— Nu mă poți opri. Sunt un civil.

— Prin urmare, Sorenson și Mc Queen nu reprezintă nimic pentru tine. Lasă-ne să ne ocupăm de ai noștri.

— V-aș lăsa, spuse Reacher. Dar nu aud niciun avion SWAT în aer.

— Sunt pe-aproape.

— Sunt prin Ohio. Sau Indiana. Asta nu e așa de-aproape.

— La ce-ar servi dacă ai fi și tu împușcat?

— N-ar servi la nimic. Dar s-ar putea să nu fiu.

— Există mai multe rezultate posibile, așa-i?

— Da, spuse el. Există.

— Iar ăsta-i categoric unul dintre ele.

— Da, zise el din nou. Există.

— Atunci de ce?

— Pentru că mi-a plăcut de Sorenson. Mi-a plăcut mult. A fost corectă și rezonabilă cu mine.

— Atunci vino la înmormântare. Scrie un anunț la ziar. Începe o colectă pentru o statuie. Nu trebuie să intri în luptă pentru ea.

— Lupta îmi oferă șanse mai bune.

— Pentru ce?

— Îmi dă un fel de șansă să supraviețuiesc acestei nopți.

— Și în ce sens șansele astea sunt mai bune? Dacă te întorci cu mine, ai garanția că vei supraviețui.

— Nu, spuse Reacher. Dacă mă întorc cu tine, am să mor de rușine, garantat.

Discuția se încheie. Gata cu disputele. Gata cu schimburile de replici. Doar o liniște stingheritoare. Fără îndoială că FBI-ul avea replicile potrivite pentru astfel de ocazii. Armata le-avea cu siguranță pe-ale ei. Dar glumele specifice unui grup rămân specifice acelui grup. Așa că nici Reacher, nici Delfuenso nu spuseră nimic. Ea se mulțumi să se uite la fața lui. Reacher nu-și dădea seama de ce. Era toată mânjită. Cu balegă, probabil. Poate că era mai bine că nasul nu-i mai funcționa.

— Noroc! zise Delfuenso.

Apoi se dădu înapoi, pe coate și genunchi, și porni în direcția din care venise, magazinul Lacey’s. Reacher o urmări cu privirea până când dispăru din vedere. Mai

așteptă un minut, ca să se asigure că n-o să-și calce cuvântul și-o să se întoarcă. Știa că ea ar fi vrut. Dar n-o făcu. Probabil că din cauza lui Lucy. Ai un copil. A fost cam singura frază la care nu-l contrazisese în toată discuția lor lungă.

Mai așteptă un minut, pentru și mai multă siguranță, după care se întoarse spre cealaltă direcție și se târî înainte în întuneric.

70

La West Point se vorbise patru sute de ore bătute pe muchie despre tactică și strategie, iar Reacher fusese atent la cursuri, la modul teoretic. Dar, în practică, prefera să-și aplice propriile metode. Care se bazau întru totul pe oponenți. N-avea niciun rost să te gândești la tine tot timpul. Își știa punctele forte, puține la număr, dar își știa și punctele slabe, care erau numeroase. Ceilalți erau cei care contau. Care erau punctele lor tari?

Ei bine, erau buni țintași. Sau măcar unul dintre ei era. Asta nu puteai să contești. Un glonț tras în cap de la patru sute de metri în întunecimea nopții nu era ceva cu totul ieșit din comun, dar vădea o competență meritorie.

Însă, în afară de asta, n-aveau prea multe atuuri. Iar punctele lor slabe erau probabil semnificative. Majoritatea, provocate de teamă. Obișnuința clandestinității și paranoia le va fi modificat pentru totdeauna percepțiile. De exemplu, Reacher putea să parieze că, exact în acel moment, aceștia luau două decizii foarte neinspirate. Mai întâi, îi supraevaluau abordarea. Făceau supoziția că oricine ar fi fost împreună cu Sorenson, ori și-ar fi luat tălpășița, ori ar fi făcut un ocol la nouăzeci sau mai multe grade și s-ar fi apropiat de ei dintr-o direcție diferită. Ar fi luat în considerare, în treacăt, un bluf dublu din partea unei astfel de persoane, dar paranoia preferă blufurile triple celor duble, așa încât acum își concentrau cel mai mult atenția pe cele trei unghiuri noi, nu pe vechiul unghi. Din punctul lor de vedere, apropierea dinspre sud-est

era acum considerată sterilă. Fără îndoială că vor posta oricum acolo o santinelă sau două, dar nu vor fi oamenii lor cei mai buni și își vor petrece cea mai mare parte a timpului întorcându-și privirile spre locul de unde își închipuiau că va veni pericolul.

Și, prin urmare, în al doilea rând, se pregăteau să trimită o patrulă în acel coridor sigur și steril, ca să ia de-acolo cadavrul lui Sorenson. Pentru că-și făceau griji în privința ei, neștiind cine era. Și pentru că n-o puteau lăsa să zacă acolo. Nu era terenul lor. Vreun bunicuț fermier îl cedase Departamentului Apărării, cu mult timp în urmă, iar, după mulți ani, strănepotul bunicuțului primise înapoi pământul, pe care-l lucra începând dis-de-dimineață, cum fac fermierii. Așa încât, din motive de clandestinitate, cadavrul trebuia să dispară. Și foarte curând. Paranoia nu așteaptă pe nimeni. „Cinci până la zece minute”, își zise Reacher. Aveau să iasă pe una dintre ușile mari de pe latura nordică. Doi inși, probabil. Într-un vehicul. Vor veni în linie dreaptă.

Se vor opri la trei metri de locul în care Reacher se îngropase în pământ.

Trecură opt minute, și indivizii procedară exact după cum se așteptase Reacher. O camionetă se apropie ocolind dinspre nord, pe aceeași traiectorie, dar la un unghi mai strâns decât urmele de GPS în formă de J răsturnat ale lui Mc Queen. Mașina se apropie în linie dreaptă, hurducăind pe solul denivelat. Nu avea nicio lumină aprinsă. Clandestinitate și paranoia. Cabina era neagră și întunecată. Nu puteai să vezi niciun detaliu dinăuntru. Dar trebuia să fie cel puțin doi inși. Maximum trei. Mai probabil doi.

Camioneta încetini și doi tipi scoaseră capetele pe geamuri, căutând motivul venirii lor acolo. Între timp, cheagurile de sânge înnegriseră părul lui Sorenson, dar mai rămăsese destulă piele albă ca să-i ghideze. Lumina palidă a lunii avea în ce să se reflecte. Indivizii își

identificară ținta și parcurseră ultimii douăzeci de metri, întorcând cu spatele spre locul unde zăcea victima. Coborâră din mașină și rămaseră nemișcați un moment.

Erau doi indivizi, nu trei. Lumina plafonierei o dovedea.

Neînarmați. Nu aveau nimic în mâini și nimic atârnat la spate.

Se apropiară de moartă.

Reacher nu era un om superstițios, nici nu avea înclinații spre spiritualitate și nici nu-i păsa de tabuurile străvechi. Dar pentru el era important ca indivizii să n-o atingă.

Aceștia se foiau încurcați și se uitau în jos, parcă neștiind cum să procedeze. Ca doi soldați de oriunde, care primiseră un ordin. Erau sirieni, după aprecierea lui Reacher. Dar cu tenul deschis. Presupușii italieni. Piperniciți. Mărunți de statură și slăbănogi. Gâturi subțiri.

În sfârșit, se hotărâră. Își proptiră picioarele în sol. Nu scoaseră nicio vorbă. Nu aveau de ce. Misiunea lor era evidentă. Mecanica mișcărilor se subînțelegea. Geometria nu putea fi modificată. Cel din stânga avea să facă jumătate din treabă, iar cel din dreapta, cealaltă jumătate. Aveau să ia de-acolo ce se putea lua, lăsând restul în seama păsărilor trezite în zori.

Își îndoiră genunchii.

Deodată, pământul din spatele lor se căscă precum într-un basm și din el se înălță o siluetă uriașă, de coșmar, împrăștiind în jur o cascadă de pământ și mâzgă. Silueta făcu un pas lung și-l izbi cu pumnul drept în ceafă pe tipul din stânga, o lovitură zdrobitoare, violentă, ca și cum apariția ar fi înfipt un piron metalic cu nodurile degetelor, apoi, după impact, mișcarea continuă elegant, pumnul uriaș ajungând până mai jos de genunchi, revenind imediat pe același traseu, ca într-o convulsie, iar silueta gigantică se smuci din talie și-l lovi pe tipul din dreapta direct în beregată.

Apoi Reacher îl țintui pe primul individ cu genunchiul în piept, îi strânse nasul cu degetele de la o mână și-i acoperi gura cu palma celeilalte mâini.

Nicio împotrivire. Era deja mort.

Al doilea individ se zbătu. Dar nu pentru mult timp.

Reacher își șterse mâinile de pământ și se îndreptă spre camionetă.

71

Armele tipilor erau în cabină, lăsate pe scaune. Două pistoale-mitralieră Colt, cu curele din prelată. În esență, semănau cu armele M16, dar erau mai scurte și adaptate la gloanțele Parabellum de 9 milimetri. De fabricație americană, nouă sute de gloanțe pe minut, încărcătoare de douăzeci de cartușe, puteai să tragi cu ele foc automat, rafale de câte trei gloanțe sau foc cu foc. Lui Reacher nu-i plăceau cine știe ce. America nu reușise cu adevărat să pătrundă în domeniul pistoalelor-mitralieră. Nu într-un mod convingător. Existau multe variante mai bune de proveniență europeană. Steyr sau Heckler and Koch. Era de-ajuns să-i întrebi pe cei de la Delta Force. Sau, la fel de bine, pe cei de la Quantico. Un lucru era cât se poate de cert: băieții ăia din avion nu erau înarmați cu Colturi.

Și totuși, ceva era mai bine decât nimic. Reacher le făcu o verificare. Erau încărcate și păreau funcționale, închise portiera pasagerului și ocoli spre locul șoferului, împinse scaunul înapoi și se urcă la volan. Motorul nu fusese oprit. Camioneta era un Ford. Nimic deosebit. Lăsă ambele geamuri jos, își vârî Glock-ul sub coapsa dreaptă și așeză ambele Colturi pe scaunul de lângă el.

Gata de drum.

Numără până la trei, băgă în viteză și o luă încet din loc. Pământul, pe care-l simțise sub tălpi răvășit, bolovănos și alunecos, era la fel de rău pentru roți. Camioneta hurducăia, derapa și se hâțâna pe arcurile țepene, potrivite să suporte încărcături mari. Merse pe același curs pe care veniseră cei doi indivizi. Practic, o linie dreaptă până la colțul îndepărtat al clădirii. Silueta

ei uriașă rămase întunecată și nedeslușită cea mai mare parte din drum. Dar, pe măsură ce se apropia, vedea tot mai mult din ea. Și deodată apăru în dreptul geamului coborât al mașinii. Ca și cum ar fi trecut pe lângă un transatlantic. Beton armat, fără îndoială ranforsat cu bare groase din oțel, cu forma dată de cofrajele din lemn. Ici-colo se vedea textura lemnului, conservată pentru eternitate. Curburile fuseseră realizate prin aranjarea scândurilor drepte de-a lungul unui arc de cerc. Ceea ce părea neted și lin de la distanță de aproape se vedea grosolan și discontinuu. Pe alocuri, betonul moale ieșise forțat prin spațiile dintre scânduri. Clădirea arăta de parcă ar fi fost capitonată cu cusături neterminate. Vopseaua de camuflaj era groasă și brăzdată de dâre de pensulă. Nu se lucrase îngrijit. Dar, pe de altă parte, talentul în materie de camuflaj consta în modelul pe care-l vedeai de la distanță. Nu în modul îngrijit sau nu de aplicare, văzut de aproape.

Încetini, făcu o pauză de respirație și trase de volan, ocolind colțul îndepărtat, și văzu pentru prima oară latura nordică a clădirii. Era un zid din beton nefinisat, din care ieșeau trei protuberanțe uriașe. Ca niște tuneluri din beton semicirculare și joase, drepte și lungi cam de treizeci de metri. Ca niște intrări de igluuri alungite. Pentru protecție împotriva raidurilor aeriene. La ambele capete ale fiecărui tunel se aflau, desigur, uși etanșe blindate, care nu se deschideau niciodată simultan. Camioanele intrau pe prima ușă și se opreau într-un soi de carantină. Prima ușă se închidea în urma lor, iar a doua ușă se deschidea în fața lor. Apoi camioanele își continuau drumul. Ieșirea se făcea conform aceleiași proceduri, în ordine inversă. Astfel interiorul structurii nu era niciodată expus undelor de presiune din exterior.

„Silozuri de rachete”, își zise Reacher. Războiul Rece. Orice, oriunde, oricând. Dacă militarii voiau ceva, îl

obțineau. De fapt, militarii obțineau orice, fie că doreau sau nu.

Prima întrebare: care dintre cele tuneluri de intrare era folosit în prezent?

Asta fiind o întrebare la care era simplu de răspuns. Lumina lunii arăta cu destulă claritate urmele roților. Pământul moale fusese bătătorit în două șleauri, care intrau și ieșeau din tunelul central. Practic, o autostradă.

Reacher își menținu curba, largă și lejeră, și deodată se înscrise pe făgașele care aveau să-l ducă direct la ușa centrală. Care era închisă. Avea un cadru mai larg decât gura tunelului. Ca la un hangar de avioane. Ușa avea să se deschidă în două, ca o cortină de teatru, rulând pe roți și șine metalice mari.

Să se deschidă cum? În mașină, nu era nicio stație radio. Lângă ușă, nicio cameră de supraveghere. Niciun fascicul luminos legat de vreo celulă fotoelectrică, niciun buton de apel, niciun interfon. Reacher conduse încet înainte, nesigur, ușa înălțându-se în fața lui ca un zid uriaș din oțel. În spatele balustradei de pe acoperiș vedea santinelele. Erau cinci la număr, cu arme lungi atârnate în bandulieră, privind undeva la depărtare medie, într-un fel ce părea lipsit de metodă. Misiunea unei santinele era dificilă și plictisitoare. Nu era ceva care să-l încânte pe un amator de aventuri. Nimic palpitant. Nimic spectaculos.

Reacher se opri când masca radiatorului ajunse la mai puțin de un metru de ușă.

Ușa începu să se deschidă.

Cele două jumătăți rupseră un fel de sigiliu care le ținea lipite și începură să alunece pe șine, puse în mișcare de ceva ce se auzea ca niște motoare de camion solicitate la maximum. Întregul ansamblu cântărea de bună seamă câteva sute de tone. Uși rezistente la explozii. Orice doreau militarii. Spațiul dintre jumătăți se lărgea. Șaizeci de centimetri. Nouăzeci. Tunelul era

slab luminat. Becuri de putere mică, în abajururi din sârmă, înșirate pe tavan. Reacher scoase Glock-ul de sub coapsă și îl ținu jos, ascuns vederii.

Ușile începeniră când spațiul dintre ele ajunse ceva mai mare de doi metri. Suficient pentru un vehicul de pasageri. Reacher trase aer în piept, numără până la trei, ținu mâna stângă pe volan, apăsă accelerația și înaintă.

Și văzu patru lucruri: un individ chiar lângă el și foarte aproape de un buton mare și roșu de lângă prima ușă și un alt individ la circa treizeci de metri distanță, foarte aproape de un buton mare și roșu de lângă cea de-a doua ușă.

Își aminti sfatul pe care i-l dăduse mai devreme lui Delfuenso: împușcă-i în față, până s-apuce să zică salut.

Ceea ce și făcu, cu primul individ. Deși nu chiar în față. Ridică Glock-ul ceva mai sus și-i perforă insului centrul frunții, cam în același loc în care Sorenson primise glonțul.

Nu irosi gloanțele. Fără focuri duble. Ceea ce era OK. Primul își făcuse treaba foarte bine. Individul era îmbrăcat într-un fel de uniformă verde și lălâie. Avea un pistol la centură, într-un toc mare cu clapetă. Nu semăna cu niciun astfel de obiect văzut vreodată de Reacher. Era mai degrabă un produs artizanal.

Reacher ridică din nou privirea. Al doilea ins era prea departe. Treizeci de metri era o distanță prea mare pentru un pistol. Așa că se dădu jos din camion și apăsă butonul mare și roșu. Ușa gigantică începu să se închidă în spatele lui. Așteptă. Al doilea individ aștepta și el. Tot la treizeci de metri distanță. Tot prea departe pentru un pistol. Așa că Reacher se urcă iar în camion și-și prinse centura de siguranță. Apoi călcă pedala și acceleră. Drept spre cel de-al doilea individ. Care încremeni timp de o secundă fatală. Apoi bâjbâi să-și deschidă tocul mare cu clapetă. Renunță și o luă la fugă. Îndepărtându-se de ușa pe care o păzea. N-avea cum s-o deschidă în

grabă. Nu era o trapă de fugă. Mecanismul era prea încet. Tipul urma să-și încerce norocul în interiorul tunelului. Ceea ce era o prostie. Omul nu judeca corect strategic. Nu încerca să descifreze mentalitatea oponentului. După câteva mișcări înșelătoare, avea să se repeadă și să se lipească de zidul lateral, în baza supoziției că niciun șofer nu va risca să-și avarieze vehiculul izbindu-l de beton.

Reacher continuă să conducă mașina cu mâna stângă.

Și, conform așteptărilor, individul fentă într-o direcție, fentă în cealaltă direcție, după care se lipi de zid, ca un toreador, zicându-și că Reacher va trece prin apropiere, dar va roti volanul înainte de contact.

Greșeală!

Reacher intră direct în el cam cu cincizeci de kilometri la oră, izbind fără milă botul camionului de beton, prinzându-l pe individ între genunchi și mijloc, zdrobindu-l, văzând stupoarea de pe fața acestuia, apoi capota se făcu armonică în urma impactului și nu-l mai văzu. Centura de siguranță opri mișcarea bruscă în față a lui Reacher. Parbrizul se sparse, iar camioneta se ridică pe roțile din față, după care se prăbuși la loc, și Reacher se pomeni aruncat în spate, izbindu-se de spătarul scaunului. Vălătuci de fum și de aburi de tot felul se înălțau din mașină. Zgomotul fusese de scurtă durată, dar puternic, și provocase pe beton ecouri crâncene de metal rupt și contorsionat, sticlă spartă și zdrăngăniturile componentelor desprinse. „Bara de protecție, își zise Reacher, ramele de faruri și capacele de roți.” Chestii din astea.

În tunel se lăsă liniștea. Reacher rămase nemișcat o secundă. Socoti că puține zgomote răzbătuseră dincolo de cea de-a doua ușă. Dacă trecuse vreunul. Ușa fusese proiectată să reziste la detonația unei bombe atomice de o sută de megatone. Pentru ea, pocnetul unui glonț de 9 milimetri și zgomotul unei mașini izbite de zid nu însemnau nimic.

Deschise cu forța portiera deformată și se dădu jos din mașina avariată. Ocoli spre ceea ce mai rămăsese din capotă. Al doilea individ era aproape tăiat în două. Sângera abundent din toate rănile pe care le avea. Era brunet și cu tenul măsliniu. Străin, cu siguranță. Dar cu toții avem sângele roșu. Nicio îndoială în privința asta. Adevărul acelei afirmații se vedea cu ochiul liber. Reacher îl scuti pe tip de suferință. Un singur foc, tras de aproape, în spatele urechii. Un glonț irosit în mod nenecesar, dar bunele maniere au prețul lor.

În urma impactului, pistoalele-mitralieră fuseseră aruncate în spațiul pentru picioare din dreapta cabinei.

Reacher le descâlci și-și atârnă unul pe umărul stâng, iar celălalt, pe umărul drept. Schimbă încărcătorul cu două cartușe consumate al Glock-ului cu cel plin pe care-l luase de la centura lui Sorenson. Două gloanțe pot fi foarte importante.

Apoi parcurse pe jos restul tunelului și apăsă butonul mare și roșu.

72

Reacher auzi un vaiet ca de motor de pornire și o tuse, după care două motoare uriașe de camion se treziră la viață, iar a doua ușă începu să se deschidă. Văzută de aproape și de pe propriile picioare, experiența era diferită. Motoarele de camion erau la fel de mari și gălăgioase ca motoarele cu care erau echipate un Mack sau un Peterbilt. Ușile erau imense și groase, unice pentru construcțiile de acest fel.

Și, văzute tot de aproape și de pe propriile picioare, păreau să se miște mai repede. Sau poate că asta era doar o iluzie. Ceea ce era de înțeles. Pentru că intervalul dintre cele două jumătăți avea să devină de dimensiunea unui om cu mult înainte de a ajunge de mărimea unui vehicul. Totul era relativ. Încă zece secunde și intervalul avea să fie suficient de mare ca să poată intra în scenă.

Marile motoare diesel continuară să huruie și spațiul crescu la șaizeci de centimetri.

Apoi la șaptezeci și cinci.

Reacher ridică Glock-ul.

Trecu printre uși.

Nu era nimeni acolo.

Reacher se afla într-un garaj gol. Încăperea era cam de doisprezece pe doisprezece metri. Într-un colț, o camionetă tristă, vopsită cu grund cenușiu, lăsată în față pe un pneu dezumflat, dar asta era tot în materie de vehicule. În rest, spațiu gol și pete de ulei. Până la zidul din spate, peste care de curând se aplicase placaj. Pereții laterali și tavanul erau din betonul inițial. Și, de fapt, pereții laterali și tavanul erau, mai mult sau mai puțin, cam același lucru. Ca un tunel, o continuare a

tunelului de intrare, lat de doisprezece metri și, probabil, lung de o sută douăzeci, întrerupt acum de noua partiție.

Garajul avea trei ieșiri, dacă nu socoteai ușa prin care Reacher tocmai intrase, care ar fi fost a patra ieșire. În peretele despărțitor din placaj se vedea o ușă nouă, iar în fiecare dintre pereții laterali era câte o ușă, așa cum fusese prevăzut inițial. În cele două locuri unde se aflau ușile inițiale, curbura tunelului fusese îndreptată de câte un cadru de ușă atât de gros și atât de adânc încât era aproape un tunel propriu-zis. Reacher își imagină complexitatea cofrajelor de cherestea și pe inginerii de la Departamentul Apărării inspectând-o cu anxietate, precum și solicitările imense sub care s-a aflat acel cadru din lemn până când masa de beton s-a stabilizat.

Ușa inițială de pe partea dreaptă era sigilată.

Peste ea fusese aplicată o foaie groasă de plastic transparent, fixată pe margini cu o rolă întreagă de bandă adezivă.

Scop necunoscut.

Dar motoul lui Reacher era: „Când ai îndoieli, ia-o la stânga”, așa că se duse în cealaltă direcție. Prin cealaltă ușă inițială, din peretele de pe partea stângă. Ușa propriu-zisă era un obiect vechi și durabil, acoperit cu un fel de melamină decolorată. Probabil că, în urmă cu cincizeci de ani, fusese o chestie de mare angajament. Un soi de material-minune nou. Clanța era din oțel simplu, dar gros și solid. Posibil să fi costat o mie de dolari ea singură.

Reacher apăsă clanța din oțel, împinse ușa și păși într-o cameră pătrată, delimitată de doi pereți vechi și doi noi. Un fel de sală pentru odihnă. Fotolii joase și confortabile. Într-unul dintre fotolii, un bărbat. Nu era Mc Queen. Omul dădu să se ridice. Căzu la loc pe fotoliu cu mare ușurință. Glonț tras în centrul de masă, nu în cap. Mai sigur. O suprafață mai mare a țintei. Moartea cerebrală instantanee nu era necesară. Nu în acea

situație. Degetul individului nu stătea să apese vreun buton de lansare.

Sala de odihnă avea o altă ușă, iar Reacher ținu Glock-ul ațintit fix asupra ei, până când se asigură că nimeni nu venea să-l salveze pe cel mort. Apoi trecu prin acea ușă într-un hol interior lung și îngust, care cotea la dreapta, cale de peste o sută de metri. Începea să-și dea seama de planul construcției. Înăuntru erau trei galerii paralele, lungi și înguste, ca trei trabucuri așezate unul lângă celălalt. Corespunzând cu cele trei intrări. Pe vremuri, toate fuseseră pline cu rachete. Apoi niște incinte pustii, trei hrube lungi, bune să împrăștie ecouri. Acum colonizate și compartimentate cu placaj. Holuri centrale lungi, cu camere în stânga și în dreapta, repetate de câte trei ori. Ceea ce era o ironie a sorții. Cine seamănă vânt culege furtună. Departamentul Apărării din epoca modernă își începuse existența exact în același mod. Expansiunea masivă de la începutul celui de-al Doilea Război Mondial nu le lăsase de ales decât să se îngrămădească în orice clădire găsiseră, oricât de veche și de necorespunzătoare ar fi fost.

Vestea proastă era că numărul camerelor noi era foarte mare. Posibil, patruzeci pentru fiecare galerie, în total, o sută douăzeci. Plus sau minus. Cei de la Quantico aveau să sosească înainte ca el să fi apucat să le verifice pe toate. Ceea ce ar fi fost o problemă. Vor fi primit telefonul de la Delfuenso cu mult înainte de acel moment. Ea le va fi spus să aterizeze la Whiteman și să se îndrepte spre nord, cu armamentul pregătit și gata de acțiune. Tirul încrucișat n-avea să fie prea drăguț.

Iar vestea și mai proastă era că placajul nu constituia un bun izolator fonic. Ceea ce însemna că ultima împușcătură fusese clar auzită într-o treime din construcție. Așa că Reacher făcu cale întoarsă, prin sala de odihnă, trecând pe lângă mortul din fotoliul jos și ajungând din nou în garaj. Ușile mecanice mari rămăseseră deschise. Ca niște draperii trase. Dincolo de

ele, era tunelul de intrare lung de treizeci de metri, cu mașina avariată și cei doi indivizi morți. Reacher găsi butonul din interior și-l apăsă. Motorul de pornire scoase un vaiet și motoarele diesel se treziră la viață, făcând ușile să se apropie. Zgomotul era asurzitor. Exact ce-și dorea Reacher. Când avea de ales, îi plăcea să aibă flancul din spate protejat și voia să aibă avertizări sonore din plin, în cazul în care cineva încerca să vină să-l atace.

Apoi străbătu toată lungimea garajului și încercă ușa nouă din peretele despărțitor din placaj. Se deschise în același tip de coridor central lung și îngust. Camere în stânga, camere în dreapta. Hruba centrală, colonizată la fel ca prima. Unele dintre uși aveau niște puncte albastre pe ele. Cercuri din plastic, decupate și lipite. A doua cameră de pe stânga și a doua cameră de pe dreapta aveau câte un astfel de cerc. Modelul se repeta la fiecare trei camere, atât cât se vedea cu ochii.

Reacher se uită în spatele lui. Ușa pe care intrase avea două puncte albastre.

Ascultă cu atenție, dar nu auzi nimic. Trase aer în piept, numără până la trei și începu să meargă. La a doua ușă de pe dreapta. Un articol ieftin, cumpărat de la magazin. Cu o clanță subțire, cromată. Și un punct albastru, la nivelul ochilor.

Apăsă clanța cromată. Împinse ușa. O cameră, de dimensiuni rezonabile. Goală. Fără oameni. Fără mobilă. Fără nimic, exceptând ceea ce fusese acolo dintotdeauna, și anume o altă ușă inițială, într-un perete lateral. Era asemănătoare cu primele două pe care le văzuse, cu acel cadru complex turnat, ca un tunel în toată regula, și cu fața acoperită cu melamină veche și decolorată, la fel, cu clanța din oțel masiv. Era limpede că punctul albastru însemna o cale de trecere, dintr-o parte în alta. O scurtătură, de la o galerie la alta. Pentru oamenii grăbiți. Ușa garajului avea două puncte albastre pentru că avea căi de acces atât spre stânga, cât și spre

dreapta. Accesul lateral era o măsură de eficiență. Atât acum, după toate aparențele, dar cu siguranță și pe vremea când rachetele cutreierau pământul. Pentru un tehnician, ar fi fost o mare pierdere de timp să străbată toată lungimea clădirii, să iasă și să se întoarcă pe un tunel diferit. Mult mai bine era să înlesnești traficul transversal. Cam din douăzeci în douăzeci de metri. Vreun isteț cu clipboard s-ar fi gândit la așa ceva, cu mult timp în urmă. Arhitecții s-ar fi apucat de lucru, la planșete, cu creioanele ascuțite, determinând coeficienții de încărcare cu riglele de calcul și cu pronosticuri.

Reacher se afla într-o cameră din șirul de pe dreapta. Și, la fel ca ușa pe care o văzuse în dreapta garajului, și această ușă din dreapta era acoperită cu un plastic gros transparent, etanșată foarte atent pe margini cu bandă adezivă. Din belșug.

Scop necunoscut.

Avea două chei de motel în buzunar. Una de la grăsanul din Iowa, cealaltă de la locul de carantină al FBI-ului din Kansas. Cheia grăsanului era mai ascuțită. Procesul de tăiere îi lăsase vârful destul de rugos. Poate că era o cheie de rezervă. Poate că vreun client plecase acasă cu cheia originală în buzunar, iar politica aplicată de grăsan era să apeleze la serviciile cele mai ieftine pe care le putea găsi.

Reacher apăsă plasticul transparent pe melamina decolorată din spatele lui și îl zgârie cu vârful cheii. Cheia se poticni într-o mișcare întreruptă, iar plasticul se întinse și făcu bule de aer. Bulele se umflară, subțiind plasticul, astfel că următoarea trecere cu cheia reuși să găurească una dintre ele. Reacher înfipse vârful cheii în gaură și începu s-o miște ca pe un mic ferăstrău, tăind materialul acolo unde se putea, întinzându-l și rupându-l acolo unde nu se putea. Când fanta se făcu de opt centimetri, băgă cheia la loc în buzunar și își vârî

degetele ca pe niște cârlige în tăietură, cu palmele spre exterior, și trase cu putere.

Plasticul era tare. Rezistent la solicitări. Nu era ca materialul subțire cu care pictorii își protejau pânzele. Mai degrabă ca folia de plastic pentru ambalaje. Văzuse destui oameni care se chinuiau să o rupă. Ar trebui ca, în supermarketuri, lângă salam, să se vândă și bricege. Alungi fanta cam la vreo treizeci și cinci de centimetri, și folia se detensionă. Trebuia să înceapă o nouă tăietură cu cheia. Învățase din acea experiență. Își schimbă tehnica, trecând la o succesiune ritmică, tăietură-smucitură-tăietură-smucitură, ținând cheia în gură în intervalele dintre tăieturi. În cele din urmă, izbuti de bine, de rău să rupă de sus până jos învelitoarea de plastic, marginile rămânând întinse și neregulate, dar tăietura era îndeajuns de mare ca el să poată trece forțat prin ea.

Își băgă brațul prin gaură, apăsă clanța masivă din oțel și împinse ușa cu vârfurile degetelor. Dincolo de ea, doar întuneric. Și aer rece. Și o acustică silențioasă, care sugera un spațiu vast și ziduri dure.

Se întoarse pieziș și își forță intrarea prin fanta produsă în plastic, mai întâi Glock-ul, apoi piciorul drept, apoi umărul drept, urmă la rând capul, după care trase după el brațul și piciorul stâng. Cu degetele, reconstitui pe pipăite forma cadrului turnat în jurul ușii, închise ușa în urma lui și căută întrerupătorul de lumină. Știa că trebuie să fie unul. Arhitecții ăia de pe vremuri, cu planșetele lor de proiectare și creioanele ascuțite, trebuie să fi fost mulți la număr. Un teanc separat de schițe avuseseră ca obiect planurile circuitelor electrice.

Găsi o conductă electrică pe zid. Țeavă din oțel, cu un strat gros de vopsea, rece la atingere, acoperită de praf. Pipăi cu degetele țeava până când găsi o cutie metalică pătrată, cam de zece centimetri pe zece, cu o adâncitură

pe partea frontală, în care se afla un comutator rece din alamă.

Aprinse luminile.

73

Cea de-a treia galerie nu era subîmpărțită. Rămăsese în starea ei inițială. Era un tunel, cu o secțiune aproximativ semicirculară, lat de doisprezece metri și lung de circa o sută douăzeci, cu pereții laterali la înălțimea capului și având o înălțime maximă de circa doisprezece metri în vârful tavanului boltit. Era format din beton, turnat ca la exterior, cu fibrele de lemn ale scândurilor imprimate ici-colo, cu suprafețele curbate în trepte, cu nervuri subțiri și neregulate în locurile în care betonul se prelinsese printre scândurile cofrajului. Chiar dacă nu fusese vopsit, betonul nu mai era în forma lui brută. Asperitățile se atenuaseră, culoarea cenușie devenise mai palidă și praful se așternuse în multe decenii răbdătoare. La capătul îndepărtat era un zid gol, dotat cu o ușă blindată, având un mecanism identic cu cel pe care Reacher îl folosise în galeria centrală.

Nu era goală.

Pe centru, pe toată lungimea, era un șir de semitrailere cu platformă uriașe. Fără unități de tractare. Doar trailerele, unul după altul, ca într-un ambuteiaj pe autostradă. Fiecare trailer avea aproape cincisprezece metri lungime și puțin peste trei metri și jumătate lățime. Erau opt la număr. Fiecare avea câte patru osii portante în spate și două brațe în consolă uriașe în față, ridicate mai întâi la un unghi abrupt, întinzându-se apoi înainte la un unghi mai mic, gata să se cupleze la unitatea de tractare, ca antenele unei insecte gigantice.

Toate erau vopsite în culoarea nisipului. Grund de camuflaj pentru deșert. Reacher știa exact despre ce era

vorba. Erau componente din sistemul TEG pentru armată. Transportoare de Echipament Greu. Acest tip de trailer se numea M747. Unitatea de tractare corespunzătoare se numea M746. Ambele fuseseră construite de Corporația Oshkosh din Wisconsin. Ambele fuseseră scoase din serviciul operativ după Războiul din Golf din 1991. Niciunul nu se dovedise suficient de durabil. Sarcina lor fusese să transporte dintr-un loc în altul tancurile de luptă Abrams. Tancurile de luptă erau construite pentru luptele cu tancuri, nu ca să se deplaseze pe drumurile publice, din punctul A în punctul B. Drumurile se distrugeau, șinele se deteriorau, orele dintre revizii erau irosite neproductiv. De unde și nevoia de transportoare de tancuri. Dar tancurile Abrams cântăreau peste șaizeci de tone, astfel că uzura TEG-urilor era considerabilă. Înapoi la planșeta de proiectare. Utilajele din generația veche fuseseră redistribuite pentru sarcini mai ușoare.

Dar, în acest caz, nu cu mult mai ușoare.

Fiecare dintre cele opt trailere era încărcat cu câte o pereche de rezervoare, canistre sau containere de lungimea platformei. Pentru un tip de lichid, asta era limpede. Dar erau foarte mari. Zeci de mii de litri. Fiecare unitate era de mărimea a patru „broscuțe” Volkswagen stivuite două câte două, ca niște cărămizi. Aveau dimensiunea unei camere mici. Erau construite din oțel, rulat, îndoit și presat, apoi sudat, având forma unor butelii aplatizate și voluminoase, cu o ramă protectoare de jur împrejur, funcția recipientului și funcția ramei fiind atât de bine integrate încât era greu să-ți dai seama unde se termina una și unde începea cealaltă. În linii generale, erau ca niște cuburi rotunjite, cu lungimea, lățimea și înălțimea de trei metri și șaizeci de centimetri, ranforsate din loc în loc pentru creșterea rezistenței și a durabilității. Oțelul părea gros și solid. Poate că avea și un strat suplimentar mineral. O inovație.

Dar nu era o inovație recentă. Pentru că nimic din acea galerie nu era de dată recentă. Un strat gros de praf se așternuse peste toate. Pe containerele masive, pe platformele trailerelor, pe podeaua din beton. Cenușiu, fantomatic și neatins. Cele mai multe dintre pneurile trailerelor păreau moi. Unele dintre ele erau dezumflate de-a binelea. Se vedeau pânze de păianjen. Scena părea un sit arheologic. Ca și cum ai fi pătruns în mormântul unui faraon. Prima persoană care vedea încăperea după cinci mii de ani.

Sau, poate, după douăzeci de ani. Dovezile fizice erau acolo. Vârsta echipamentului. Praful. Cauciucul deteriorat. Aerul încremenit. Frigul. Aveai toate motivele să crezi că trailerele acelea fuseseră aduse acolo în urmă cu două decenii, detașate de unitățile de tractare, știindu-se că n-aveau să mai fie urnite niciodată din acel loc, după care fuseseră înconjurate de ziduri și uitate.

Opt trailere. Șaisprezece containere. Șaizeci și patru de „broscuțe” Volkswagen. Oțelul era vopsit într-un galben aprins, decolorat acum de praf și de trecerea timpului. Pe partea laterală a fiecărui container, la dimensiuni modeste, nu mai mare decât o minge de baschet, era imprimat un semn care fusese prima oară conceput în 1946, de un grup de băieți deștepți de la Laboratorul de Radiații al Universității California. Băieți deștepți care aveau suficient timp la dispoziție ca să conceapă ceva despre care considerau că reprezintă ceea ce iese dintr-un atom. Cei mai mulți dintre oameni credeau că sunt trei pale late de elice.

Reziduuri nucleare.

74

Reacher stinse lumina și se strecură înapoi prin fanta tăiată în plastic. Traversă camera goală și ieși pe coridor. Unde văzu trei oameni. Toți erau bărbați. Se îndepărtau de el, discutând, purtând în brațe teancuri de bibliorafturi. Îmbrăcați în cămăși și pantaloni negri. Neînarmați. Niciunul dintre ei nu era Mc Queen.

Reacher îi lăsă în pace. Costurile ar fi fost mai mari decât câștigurile. Prea mult zgomot, fără nicio justificare. Cei trei deschiseră o ușă marcată cu punct albastru de pe partea stângă, la capătul îndepărtat al coridorului. Era clar că se deplasau lateral, în prima galerie. Patru puncte mai jos, o cameră după, o cameră înainte. Sau cum or fi fost ele. Ca niște coordonate pe hartă. Semăna cu orientarea prin clădirea Pentagonului.

Ieșiseră dintr-o cameră situată pe stânga. Ușa era deschisă, iar mai devreme nu fusese. Reacher trase aer în piept, numără până la trei și parcurse distanța de zece metri. Camera era un birou, cam de șase metri pe cinci, cu un zid din beton și trei pereți din placaj. Toți cei patru pereți erau plini de rafturi. Podeaua era plină de birouri de lucru. Atât birourile, cât și rafturile erau pline de documente. Detașate, în teancuri, prinse cu agrafe, cu elastic, sau în bibliorafturi. Documentele erau pline de numere. Numere din șase, șapte sau opt cifre, care nu prezentau interes și nici nu erau atractive în vreun fel, doar niște numere care să fie adunate, scăzute și înmulțite. Ceea ce se și întâmplase. Majoritatea documentelor arătau ca niște pagini de registre contabile.

Fără computere.

Numai hârtii.

Alți pași pe coridor.

Reacher ascultă cu atenție. Auzi o ușă deschizându-se. În apropiere. Nu mai auzi nimic altceva. Ieși din nou în hol. Se gândi că, dacă Mc Queen era ținut prizonier, trebuia să fie undeva în măruntaiele clădirii. Posibil, la o sută douăzeci de metri distanță. Mult în spate, departe de lumea din afară. Într-una din celelalte două galerii. Un model de căutare complex. Iar holurile centrale lungi erau niște capcane ale morții. N-aveai unde să fugi, nici unde să te ascunzi. În afară de camerele cu puncte albastre. Dar acestea nu erau așa de multe. Iar preocuparea legată de rutele laterale de fugă nu ajuta prea mult mișcarea înainte susținută.

Și asta e un tip de problemă militară, nu-i așa? Ești antrenat pentru așa ceva?

Nu tocmai. Nu fără oameni, muniție, elicoptere, stații radio și sprijin de foc. Lucruri de care nu dispunea.

Verifică și camera de vizavi. Alt birou, de aceleași dimensiuni, cu rafturi, birouri de lucru, documente, numere. Multe numere. Din șase, șapte și opt cifre, toate adunate și scăzute. Toate atent consemnate și verificate. Cercetă încăperea învecinată. Exact la fel. Birouri de lucru, rafturi, documente și numere. Făcu cale întoarsă și se duse la prima cameră, din care ieșise. Cea cu ușă laterală.

Auzi alți pași pe coridor.

Intră în cameră și închise ușa.

Acum auzi o mulțime de pași pe hol.

Oameni care alergau.

Oameni care strigau.

Intră prin fanta din plastic, cu pistolul înainte, și închise ușa în urma lui.

Cea mai scurtă distanță dintre două puncte este o linie dreaptă. Reacher parcurse în grabă lungimea celei de-a treia galerii, o sută douăzeci de metri, pe lângă

trailerele abandonate, pe lângă uriașele cisterne sinistre. Praful se ridica de sub tălpile lui. Era ca și cum ar fi pășit pe un strat subțire de zăpadă. Pentru prima oară se bucură că avea nasul zdrobit. Căile sale nazale erau căptușite cu cruste. În absența lor, ar fi strănutat încontinuu.

Ultima ușă inițială se afla la trei metri de capătul tunelului. Exact la același nivel cu ultima cisternă galbenă. Chiar în dreptul simbolului radioactivității. Reacher o deschise și, folosind cheia de la motelul grăsanului, își croi ieșirea prin învelișul de plastic. Tăietură, smucitură, tăietură, smucitură. Era mai ușor în acea direcție. Plasticul se deforma spre cameră, astfel că Reacher putea să-l mențină tensionat, atât cât era nevoie. Spațiul de dincolo era gol. Fusese construit ca o cameră, dar era folosit ca vestibul.

Ascultă la ușa dinspre coridor. Auzea niște sunete, dar erau îndepărtate. Erau sunete ce trădau haosul și confuzia. O căutare grăbită, pe lungimea clădirii, îndepărtându-se de el. Se afla în spatele liniilor frontului. Mult îndărăt, departe de lumea de afară.

Ușa de vizavi avea un punct albastru. Ceea ce însemna că era goală. Construită ca o cameră, folosită ca vestibul. Așa că Reacher se duse la următoarea cameră, de cealaltă parte a coridorului. Nu avea punct albastru. Se apropie cu pași înceți și tăcuți. Deschise ușa. Un birou. Rafturi, birouri de lucru, documente. Un om la unul dintre birouri. Reacher îl împușcă în cap. Bubuitura împușcăturii reverberă în galerie, abia atenuată de pereții despărțitori din placaj. Reacher se întoarse la ușă. Se uită afară. La câteva zeci de metri mai încolo, indivizii plecați în cercetare încremeniseră pe loc, corpurile mișcându-se într-o direcție, iar ochii, în cealaltă. Reacher puse Glock-ul în buzunar și luă de pe umăr unul dintre Colturi. Un pistol-mitralieră. Îl trecu pe foc automat, îl ridică și luă ținta în lungul țevii. Apăsă pe trăgaci și contracară mișcarea ascensională a gurii

țevii. Douăzeci de gloanțe cu viteza de nouă sute pe minut. Mai puțin de o secundă și jumătate. Curat și uniform ca la o mașină de cusut. Toți cei cinci inși căzură la pământ. Probabil trei dintre ei morți, unul rănit și celălalt cuprins de panică. Doar că Reacher nu se obosea să țină scorul. Îl știa deja. Până în acel moment, el era învingătorul.

Lăsă jos arma fără gloanțe și luă de pe umărul celălalt al doilea Colt. Se gândi: „E timpul să vizităm prima galerie. Să-i lăsăm în zona supozițiilor." Se întoarse la ușa cu punct albastru. Intră. Construită ca o cameră, folosită ca vestibul.

Fără să fie goală, însă.

Avea o scară.

Era o chestie metalică, abruptă, ca o scară mobilă, ceva de pe o navă de război. Ducea într-un tunel vertical ce perfora betonul acoperișului. La capătul tunelului vertical se afla o trapă pătrată din oțel masiv, cu brațe în consolă, arcuri și un mecanism rotitor de blocare, ca la un submarin. Era închisă. Reacher presupunea că la exterior trapa era boltită, proiectată să închidă și mai etanș tunelul sub presiunea pulsatorie a unei unde de șoc.

Roata de blocare insera niște bolțuri printr-o succesiune complicată de angrenaje în bridele răspândite pe circumferință. Roata era în poziție deblocată. Asta era evident. Niciunul dintre bolțuri nu era închis. În mod clar, tipii de pe acoperiș închiseseră trapa în urma lor, ca să ascundă lumina venită de jos. Ca să-și păstreze vederea nocturnă și ca să nu se dea de gol. Dar o lăsaseră deblocată, ca să poată intra înapoi. O chestie de bun-simț.

O mișcare inteligentă ar fi fost să se cațere pe scară și să învârtească roata de blocare, astfel încât cei care erau afară să rămână acolo. În felul ăsta, Reacher și-ar fi putut continua nederanjat activitățile din interior.

Dar lunetistul se afla acolo. Cu pușca lui M14, cu încărcătorul din care lipsea un cartuș și probabil cu un rânjet mare și îngâmfat pe față.

Reacher stinse lumina din vestibul. Așteptă patru secunde în întuneric, pentru ca irisurile să se deschidă larg. Apoi încă un minut, ca să se declanșeze procesele chimice retinale. După care găsi balustrada pe pipăite și începu să urce.

75

Reacher ajunse la capătul de sus al scării și pipăi pe întuneric, având în minte imaginea a ceea ce văzuse mai devreme. Se gândi că trapa trebuia să cântărească vreo câteva tone. Poate chiar mai mult, dacă era o construcție sofisticată, de tip sendviș, din oțel și beton. Și nu era exclus să fie, având în vedere preocupările legate de radiații. Arhitecții ăia de pe vremuri trebuie să fi fost bine școliți în chestii de-astea. Posibil de către mințile strălucite de la Universitatea California. N-avea niciun sens să proiectezi o trapă de acces care să supraviețuiască unei detonații, dacă după aceea ar fi lăsat să pătrundă radiațiile gamma. Dar nicio ființă omenească nu putea să ridice o greutate de câteva tone stând pe o scară. Ceea ce însemna că mare parte a greutății trebuia să fie contrabalansată de arcuri. De unde reieșea că nu trebuia să împingi din răsputeri pentru ca trapa să se deschidă.

Împinse.

Trapa se ridică cinci centimetri. Însoțită de un zornăit și un huruit de arcuri.

Așteptă.

O bandă negricioasă apăru pe trei laturi ale trapei. Își făcu socoteala că santinelele stăteau la balustrada de pe margine. Ceea ce-i plasa pe trei sferturi dintre ei la o distanță oarecare. Acoperișul era mare cât un stadion de fotbal. Doar santinelele de la sud erau aproape.

Împinse din nou, mai tare.

Trapa se mai ridică vreo treizeci de centimetri.

Alt zornăit și alt huruit.

Nicio reacție.

Împinse din nou. Trapa se deschise complet. La nouăzeci de grade, ca o ușă. Se uită în sus și văzu un pătrat din cerul întunecat. Trapa era prinsă în balamale pe latura nordică a pătratului. Scara era prinsă pe latura estică, ceea ce însemna că, la ieșirea prin trapă, partea din față, spatele și partea din dreapta îi vor fi vulnerabile.

Ceea ce însemna că va trebui să iasă foarte repede. Lucru mai simplu de zis decât de făcut. N-avea cum să rămână cu degetul apăsat pe trăgaci. Momentul de pericol maxim. Fiecare misiune avea un astfel de moment. Ura scările. Ura să iasă înainte cu capul.

Prinse Coltul cu mâna dreaptă, între degetul mare și palmă. Își înălță mâna stângă. După care scoase Coltul și se prinse cu degetele pe acoperiș, ca o maimuță. Își răsuci corpul și-și puse palma stângă pe beton.

Trase aer în piept, numără până la trei și sări.

Se ridică în poziția ghemuit și ținu Coltul în sus, mișcându-l brusc într-o parte și-n alta în timp ce observa cu atenție împrejurimile. Mergea târându-se, așa cum se proceda în cazul luării cu asalt a unui imobil.

Se apropia de marginea acoperișului, pe latura sudică. Spre stânga, în direcție oblică, se afla coridorul sud-estic nefolosit. Nu era nimeni acolo. La dreapta lui era latura vestică, pe care se zărea o siluetă singuratică și întunecată aflată departe, lângă balustradă, stând cu spatele la el. Se întoarse spre nord și văzu cinci siluete privind spre locul unde GPS-ul lui Bale arătase că ar fi drumul cu două benzi. Credeau că acțiunea lui Sorenson fusese o doar o diversiune și că atacul principal avea să vină dinspre drum.

Exces de gândire și paranoia.

Mută siguranța celui de-al doilea Colt pe foc cu foc și se ascunse în spatele trapei ridicate. Asta îi asigura o protecție parțială pe direcțiile nord și vest. Își rezemă cotul stâng de trapă. Luă ca țintă tipul aflat în partea din vest. Cam șaizeci de metri. Ușor de nimerit, cu orice

fel de pușcă. Ușor de nimerit cu orice fel de pistol-mitralieră H & K, care era în general o armă bună, la distanțe scurte spre medii. Dar, în privința Coltului, precizia era o necunoscută. În orice caz, era mai bine decât cu Glock-ul. Decât să tragi cu un pistol de la șaizeci de metri, mai bine îți puneai o dorință în gând și țineai pumnii strânși, să se îndeplinească.

Reacher era un bun țintaș la distanțe lungi. Câștigase câteva competiții. Dar nu în condițiile cu care se confrunta în acel moment. Trebuia să vadă două lucruri deodată. Ținta curentă și, în același timp, reacția celorlalți tipi, aflați la nouăzeci de metri distanță și la un unghi de șaptezeci de grade față de țintă, în momentul în care ar fi auzit împușcătura. Trebuia să identifice forma puștii M14. Trebuia să știe care dintre ei era lunetistul.

Pentru că lunetistul era următorul la rând.

Își fixă cătarea pistolului-mitralieră pe tipul aflat la vest. Suflă aerul din plămâni, golindu-i. Calm și liniștit.

Calm și liniștit. Își simțea bătăile inimii, dar mâna lui era fermă.

Ușor, începu să strângă degetul pe trăgaci. Mai tare. Cu o mișcare lină, microscopică, implacabilă. Piele pe metal. Simțea că se apropie declicul.

Pușca expedie glonțul.

Un flash strălucitor și un sunet puternic.

Direct în centrul țintei.

Tipul de la vest tresări ușor și căzu vertical, peste balustradă.

Cei cinci inși de la nord se întoarseră într-acolo.

Lunetistul era cel din mijloc. Al treilea de la dreapta, tot al treilea și de la stânga. Reacher văzu arma Ml4 în mâinile sale. Ținută la umăr, se întorcea odată cu el. O formă familiară. Lungă de o sută douăzeci de centimetri, iar patul din lemn de nuc lucea șters în lumina lunii. Distanța: aproape o sută douăzeci de metri. Reacher se răsuci pe după trapa ridicată, mișcându-se lin și ușor,

fără grabă, apoi luă ținta, inspiră, expiră, scoțând tot aerul din plămâni, și trase din nou.

O ratare.

Dar nu un dezastru. Glonțul devie puțin la stânga și în jos și îl nimeri pe tipul de alături în gât.

Reacher se înclină puțin și trase din nou. Dar, între timp, cei patru supraviețuitori se puseseră în mișcare. Un glonț Parabellum de 9 milimetri are nevoie de o treime de secundă ca să parcurgă o sută douăzeci de metri, iar o treime de secundă e suficient ca un om să se deplaseze.

Încă o ratare.

Nimeni nu căzu.

Un glonț în cameră, șaptesprezece în încărcător. Cu degetul mare, Reacher comută pe foc triplu. Opțiunea lui preferată, în cazul unei arme de calitate îndoielnică. Cantitate în locul calității. Un mic triunghi aleatoriu, ca și cum ai împunge cu un taburet cu trei picioare. Ținti într-o direcție aproximativ corectă și trase.

Tipul din dreapta se prăbuși.

Trei supraviețuitori. De la stânga la dreapta, numerele unu, trei și patru. Toți trei îngenunchează și ripostară trăgând. În afară de M14, toate gloanțele se împrăștiară aiurea. Glonțul de calibrul .308 trecu pe-aproape. Dar nu foarte aproape. Ceea ce spunea multe. În absența oricărei presiuni, tipul era OK. Dar într-o situație de urgență, nu era cel mai bun țintaș din lume. Reacher se gândi că pe piatra funerară a tipului ar putea să scrie: Excelent împotriva femeilor lipsite de apărare, pe întuneric. Altfel, nu chiar așa de grozav.

Reacher trase din nou, în numerele trei și patru, lunetistul și vecinul lui, ca într-o țintă multiplă. O rafală triplă.

Numărul patru căzu.

Dar nu și lunetistul.

Doi supraviețuitori.

Reacher avea un glonț în camera cartușului și unsprezece în încărcător. Plus Glock-ul și două încărcătoare de rezervă, unul plin și celălalt cu două gloanțe lipsă. Dacă ar fi fost nevoit, putea să folosească gloanțele Glock-ului în Colt. Aceleași Parabellum de 9 milimetri. Magia standardizării. Habar n-avea câtă muniție le rămăsese celor doi supraviețuitori. M14 folosea cel mai probabil încărcătoare de douăzeci de gloanțe. Celălalt individ putea să aibă orice fel de armă. Un duel lung era o posibilitate. De aproape și la vedere. O luptă crâncenă de infanterie. Adevărații regi ai bătăliilor. O încăierare vulgară, așa cum îi plăcea cel mai mult lui Reacher.

Numerele unu și trei erau încă îngenuncheate. Nu foarte aproape unul de celălalt. Reacher închise trapa și se lăsă în spatele acesteia. Mută siguranța din nou pe foc cu foc. Se ghemui în jurul capacului boltit al trapei, căutându-și o poziție comodă. Lunetistul trase primul. De data asta, mai bine. Glonțul lovi trapa și ricoșă cu un zgomot asurzitor, o deviere gigantică putând să ajungă tocmai până la magazinul Lacey's.

Reacher rămase nemișcat. Era calm.

Trase și el.

Și îl nimeri pe lunetist.

Foarte jos în partea stângă. Poate în șold. Doar o rană în mușchi. Nu fatală, dar cu siguranță o distragere a atenției. Tipul se răsuci într-o parte și căzu cu fața în jos. O țintă mai mică. Tovarășul lui îi urmă exemplul. Se lăsă la pământ și începu să tragă cu disperare. Un fel de încercare de foc de acoperire. Periculos doar pentru locuitorii din districtul învecinat, dar cel puțin individul dădea dovadă de un soi de solidaritate. Reacher ținti focul de la gura țevii, fără să se grăbească. Ținti puțin mai sus și puțin la dreapta, ca să compenseze ceea ce părea a fi o deviație constantă, și încercă să trimită un glonț care să ricoșeze de beton și să lovească fața individului. Era prea întuneric ca să vadă dacă-l

nimerise, dar cert era că tipul încetase să mai tragă. Poate că doar își reîncărca arma. Sau se gândise să tragă un pui de somn. Dar nu părea să se miște deloc. Deodată, în depărtare, o mașină coti la stânga pe drumul cu două benzi, cam la cinci sute cincizeci de metri distanță, cu farurile pe fază lungă, astfel că mica bulă mobilă prin ceață lumină locul preț de o secundă, iar Reacher ajunse la concluzia că individul fusese scos din acțiune pe vecie. Rămăsese într-o poziție neobișnuită.

Reacher își mută cătarea o fracțiune, revenind la lunetistul rănit. Un glonț în cameră, nouă în încărcător. Zece șanse, țintă statică, o sută douăzeci de metri. Trase iar. Și iar. Și iar. Simțea că-și lovește ținta. Dar nu putea să vadă ca să fie sigur. Niciun foc de ripostă. Apoi aceeași mașină făcu cale întoarsă pe șoseaua cu două benzi. Probabil se rătăcise. Sau împușcăturile îi îngrijoraseră pe cei din mașină. Nu era o mașină de poliție. Lipseau luminile roșii și albastre și, în plus, niciun polițist întreg la minte n-ar fi defilat încolo și-ncoace în bătaia focului. Timp de o secundă, bula de lumină mobilă lumină slab scena. Lunetistul nu mai mișca. Părea aplecat cu capul în jos și inert.

Reacher trase iar.

Unu în cameră, patru în încărcător. Acum vedea foarte bine înaintea lui. Putea să tragă și o mie de gloanțe și să nu fie mai sigur decât era deja. Ieși din spatele cupolei și începu un lung târâș spre nord. Pe coate și împingându-se în vârfuri. Lent și dureros. Nicio reacție din direcția spre care se deplasa. Niciun glonț tras dintr-acolo. Reacher se abținu să tragă. N-avea niciun rost să-și trădeze poziția cu foc la gura țevii.

Se opri la nici cincizeci de metri. Doar pentru o clipă. Pentru evaluare. Tot nicio mișcare. Doar niște forme vagi, aplecate și joase. Apoi aceeași mașină trecu pe drum. Pentru a treia oară. Aceleași lumini puternice. Aceeași bulă în mișcare. Reacher începea să-și facă griji

cu privire la cei din mașină. Niște vecini băgăreți puteau însemna o problemă. Gloanțele de 9 milimetri trase în câmp deschis nu erau zgomotoase, dar puteau fi auzite de la o distanță rezonabilă. Luminile mașinii arătară o situație neschimbată. Nicio mișcare. Niciun semn de viață. Posibil, o capcană.

Reacher se târî înainte. Lent și ușor. Ar fi auzit trapa dacă vreun nou jucător ar fi vrut să se alăture distracției. Arcurile erau zgomotoase. Santinelele trebuie să le fi auzit când ieșise urcând pe scară, dar în acel moment nu știau că niște indivizi ostili pătrunseseră deja în clădire. Poate se gândiseră că primesc întăriri. Sau o cană cu cafea și un sendviș. În acea privință, nu fuseseră îndeajuns de paranoici.

Reacher se opri iar la cincisprezece metri. Nicio mișcare în față. Absolut niciuna. Se ridică în picioare și parcurse restul distanței în pas normal. Și găsi patru siluete gheboșate, mai mult sau mai puțin aliniate în întuneric. Cinci bărbați. Patru morți. Lunetistul încă respira. Fusese lovit de trei sau patru gloanțe. Era încă în viață. Norocos.

Dar nu foarte.

Reacher lovi cu piciorul arma M14 și-și atârnă iar pe umăr Coltul. Îl înșfăcă pe ins de centură și-l târî până la balustradă. Îl ridică peste balustradă, ținându-l de centura și de gulerul hainei. Apoi îl lăsă să cadă. Individul se lovi o dată de curbura neregulată a construcției de beton și căzu doisprezece metri până la pământ.

Hai să vedem dacă sunt în stare să lovească o minge aruncată cu toată forța.

A treia încercare, amice.

Reacher se întoarse și parcurse în alergare ușoară cei o sută douăzeci de metri până la trapa bombată. Deschise capacul și se lăsă cu picioarele în jos pe scară.

76

Dacă Delfuenso apreciase numărul oponenților la maximum douăzeci și patru, atunci mai rămăseseră nouă, dintre care unul posibil rănit. Tipul de pe coridor, unul dintre cei cinci plecați în căutare. Căzuse destul de violent. Parcă nu doar din pricina gravitației. Aproape sigur ca urmare a unei confruntări. Astfel încât rămâneau opt în poziție verticală. Mai bine decât nimic. O rată de uzură rezonabilă. Deocamdată. Reacher deschise ușa cu punct albastru și se uită pe coridor.

Nu era nimeni acolo.

Luă la rând toate camerele, începând cu spatele clădirii, una câte una, și văzu aceleași lucruri peste tot: birouri, rafturi și hârtii. Oameni, nu. Avu nevoie de aproape zece minute ca să verifice a doua galerie. Intră în prima galerie prin garaj. Începu din nou, cameră cu cameră, mișcându-se în direcție opusă, din față în spate.

Birouri, rafturi, hârtii.

Oameni, nu.

Nici în prima cameră, nici în a doua, nici în a treia, nici în a patra și nici în a cincea. Bănuia că trebuie să se fi strâns cu toții în colțul îndepărtat din spate. Siguranța dată de numere. O poziție mai ușor de apărat. Doar dacă nu jucau cu toții un complicat joc de-a șoarecele și pisica, mutându-se în jurul lui dintr-o cameră în alta. Ceea ce era improbabil. Dar posibil.

A treia cameră pe stânga fusese amenajată ca bucătărie. Un aragaz, un frigider, o chiuvetă. Rafturi pline de cuțite, furculițe și linguri. Cămară de alimente. Camera de vizavi era o sală de masă. Mese așezate pe capre de lemn și bănci. Dincolo de acea încăpere erau

dormitoare. Ca niște dormitoare comune. Paturi de campanie, câte opt în fiecare cameră. Trei camere în total. Plus alte două, fiecare cu câte un singur pat. Intimitate, dar nu și lux. Paturile erau cu cadru metalic, simple. Cearșafuri aspre și pături grosolane. După asta veneau spălătoarele și toaletele. Apoi alte birouri. Mese de lucru, rafturi și hârtii.

Așadar Delfuenso estimase oarecum corect. Existau locuri de cazare pentru un total de maximum douăzeci și șase de oameni. Peste douăzeci, dar nu cu mult. Poate că unul dintre cei în plus era Mc Queen.

Prin urmare, undeva erau nouă inamici în picioare.

Dar imediat rămaseră opt, pentru că în camera următoare se afla un individ care lucra cu febrilitate la un birou. Reacher îl împușcă trăgând direct în piept cu Glock-ul, după care rămaseră șapte, căci detonația agitase puțin lucrurile. Îl surprinse pe un alt individ care alerga pe coridor ca să se pună la adăpost, așa că-l împușcă în spate.

După care totul se liniști o vreme. Niciun sunet de nicăieri, chiar dacă Reacher asurzise puțin după ce trăsese de-atâtea ori într-un spațiu închis. Următoarea cameră era goală. Mai avea douăzeci de verificat. Câte zece pe fiecare parte. Alte trei puncte albastre, toate pe dreapta.

Toate duceau în galeria centrală. Construite ca birouri, folosite ca vestibule. Prin urmare, încă mai avea șaptesprezece ținte viabile în față. Progresul era lent. Echipa de la Quantico probabil că ajunsese deja în spațiul aerian al statului Illinois. Poate vorbeau cu turnul de control din St Louis, obținând permisiunea de a-și continua zborul, stabilindu-și cursul pentru a se apropia de Whiteman.

Următoarea cameră de pe stânga era goală.

Birouri, rafturi, hârtii.

Oameni, nu.

În următoarea cameră de pe dreapta îl găsi pe Mc Queen.

Mc Queen era legat de un scaun. Avea un ochi vânăt, și sângele i se prelingea dintr-o tăietură de pe obraz. Era îmbrăcat în haine negre din stofă aspră. Ca hainele de pușcăriaș. Fără centură. Fără cip GPS.

În spatele scaunului se afla un bărbat.

Bărbatul din spatele scaunului ținea un pistol îndreptat spre capul lui Mc Queen.

Bărbatul din spatele scaunului era Alan King.

Teafăr și nevătămat.

Viu din nou.

77

Atâta doar că omul din spatele scaunului nu era Alan King. Era o versiune ușor diferită a acelui individ. Ceva mai bătrân, o idee mai musculos, poate cu un centimetru mai înalt, poate cu un kilogram sau două mai ușor. Dar, altfel, identic.

— Peter King, spuse Reacher.

— Rămâi pe loc! îi porunci King. Altfel îl împușc pe omul tău.

— Nu-i al meu, răspunse Reacher.

Arma lui Peter King era un Beretta M9, model militar. Mai bună decât Glock-ul, în opinia lui Reacher. Gura țevii era fixată exact în scobitura din spatele urechii drepte a lui Mc Queen. Nici că se putea afla într-un loc mai periculos. Prin urmare, obiectivul numărul unu: fă Beretta să se miște.

Peter King spuse:

— Vreau să-ți pui armele pe podea.

— Cred și eu că vrei, zise Reacher. Dar n-am de gând s-o fac.

— O să-l împușc pe omul tău.

— Nu-i al meu. Ți-am spus deja asta.

— Pentru mine, n-are nicio importanță. Oricum îl împușc.

Reacher ridică Glock-ul.

— Haide, dă-i drumul, spuse el. După aia, te împușc eu pe tine. Tu apeși trăgaciul tău, eu îl apăs pe-al meu. Un singur lucru e clar aici. Și anume, eu am să ies din camera asta, iar tu n-o să ieși. Singura întrebare este dacă Mc Queen o să iasă cu mine sau o să rămână cu tine. Ai înțeles asta, nu-i așa? Ce-ai fost în armată,

observator de avangardă? King dădu din cap aprobator, iar Reacher continuă: înseamnă că ai stat destul în preajma unor soldați adevărați ca să prinzi câteva elemente de tactică pe termen scurt.

— N-ai să renunți la omul ăsta. Prea te-ai dat peste cap ca să-l găsești.

— Desigur, aș prefera să-l iau cu mine. Dar nu e un element hotărâtor.

— Cine ești tu?

— Doar un tip care face autostopul.

— Mc Queen spune că tu l-ai omorât pe fratele meu.

Obiectivul numărul unu: fă Beretta să se miște.

— Femeia ți-a ucis fratele, spuse Reacher. Chelnerița. Nici măcar așa n-a fost o luptă corectă. Frate-tău a fost un sac de grăsime care făcea umbră pământului degeaba.

King nu spuse nimic. Reacher continuă:

— Pariez că a ars foarte bine. Toată grăsimea aia? Cred că s-a prăjit ca un cotlet de miel la grătar. King nu spuse nimic. Reacher își continuă tirada: Probabil că și cu tine s-ar fi întâmplat la fel. Nu ești cu mult mai slab. E o chestie genetică la mijloc? Tot așa de grasă și de urâtă era și mă-ta?

Nicio reacție.

Absolut niciuna.

— Și, până la urmă, de ce-ți pasă atât de frate-tău? întrebă Reacher. Am auzit că nici nu vorbeai cu el. Lucru pe care cred că pot să-l înțeleg. Cred c-a fost o mare dezamăgire pentru tine. Ce făcea? Se pișa în pat tot timpul? Sau și-o trăgea cu câinele familiei? King nu-i răspunse. Ce fel de câine era? Scheuna? întrebă Reacher.

Beretta nu se mișcă.

Remiză, ca la șah.

— Spune-mi, insistă Reacher. Aș vrea să înțeleg. Aș vrea să știu ce s-a-ntâmplat între voi doi. Aș vrea să știu ce te-a făcut să tai legătura cu el timp de douăzeci de

ani. Pentru că și eu am avut cândva un frate. Din păcate, e mort acum. Amândoi eram ocupați tot timpul. Dar, când puteam, vorbeam. Ne înțelegeam binișor. Ne distram împreună. Eram acolo, unul pentru celălalt, dacă era nevoie. Nu l-am făcut niciodată de rușine și nici el nu m-a făcut de râs.

În încăpere era tăcere. Un perete de beton, trei pereți din placaj, o acustică ciudată, estompată.

Apoi King spuse:

— Au trecut mai mult de douăzeci de ani.

— Care-a fost motivul?

— Alan era un laș.

— Cum așa?

— A dat în gât pe cineva.

— Pe tine?

— Pe prietenul lui cel mai bun.

— Ce-au făcut? Au dat spargere la vreun magazin de băuturi?

— Nu contează ce-au făcut, spuse King. Alan a plecat acasă, iar prietenul lui cel mai bun, nu.

— Iar tu n-ai fi făcut niciodată asta, așa-i?

— Nu, n-aș fi făcut-o.

— Pentru că tu ești un bărbat.

— Te-ai prins, zise King.

— Atunci poartă-te ca un bărbat, spuse Reacher. Ia pistolul de la urechea lui Mc Queen, numără până la trei și dă-i bătaie.

— Cum, ca într-un duel?

— Poți să-i zici cum vrei. Dar nu folosi un om nevinovat pe post de scut. Ăsta-i un șiretlic de papă-lapte.

— Nu e un om nevinovat. E un agent federal.

— E legat de un scaun. Te poți întoarce la el după aia.

— Crezi c-ai să pierzi?

— Sunt două rezultate posibile aici. Ambele trebuie luate în calcul. Niciun răspuns. Lașule, zise Reacher.

— Numărăm până la trei, da?

— Dacă știi să numeri.
— Apoi tragem?
— Unul dintre noi o să tragă.
— Începem cu pistolul jos, lângă corp.
— Tu primul.
— La trei, zise King. Pistoalele jos. Tu și cum mine, amândoi. Apoi numărăm din nou până la trei. Pe urmă, tragem.
Reacher se uită în ochii tipului.
— Mi se pare corect, zise el.
— Unu, zise King. Reacher așteptă.
— Doi, zise King. Reacher așteptă.
— Trei, zise King.
Reacher își lăsă pistolul jos, cu un gest relaxat, lângă coapsă.
King făcu același lucru.
Mc Queen răsuflă ușurat și se înclină într-o parte.
Reacher îi urmărea privirea lui King.
King trase aer în piept și spuse:
— OK.
— Sunt gata când și tu ești gata, zise Reacher.
— La trei, da?
— Dă-i bătaie.
— Unu, spuse King.
Strategie. Celălalt individ, adversarul, era cel care conta. Reacher era convins că Peter King o să tragă la doi. Era o certitudine bătută-n cuie. Prima numărătoare fusese o cursă, pentru slăbirea vigilenței. Unu, doi, trei, pistoalele jos. Stabilise un ritm și un precedent. O așteptare. Un sentiment de încredere. Dintr-un motiv clar. King pusese totul la punct. Era un om care avea un plan. Se putea citi chiar în ochii lui. Era un tip deștept.
Dar nu îndeajuns de deștept.
Pentru că nu gândea strategic. Nu reușea să se transpună în mintea adversarului.
Reacher ridică Glock-ul și-l împușcă în față, imediat după unu.

78

După asta lucrurile se înrăutățiră în loc să devină mai ușoare. Mai întâi Reacher nu reușea să-l dezlege pe Mc Queen. Era legat de scaun cu o sfoară subțire, foarte bine întinsă, iar nodurile erau tari ca piatra. În al doilea rând supraviețuitorii aflați undeva, prin camerele de dincolo, recepționaseră în sfârșit mesajul. Trebuie că auziseră împușcătura din apropiere și, întrucât King nu ieșise de-acolo triumfător, demaraseră o versiune improvizată a ultimei redute a lui Custer. Ori asta, ori plănuiau să dea bir cu fugiții. În oricare dintre variante, indivizi gata de ripostă le-ar fi stat în cale. Reacher îi auzi adunându-se toți pe coridor. Deslușea zgomote metalice. Indivizii își verificau și-și pregăteau armele automate. Auzi o discuție înăbușită, nu departe de ușă, jumătate în engleză, jumătate în arabă. Întrebă:

— Ce înseamnă, până la urmă, Wadiah?

— Păstrare la loc sigur, zise Mc Queen.

— Mă gândeam eu.

— Vorbești araba?

— Câteva cuvinte.

— N-ai un cuțit?

— Am o periuță de dinți.

— Nu ajută la nimic.

— E bună contra cariilor.

— Fă ceva și dezleagă-mă de scaunul ăsta nenorocit.

— Mă străduiesc.

Sfoara era solidă și nu ceda. Era dintr-un fel de amestec de fibre, poate bumbac și nailon, împletite strâns, cu un diametru de vreo șase milimetri. Probabil testată la tot felul de greutăți.

— Am o cheie, își aminti Reacher.

— Dar n-am cătușe la mâini, pentru numele lui Dumnezeu! zise exasperat Mc Queen.

Reacher scoase din buzunar cheia grăsanului. Ciupi sfoara cu vârful rugos, pe lângă mâna dreaptă a lui Mc Queen. Cheia tăie câteva fibre. Poate două-trei. Din cele cam zece mii, probabil. Reacher spuse:

— Caută să întinzi sfoara, cât poți de mult. Ești de la FBI, așa-i? Fă ca și cum ai încerca să-ți mărești un pic pensia.

Mc Queen încordă umărul și bicepsul, iar sfoara se făcu tare ca fierul. Reacher începu să o taie. Nu cu o mișcare de du-te-vino. Trebuia s-o ciupească. Iar cheia nu se mișca decât într-o singură direcție. Dar făcea progrese. Pe coridor, dincolo de ușă, vocile se auzeau tare. Două facțiuni. Îndoială și întrebări, pe de o parte, hotărâre și încurajări, pe de alta. Reacher ținea cu cei stăpâniți de îndoială. Mai avea nevoie de puțin timp. Mc Queen continua să susțină presiunea. Fibrele plesneau și cedau, la început puține, apoi mai multe, după care mai rămaseră doar câteva și, în sfârșit, Mc Queen își eliberă mâna dreaptă.

Reacher luă de pe podea Beretta lui Peter King. Puse arma în mâna dreaptă a lui Mc Queen.

— Coltul de pe umărul tău ar fi mai bun. Coridoarele astea sunt cam lungi.

— Mai are doar cinci gloanțe, replică Reacher. Am de gând să-l folosesc pe post de bâtă.

Începu să lucreze la încheietura mâinii stângi, ciupind și tăind fibrele, care pocneau. Mc Queen spuse:

— Ai putea s-o reîncarci.

— N-am timp, zise Reacher. N-ar fi indicat să ne prindă ăștia cu pantalonii-n vine.

— Câte gloanțe mai ai în Glock?

— Treisprezece.

— Număr cu ghinion.

— Așa e.

Reacher se opri din tăiat și schimbă încărcătorul cu cel plin pe care-l luase de la Bale, în camera de motel din Kansas, cam cu un milion de ani în urmă. Dintr-o mână-ntr-alta, nu cu iuțeala unui prestidigitator, dar mișcarea nu dură mai mult de o secundă și jumătate. Începu să taie din nou. Vocile de pe coridor se auzeau la fel de tare. Reacher întrebă:

— Ai o estimare exactă a efectivelor?

— Douăzeci și patru în noaptea asta, fără mine, zise Mc Queen.

— Înseamnă că au rămas doar șase.

— Doar atâția? Dumnezeule!

— Păi sunt aici de douăzeci de minute.

— Cine dracu' ești tu?

— Doar un tip care face autostopul.

— Ei bine, oricine-ai fi, te-ai descurcat grozav!

— Când erai aici, aveai o cameră a ta, personală?

— Nu, alea erau pentru Peter King și pentru șeful cel mare.

— Credeam că Peter King e șeful cel mare.

— Nu, King era numărul doi.

— Și-atunci, cine-i marele șef?

— Nu știu. Nu l-am văzut niciodată.

— Unde e acum?

— Habar n-am.

Ușa se deschise. Mc Queen trase din poziția în care se afla. O siluetă întunecată căzu în spate. Reacher se duse repede și izbi ușa cu piciorul, zicând:

— Au rămas cinci.

— Tu cum ai proceda? întrebă Mc Queen.

— Dac-aș fi în locul lor? Aș deschide toate ușile de pe coridor și aș pune câte un om în primele cinci camere cu puncte albastre. Ne-ar vedea înainte să-i vedem noi pe ei. Iar noi n-am mai putea să plecăm nicăieri.

— De-asta sunt îngrijorat.

— Sunt suficient de deștepți?

— Nu știu, zise Mc Queen. Sunt destul de isteți în unele privințe.

— Eu sigur încep să am sentimentul ăsta.

— Cum așa? Știi ce e toată povestea asta de-aici?

— Cred că am reușit să descifrez cea mai mare parte din ea, răspunse Reacher.

— Deci ai înțeles că trebuie neapărat să capturăm clădirea asta intactă, da?

— Vorbește în numele tău. Tot ce trebuie eu să fac neapărat este să ajung în Virginia.

— Ce-i în Virginia?

— Multe lucruri. E un stat important. Al doisprezecelea în ceea ce privește populația și al treisprezecelea în privința PIB-ului.

Mâna stângă a lui Mc Queen rămase liberă. Reacher îi dădu Coltul și, lăsându-se pe vine, începu să lucreze la glezne, din spate.

Tăierea sforilor de la glezne mergea mai greu. Fibrele dure făceau treaba pe care tipul de la atelierul de copiat chei ar fi trebuit s-o facă cu discul de polizat: lustruiau abraziunile cheii. Nu era bine deloc. Așa că Reacher își adaptă tehnica. Folosi ultima bavură de pe tija cheii ca să tragă o parte din nod, iar cheia de la motelul FBI din Kansas o utiliză pe post de dorn, ca să desfacă nodul. O abordare diferită și mai lentă, dar reușea să facă treaba puțin câte puțin. După cinci minute, Mc Queen era pe trei sferturi liber, iar după alte cinci minute, se ridică de tot de pe scaun. La încheieturi îi atârnau brățări de sfoară tăiată. Ținea în mâna stângă pistolul-mitralieră Colt, iar în dreapta, Beretta lui Peter King. Gata de plecare. Se aflau cam la șaizeci de metri de prima ușă mecanică și la vreo nouăzeci de metri de a doua. Nouăzeci de metri până la aerul înmiresmat al nopții. La nouăzeci de metri de siguranță.

— Gata? întrebă Reacher.

Mc Queen încuviință dând din cap.

Reacher deschise ușa dinspre coridor.

79

Evadarea merse prost de la bun început. Cei nouăzeci de metri puteau foarte bine să fie nouă mii de kilometri. Cei cinci supraviețuitori procedaseră inteligent. Deschiseseră toate ușile camerelor, pe toată lungimea coridorului, și pe stânga, și pe dreapta. În orice direcție ar fi luat-o, Reacher și Mc Queen riscau să fie împușcați în trecere, dintr-una dintre camere. Sau nu. Era ceva imprevizibil. Ca la o loterie. Cinci inamici, treizeci și nouă de uși, fără a o mai socoti pe cea pe care ieșiseră. Tactica de infanterie standard era să arunce grenade în fiecare cameră, pieziș, în timp ce se apropiau, sau să dărâme unul după altul pereții despărțitori din placaj folosind arme antitanc. Numai că nu aveau nici grenade, nici arme antitanc. N-aveau decât două pistoale și un pistol-mitralieră aproape fără cartușe.

Problemă.

Reacher spuse:

— Avem nevoie de o diversiune.

— De ce fel? zise Mc Queen.

— Am putea să declanșăm un incendiu.

— Exclus să facem așa ceva. Trebuie să păstrăm documentele.

— Lasă că și-așa n-am niciun chibrit. Ar trebui să vedem cum ajungem în bucătărie să folosim aragazul. Caz în care am putea la fel de bine să ieșim pe-acolo cu totul.

— Trebuie să mergem în lateral. Se poate ieși fără probleme prin a treia galerie.

— Alege o ușă, spuse Reacher.

Nu putea să vadă punctele albastre. Toate ușile se deschideau spre interior. Știa că erau șase uși cu punct albastru. Construite ca niște camere, folosite ca vestibule. Inamicii erau în număr de cinci. Prin urmare, o cale de ieșire era liberă. O șansă de șaisprezece la sută. Mai exact, șaisprezece virgulă șase, cu șase în perioadă, repetându-se la infinit.

— Spate în spate? întrebă Mc Queen.

— Cine conduce? întrebă Reacher.

— Nu prea contează.

— Ba s-ar putea să conteze, zise Reacher.

Nu-și punea prea multe speranțe într-o probabilitate de șaisprezece la sută. Riscau să dea peste cineva în oricare dintre vestibulele laterale pe care l-ar fi ales. Unul din cinci. Focurile de armă trase i-ar fi alertat pe ceilalți patru. Dacă aceștia veneau în urmărire, cel care acoperea spatele urma să aibă sarcina cea mai grea. Dar, dacă cei patru supraviețuitori alegeau varianta inteligentă și făceau la rândul lor ocoluri laterale, unul câte unul, ca în niște manevre pe flancurile exterioare, atunci cel care stătea cu fața spre direcția de înaintare avea să suporte cea mai mare parte a tirului.

— Tu conduci, decise Reacher.

Mc Queen ieși în coridor. Reacher păși în urma lui, mergând cu spatele înainte și cei doi se mișcară împreună, încet, tăcuți și precauți, spate în spate, aproape atingându-se. Începând cu acel moment, totul se baza pe încredere. Reacher își dorea cu disperare să arunce o privire peste umăr, știind că Mc Queen ar fi dorit același lucru, dar niciunul dintre ei n-o făcu. Fiecare dintre ei era responsabil de un unghi de o sută optzeci de grade, nici mai mult, nici mai puțin. Parcurseră șase metri până la următoarea pereche de uși, una pe stânga, cealaltă pe dreapta, și Mc Queen încetini și trase aer în piept. Ambele uși erau deschise.

Fără puncte albastre.

Nu era nimeni în camere.

Mai departe.

Alți șase metri. Altă pereche de uși. Una pe stânga, cealaltă pe dreapta.

O mișcare inteligentă.

Inamicii aveau oameni în ambele camere.

Reacher și Mc Queen pivotară instantaneu la nouăzeci de grade, Reacher trăgând în dreapta, Mc Queen, în stânga, iar la capătul din față al coridorului își făcu apariția al treilea individ, în vreme ce la capătul din spate al aceluiași coridor apăru al patrulea ins. Astfel că Reacher și Mc Queen se pomeniră surprinși literalmente într-un foc încrucișat, gloanțele venind spre ei din toate cele patru puncte cardinale. Reacher îl nimeri pe tipul din camera aflată în fața lui, acesta căzu la podea, iar Mc Queen veni repede după Reacher și trânti ușa în urma lor. Rămaseră acolo împreună, gâfâind și aduși de spate, cu mortul pe podea între ei.

— Ești lovit? întrebă Reacher.

— Nu, răspunse Mc Queen.

Asta era vestea bună. Restul veștilor se dovediră a fi proaste. Înaintea lor era un zid din beton rezistent la explozii, care avea probabil trei metri grosime. La stânga, la dreapta și în spatele lor erau pereți despărțitori din placaj, de doisprezece milimetri grosime. Și dincolo de o ușă subțire și ieftină, fără nicio încuietoare, erau patru inamici care știau exact unde se află. Reacher spuse:

— Nici măcar nu trebuie să intre aici. Pot să tragă prin pereții ăștia. Sau prin ușă.

— Știu, zise Mc Queen.

Și asta se și întâmplă. Imediat. Primul glonț veni prin ușă. Dislocă o așchie urâtă de lemn, care se roti într-o parte și trecu la doar doi centimetri de Mc Queen. Al doilea glonț veni prin perete. Placajul se dovedi mai rezistent. Dar nu cu mult. Glonțul trecu prin el, dar se sfărâmă în fragmente. Unul dintre acestea îi ciupi lui Reacher dosul palmei. Nu era mare scofală, dar din

tăietură țâșni o dâră groasă de sânge. Se apropie și lipi gura țevii Glock-ului de gaura neregulată din ușă și trase de două ori, la unghiuri diferite. Mc Queen făcu la fel la gaura din ușă. Reacher auzi pași îndepărtându-se în grabă.

O ușurare temporară a situației, dar până la urmă era doar o remiză.

Reacher se apropie de peretele lateral, ridică piciorul și lovi cu bocancul, așa cum fac pompierii ca să dărâme o ușă. Peretele se crăpă și cedă puțin. Se gândi că, în cele din urmă, și-ar putea croi drum trecând astfel prin pereți. Dar n-avea niciun rost. Se aflau în cealaltă parte a coridorului față de ușile laterale vechi. Toate cele marcate cu puncte albastre erau pe partea opusă. Și o înaintare înceată și zgomotoasă de la o capcană de șobolani la alta nu le-ar fi adus niciun câștig.

Nu era bine deloc.

Apoi situația se înrăutăți.

Un uruit slab de motor diesel umplu spațiul clădirii. Ușa exterioară se deschidea la capătul îndepărtat al tunelului de intrare, lung de treizeci de metri. Reacher își imagină desfacerea sigiliului, huruiala motoarelor diesel, cele două jumătăți ale ușii alunecând pe șine, spațiul dintre ele lățindu-se lent și de neoprit. Mult prea devreme pentru cei de la Quantico. În mod cert erau încă în avion. Poate deasupra statului Missouri în acel moment, poate chiar apropiindu-se de Whiteman, poate chiar în acel moment coborând trenul de aterizare, dar Whiteman se afla la aproape o sută de kilometri depărtare și oricum ar mai fi avut de executat pregătiri și operațiuni de transfer complexe.

Așadar nu era cavaleria.

Ci alți inamici.

Spuse:

— Aduc întăriri.

Mc Queen încuviință dând din cap și fără să spună nimic.

— Câți crezi că sunt? întrebă Reacher.

— Ar putea fi câteva zeci. Poate chiar sute. Există o rețea. Acum totul se face în coproducție.

— OK, zise Reacher.

— Îmi pare foarte rău, zise Mc Queen. Mulțumesc pentru tot ce-ai încercat să faci.

Își strânseră mâinile, muți și jenați în camera lamentabilă cu pereți din placaj, Mc Queen având încă la încheieturi capete de sfoară, în vreme ce mâna lui Reacher era plină de sânge de la tăietură.

Zgomotul de motor diesel se auzi din nou. Ușa exterioară se închidea, pentru a permite ușii interioare să se deschidă, vechile circuite trainice fiind la fel de obediente.

Mc Queen spuse:

— Presupun că-i vor aduce direct aici.

Reacher încuviință din cap și zise:

— Așa că măcar să nu stăm cu brațele-n sân. Să-i facem să transpire un pic.

— Ar fi bine să ajungem în a treia galerie. Acolo vor fi ceva mai puțin dispuși să tragă.

Reacher încuviință din nou dând din cap. Trailerele cu platformă, cisternele galbene uriașe. Simbolurile de radiații.

— Să nu te oprești din cauza mea, spuse el. Orice-ar fi. E mai bine ca măcar unul din noi să iasă viu de-aici decât niciunul.

— Și reciproca e valabilă, zise Mc Queen.

— Eu ies primul. O iau spre stânga și mai departe. Tu o iei la dreapta.

— Vrei Coltul înapoi?

— Păstrează-l. Vezi că deviază la stânga și în jos. Ține minte asta.

Reacher scoase gloanțele din încărcătoarele parțial consumate și completă un încărcător pentru Glock. Unul în camera cartușului, șaptesprezece în cutie. Câteva se mânjiră cu sângele lui Reacher. Ceea ce era adecvat

situației. Un nene în vârstă a spus odată că înțelesul vieții e dat de faptul că se sfârșește. Un adevăr care se impune de la sine. Nimeni nu trăiește veșnic. În mintea lui, Reacher știuse mereu că va muri. Toți oamenii știu asta. Dar în adâncul sufletului nu-și imaginase niciodată cu adevărat acest lucru. Nu-și imaginase momentul, locul și detaliile particulare.

Zâmbi și spuse:

— La trei?

Mc Queen încuviință dând din cap și începu:

— Unu.

Motoarele diesel se auziră mai tare. Se deschidea ușa interioară.

— Doi, zise Mc Queen.

Reacher se apropie de pragul crăpat, și Mc Queen rosti:

— Trei.

Reacher ieși cu viteză maximă, prin ușă, printr-un soi de barieră mentală finală, în coridor, în mintea lui simțindu-se deja mort ca tatăl lui, ca mama și ca fratele lui, fără să ceară nimic în schimb decât șansa de a lua pe cineva după el, poate chiar doi sau trei; un ins din stânga auzi zgomotul și ieși din cameră, iar Reacher îl împușcă, un foc triplu: piept, piept, cap, apoi plonjă înainte, peste spațiul îngust, într-o cameră marcată cu punct albastru, doborându-l pe cel din fața lui în același mod: piept, piept, cap. După care Reacher intră prin ușa antică, într-o altă cameră din placaj goală, auzind în spate focuri de armă, apoi ajunse în coridorul galeriei centrale, unde o siluetă alerga către el din dreapta, trăgând. Apoi intră în următoarea cameră cu punct albastru, auzind pași în urma lui, după care totul se sfârși, complet și definitiv, din cauza foliei de plastic lipită cu bandă adezivă peste ușa din fața lui și pentru că Glock-ul se blocase și nu mai voia să tragă deloc.

Vreun arc uzat în încărcător, poate, sau sângele lui de pe cartușe, care devenise lipicios, blocând mecanismele.

Lumea deveni foarte liniștită.

Se întoarse încet și se lipi cu spatele de folia de plastic. Doi indivizi îl țineau în bătaia pistoalelor. O față palidă, alta întunecată. Un amestec etnic întâmplător.

Cei doi stăteau umăr lângă umăr în cadrul ușii. Ultimii doi supraviețuitori din efectivul inițial. Ceea ce era OK. Întrucât însemna că Mc Queen avea cale liberă, cel puțin pentru moment.

Pistoalele celor doi tipi erau Smith & Wesson 2213, din oțel inoxidabil, identice cu cel cu care Mc Queen trăsese în holul motelului aflat în proprietatea grăsanului. După toate aparențele, era modelul standard al organizației Wadiah. Poate le cumpăraseră angro, la un preț cu discount. Țeavă de șapte centimetri și jumătate, magazie cu opt cartușe Long Rifle cu percuție pe ramă, de calibrul .22. Dar, de data asta, linia de ochire a armelor nu era deloc sus. Dimpotrivă. Armele țințeau exact în mijlocul pieptului său.

Albul zâmbi.

Arabul zâmbi și el.

Albul închise un ochi și luă linia de ochire de-a lungul țevii.

Arabul închise și el un ochi.

Reacher rămase cu amândoi ochii deschiși.

Cei doi apăsară pe trăgaci.

Niciun sunet de nicăieri. Reacher îl îndemna în gând pe Mc Queen să reușească. Du-te în garaj. Ascunde-te în rabla aia de camion. Lasă întăririle să treacă pe lângă tine. Apasă butonul și închide ușa. Dup-aia fugi mâncând pământul.

Degetele celor doi se strânseră și mai mult pe trăgace.

Se strânseră până la capăt.

Deodată: două focuri. De la mică distanță și foarte sonore. Ca un scurt foc automat neglijent. Ca o lovitură

dublă aplicată într-o doară. Albul căzu în genunchi. Apoi se răsturnă în față. Arabul căzu într-o parte. Fața îi dispăruse, înlocuită de o rană căscată, provocată la ieșirea glonțului din craniu. Glonțul îi intrase în ceafă.

Iar în spatele lor, apărută dintr-odată, încă pe picioarele ei, cu un Glock 19 în mână, o siluetă mică și zveltă.

Karen Delfuenso.

80

Delfuenso intrase în interiorul construcției cu Crown Vic-ul lui Bale și îl parcase în garaj. Mc Queen era deja pe scaunul din dreapta. Delfuenso îi spuse lui Reacher că pe ea o văzuse pe drumul cu două benzi, rulând încolo și-ncoace, cu farurile pe fază lungă. La început, intenționase doar să-i ofere un fel de sprijin moral, dar pe urmă își dăduse seama că lumina de fundal ar putea fi utilă. De aici, parcursul triplu. Văzuse fulgerul luminos al pistolului lui Reacher, pe acoperiș. Coborâse geamul și auzise și împușcăturile. Când următoarea pauză lungă devenise insuportabilă, făcuse ce făcuse și reușise să intre.

— Mulțumesc, zise Reacher.

— Cu plăcere.

Apoi Delfuenso scoase din portbagaj trusa de prim-ajutor din dotarea standard a FBI-ului. Toate mașinile nemarcate aveau câte-o astfel de trusă. Chestie de politică internă. Îi curăță rana și o bandajă. După care se urcară în mașină. Dădu înapoi, întoarse și rulă în tunelul de intrare. Reacher coborî ca să acționeze butonul roșu. Ușa interioară începu să se închidă, ca să permită deschiderea ușii exterioare. Vechile circuite trainice, în continuare obediente. Ieșiră din tunel în aerul înmiresmat al nopții și mașina hurducăi pe terenul accidentat, în locul unde nepotul fermierului arase vechiul drum de acces al Departamentului Apărării. Ieșiră pe drumul cu două benzi, cotiră la dreapta și iar la dreapta, parcând pieziș peste trei locuri din parcarea magazinului Lacey’s, exact în locul de unde începuseră.

Reacher o întrebă:

— Ai o estimare a orei de sosire a celor de la Quantico?

— A apărut o întârziere. Mai au încă trei ore.

— Vrei să mă duci până la intersecția „trifoi”?

— Când?

— Acum.

— De ce?

— Vreau să ajung în Virginia.

— Cei de la Quantico vor dori să vorbească totuși cu tine.

— N-am timp pentru așa ceva.

— Trebuie să afle ce știi.

— Nu știu nimic.

— Asta va fi poziția ta oficială?

— Ca-ntotdeauna.

— Și care e poziția ta neoficială?

— Aceeași. Nu știu nimic.

— Prostii, îi zise Mc Queen lui Delfuenso. Mi-a spus că a înțeles toată tărășenia.

— Nu cred, zise Delfuenso. Nici eu n-am înțeles totul. Nu încă. Evident că am văzut reziduurile nucleare. Presupun așadar că plănuiau o lovitură cândva. Poate în scurt timp. Poate în straturile acvifere din Nebraska.

— Imposibil, spuse Reacher. Trailerele alea nu pleacă nicăieri. Nu acum, nici mai târziu, niciodată. Nu s-au urnit de-acolo de douăzeci de ani. Cauciucurile sunt distruse și sunt sigur că rugina le-a mâncat osiile. Corpul de geniști ar avea nevoie de un an ca să le scoată din tunel.

— Atunci de ce sunt băgate acolo? Locul ăla n-a fost construit ca să adăpostească materiale din astea.

— Trebuiau ascunse undeva. Nimeni nu vrea așa ceva în curtea din spatele casei. Probabil că a fost doar o mutare temporară. Dar n-au mai găsit o soluție permanentă. Așa încât cred că pur și simplu le-au făcut uitate acolo. Ce nu se vede se uită.

— Dar, dacă nu pot fi mutate, de ce le voia Wadiah? Pentru că, dacă nu pot fi mutate, nu pot fi nici folosite.

— N-aveau de gând să le folosească niciodată. E o simplă mistificare. E doar o fațadă.

— Ce fațadă?

— N-am să mai spun niciun cuvânt, zise Reacher. Quantico o să spună că nu am voie să știu. Or să mă bage la riscuri de securitate. O să încerce să mă țină în motelul ăla din Kansas pentru tot restul vieții. Ceea ce m-ar scoate din minți. Iar asta le-ar crea tuturor probleme.

— Atunci, în particular, zise Delfuenso. Rămâne doar între noi. Reacher nu spuse nimic. Îmi ești dator, spuse Delfuenso.

— Atunci mă duci până la intersecție?

— S-a făcut.

— Este legea consecințelor neintenționate, zise Reacher.

— În ce sens?

— E o bancă, spuse Reacher.

— Wadiah e, de fapt, o organizație bancară, spuse Reacher. Statele Unite au reușit destul de bine să anihileze operațiunile bancare ale teroriștilor în toată lumea. Răufăcătorii nu mai au cum să facă transferuri de bani și nici să-i țină undeva la păstrare. Așa că au fost nevoiți să inventeze o alternativă. Un sistem paralel. Presupun că mai mulți antreprenori au sesizat o oportunitate de afaceri. Unii sunt americani, alții, sirieni. Wadiah înseamnă în arabă „păstrare la loc sigur”. Mai înseamnă și un tip de cont bancar din lumea islamică. Dacă depui bani în acel cont, ei ți-i păstrează în siguranță.

— Sunt bani în clădirea aia? întrebă Delfuenso. Unde?

— Nu există bani în nicio bancă. Nici într-a ta, nici într-a mea. Nu bani adevărați, în afară de câțiva dolari în vreun sertar. Majoritatea banilor sunt pur teoretici.

Totul e în computere, pe bază de încredere. Uneori, au aur în vistieria de la subsol, ca să dea impresia de seriozitate. Știi, ca să sugereze că au rezerve de capital, ca la Banca Federală din New York sau la Fort Knox.

— Deșeurile radioactive? întrebă Delfuenso. Asta-i o rezervă de capital? Versiunea lor pentru aurul de la Fort Knox? Asta vrei să spui?

— Întocmai, zise Reacher. Stă acolo ca o garanție pentru valuta lor. Pe care au inventat-o. Nu lucrează cu dolari, lire sterline, euro sau yeni. Mai ții minte discuțiile on-line? Acolo se vorbea despre galoane. Bomba asta costă o sută de galoane, bomba cealaltă costă cinci sute de galoane. Wadiah ține evidența tranzacțiilor. Primesc depuneri, procesează plăți, mută balanțele dintr-un cont în altul, scot profituri din comisioane. Ca orice bancă. Doar că nu folosesc computere, pentru că alea se pot „sparge”. Totul se face pe hârtie. Ăsta-i motivul pentru care Mc Queen nu m-a lăsat să incendiez locul. Pentru că voi aveți nevoie de nume și adrese. În clădirea asta e o adevărată enciclopedie a terorismului.

Delfuenso se uită la Mc Queen și întrebă:

— E adevărat ce zice?

— Cu excepția unui detaliu, zise Mc Queen.

— Și anume?

— Cisternele alea sunt goale. Sunt complet inofensive. Au fost construite, dar n-au fost folosite niciodată. Sunt un surplus. Echipament excedentar într-o clădire excedentară.

— Wadiah știa că sunt goale?

— Firește, zise Mc Queen. Ceea ce nu i-a făcut să recunoască asta față de clienții lor.

Delfuenso zâmbi.

— Trăiesc un vis, zise ea. Tocmai am împușcat doi bancheri escroci.

Delfuenso porni din nou mașina și rulă încet spre sud. Reacher stătea întins comod pe bancheta din spate. Delfuenso și Mc Queen discutau în față, cu profesionalism, ca de la agent la agent, evaluând operațiunea și rezultatele. Trecură în revistă toate detaliile, de la perspectiva internă până la cea externă. Îi spuse ce se întâmplase cu Sorenson. Conveniră că soarta ei era singurul element cu care rămăseseră datori. În afară de asta, căzură de acord că rezultatele erau mai mult decât satisfăcătoare. Chiar spectaculoase. Un scor excelent. Un tezaur de informații și demontarea unui sistem complex. Apoi Mc Queen îi spuse că singurul aspect nerezolvat era identitatea șefului cel mare. Care nu era Peter King, cum se crezuse anterior. Delfuenso opri mașina lângă o bordură singuratică, aflată în pustiu.

— Am niște vești de la Quantico, spuse ea. Când i-am sunat să le zic de Whiteman, am aflat lucruri noi de la Departamentul de Stat. Dar nu de la oamenii lor de la PR. Cred că de data asta a fost cineva credibil.

— Ce-au spus?

— Că nu au niciun angajat pe nume Lester L. Lester, Jr. N-au avut niciodată. N-au auzit de el.

— CIA?

— La fel. N-au auzit de el. Și putem să-i credem. Pentru că în momentul ăsta au toate cărțile pe masă. De noi depinde să păstrăm secretul în privința individului din stația de apă.

— Cine era?

— A lucrat în Pakistan și în tot Orientul Mijlociu. Doar că nu coordona agenți. Ei îl coordonau pe el. Se dăduse de partea arabilor. Era cârtița de la Langley a organizației Wadiah.

Delfuenso porni mașina și o luă din nou spre sud.

— De ce ne-a atacat? întrebă Mc Queen.

— Pe tine personal te-a atacat. Avea numele tău. În Kansas City securitatea nu e prea grozavă, iar CIA

supraveghează ce facem. Știau că avem o cârtiță în sânul Wadiah. Cârtița lor i-a informat. Șeful cel mare i-a dat ordin să se ocupe de tine. Așa că te-a atras într-un loc izolat, pentru o întâlnire fără nicio noimă. Cât se poate de simplu.

— Te-ai descurcat bine, zise Reacher de pe banchetă. Ai reacționat rapid. În mod normal, șansele erau de partea celuilalt.

— Mulțumesc, zise Mc Queen.

— Totuși, tăietura de la frunte a fost un pic cam retro.

— Așa a ieșit. Atâta tot. I-am îndoit brațul și i-am apucat cuțitul, iar lama a ajuns cam sus, așa că m-am gândit, de ce nu? În amintirea vremurilor de altădată.

Ieșiră de pe Route 65 în locul unde cotea la est, pe un mic drum rural, pregătindu-se să o ia pe scurtătură către ieșirea de pe Interstate. Trecură de locul bătăliei din Războiul de Secesiune, unde americanii trăseseră salve de tun către alți americani timp de nouă ore lungi. Mc Queen se întoarse în scaun, se uită la Reacher și spuse:

— Încă un lucru.

— Care? zise Reacher.

— Zi-mi și mie cum poți să vorbești un minut fără să folosești litera M.

— Erai adormit, zise Delfuenso.

— N-am dormit de șapte luni, spuse Mc Queen.

— E simplu, zise Reacher. Începi să numeri. Unu, doi, trei, patru, cinci, șase. Și așa mai departe. Nu întâlnești litera M până când ajungi la o mie. Oricât de repede ai număra, într-un minut cu greu ajungi la o sută, darămite la o mie.

Delfuenso încetini și opri lângă un acostament neîngrijit, acoperit de iarbă. Nimeni nu spuse nimic. Fără îndoială că FBI-ul avea replicile potrivite pentru astfel de situații. Și armata le avea pe-ale ei. Dar glumele specifice unui grup sunt specifice acelui grup.

Așa încât rămaseră tăcuți cu toții timp de un minut. Apoi Reacher coborî și plecă, fără să se uite înapoi, trecând de prima rampă spre vest, care ducea spre Independence și Kansas City, traversând pasarela spre rampa ce ducea la est. Cu un picior pe acostament și celălalt pe carosabil, începu să facă semn cu degetul mare, zâmbind și străduindu-se să pară prietenos.